virtual-project.eu

NEBUNĂ

Chloé Esposito

CHLOÉ ESPOSITO

Seria: Nebună, rea și periculoasă

Volumul 1

NEBUNĂ

Original: *Mad, Bad, and Dangerous to Know:* #1 Mad (2015)

Traducere din limba engleză de:
CIPRIAN ȘIULEA

virtual-project.eu

LITERA®

2018

Să nu râvnești…

Exodul, 20: 17

Avem două vieți A doua începe atunci când ne dăm seama că avem doar una.

Confucius

Adesea nebunia-i înaltă rațiune –
Pentru un ochi pătrunzător –
Iar rațiunea – cea mai mare nebunie –
Ca pretutindeni, și aici
Majoritatea-i cea care dictează –
Consimți – atunci ești bun –
Contești – ești chiar periculos –
Și pus în lanțuri.

Emily Dickinson

PRECIZARE

Înainte de a merge mai departe, ar trebui să știți ceva: inima mea nu se află în locul ei normal. Nici stomacul, ficatul sau splina mea. Toate organele mele interne sunt pe partea opusă, exact acolo unde nu ar trebui să fie. Sunt inversă: o aberație a naturii. Șapte miliarde de oameni de pe planeta asta au inima în partea stângă. Inima mea e în partea dreaptă. Nu credeți că ăsta e un semn?

Inima surorii mele e în locul potrivit. Elizabeth e perfectă, de la un cap la altul. Eu sunt imaginea în oglindă a surorii mele gemene, partea ei întunecată, umbra ei. Ea e normală, eu sunt anormală. Ea e dreptace; eu sunt stângace. În italiană, „stânga" se spune *sinistra*. Eu sunt sora sinistră. Beth e un înger, și atunci eu ce sunt? Țineți-vă ideea…

Ce e ciudat e că, dacă te uiți la noi, nu observi nicio diferență. În aparență suntem gemene identice, dar, dacă ai da pielea la o parte, ai trăi cel mai mare șoc din viața ta; ai vedea cum măruntaiele mele se revarsă alandala, unele peste altele. Să nu ziceți că nu v-am prevenit. Nu sunt o imagine prea plăcută.

Suntem monozigote, în caz că vreți să știți; zigotul lui Beth s-a divizat și m-am materializat eu. Asta s-a întâmplat în cel mai timpuriu stadiu al procesului, când zigotul ei era doar un mănunchi de celule. Maică-mea era însărcinată de doar câteva zile, și apoi – pac – din senin, am apărut eu. Beth a trebuit să împartă cu mine baia ei amniotică plăcută și confortabilă și placenta preparată în casă a mamei.

Era destulă înghesuială în uterul ăla; nu prea era loc pentru noi două și cordoanele noastre ombilicale. Al lui Beth s-a încolăcit în jurul gâtului ei și apoi s-a înnodat destul de urât. O vreme, situația a fost destul de riscantă. Nu știu cum s-a întâmplat asta. N-a avut nimic de-a face cu mine.

Oamenii de știință cred că gemenii identici sunt o pură întâmplare. Rămânem un mister; nimeni nu știe cum sau de ce apărem. Unii îi spun noroc, coincidență sau șansă. Dar naturii nu îi place hazardul. Dumnezeu nu obișnuiește să *joace zaruri.* Eu am venit aici dintr-un motiv anume; știu sigur asta. Doar că încă nu știu care este acesta. Cele mai importante două zile din viața ta sunt ziua în care te nești și ziua în care afli de ce ai venit pe lume.

ZIUA ÎNTÂI: TRÂNDĂVIA

Problema mea a fost întotdeauna
că nu reușesc să nu-mi pese.

@AlvinaKnightly69

1.

Luni, 24 august 2015,
ora 8 dimineața
Archway, Londra

De la: Elizabeth Caruso
ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
Către: Alvina Knightly
AlvinaKnightly69@hotmail.com
Data: 24 aug 2015, 08.01
Subiect: VIZITĂ

Alvie, scumpo,

Te rog încetează să mă mai ignori. Știu că ai primit ultimele două e-mailuri de la mine, pentru că am activat chestia aia de confirmare de deschidere a mailurilor, așa că ar fi cazul să nu te mai prefaci. Cu riscul de a mă repeta, aș vrea să te invit, încă o dată, să vii să stai cu noi în vila noastră din Taormina. Ți-ar PLĂCEA ENORM aici: obiecte originale de secol șaisprezece, mireasma florilor plumeria peste tot. Soarele strălucește în fiecare zi, fără excepție. Avem o piscină splendidă. Suntem după colț de amfiteatrul grec antic, încadrat de muntele Etna, la vest, și Mediterana sclipitoare, la est. Chiar dacă reușești să stai doar o săptămână –, știu că ești sclava slujbei ăleia îngrozitoare –, ar fi minunat să ne vedem. Nu-mi vine să cred că încă nu l-ai cunoscut pe Ernie; crește pe zi ce trece și e leit mătușa Alvina.

Dar, serios, am nevoie de tine. Te implor. Vino. AU TRECUT DOI ANI.

Trebuie să te întreb ceva și nu pot s-o fac prin e-mail.

Beth X

P.S. Știu la ce te gândești, și nu, nu mai e stânjenitor. Eu și Ambrogio am uitat toată povestea aia, chiar dacă tu nu. Așa că, nu mai fi catâr și vino în Sicilia.

P.P.S. Ce greutate ai acum? Tot 70 de kile? Mărimea 10? Eu nu reușesc să scap de grăsimea de după sarcină, și asta mă scoate din minți.

La dracu'; e insuportabilă.

Mireasma florilor plumeria peste tot, bla, bla, bla, *amfiteatrul grec antic,* bla, bla, bla, *Mediterana sclipitoare,* bla, bla, la dracu'. Vorbește ca prezentatoarea aia de la *Un loc sub soare:* „Alvina Knightly caută un cuib de vacanță în splendida regiune de coastă din estul Siciliei". Nu că aș urmări vreodată emisiuni de genul ăsta.

Categoric *nu* mă duc. Pare ceva plictisitor, de modă veche. N-am încredere în vulcani. Nu suport căldura de niciun fel. E lipicioasă. Transpiri. Pielea mea englezească s-ar arde în două secunde; sunt albicioasă ca un eschimos. *Nu mai spune „eschimos"!* Parcă o aud chiar acum… Nu *le place denumirea asta. Nu e corect politic. Zi mai bine „inuit".*

Arunc o privire atentă la dormitorul meu: sticle goale de votcă, un afiș cu Channing Tatum, fotografii pe un panou cu „prieteni" cu care nu mă văd niciodată. Haine pe jos. Căni reci cu ceai. O atmosferă care ar îngrozi-o până și pe menajera lui Tracey Emin. Trei e-mailuri într-o săptămână. Ce se petrece? Oare ce vrea să mă întrebe. Bănuiesc că ar fi bine să răspund, altfel o să continue să mă frece la cap.

De la: Alvina Knightly
AlvinaKnightly69@hotmail.com
Către: Elizabeth Caruso
ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
Data: 24 aug 2015, 08.08
Subiect: Re: VIZITĂ

Elizabeth, scumpo,

Mulțumesc pentru invitație. Vila voastră pare absolut

minunată. Ce noroc pe voi, tu și Ambrogio și, bineînțeles, micul Ernie, să aveți o asemenea casă superbă într-o zonă care pare perfectă. Îți aduci aminte că în copilărie eu eram cea căreia îi plăcea apa? Și acum tu ești cea care are piscină… (iar eu am o baie cu țevile înfundate.)

Nu-i așa că viața e ciudată? Bineînțeles, mi-ar plăcea enorm să o văd și să îl cunosc pe micuțul tău înger minunat, nepotul meu, dar în clipa de față chiar sunt complet epuizată cu munca. August e întotdeauna cea mai aglomerată lună pentru noi, de asta am răspuns cu așa întârziere. Scuze.

Să-mi spui când ajungi data următoare prin Londra; ar fi plăcut să mai povestim.

Albino[1]

Ori de câte ori îmi tastez numele, *Alvina,* autocorectul mi-l schimbă mereu în *Albino,* fir-ar să fie. (Te pomenești că știe cât de albicioasă sunt și face mișto de mine?) O să-mi schimb numele, legal.

Alvina

P.S. Te rog, transmite-i salutări soțului tău și sărută-l pe Ernie din partea mătușii lui.

Trimite.

Fratele geamăn al lui Elvis Presley s-a născut mort. Unii oameni au noroc cu carul.

Trag de mine să mă ridic din pat și calc pe o pizza care zace aruncată pe jos. Am mâncat-o doar pe jumătate, aseară târziu, înainte de a-mi pierde cunoștința, pe la ora patru dimineața. Laba piciorului meu e toată numai sos de roșii. Am o felie de salam între degetele de la picior. Îi desprind pielița și o bag în gură; șterg sosul cu un ciorap. Mă îmbrac cu hainele pe care le găsesc pe jos: o fustă de nailon care nu trebuie călcată, un tricou de bumbac care necesită să fie călcat. Mă uit în oglindă și mă încrunt. Îîîh. Îmi șterg rimelul de la ochi, mă dau cu ruj mov, îmi trec degetele prin părul slinos. E de ajuns; am întârziat. Din nou.

Mă duc la serviciu.

La ieșire, iau scrisorile și le deschid în timp ce mă târăsc pe stradă, trăgând dintr-un Marlboro. Facturi, facturi, facturi, facturi, o carte de vizită de la o companie mică de taximetrie, o reclamă la pizza pentru acasă. „ULTIMĂ SOLICITARE”, „ÎNȘTIINȚARE A EXECUTORULUI JUDECĂTORESC”, „TREBUIE SĂ LUAȚI DE URGENȚĂ MĂSURI”. Plictiseală, plictiseală și iar plictiseală. Oare Taylor Swift trebuie să se ocupe de căcaturi de-astea? Arunc scrisorile în mâinile unui om fără adăpost, care stă în fața metroului: nu mai e problema mea.

Îmi croiesc drum prin mulțimea care așteaptă la turnichet și trântesc pe cititor cardul pentru transport public în Londra. Ne deplasăm prin stație cu 0,0000001 km/h. Încerc să scriu un haiku în minte, dar nu-mi vin cuvintele. Ceva profund despre lupta existențială? Ceva poetic și nihilist? Nimic. Creierul meu e încă adormit. Mă uit urât la reclamele la haine și bijuterii care acoperă fiecare centimetru pătrat disponibil de perete. Același model arogant, retușat, cu o față la fel de arogantă și retușată mă privește de sus, așa cum face în absolut toate diminețile. Hrănește un țânc, într-o reclamă la lapte pentru bebeluși. Eu nu am copil mic și n-am nevoie să mi se amintească asta. Cu siguranță, nu trebuie să cumpăr lapte pentru bebeluși.

Cobor în grabă scara rulantă, împingând un bărbat care ocupă prea mult spațiu.

— Hei, ai grijă! țipă el.

— Stai pe dreapta! Tâmpitule.

În trupul meu de reprezentant de vânzări de anunțuri publicitare zace o mare artistă, o reîncarnare a lui Byron sau a lui Van Gogh, a Virginiei Woolf sau a Sylviei Plath. Aștept pe peron și meditez la soarta mea. Viața trebuie să însemne oare mai mult de atât? Aerul stătut îmi sărută fața, anunțându-mi apropierea trenului. Aș putea sări acum, și totul ar dispărea. Într-o oră, paramedicii m-ar culege de pe șine, și magistrala de nord și-ar relua programul normal de funcționare.

Un șoarece trece în fugă peste șinele de metal. Are doar trei

lăbuțe, dar duce o viață de libertate și aventură. Ce nemernic norocos! Poate că trenul o să zdrobească micul lui craniu? Zvâcnește la o parte exact la țanc. La naiba!

Mă urc pe pragul de la capătul vagonului. Un bărbat cu herpes îmi invadează spațiul personal; cămașa lui e translucidă din cauza transpirației. Se ține de bara galbenă de deasupra capului meu, ajungând cu axila la câțiva centimetri de nasul meu; simt un miros amestecat de Lynx Africa și disperare. Citesc *Metro*-ul lui cu susul în jos: crime, droguri, război, o poveste despre pisica cuiva. Se împinge cu zona inghinală în coapsa mea, așa că îl calc pe picior. Se dă mai încolo. Data viitoare, îl lovesc cu genunchiul în boașe. Ne oprim câteva minute undeva la periferia Londrei, apoi pornim iar. Vagonul își golește măruntaiele, iar noi debarcăm ca niște excremente amorfe. Eu sunt defecată la Oxford Circus.

Mayfair, Londra

Afară, aerul e dens precum untura. Zgomot de trafic și sirene de poliție. Îmi umplu plămânii cu dioxid de azot și mă pun în mișcare. Vânzători de *Big Issue*[{2}], escroci care cer bani în scopuri filantropice și hoarde de studenți cu fețe plictisite. Five Guys, Costa, Bella Italia. Starbuks, Nando's, Gregg's. Parcurg cele trei minute și jumătate până la birou pe pilot automat. Oi fi somnambulă, mai știi? Sau poate am murit? Sau cine știe, oi fi sărit pe șine, și ăsta e purgatoriul? Îmi văd de drum. Străzile or fi pline de zombi, și eu nici nu bag de seamă. O iau la stânga pe strada Argyll, la dreapta pe strada Little Argyll, apoi la stânga pe strada Regent, gândindu-mă la Beth. Nu mă duc, la dracu'.

Un porumbel se găinățează pe umărul meu: o mâzgă gri-verzuie. Minunat. De ce pe mine? Cu ce-am greșit? Mă uit în jur, n-a observat nimeni. Asta parcă aduce noroc, nu? Poate e un semn bun pentru ziua de azi? Îmi scot bluza și o arunc într-un coș de gunoi; oricum era mâncată de molii.

Trec prin ușile batante și fac o grimasă către bărbatul de la

recepție. Amândoi lucrăm aici de ani de zile. Nu știm cum îl cheamă pe celălalt. El ridică privirea, se încruntă, apoi revine la cuvintele lui încrucișate. Nu cred că îi place de mine. Sentimentul e reciproc. Mă târăsc cu picioare de plumb la parter. Mă irosesc aici, mă irosesc. Nu vând reclamele mari și strălucitoare de mai multe pagini la branduri sexy cum ar fi Gucci, Lanvin sau Tom Ford. Asta ar fi raiul pe pământ. Din astea se fac bani grei. Atunci, aș putea sta la etaj. Nu, eu lucrez la *anunțuri*. Vând reclamele alea mici și amărâte de pe spatele revistelor, pe care, dacă ai clipit, le-ai și ratat și pe care nu le citește nimeni: suplimente pentru creșterea părului, Viagra pentru femei sau accesorii obscure pentru grădinărit, pe care nu le-ar cumpăra nici bunică-ta. O optime de pagină, șaizeci și unu de lire. Nu știu cum am ajuns aici și de ce am rămas.

Poate ar trebui să fug și să mă angajez la un circ? Mi-a plăcut întotdeauna tipul care aruncă pumnale spre femeia de pe roata care se învârte. (De ce *tipul* e întotdeauna cel care aruncă pumnalele?) Îmi imaginez cortul mare, în culorile curcubeului, clovnii, jonglerii, caii, leii. Parcă și aud cum forfota mulțimii, neîncetată, aclamează, aplaudă și țipă îngrozită în timp ce cuțitele zboară prin aer. Mirosul înțepător de transpirație. Extazul provocat de valul de adrenalină. Parcă o și văd cum se învârte, și se tot învârte: lamele se înfig în roată, chiar lângă fața ei. Haide, Alvina, așa ceva n-o să se întâmple niciodată. Visezi cu ochii deschiși. Și nu poți să faci bani scriind haikuuri. Sora mea a spus întotdeauna că aș fi un polițist rutier excelent. Ar fi amuzant să lucrez la un abator.

Intru pe ușile de la subsol. Angela (cu „g” tare) Merkel (nu e numele ei adevărat) înalță privirea atunci când intru eu și ridică o sprânceană bine pensată. Are acel aer care promite că ziua de azi va fi o tortură: ca o carie adâncă sau ca pietrele la rinichi.

— Bună dimineața, Angela!

Du-te dracu’, Angela.

Mă așez la biroul imitație de lemn, amplasat într-o încăpere plină de separeuri banale, fără ferestre. Deși „reglabil”,

scaunul meu rotitor pare să fie mereu la înălțimea, în forma sau în unghiul greșit; am renunțat de mult să mai umblu la el. Există și un crin al păcii care trebuie udat. Aerul e stătut și uscat.

O gumă Hubba Bubba de căpșune, lipită sub monitorul calculatorului meu, seamănă cu un creier roz-gri de șobolan. O arunc în gură și încep să mestec. Nu are gust de căpșune, dar nici săptămâna trecută nu a avut.

Am întârziat exact douăsprezece minute. Cred că ar trebui să particip la o conferință telefonică cu Kim (Jong-il, nu e numele lui adevărat), dar n-am chef să mă loghez. Kim e la fel de plăcut ca o unghie încarnată. Mă gândesc să iau telefonul și să încep să hărțuiesc oamenii; slujba mea implică să sun din senin necunoscuți, iar și iar, până când, în cele din urmă, aceștia fie obțin un ordin de restricție împotriva mea, fie cumpără spațiu publicitar. Plătesc ca să mă facă să tac și să dispar. În schimb, deschid calculatorul. O idee proastă. Inboxul e plin de e-mailuri „Urgente”: „UNDE EȘTI?”, „PREZINTĂ-TE LA RESURSE UMANE”, „ÎNCĂLCARE A REGULILOR DE DECONTARE”. Îîîh, Dumnezeule, iar? Îmi activez răspunsul automat „nu sunt la birou”, ca să nu mai înghit tâmpeniile nimănui.

Twitterul e încă deschis, de vineri, când nu m-am deconectat. Arunc o privire spre Angela; îl torturează pe unul dintre colegii mei, în celălalt colț al încăperii. De-aia nu mai pot eu. Trag cu ochiul la postările de pe Twitter, dar totul pare plictisitor. Taylor Swift nu a răspuns la niciunul dintre tweeturile prin care o complimentam pentru ținutele ei recente. Nici măcar un favorit. Poate e ocupată? Probabil e în turneu.

„Atât de plictisită la muncă, o să mă uit la porno #îmiiubescslujba.” Tweet.

Am spus asta în glumă, dar acum sunt curioasă. Mă loghez pe YouPorn pe telefon și derulez imaginile cu organe genitale: „În trei”, „Fetiș”, „Fantezie”, „Jucării sexuale”, „Țâțe mari”. *Aaah, „Special pentru femei”.* Apoi îmi sună telefonul: „Mobil Beth”. La dracu’, insistentă mai e! De ce mă sună la muncă?

Sunt ocupată, sunt importantă. Arunc un ochi atent prin birou, dar nu a observat nimeni. Încerc să trimit apelul în căsuța vocală, dar vârfurile degetelor îmi alunecă și, în loc de asta, răspund.

— Alvie? Alvie? Tu ești? Ești acolo?

Îi aud vocea cum îmi rostește numele; se aude slab și îndepărtat. Încrunt ochii și încerc s-o ignor. Aș vrea să închid.

— Alvie? spune ea. Mă auzi?

Iau telefonul și mi-l lipesc de ureche.

— Salut, Beth! Mă bucur să te aud.

Serios, nu mai pot de încântare, la dracu'.

— În sfârșit. Până la urmă am…

Îmi încleștez dinții.

— Ascultă, Beth. Nu pot vorbi acum. Trebuie să fug la o ședință. Mă așteaptă șeful. Cred că o să mă promoveze! Te sun eu mai târziu, bine?

— Nu, stai, eu…

Închid și mă întorc la porno: scule, țâțe și cururi. Cineva care are țâțe și sculă. Mișto.

— Bună dimineața, Alvina! Cum te simți astăzi?

Ridic privirea și îl văd pe Ed (Balls: are o față ca un testicul) apărând din separeul lui. O, Doamne, ce mai e acum? Ce vrea? În afară de un transplant de personalitate.

— Bună, Ed! Mă simt bine. Ce vrei?

— Voiam doar să văd ce mai face colega mea preferată în această frumoasă dimineață de luni.

— Dispari, Ed.

— Sigur, da, bineînțeles. Voiam doar, ăă…

— Da?

— Ăă… mă întrebam când ai putea, oare…

— Să-ți dau alea cincizeci de lire pe care ți le datorez?

— Da!

— Păi nu azi, evident.

— Nu. Evident, nu azi.

— Așa că dispari.

— Sigur. Bine, atunci. Papa.

Capul lui se retrage la loc. În sfârșit. Dumnezeule!

Săptămâna asta va trebui să-l evit la răcitorul de apă. Acum aproape că-mi doresc să nu mă fi împrumutat la el. Mi-au trebuit banii doar ca să-mi fac un *vajazzle*[3]; privind retrospectiv, nu era chiar așa de urgent. Am avut o întâlnire supersexy cu un tip incredibil de sexy, pe care l-am cunoscut în Holloway Poundland. M-am gândit că niște sclipici o să dea puțină strălucire primei noastre nopți de pasiune. Însă paietele s-au împrăștiat *peste tot,* în tot patul, pe fața lui, prin părul lui. Unul i-a intrat în spatele globului ocular și a trebuit să se ducă la doctor. Săptămâni de zile după aceea am tot găsit paiete, în pantofi, în portmoneu, pe un pachet cu degețele de pui din fundul congelatorului (habar *n-am).* Cel mai rău a fost că el nici n-a apreciat tot efortul meu: numele lui, scris cu roz diamant pe zona mea inghinală: „AARON". Se pare că ar fi trebuit să fie „ARRAN", după o insulă stupidă din Scoția. Și ce dacă l-am scris greșit? Intenția contează. La sfârșitul nopții, mai scria doar „RUN"[4].

Revin la porno. Dau sonorul mai încet, ca să înăbuș gemetele, dar tot e foarte tare. Gemete, oftaturi, mormăituri și înjurături. „*Îmi place curul tău, iubito.*" Cineva strigă „*Curvo!*" Un bărbat cu mască tocmai îi bagă pumnul unei „MILF", când observ, în raza mea vizuală periferică, o siluetă; Angela stă lângă separeul meu. Căcat.

— Postezi pe Tweeter despre *porno* de pe contul companiei?

— Ăla era contul *companiei?* spun eu. Aoleu! Scuze.

— Ești concediată, spune Angela.

— ACUM CHIAR AI PUS-O, PARAȘUTO, spune YouPorn.

Îmi iau geanta, crinul păcii, un capsator și revistele *Heat* și *Closer* de sub birou. Mă întorc acasă.

2.

Archway, Londra

Pescărușii de mărimea câinilor ilegali cârâie deasupra mea.

Vulpi violate în grup țipă. Bețivi, al căror vocabular se limitează la „căcat” și „pizdă”, strigă la trecători. E o zonă minunată, genul de loc pe care agenții imobiliari îl descriu drept „promițător”, pentru că nu ar avea cum să fie mai distrus. Totul e de un cenușiu murdar: cerul, pereții, străzile. În copacii bolnavi cresc pungi de plastic și cutii goale de Pepsi. De opt ani tot excavează strada. Nu miroase efectiv a șobolan mort, dar dacă ți-ar veni un astfel de iz, nu te-ar mira. Până și veverițele par atinse de rabie.

Nu știu de ce am luat capsatorul. Nu e al meu. Nici nu îl vreau, de fapt. Nu e ca și cum aș avea oameni sau lucruri de capsat. Îl arunc pe gazonul din fața casei cuiva.

Tipul fără adăpost fuge după mine cu scrisorile de „ULTIMATUM”.

— Hei, tu! strigă el. Tu! Tu!

Se împleticește, cu răsuflarea tăiată. Eu îl ignor și merg mai departe pe stradă.

Oamenii confundă adesea pragul nostru cu o groapă de gunoi: dimineața, descopăr mereu cutii goale de bere, ambalaje de kebab, prezervative folosite și jucării stricate. Odată, era o păpușă Barbie complet goală, decapitată. Trupul roz zăcea întins pe jos, pe trotuar, ca un fel de loc al crimei din *Toy Story*. Capul nu se vedea nicăieri. Dar cel puțin avem o vedere criminală spre Archway Tower, neoficial cea mai hidoasă clădire din Marea Britanie. Marfă.

Trec de ușa de la intrare; se înțepenește mereu, așa că trebuie s-o împingi. Balamalele scârțâie. Cineva a făcut un graffiti prost, care spune „PIZDĂ”. Nu cred să fi fost eu.

Să împarți cu alții un apartament e mai ieftin decât să închiriezi o garsonieră, dar ceva mai scump decât o cutie de carton de la metrou. Însă cea din urmă a devenit o variantă din ce în ce mai atrăgătoare, mai ales când te apucă disperarea stând la coadă la baie la o oră matinală, doar ca să descoperi că unul dintre nespălați a uitat să tragă apa:

Te uiți în sus la mine
Cu un ochi; ai vrea să mai stai.

Dar eu trag apa.

Primul haiku al zilei! Încă te pricepi, Alvina. Geniu poetic ce ești! Premiul Nobel se apropie cu pași repezi. Nu renunța niciodată la visurile tale.

Apartamentul e la ultimul etaj al unei case victoriene prost transformate și e în pragul ruinei. Săptămâna trecută, o bucată de acoperiș a căzut, prin tavan, în camera mea. Îngrijorată din cauza ploii, i-am trimis un e-mail proprietarului, care s-a oferit să-mi cumpere o găleată. Tapetul e desprins la îmbinări, covoarele sunt bej și roase. Cel puțin, am un acoperiș deasupra capului (parțial) și un pat în care să dorm (o canapea de la IKEA), așa că încerc să nu mă plâng, mai ales lui Beth; ea nu ar înțelege asta niciodată.

Urc scările nesfârșite. Bicicleta cuiva blochează holul. Se simte mirosul inconfundabil de iarbă. Mai urc niște trepte, și încă unele. Stau cu un cuplu de nespălați pe nume Gary și Patty, sau Jerry și Patsy, sau Geoff și Pinkie, ori ceva. Ei stau mult acasă, umplu sufrageria de fum de iarbă și ascultă trupe de care eu n-am auzit în viața mea. Amândoi poartă aceiași blugi negri strâmți, tricouri negre cu cranii și hanorace mari, negre, cu accesorii ironice în culori strălucitoare. Eu nu prea port negru.

Când intru eu, nespălații se giugiulesc pe canapea. Ce scârbos! Își șterg gurile ude și ridică privirea. Ochi roșii. Sunt deja luați. La televizor, urlă cine știe ce idioțenie: casă, dulce casă.

— Salut! spun eu, punându-mi cheile în cârlig.

— Noroc! spun nespălații.

Covorul e plin de pungi goale de Wotsit și Skittles. E și o cutie pe jumătate goală de Dr Pepper. Mă strecor pe lângă ei spre camera mea și închid ușa. Trag zăvorul. Ăștia sunt un cuplu vorbăreț.

Patul a rămas nefăcut de azi-dimineață. Îmi arunc pantofii din picioare și mă bag sub plapumă; casc larg, ca o pisică; cred că o să trag un pui de somn. Nu am nimic altceva de făcut. O să zac pur și simplu aici, așteptând apocalipsa

zombie: ceva care să ne înveselească pe toți.

Pereții sunt foarte subțiri; aud ce spun nespălații alături:

— O, Doamne, tocmai i-am găsit profilul de Facebook. E amuzant ca dracu'.

Cred că vorbesc despre mine.

— Stai puțin, asta nu e ea, spune Gary.

— Ba da! zice Patty. Doar că e fotoșopată la greu și e de-acum cinci ani. Pe câte tipe crezi că le cheamă *Alvina Knightly*?

Cu siguranță vorbesc despre mine.

— Ha, ha! râde Gerry. Uită-te aici. Stă în *Highgate*?

— Lucrează ca *poet* la *The Times Literary Supplement*? completează Patsy.

— E într-o *relație* cu *Channing Tatum*? spune Geoff.

— E ciudată ca dracu'! spun amândoi nespălații la unison.

Eu îmi ascut cuțitul imaginar…

— Cere-i prietenia, sugerează Pinkie. Doar de distracție.

— I-am cerut-o.

Simt cum mă prăbușesc în mine. E o cruzime din partea lor să râdă de minciunile mele. Spuneți-mi o persoană care nu se înfrumusețează în mediile de socializare? Forțează adevărul? Exagerează? Doar niște minciuni nevinovate, viața mea pe Instagram. Și ce dacă nu sunt o poetă celebră? Cui îi pasă că n-am slujbă? Cel puțin, am un țel, niște aspirații. Ei ce au, în afară de chlamydia? Păduchi lați?

— Am găsit-o pe Twitter ieri, zice Gary. Știai că postează acolo haikuuri?

— Ce-i aia haiku? se interesează Patty.

— Un gen de poezie scurtă, are sub 140 de caractere. Cred că e coreeană, explică Gerry.

Atenția le e atrasă momentan de *Big Brother*. Unul dintre concurenții din casă țipă ceva la alți concurenți. Un altul intră și începe să zbiere la ei. M-a supărat ce am auzit prin perete. Nu mai încerc să adorm. Telefonul meu e în geantă; îl iau și mă holbez la ecran. E un Samsung Galaxy S5; cel mai tare telefon de pe piață. L-am luat la reduceri de la Carphone Warehouse. Știu că toată lumea are iPhone, dar mie îmi place

să fiu diferită. Oricum, arată ca un iPhone, doar că e mai ieftin.

Poker? Solitaire? Pinterest? Minecraft? Unul dintre jocurile alea în care trebuie să-i omori pe toți? *Grand Theft Auto: Vice City? Dead Trigger 2?*

Tinder.

E timpul să judecăm niște rataţi pe o aplicație de întâlniri. (Pe mine nu mă judecă nimeni. Folosesc o poză a lui Beth. Inteligent, nu? Nu sunt doar drăguță.)

Stânga.
Stânga.
Stânga.
Stânga.
Stânga.
Stânga.
Stânga.
Stânga.
Dumnezeule, nu!
Stânga.
Stânga.
Stânga.
Îmi vine să vomit.
Ochelari gratuiți de la stat.
Prea slab.
Zâmbet sinistru.
Arată ca o broască.
Am văzut câini mai în formă.
Urechi ca un ibric.
Dinți de mops.
Dar cu pălăria asta ce mai e?
Nud cu cravată.
Mustață de Hitler.
Erupție contagioasă.
Ochi sașii.
A mâncat toate plăcintele.
Tatuaj pe față.
Rasă umană?

Selfie în toaletă.

Prea arată a spiriduș.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

Stânga.

DREAPTA! Să fiu a naibii! DREAPTA, DREAPTA! DREAPTA! Bună, Harry, douăzeci și șapte de ani, la cinci kilometri de aici. Ce mai faceți, domnule? Ah, Dumnezeule mare și sfânt, da! Tipul e exact ce trebuie. Iată-l pe Dl Perfecțiune, chiar aici. Hai, scumpule, o să-ți dau *swipe*. O, da, îmi vine să te mănânc, Harry, douăzeci și șapte de ani, la cinci kilometri de aici. Ai face bine să-mi dai și tu *swipe,* fir-ar să fie.

După cincisprezece minute: nimic.

După o jumătate de oră: tot nimic.

După o oră: tot nimic. Urăsc Tinderul.

După două ore: avem un MATCH! O, Doamne! O. Doamne! Respiră, Alvina, respiră. Zeița din mine face trei flic-flacuri, urmate de un arabesc, de parcă aș fi o gimnastă de treisprezece ani din Belarus. Respiră, Alvina, respiră. Ce se întâmplă acum? Îmi trimite el mesaj? Trebuie să-i trimit eu mesaj? Care sunt regulile? Ce fac? Nu-mi vine să cred că am un match.

Ping.

Ce-i asta? Ce dracu' e asta? E un mesaj! Ce zice? Ce zice? Haide, haide, ce…

„Bună, frumoaso".

Ca să vezi. E un adevărat romantic… un maestru ai seducției! I se pare că sunt frumoasă. O să facem sex. Uau! Acum am hiperventilație. Organul meu femeiesc se strânge ca gingiile bunicii mele în jurul unui rahat turcesc. Ce-i spun? Tot „Bună, frumosule"? Bine, bine, uite:

„Mai rămâi”.

Trimite.

Ce? Nu! *Mai rămâi*?[{5}] Nu, nu asta am vrut să spun! Autocorectul naibii. *Mai rămâi?* O, Doamne, sper că n-am trimis asta. Zeița din mine m-a făcut să mă ghemuiesc în mizeria de pe jos și mă nimicește cu bocancii Dr Martens cu bombeu din oțel. Vomit, și splina îmi sângerează. *Mai rămâi?* O să creadă că sunt disperată. Probabil are fobie de angajamente și l-am și speriat deja. Asta e! S-a terminat! Viața mea s-a terminat. O să-mi dea papucii. Singura mea șansă la fericire, distrusă pentru totdeauna. Căcat, căcat, căcat! Ce mă fac acum?

Zeița din mine oferă o sugestie, sincer, una slabă, cu care să mă scot: scrie din nou „Bună, frumosule”, urmat de un emoticon zâmbăreț. Sau un clipit ironic din ochi? Asta e ceva subversiv? Sau semn de debilitate mintală? Ce-o fi o fi, fă-o o dată, Alvina. Uite…

„Bună, frumosule ;)”

Trimite.

Pauză.

Nerăbdarea plutește deasupra capului meu ca un nor de ploaie tropicală pe cale de a plesni și de a mă uda până la piele, într-o bluză transparentă și cu rimelul scurgându-mi-se pe obraji ca la un Alice Cooper distrus.

De ce n-a răspuns? Din cauza clipitului, nu-i așa? Crede că sunt o imbecilă.

Ping.

A răspuns! Minunat.

„Îmi plac țâțele tale”.

Ah. Bun. Asta e drăguț, nu-i așa? Îmi face un compliment frumos. Ce gentleman! Bun, acum răspunde, Alvina.

„Mulțumesc”.

Trimite.

Un sărut? Să-i trimit un sărut?

„X”.

Trimite.

Pauză.

De ce n-a răspuns? N-o să-mi răspundă. Sărutul a fost prea obraznic? Ah, bine lucrat, Alvina, bravo. Acum crede că ești o ușuratică. De ce nu scrii *„Vrei să ne-o tragem*?”, ca să termini odată? *„Uite o poză cu vaginul meu…”?*

Ping.

„Vrei să ne vedem? Îți place să înghiți?”

Ha, ha! Ce-i asta? Dacă-mi place… dacă-mi place… dacă…

Zeița din mine ia un pumn de aspirine, apoi își taie încheieturile într-o baie caldă. Sângele i se scurge din vene, până când apa se face purpurie.

Din nefericire pentru el, sunt încă trează.

„Nu, îmi place să mușc”.

Trimite.

Delogare.

Relogare.

„Labagiule”.

Trimite.

Șterge aplicația.

Ar fi trebuit să precizez că sunt vegană (asta e foarte tare acum, uită-te doar la Beyoncé și la Jay-Z). Întotdeauna îmi vine replica atunci când e prea târziu. Ah, în fine, cel puțin zeița din mine e moartă; chiar începea să mă calce pe nervi.

Facebook.

Mă loghez și derulez postările; e mai mult un tic decât interes. Nimeni n-a spus nimic inteligent de la 8.21 dimineața, când m-am uitat ultima oară. Am o cerere nouă de prietenie, de la unul din nespălați. Respinge. Un necunoscut m-a invitat să jucăm *Candy Crush Saga.* Dispari. Dau „like” la fotografia cuiva cu un pisoi persan ud într-o cadă: „Urât ca dracu’”, apoi scriu un status: „*În sfârșit, mi-am dat demisia!*” Adaug un emoticon cu „*mă simt binecuvântată*”. Postare.

Harry, douăzeci și șapte de ani, m-a făcut să mă gândesc la sex, nu c-aș avea cu cine să fac asta. Jucăriile mele sexuale preferate sunt, în ordine descrescătoare: vibratorul de 28 de centimetri Senzații Adevărate cu Dl Dick; pe locul doi, la egalitate: Iepurele Frenetic, Cel Roz și Puternic, și Iepurele Frenetic, Cel Vibrant; locul trei: Vibratorul Falie Roz Plus;

locul patru: Bilele Vibratoare și Tremurătoare; locul cinci: Iepurele Frenetic, Cel Ușor Zgâlțâitor. (Pe ăsta ultimul nu l-am prea înțeles, a trebuit să simulez.)

Pun pariu că Beth nu are nicio jucărie sexuală; e mult prea încuiată pentru asta. Plus că are un soț în carne și oase, dotat cu penis, așa că… Presupun că se ocupă el de asta. Dar nu e dispus oricând, ca Senzații Adevărate cu Dl Dick. Deschid sertarul noptierei și îl scot pe Nr. 1; el e amantul meu și cel mai bun prieten. Mă gândesc să-l fixez pe perete (are o ventuză foarte puternică în capăt, pentru o aplicare ușoară pe faianța băii sau pe ușă), dar nu cred că am energie.

— Îmi pare rău, Dickie băiete, n-am dispoziția necesară.

Îl sărut ușor și îl bag la loc în sertar.

Fumez țigară de la țigară, apoi încă una și încă una; nu le doresc și nu-mi plac, doar că sunt plictisită de moarte. Mă joc cu bricheta, mă uit cum se înalță și pâlpâie flacăra, roșie apoi galbenă, în aerul stătut și nemișcat. E captivant. Am admirat întotdeauna focul: o enigmă înșelătoare, o mare doamnă a distrugerii. Nu sunt piromană; doar îmi place să văd cum ard diverse chestii. E uimitor să te gândești că acest mic Zippo ar putea transforma tot acest oraș în scrum; asta înseamnă *putere*. Nero știa asta atunci când a incendiat Roma antică. El se uita din palatul lui de pe colina Palatină, cânta din voce și la liră, în timp ce oamenii fugeau care-ncotro, țipând, de flăcările care li se prelingeau pe mantii și le pârjoleau părul. Nero a așteptat până când flăcările s-au stins, apoi și-a construit noul palat în inima orașului, acolo unde focul distrusese vechile case. Toată admirația pentru Nero; tipul avea tupeu.

Și Prometheu a fost tare. Știa că regulile există ca să fie încălcate. L-a enervat rău pe Zeus când a aprins o torță de la soare și a dat omului focul. S-a dovedit că Zeus nu voia ca omenirea să ardă tot felul de chestii, exact ca maică-mea. Nici ea nu voia ca eu să ard ursuleții de pluș ai lui Beth, pisica vecinului sau magazia cu câinele încuiat înăuntru. (Câinele n-a pățit *nimic*. Maică-mea l-a auzit cum latră înainte să se prăbușească acoperișul. I-a trebuit doar o baie ca să scape de funingine…) Unii oameni nu știu să se distreze. Și fostul meu

director era o acritură. De ce-a trebuit să mă exmatriculeze, doar pentru că i-am dat foc la mașină?

Oricum, cine are nevoie de școală? Acum, de când cu internetul, copiilor nu le mai trebuie educație. Internetul știe tot. E uimitor ce poți să înveți online, fără să fii nevoit să suporți păduchi, uniforme și mâncarea groaznică de la școală. Doar săptămâna asta am aflat că noi trăim într-o hologramă generată pe calculator, că Matthew Perry a fost actorul care l-a interpretat pe Chandler în *Prietenii tăi* (nu-mi aminteam, așa că a trebuit să caut pe Google) și că atunci când un mascul și o femelă de pește-undițar se împerechează, ei se contopesc unul cu altul și împart același trup pentru totdeauna. (Se pare că oceanul e atât de vast și de adânc că, atunci când un mascul găsește o femelă, se prinde bine de ea, apoi își pierde ochii și organele interne până când peștele ajunge să aibă un singur corp și un singur sistem circulator. Asta e ceva frumos.) Bine de știut.

Eu am citit mult mai mult decât Beth, cu toate diplomele ei de fițe (nu că am fi în vreo competiție). Creierul meu e saturat. Eu am absolvit Universitatea Vieții *cum laude.* Asta se numește a fi „autodidact”, dacă vrei să faci pe deșteptul, dar nu e nevoie să fii prea pretențios.

Mă ridic și mă îndrept spre bucătărie/ruina unui bombardament. Ceai, din cel normal, nu chestiile de fițe pe care le comandă soră-mea: Darjeeling, Earl Grey sau cafea arabică organică de la nenorocita aia de Rainforest Alliance. Nu-mi pasă că am fost concediată; mă gândesc la Beth, reiau întruna în minte: *Aș vrea să te invit, încă o dată, să vii să stai cu noi în vila noastră din Taormina. Am nevoie de tine. Te implor. Vino.*

Dispari!

Dar mă întreb ce vrea. Probabil niște măduvă sau un rinichi de la mine. Nu-i dau nimic, să ceară de la maică-mea.

— Ceai? întreb.

Nespălații se uită la mine ciudat și scutură din cap. Eu umplu ceainicul, apoi apăs pe comutator. Îîîh, de ce e lipicios? În sfârșit, îmi găsesc cana – „Nu am nimic de declarat, în afara

geniului meu” – sub unitatea de înmulțire a bacteriilor și o spăl. După ce termin, pare la fel de pătată ca atunci când am început. A mai rămas un pliculeț. Îl arunc în fundul căniii și mă uit la nespălați. Se holbează la mine, dar, cum îmi surprind privirea, smucesc capetele spre *Jeremy Kyle.* Ce ciudați! În sticla de lapte semidegresat a rămas mai puțin de un centimetru. Torn apa, apoi termin laptele.

— Ăă, spune Gary, în timp ce eu mă îndrept spre cameră. Am putea să discutăm puțin?

— Sigur, ce s-a întâmplat? întreb eu, așezându-mă în fața lor.

Sper să nu dureze mult. Ăsta e tipul sau fata?

— Ne-am tot gândit, începe Gary.

— Și nu credem că funcționează, spune Patty.

Sau Pam.

Așteaptă o replică de la mine, cu niște fețe inexpresive. Nu răspund.

— Credem că ar trebui să te muți, sugerează Geoff.

Sau Graham?

Asta e tot. Nicio altă explicație. Fie au găsit vreun alt nespălat emo care vrea să se mute cu ei, fie pur și simplu nu le place moaca mea. De ce nu le place de mine? Poate din cauză că n-am plătit chiria. Incredibil! Ar trebui să-i dau eu *pe ei* afară, deși presupun că ei au fost aici primii.

— *Mâine,* spune Patty cu o încruntare exersată.

Mi-ar plăcea să am o sabie de samurai; în astfel de momente sunt utile.

— Bineînțeles, spun eu, nicio problemă. Chiar voiam să plec în curând. Trebuie să merg într-o vacanță în Sicilia, așa că…

E timpul să găsesc cutia aia de carton. Știam eu că azi e ziua mea norocoasă.

Mă reped în camera mea și mă arunc pe pat. O fotografie veche se holbează la mine. E o poză cu mine și sora mea geamănă. Beth arată ca un supermodel. Eu arăt ca o vagabondă, cu un păr de zile mari. Fotografia aia a fost făcută în ultima zi de școală a lui Beth. Avea părul aranjat, era dată

cu ruj strălucitor și zâmbea ca pisica de Cheshire. Eu eram mahmură, după ce băusem o sticlă întreagă de Malibu, într-un copac de lângă casa noastră. Sincer, eu nu văd nicio asemănare; din câte îmi dau eu seama, nu semănăm.

Mă uit urât la poză.

Ce vrei?

Parcă și aud ce gândește ea, din cealaltă parte a Europei: *Vino în Sicilia, Alvina, vino, vino, vino!* Suntem ca două particule cuantice, prinse una de alta pentru totdeauna. Ea e un gluon, și eu sunt un cuarc. Eu sunt materie întunecată, ea e… mă rog, doar *materie,* presupun. Acțiune misterioasă la distanță. Ea se lovește la cap, și pe mine mă doare capul. Eu îmi rup piciorul, și pe ea o doare genunchiul. Ea se căsătorește cu un italian sexy și bogat și se mută în Taormina, eu sunt trimisă la plimbare pe Tinder și mă mut cu niște nespălați. Presupun că nu funcționează întotdeauna.

Sora mea geamănă e omniprezentă în capul meu, ca un membru amputat – nu unul frumos, pe care l-ai pierdut într-un accident de mașină, ci unul cangrenat, care a început să miroasă și pe care te bucuri să ți-l tai. Înainte era Alvie ș' cu Beth, Beth ș' cu Alvie, dar acum nu mai e așa, cel puțin nu după Oxford, nu după Ambrogio. Chiar dacă eu și Beth suntem identice, Beth a fost întotdeauna cea atrăgătoare. Beth a fost cea drăguță. Beth a fost cea slabă. Beth a fost prima care a mers, a vorbit, a făcut la oliță și și-a tras-o. Îmi împing fața în pernă.

— Haaaa!

Facebook.

Am un „like" nou pentru statusul meu, de la Elizabeth Caruso: asta e soră-mea.

Bineînțeles.

Citesc iar e-mailul pe care i l-am trimis lui Beth: „Anunță-mă când ajungi data următoare prin Londra", „Ar fi plăcut să mai povestim" – genul de chestii pe care i le spui unui partener de afaceri enervant, nu cuiva cu care ai împărțit cândva un pântec. Mă uit iar peste e-mailul ei și mi se pare că vrea cu adevărat să mă vadă: „*Am nevoie de tine. Te implor.*

Vino”. Bine, Beth, bravo, în mă-sa, ai câștigat. Bănuiesc că pot să-mi cumpăr o cremă factor 50. Să sperăm că muntele Etna e adormit. Încep să tastez.

De la: Alvina Knightly
Alvinaknightly69@hotmail.com
Către: Elizabeth Caruso
ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
Data: 24 aug 2015, 11.31
Subiect: Re: VIZITĂ

Salut, Beth,
Scuze pentru mai devreme. Aveam o problemă nasoală de tot la muncă. Acum, că nu mai lucrez, am timp să vin să te vizitez. Ai dreptate, doi ani e mult prea mult. Bineînțeles, abia aștept să îl cunosc pe Ernie, iar vila voastră pare extraordinară. Eu sunt liberă pe termen nedeterminat (și mi-ar prinde bine o vacanță), așa că spune-mi când ți-ar conveni să vin, și eu o să caut pe internet un bilet ieftin.

Alvie

Trimite.

O să-l pun pe unul dintre cardurile mele de credit. Nu sunt bani adevărați, doar niște numere. O să-mi fac griji pentru asta mai târziu. E un mic mușuroi de cârtiță, în comparație cu muntele datoriilor mele, o părticică; nici n-o să se observe. (Chiar i-am scris directorului băncii, ca să-l anunț că s-a comis o eroare cu extrasul meu de cont, dar el nu m-a crezut. Se pare că nu mi-au vândut din greșeală nicio asigurare de credit și nici nu m-au suprataxat la niciun tarif pentru servicii. Tipic pentru labagiii ăștia de bancheri. Trebuie călcați toți în picioare, asta spun eu.)

3.

Niște carne neidentificabilă – pisică? șobolan? porumbel? – se învârte în vitrina chioșcului de chebap. Ceva galben tot picură pe grilajul metalic de dedesubt. Sfârâie și pocnește, sâsâie și flambează: roz, apoi maro, apoi gri. Aerul din interior e saturat de grăsime. Un bărbat atrăgător, cu un șorț alb

mânjit și pălărie de carton, se apropie de tejghea. Are freza neglijentă și o barbă nerasă îngrijită. Îmi imaginez cum ar putea să arate pe sub haine: toți cei treizeci și trei de centimetri superbi ai penisului lui Mark Wahlberg din ultima scenă din *Jurnalul unei vedete de film porno?*

— Ca de obicei?

Încuviințez din cap.

— De fapt, mi-e foame. Dă-mi două mai bine.

El ia un cuțit lung, argintiu și apasă pe un comutator. Cuțitul sclipește în lumina de neon. Lama zimțată freamătă, vibrează, zumzăie, se învârte. Tipul taie bucăți – felii groase de carne – pe care le prinde într-o lipie. Salată, roșii, fără ceapă, mai mult sos.

— Opt lire nouăș'opt.

Cât? Ăsta e jaf la drumul mare. Dar îi plătesc și îi las moneda de doi penny ca bacșiș generos. Îmi iau chebapurile, cu o cutie de cola normală, și le devorez în drum spre apartament, alegând ceapa (*nemernicul…*), aruncând-o pe jos și lingând ketchupul care mi se scurge pe degete: o pată pe cămașă, o pată pe pantof, o pată pe trotuar, pic, pic, pic.

Uite un anticariat unde romanul lui Beth e la reducere în vitrină: 50 de penny. Mă opresc brusc. E mai ieftină decât hârtia igienică. Dar tot n-o s-o cumpăr; n-aș citi-o nici dacă m-ai plăti. Mă rog, poate dacă *m-ai plăti foarte mult.* Mă uit peste umăr; aproape am senzația că Beth mă urmărește. Nu-mi vine să cred că romanul ei e în librăria asta. Arunc o privire la telefon și-mi dau seama că mi-a răspuns:

> De la: Elizabeth Caruso
> ElizabethKnightlyCaruso@gmail.com
> Către: Alvina Knightly
> AlvinaKnightly69@hotmail.com
> Data: 24 aug 2015, 13.10
> Subiect: Re: re: VIZITĂ
> Dragă Alvie,
>
> Bineînțeles că te iert și bineînțeles că trebuie să vii! Ți-am făcut rezervare pentru un zbor British Airways de mâine-dimineață spre Catania (vezi itinerarul atașat). E clasa business, draga mea, așa că ai grijă să profiți de șampania din

partea casei. Dacă nu ești trotilată ca lumea când ajungi aici, o să fiu dezamăgită. Sper că nu e prea devreme, dar ai spus că oricum nu făceai nimic și, ei bine, de-abia aștept să te văd! Vine Ambrogio să te ia. Te avertizez: conduce ca Lewis Hamilton, dar cu Lamborghiniul o să faci drumul de 40 de minute în doar 15.

Ai grijă să-ți aduci un bikini și pălărie de soare; aici e crimă. De fapt, nu-ți face probleme dacă n-ai așa ceva, în Catania poți cumpăra Gucci și Prada, e puțin mai încolo.
Ne vedem mâine!
Cu drag,
Beth XXX

P.S. Minunată vestea demisiei! Detestai slujba aia, nu-i așa?

P.P.S. Câte kile ziceai că ai?

Țin ochii deschiși multă vreme, fără să clipesc. Când în sfârșit clipesc, e-mailul de la Beth e tot pe ecran. E eficientă: mâine-dimineață? Mi-a cumpărat bilet? Ce maniacă a controlului!

Și ce-i cu obsesia asta subită a ei în privința greutății mele?

Abia aștept să-l văd pe Ambrogio, frumosul ieșit din comun. E ca Brad Pitt înmulțit cu Ashton Kutcher, la puterea David Gandy. La urma urmei, poate că Beth nu e chiar așa o vacă?

Arunc ambalajele goale de chebap pe prag, lângă celelalte, și urc scările în fugă, câte două.

•

Sunt singură în apartament, exact cum îmi place mie. De-ar fi așa tot timpul! Am fumat deja șase țigări, una după alta, și am băut aproape toată sticla de Pinot Grigio pe care am găsit-o în frigider. Nu e a mea, dar mâine plec, așa că mă doare la bască.

Îmi golesc șifonierul și sertarele și trag valiza de sub pat, mătur de pe ea praful, chiștoacele de țigară și ciorapii. Nu-mi vine să cred că o s-o văd iar pe Beth. De când ne-am născut și până la colegiu am fost practic inseparabile (fără să fie alegerea noastră: ceva de genul tenie, vierme de Guineea sau alt parazit care-ți suge sângele). Asta înseamnă acum douăzeci

și șase de ani, zece luni și douăsprezece zile. Ne-am înghiontit în acea mare amniotică sărată, abia așteptam să ieșim de acolo și să devenim ființe separate; să stai nouă luni cu fața în curul altcuiva e mult. Beth a evadat prima, a coborât vâjâind pe canalul uterin ca o vedetă canadiană de bob chitită să ia aurul la Olimpiada de Iarnă. Eu m-am înțepenit, vrând să ies cu picioarele înainte. Moașa a trebuit să mă tragă, cu mâinile băgate până la cot, ca un fermier care ajută să se nască un vițel; eu făceam șpagatul, cu un picior în spatele fiecărei urechi. Inutil să mai spun că maică-mea se săturase deja de împins după ce ieșise prima. Ce nevoie mai avea de mine? O avea deja pe Beth. Eu eram un surplus, ca o ofertă „cumpără unul, și primești unul gratis", de care de fapt n-ai nevoie. Ca o bucată neîncepută de brânză Cheddar care mucegăiește în fundul frigiderului. Al doilea pachet de Jaffa Cakes pe care de fapt n-ar trebui să-l mai mănânci. Ușor de uitat. Ușor de ignorat.

Maică-mea „uita" mereu de mine, așa cum „a uitat" să spună că emigrează în Australia. A „uitat" să-mi facă vaccinurile și am făcut pojar. A „uitat" să mă aducă acasă de la supermarket sau să mă dea jos din trenul de Penzance. A „uitat" să mă cheme la înmormântarea bunicii. (N-a fost vina *mea* că a murit; întâmplarea a făcut să fiu în vizită la ea când a dat ortul popii.) Cred că v-ați cam făcut o idee.

Pentru că m-am înțepenit, a trebuit să stau într-un acvariu, adică incubator. Ceva legat de lipsa de oxigen. Când m-a văzut cineva prima oară, eram albastră-vineție. Pentru că eram în acvariu, a trebuit să rămân la spital. Nu am fost alăptată ca Beth. Asistenta îmi dădea biberonul. Am băut doar lapte praf. Maică-mea a plecat cu Beth, prețioasa ei primă născută, și s-au distrat de minune amândouă. Când mi-au dat drumul și mie, în sfârșit, după câteva săptămâni, a fost nevoie să lase trei mesaje vocale prin care cei de la spital îi cereau maică-mii să vină să mă ia. Bineînțeles că, la momentul ăla, ea deja se atașase de Beth. Și oricine știe că trei sunt prea mulți. A fost un tipar care a durat douăzeci și șase de ani. Maică-mea era leneșă, Beth era ușor de iubit: supusă, manierată, cu

aspect imaculat. Nu ne-a făcut niciodată de râs în fața vecinilor, nu a fugit de acasă și n-a avut probleme cu poliția. Nu dădea foc la lucruri și nu înjura. N-a ajuns niciodată să fie o dezamăgire.

Eu am fost botezată după tatăl nostru, Alvin (*câtă imaginație*), iar Elizabeth a fost botezată după Majestatea Sa Regina (poveste pe care maică-mea nu obosește niciodată s-o spună…). Se pare că maică-mea nu era chiar așa de topită după taică-meu. Au divorțat la puțin timp după ce ne-am născut noi, iar el s-a mutat în San Francisco. Eu nu l-am mai văzut niciodată. N-a fost o mare pierdere – probabil era un dobitoc. Maică-mea n-ar fi locuit niciodată în America, Groenlanda sau Afghanistan, ori în vreo altă țară de genul ăsta; o iubea prea mult pe regină. Era devotată ca o albină. Singurul motiv pentru care a fost de acord să se mute în Australia cu al doilea soț a fost că, în Sydney, regina încă e suverană. O supusă devotată, patriotă adevărată, maică-mea a preferat-o întotdeauna pe Elizabeth față de mine. Ce bine era dacă ar fi existat o „Regină Alvina”! M-am uitat pe Wikipedia, dar nu, nu exista. Doar o fată pierdută, prostuță dintr-un roman de D.H. Lawrence, pe care nu l-am citit.

Prima mea amintire? Cum înfig ace în păpușa lui Beth. Nu mă întrebați de ce. Habar n-am. Aveam doar trei-patru ani la momentul acela. Pe atunci nu știam absolut nimic despre voodoo. Pur și simplu, într-o zi, am găsit păpușa și am decis că ar fi distractiv să înfig ace în ea. Și a fost. Parcă o văd și acum, întinsă pe măsuța de toaletă: păr lung și blond și ochi mari, albaștri, cu pleoape care se deschideau și se închideau singure atunci când îi mișcai capul în față și în spate. Se ridică: ochii i se deschid. Se întinde: ochii i se închid. Deschis. Închis. Deschis. Închis. Ore întregi de distracție.

Am găsit acele cu gămălie ale maică-mii dosite bine într-un sertar. Erau din acelea lungi, subțiri și argintii, cu măciulii de culori diferite la capăt. Să fi fost vreo cincizeci, băgate într-o cutiuță pătrată. Le-am scos, unul câte unul, și le-am înfipt. Nimic mai simplu. Mă așteptam ca păpușa să plângă, dar ea nu a scos niciun sunet, stătea pur și simplu întinsă acolo și

îndura. Am început cu picioarele, patru în fiecare labă a piciorului, între degetele mici și roz, apoi încă unul și încă unul, în două șiruri lungi, pe picior în sus. Pătrundeau în plastic ușor și adânc. Stăteau bine, ferm, precum țepii pe un arici.

Am continuat, ac după ac, pe tot trunchiul. Când am terminat cu fața, am întors-o și i-am înfipt ace în spate. În fund. În ceafă. Totul a mers strună până la ultimul ac, unul roșu, mi se pare. Nu știu ce s-a întâmplat. L-am scos din pachet și apoi m-am înțepat la degetul mare. Șocul a fost enorm. La vârsta aia? Ca un cutremur. Din deget mi-a ieșit o picătură de sânge: perfectă, rotundă, roșie, ca să se asorteze cu acul. Eram ca Frumoasa Adormită, cu roata ei de tors. Fără să mă gândesc, am lins-o. Animalic. Instinctiv. A fost prima oară când am gustat sânge. Era diferit de orice altceva am gustat vreodată, înainte sau după: sărat, metalic. Nepermis, ca vinul. Eram mută. Transformată.

Însă asta a fost atunci, acum e altceva. N-am văzut-o pe soră-mea de doi ani întregi, de la nunta ei din Milano, în nenorocita aia de catedrală. Și ce mai dezastru a fost! Nu vreau să mă gândesc la asta. Aprind încă o țigară și trag în piept fumul canceros, mă așez pe pervaz și mă holbez la porumbei. Se holbează și ei la mine. Amenințător. Ucigaș. Cu globii oculari mici și negri licărind a răutate. Care dintre voi v-ați găinățat pe umărul meu, fraierilor? Ăștia s-au uitat la Alfred Hitchcock: o să mă atace cât de curând.

Scene de la nunta lui Beth îmi invadează mintea, nepoftite…

Mai dau pe gât niște vin.

Luni de zile înainte de „ziua cea mare” a lui Beth, mama mă suna și mă întreba: „Tu cu cine vii, Alvina? Trebuie să știu pentru planificarea locurilor/invitații/ doar ca să te scot din pepeni”.

— Dar de ce trebuie să vin cu *cineva,* mamă? De ce am nevoie de un iubit?

— Nu vreau să discut acum despre asta, Alvina. O să se întărească varza de Bruxelles, și taică-tu n-o s-o mai mănânce.

— Nu e tatăl meu.

Tăcere.

— De ce nu poți găsi un tânăr drăguț ca Ambrosia? spune ea.

O, ține-mă Doamne! Iar începem.

— Ambrogio, mamă. Nu e budincă de orez.

Deși e adevărat că-mi vine să-l mănânc.

— Soră-ta se așază la casa ei, și nici tu nu întinerești.

— Nu. Știu asta.

Eu aveam *douăzeci și patru* de ani.

— Și nici mai atrăgătoare nu devii.

Ah, fir-ar al dracu'. Maică-mea chiar știa cum să mă scoată din minți. Mi-am stăpânit lacrimile și mi-am tras nasul prea zgomotos. Nu e ca și cum *aș fi vrut* să mor singură.

— Sunt foarte fericită și fără iubit, și ultimul tip cu care mi-am tras-o s-a dovedit a fi o moluscă.

— Cum ziceai că îl chema pe ultimul tău iubit? Michael, Simon, Richard, sau cum?

— De unde Dumnezeu să știu? Poate *Ahmed?*

— Mereu le pierd șirul, draga mea, sunt atât de mulți.

Scrâșnesc din dinți.

În ciuda tuturor acestor lucruri, nici nu se punea problema să apar la marea și eleganta nuntă a lui Beth fără partener: o singuratică, o celibatară, o paria socială. Și într-o zi, când m-a sunat maică-mea, în sfârșit am cedat. Am spus primul nume care mi-a venit în cap.

— Alex, mamă. Îl cheamă Alex.

— Ah! Alexander?

— Ce?

— E grec?

— Nu!

— E bogat? E vreun magnat al transportului naval? Care e numele lui de familie?

— Nu, nu și nu știu.

— Bine. Mă rog. O să vă trimit o invitație la amândoi. Și o să finalizez aranjarea locurilor. Puteți sta la masa „Caprifoiului", între stră-mătușa Vera și unchiul Bartholomew.

Sunt sigură că amândoi o să fie încântați să-l cunoască. Au fost o dată într-o croazieră în Corfu.

Bineînțeles, eu nu știam pe nimeni pe nume Alex și, în timp ce stăteam în avionul easyJet, așteptând să decoleze spre Milano, am început să mă panichez. Presupun că puteam să invoc scuza că fusese reținut cu treburi urgente – unul dintre vapoarele lui se izbise de un aisberg? –, dar nu m-ar fi crezut. Singură, la fabuloasa nuntă a soră-mii. O lepădătură. A treia roată la bicicletă. Începeam să fiu (și mai) disperată.

M-am hotărât să-l iau pe oricare se întâmpla să stea lângă mine în avion; aleatoriu, știu, dar ciudat de excitant. M-am uitat cum se îmbarcă pasagerii unul câte unul… Aah, ăsta e drăguț: blugi de firmă, proaspăt ras, geantă bărbătească cu aspect scump. Aia e Prada? Face la stânga și se așază lângă soția lui, model pentru lenjerie, și copilul ca dintr-o reclamă la Gap. Aah, dar el? Ăsta e *superb*. E o sosie a lui Tyson Beckford. Cercei cu diamante. Pulover Ralph Lauren. Zâmbet sexi. Se așază pe rândul din spatele meu, împreună cu iubitul lui încă și mai în formă. Să mă omoare cineva. Acum.

— Bună, spuse un tip genul Harley-Davidson, cu păr lung, bărbos și tatuat excesiv, în timp ce se așază lângă mine, pe locul dinspre culoar. Eu sunt Adam.

Adam? Pe-aproape. Merge.

Adam mirosea a marijuana și avea un accent care putea fi din Newcastle sau putea fi de la surzenie. Pe gâtul ciupit de vărsat de vânt avea un tatuaj cu „MAMI” și unul cu „CHARDONNAY”. Sub unghii avea ulei de motor învechit, și pe față, cicatrici de la căzăturile de pe motocicletă. Adam avea o minte încă și mai obscenă decât a mea. În următoarele două ore și jumătate, tot ce puteam face ca să ne consumăm dorința era să intrăm în Clubul Mile High{6} pe loc, dar părea să fie coadă la toaletă în continuu și, oricum, eu știam că trebuie să-l fac să aștepte, altminteri, nu mai venea cu mine. Ne-am giugiulit o vreme (enervând-o pe bătrâna micuță care croșeta pe scaunul de la geam), și el mi-a băgat degetul pe sub tava de plastic rabatabilă.

— Vrei să vii la o nuntă în Milano? N-o să-ți pară rău.

I-am făcut cu ochiul, punându-i mâna foarte sus pe coapsa îmbrăcată în piele.

— Bine, a spus Adam cu un zâmbet șui.

Avea să fie *perfect*.

Cred că aș putea spune că nu era „genul meu”, dar vrabia din mână și așa mai departe; mai ales atunci când „vrabia” bagă două degete în „tufișul” tău.

N-a fost vina mea că am ajuns primii la biserică și că nu eram în stare să ne ținem mâinile acasă. Probabil că lui i-a plăcut rochia mea din spandex până la pubis și ciorapii plasă argintii… (Făcusem un real efort ca să mă îmbrac pentru nunta lui Beth; încercam să imit fundul Pippei Middleton.) Ne-am giugiulit puțin într-o strană din spate, în colț, dar pe măsură ce sosea congregația, am avut parte de unele priviri ciudate. Șușoteli. Arătat cu degetul. Bombăneli. Aveam nevoie de o cameră. Lângă un perete din biserică erau aliniate mici separeuri la îndemână (slavă Domnului că există confesionale). Erau de mărimea potrivită, dotate cu perdele roșii de catifea, pe care puteai să le tragi, ca să ai intimitate. Așa că l-am luat pe Adam de mână și ne-am furișat înăuntru, în timp ce biserica se umplea.

La început, am fost tăcuți (dat fiind că ne aflam *într-o biserică*), dar cred că ne-a luat valul, în timp ce el mă izbea de pereții de mahon, iar eu stăteam pe scula lui, pe bancă. Îmi amintesc că eram extaziată din cauza locului nepotrivit: ne-o tragem într-o biserică! Adam avea gust de pateuri din Cornwall, iar când ejacula, se zgâlțâia, tremura ciudat. Mahonul se izbea de perete. Parcă îmi amintesc că am schelălăit. Am țipat ceva de genul „Dumnezeule mare!” sau „Trage-mi-o până în Ziua de Apoi!”, și Adam a țipat „Mami!” Am căzut printre perdele exact la apogeu, în timp ce Beth și domnișoarele de onoare veneau pe culoar. Beth s-a făcut stacojie la față – parcă o văd și acum. Toată lumea se holba. Un băiețel l-a întrebat pe Adam dacă e Iisus (probabil din cauza bărbii). Maică-mea a lăsat jos camera de filmat. S-au uitat toți la Beth, apoi la mine și iar la Beth. Spectatori la un meci de tenis pentru adulți.

Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă Beth m-ar fi rugat *pe mine* să-i fiu domnișoară de onoare.

Apoi, după ce preotul i-a cerut lui Adam să plece, nunta a fost plictisitoare. A fost o chestie cu mult alb și sute de oameni pe care eu nu îi cunoșteam, majoritatea italieni. Ceva foarte romano-catolic. Maică-mea a schimbat planificarea locurilor, așa că eu am rămas la bucătărie, cu angajații. Eram strivită între patiserul pe nume Giuseppe și Toto, spălătorul de vase. Nu într-un mod plăcut. La ospățul nupțial au fost treisprezece feluri de mâncare: antipasti, paste, homar, vânat, vițel… Tortul de nuntă avea doi metri înălțime. Sticle de câte un litru și jumătate de Prosecco vechi, una după alta, pahar după pahar de limoncello. Am dansat toată noaptea tarantella: o sută de oameni care se țineau de mână, gonind în cerc în timp ce ritmul muzicii se întețea, apoi schimbau direcția iar și iar, după care se prăbușeau amețiți pe podea, unii peste alții. Oamenii prindeau întruna bancnote de rochia vaporoasă a lui Beth, iar eu le luam întruna de acolo. Am făcut 3.000 de lire în noaptea aia.

Beth arătase splendid; nici nu ziceai că e ea. În timp ce stăteam una lângă alta pentru nesfârșitele fotografii de nuntă, mă gândisem la po*zele înainte și după:* ca în serialul ăla american, *The Swan.* Beth era o prințesă din povești, și eu eram o broască. Beth păruse cumva mai mare, mai matură. Știu, oficial vorbind e cu douăzeci de minute mai mare decât mine, dar și mai mult de atât: mai înaltă, mai versată, mai sigură pe ea. Poate că asta îți aduce faptul că te căsătorești cu cineva cu bani? Eu n-am de unde să știu. Alfa Romeo-ul lor era ornamentat cu flori, pentru a pava drumul către *la dolce vita,* iar când au plecat cu mașina nu m-am mai putut abține și am plâns. Ambrogio era perfect și ar fi trebuit să fie al meu. Totul era atât de nedrept. Era tragic.

În fine, de atunci încoace, Beth nu prea a mai vorbit cu mine. Până la e-mailurile astea. Dacă stau să mă gândesc, nici înainte de asta nu prea vorbea cu mine, cel puțin nu începând cu toamna lui 2008, ca să fim exacți.

Îmi strivesc țigara și arunc chiștocul pe fereastră, spre un

porumbel; nu-l nimeresc. Când am privit-o, în ziua aia, cum merge pe culoar, mi-am dat seama că diferența dintre noi e completă. Da, doctorul ne tăiase cordoanele ombilicale cu douăzeci și cinci de ani în urmă, dar noi trăisem una lângă alta până la a șaisprezecea aniversare. Nedespărțite. Împărțisem o baie, paturi suprapuse, cărți. Beth mă definise. Era cea mai apropiată prietenă a mea, chiar dacă în majoritatea timpului o urâsem. Apoi a dispărut.

Când ne-am mutat în orașe diferite, ne-am clădit vieți diferite. Beth se dusese la Oxford, la universitate. Eu mă mutasem în Londra, cu doi ani înainte. Nu-mi mai amintesc de ce. Crezusem probabil că străzile sunt pavate cu aur, dar se dovedise a fi pe ele rahat de câine și gumă de mestecat.

Eu sunt ca un Dick Whittington{7} feminin, cu mai puțin succes. Știați că în Archway e o statuie a pisicii lui? Așa se întâmplă atunci când ajungi primar al Londrei; oamenii fac efigii din calcar ale animalelor tale de companie. Când/dacă o să ajung primar, cineva o să sculpteze o replică la scară a Domnului Dick, ca să îl poată admira întreaga posteritate. O să-l înalțe pe un soclu la Whitehall. Știu că Ken Livingstone avea tritoni drept animale de companie. Oare Boris Johnson are animal de companie? Mi se pare mie, sau Donald Trump și Boris Johnson arată ca niște frați siamezi, separați după naștere? Aș vrea ca cineva să ne fi separat pe mine și pe Beth. Să mă adopte pe mine sau pe Beth. Pe Beth sau pe mine. Pe Beth. Pe Beth. Categoric pe Beth.

Mai dau pe gât niște vin.

Acum nu mai avem nimic în comun, în afară de ADN.

Oamenii presupun întotdeauna că gemenii sunt cei mai buni prieteni, au o conexiune cerebrală, o legătură nemuritoare. Ce dracu' știu ei? Scutiți-mă. V-ar plăcea să fiți puși în umbră toată viața de o dublură care vă întrece la orice? Pe care o plac toți băieții la școală? *Întreab-o pe sora ta dacă vrea să iasă cu mine. Convinge-o pe sora ta să se întâlnească cu mine lângă adăpostul pentru biciclete, după ore.* Nu i-ai *urî?* Măcar puțin? Chiar dacă i-ai iubi la nebunie? Bănuiesc că ai putea numi asta o relație de iubire și ură: Beth se ocupă de

partea cu iubirea, eu, de partea cu ura. Cel puțin așa cred, că mă iubea. Sau poate mă suporta, nimeni nu m-a iubit vreodată cu adevărat, nu m-a iubit cum trebuie, ca în cărți. Aprind o țigară.

Beth a scris un roman cât era încă la universitate, ca Zadie Smith, dar fără talent. Bineînțeles că nu l-am citit, dar sunt sigură că e o labă. Să citesc romanul lui Beth ar fi ca și cum aș asculta-o pe ea bătând câmpii timp de zece ore în continuu; îi place la nebunie sunetul propriei voci. (Dacă aș locui cu Beth, mi-ar veni să-mi tatuez pe față „Taci dracu' din gură".) Mie nu prea-mi place să vorbesc, mai ales cu alți oameni. Prefer poezia.

Azi am scris încă un haiku:

Goliciune de vară:
Orașul e pustiu.
Cruțate au fost doar roiurile de viespi.

N-am zis că ar fi bun de ceva. Până și haikuurile sunt prea lungi pentru mine: trei rânduri întregi. Îmi place poezia lui Ezra Pound: „Într-o stație de metrou", are doar două versuri. La modul ideal, ar fi unul singur. Sau zero. Doar tăcere.

Scormonesc într-un morman de haine vechi, dintr-un sac sfâșiat de plastic, și găsesc o rochie pe care n-am mai purtat-o din octombrie 2007: foarte strâmtă, fucsia, à la Kate Perry. Beth a luat pentru amândouă la fel, pentru ziua noastră de naștere, așa că semănăm cu gemenele Kray sau cu fetițele alea sinistre din *Strălucirea*. Îmi mai vine oare? Mă dezbrac de tot și stau în fața imaginii mele din oglinda până în podea. Sunt *mozzarella di bufala.* Tremur la gândul nudității în prezența lui Ambrogio. Îmi trag rochia peste cap, forțez fermoarul. Mi se agață de piele. Nu-mi vine. O arunc pe jos și sar cu picioarele goale pe ea. Probabil a intrat la spălat. Nu că aș fi spălat-o.

Mă uit la cărțile din biblioteca mea. N-am cum să le iau pe toate cu mine; sunt mult prea grele. E și *Al doilea sex* de Simone de Beauvoir, mult prea groasă ca s-o citesc. Niște Toni Morrison, Jeanette Winterson, Susie Orbach… Poate iau

măcar una sau două. Trebuie neapărat să șterpelesc un Kindle.

Arunc alte câteva articole de primă necesitate în valiză: chiloți, țigări, un briceag, pașaport? Căcat! Pașaportul meu! Unde e? Nu l-am mai folosit de la călătoria la Milano. De atunci, m-am mutat de cinci ori. Ar putea fi oriunde. Oare l-am lăsat la magazinul de băuturi alcoolice, când mi-au cerut actul de identitate? Sau colegii de apartament l-au dat pe amfetamină? Ținând cont că acum câteva ore nu voiam s-o văd pe soră-mea, acum sunt disperată s-o vizitez. (Mă rog, unde altundeva ar trebui să mă duc? Acasă la Beth e mai bine decât să mă violeze pe la spate, pe o străduță, vreun cocălar fără adăpost. Orișicât.) Iar acum sunt beată, ceea ce nu mă ajută. Îmi golesc lenjeria pe podea: sutiene și chiloți care au avut și perioade mai bune. Mă pun în patru labe, îmi mijesc ochii pe sub mobile și scot tot felul de porcării. Camera arată de parcă ar fi trecut un taifun peste ea. Nici urmă de pașaport, doar dezordinea care se numește viața mea.

Nu am nicio identitate. Sunt un nimeni. Ca un copil nenăscut sau o broască nesărutată. Cum o să-i spun lui Beth că nu pot să ajung? O să mă omoare. N-o să mă ierte niciodată. Asta era singura mea șansă de a ne împăca! Trebuie să ne împăcăm, Beth mă scoate din minți! Pândește undeva în subconștientul meu, ca o stafie. Îmi mănâncă sufletul. Mă înnebunește. Mă deprimă, mă deprimă total. Buza de jos începe să-mi tremure. Lacrimi calde și ude îmi înțeapă ochii. Mă întind pe jos, ghemuită ca un fetus, și plâng până adorm, cu valiza pe post de pernă.

ZIUA A DOUA: INVIDIA

Aș vrea să am și eu așa un fund.

@AlvinaKnightly69

4.

Era vina lui Beth că nouă nu ni s-au organizat niciodată petreceri aniversare.

Mă rog, cel puțin după prima și ultima petrecere, pe când aveam cinci ani.

Îmi amintesc că eram foarte entuziasmate. Era prima noastră petrecere adevărată. Alergam prin casă, țipam și râdeam, țopăiam și așteptam să sosească invitații. Beth era îmbrăcată cu rochia ei cea nouă cu volănașe, cu aripi de zână și o fustă tutu, și eu purtam un sarafan vechi al ei, care îi rămăsese mic. Ne prinseserăm părul în codițe, cu elasticele și clemele preferate, în formă de fluture. Maică-mea făcuse pungi cu cadouri și umflase baloane. Făcuse până și un tort cu nouă lumânări: cinci pentru Beth și patru pentru mine, pentru că una dintre ele se rupsese în pachet, pe drum, de la magazin acasă. Casa era caldă și se simțea mirosul dulce de copt. Era un tort My Little Pony (Micul meu ponei): cremă de unt cu vanilie, gem de căpșune, sute de mii de bombonele colorate. Mie nu-mi plăcea vanilia. Și nici crema de unt. Și nici gemul de căpșune, ca să fiu sinceră. Beth era înnebunită după cai. Eu preferam trolii. Dar mi s-a părut că tortul arăta destul de mișto: poneiul roz zbura cu aripi scânteietoare și o coamă albastră care sclipea și flutura în vânt. Pe vremea aia, caii puteau zbura; magia plutea în aer. Cel puțin, așa mi s-a părut mie înainte să vină invitații. Apoi, totul a luat-o razna.

„La Mulți Ani!” Copiii au început toți să schelălăie. Apoi s-

au pornit jocurile pentru petrecere. Beth a câștigat Pune-i Coadă Măgărușului. Beth a câștigat Statuile Muzicale și Scaunele Muzicale. Maică-mea oprea mereu muzica atunci când ea primea cadoul, în timp ce jucam Dă-mi Pachetul. Beth a fost cea pe care maică-mea a lăsat-o să taie tortul și să-și pună o dorință (și cuțitul era atât de frumos!).

Asta a fost. Eu n-am mai suportat. Am făcut stânga-mprejur și am fugit la etaj, în timp ce capul îmi exploda de o furie bubuitoare și din ochi mi se revărsau lacrimi. Mi-am petrecut după-amiaza plângând încuiată în baie, înconjurată de șervețele pline de muci. Auzeam dedesubt petrecerea care era în toi și casetofonul imens, care urla melodia preferată a lui Beth: „I Should Be So Lucky" a lui Kylie Minogue. Maică-mea a spus că pot să rămân în baie „*Până o să înveți să te porți!*" Beth s-a distrat de minune. Eu n-am mai gustat din tort. Soră-mea încerca întruna să mă facă să ies. Bătea în ușă. Mă ruga. Mă implora. A învârtit atât de tare de mâner, că l-a desprins. Mi-a oferit cadourile ei, felicitările și tortul ei (a făcut asta doar ca să se simtă ea mai bine). Dar nu era același lucru. Jucăriile la mâna a doua nu au aceeași strălucire. Eu nu voiam să *împart*. Să împarți e o porcărie. Cine zice că „să împarți înseamnă să-ți pese" *nu* a avut un frate geamăn.

Ăsta a fost anul în care caii au încetat să mai zboare.

După aceea, nu am mai dat nicio petrecere.

Marți, 25 august 2015, ora 7 dimineața
Archway, Londra

— Unde e vinul meu, Alvina?

Cineva țipă la mine în dialect de Liverpool. Cine caută vin la ora asta a dimineții? Aud bubuituri în ușă, și mânerul care e zgâlțâit. Slavă Domnului că am încuiat-o. Zac goală pe podea, cu gâtul înțepenit; o să mă uit toată ziua spre stânga.

— Îmi vreau vinul, se văicărește nespălatul.

Încerc să mă ridic în picioare.

— Scuze, l-am băut. Îți dau zece lire?

Puțin probabil.

— Fii sigură.

Zgâlțâitul încetează. Pe hol se îndepărtează niște pași. Tăcere.

Mă ridic în picioare; pământul se clatină și se învârte sub picioarele mele. Gura mea are un gust de scrumieră în care a scuipat cineva. Aș vrea să fi făcut efortul de a mă spăla pe dinți; par cumva pufoși. Observ în partea din față a valizei un buzunar care, privind retrospectiv, pare un loc rezonabil de ținut pașaportul. Deschid fermoarul. E acolo. Nu pot să cred!

Citesc numele de pe pașaport, doar ca să fiu sigură: Alvina Knightly. Da, din câte știu, ăsta e numele meu. Studiez poza. E o fotografie veche. Îmi amintesc când am făcut-o, într-o cabină fotografică din gara Paddington, în 2008, cu puțin înainte de a-l cunoaște pe Ambrogio. Ce e aia? Speranță? Inocență? Tinerețe? Par diferită, cumva; par *drăguță*. Închid ochii și îmi țin respirația, iau durerea și o pun la păstrare, o încui undeva adânc într-un subsol și arunc cheia. Asta a fost înainte să se întâmple totul. Aveam optsprezece ani pe atunci, eram atât de tânără, încă virgină. Încă mai aveam o șansă… Trec peste poză și răsfoiesc paginile: goale, imaculate. Nicio ștampilă, nicio amintire. N-am fost nicăieri. N-am făcut nimic. Nu am crescut. Nu am trecut mai departe.

Cât e ceasul? Căcat. De ce n-am pus alarma? E 7.48. Am doar puțin peste o oră ca să ajung la Heathrow. Nu știu dacă o să reușesc. Înșfac rochia care nu-mi vine și o trag peste cap, îmi iau o geacă de blugi cu pastă de dinți pe partea de jos, în față, și pantofii mei scâlciați Reebok. Caut prin sertare ceva catifelat și roz, îl iau pe Dl Dick și-l arunc în geantă. Examinez camera. Nu e nimic de care să-mi pară rău că aș pierde. Probabil că nespălații o să ardă totul când o să vadă că nu le-am lăsat alea zece lire. Sau chiria pe ultimele două luni. Mă lupt cu tentația de a da foc apartamentului înainte de plecare. Alunec pe scări în jos și ies din casă. Ajung la metrou în mai puțin de un minut.

•

Metroul spre aeroport face *o veșnicie*. Vagonul nu are aer

condiționat; e o saună, nu metrou. O baie turcească. Nenorocita asta de magistrală Piccadilly. E încă și mai rău decât magistrala de nord. Mă așez pe ceva portocaliu și sintetic, străduindu-mă să nu vomit. Un adolescent cu glugă, așezat vizavi de mine, joacă *Angry Birds* cu sonorul dat la maximum, în timp ce se îndoapă cu cartofi prăjiți. Unde a găsit cartofi prăjiți la ora opt dimineața? Mă uit urât la reflexia lui contorsionată din geamul de vizavi. Norocul lui că sunt bine dispusă.

Aș vrea să am o carte de citit. Aș vrea să am niște ochelari de soare. Lumina neonului e mai strălucitoare decât cea a soarelui. Îmi acopăr fața cu mâinile și aștept o eternitate într-o lume întunecată a mirosurilor unsuroase de oțet și a clinchetelor hiperactive pe calculator. Bila din gâtul meu urcă și coboară odată cu marea din stomac. Vasele de sânge din creierul meu fac BUM, BUM, BUM. De ce am băut tot vinul ăla? Încă n-am ajuns acolo, dar îmi imaginez că experiența asta seamănă perfect cu iadul. Aproape că mă aștept ca musca grasă și neagră care se târăște pe interiorul geamului aburit să se transforme în Belzebut în persoană și să-mi ureze bun-venit la pierzanie.

„Bună, Alvina!”, ar spune el, cu un accent tărăgănat de Disneyland. „Bine ai venit în infern! Avem torturi nesfârșite, care încep chiar aici, în oribila noastră temniță, dar mai întâi nu vrei să-i cunoști pe băieți? Osama, Ayatolahule, Idi, Pol, Adolf și Saddam, ea e Alvina!” Ce adunătură de masculi. Eu am crezut întotdeauna că Maggie Thatcher o să fie aici. Dar nu: doar tipi. E ca un Club Bullingdon{8} aici, dar fără capete de porci cărora trebuie să le-o tragi și nimic de băut.

Aeroportul Heathrow, Londra

Când ajung *în sfârșit* la aeroport, controlul de securitate e un coșmar: cozi nesfârșite la aparatele cu raze X; trebuie să-mi scot pantofii, cureaua *și* geaca. Îmi arunc geanta în tava de plastic, care avansează încet pe banda transportoare. Trec prin

detectorul de metale și bineînțeles că se declanșează. BIP! BIP! BIP! BIP! Ah, minunat. Exact asta îmi lipsea… O femeie cu figură respingătoare mă percheziționează în sus și în jos. Simt mirosul de balsam de rufe cu aromă de fructe tropicale, pe care l-a folosit pentru bluza ei. Apoi situația se înrăutățește.

— Asta e geanta dumneavoastră, doamnă? mă întreabă un bărbat în uniformă.

— Îhî, spun eu.

— Vă rog, veniți aici.

Aș prefera să nu, dar geanta mea e la el, așa că nu prea am de ales. Încep să transpir, îmi storc creierii să-mi dau seama ce obiecte incriminatoare ar putea fi înăuntru. Drogurile nespălaților? Dar ce-ar căuta la mine în geantă? Mă folosesc pe post de contrabandist, ca să facă trafic cu amfetamina în Sicilia? Există vreo sticlă de apă mai mare de 100 ml? Vreo forfecuță de unghii? Am luat cu mine din greșeală și vreo macetă? Briceagul e pus bine în valiză. Nu-mi vine în minte nimic.

— Geanta dumneavoastră pare să zumzăie, doamnă. Puteți să-mi spuneți, vă rog, de ce?

Se uită la mine cu o față de înmormântare. Din tavă se aude un zumzăit ascuțit. Eu mă gândesc la o muscă. El se gândește la o bombă.

— Habar n-am, spun eu. Cu siguranță *nu* e o bombă.

La controlul din aeroport, e bine să nu rostești cuvântul cu „b”, altfel oamenii devin țâfnoși. Toți se opresc din vorbit și încep să se holbeze la mine. Femeia cu față acră și încă doi bărbați în uniformă se îngrămădesc în jurul meu. Se încruntă. Unul din ei își pune niște mănuși din plastic și deschide fermoarul genții. Zumzăitul devine mai puternic. Aș vrea să fiu moartă: tocmai mi-am dat seama ce e înăuntru.

— Ah, mai bine nu vă uitați înăuntru, spun eu în timp ce o mână acoperită cu latex se apropie de Dl Dick.

Unul din bărbații în uniformă scoate vibratorul meu Senzații Adevărate de 28 de centimetri, care vibrează, și îl ridică, ca să-l vadă toată lumea. Necunoscuții își scot telefoanele și încep să filmeze.

— Ce-i ăsta? întreabă el.

E o reproducere roz-aprins a unui penis erect. El știe ce e. Toți știu ce e. Femeia încearcă să-și ascundă zâmbetul. Nu răspund.

— *Ce-i ăsta?* întreabă el din nou, de data asta puțin mai tare.

Familiile cu copii mici de la coada din spatele meu întind gâtul să vadă mai bine. Cel puțin nu e vreun cunoscut… cel puțin nu e Ambrogio… cel puțin nu e Beth.

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe Dl Dick, spun eu în sfârșit, dregându-mi vocea. E un vibrator, vârf de gamă, de 28 de centimetri. Viteză reglabilă. Vârf pentru fund detașabil. Orgasm garantat de fiecare dată. Vreți să-l închid? Trebuie doar să rotești acest comutator…

Întind mâna spre butonul pornit/oprit de pe aparat, dar bărbatul îl smucește.

— Mă tem că va trebui să vi-l confiscăm, doamnă. Nu aveți voie cu el în avion.

Casc gura ca un pește.

— Ce? De ce nu? Nu e pe lista de articole interzise.

Arăt spre un afiș lipit pe perete, cu imagini de brichete și lame. Se remarcă prin absență fotografia unui penis vibrator din cauciuc.

— Ar putea fi folosit ca armă, doamnă.

— Armă? Cum așa?

Bărbatul nu detaliază. Femeia râde, apoi se preface că tușește. Bărbatul în uniformă încearcă să plece cu Dl Dick, dar eu întind mâna și îl iau. *Nu! Dă-i drumul, nemernicule! E al meu!* Trei agenți de pază și peste treizeci de cetățeni liniștiți privesc cu ochii cât cepele cum bărbatul dă drumul vibratorului, care mă pocnește direct în față. BUF!

Îmi storc o lacrimă care mi se rostogolește pe obraz. (E util să poți plânge la comandă.)

— Promit să nu atac pe nimeni, îmi trag eu nasul. Uite, îi scot și bateriile. Extrag două baterii AA și le trântesc pe masa metalică. E bine?

Urmează o pauză. Femeia (evident, ea e șeful) aprobă din cap. Îl bag pe Dl Dick în geantă și pășesc sprințar spre ieșire. Jumătate din spectatori încă filmează cu telefoanele.

Mă prăbușesc pe o bancheta din sala de așteptare Brithish Airways și îmi trag răsuflarea. Ce e aici? Epoca spațială și orhidee. Canapele crem din piele. Lămpi de marcă și podea din lemn lustruit. Există un loc unde poți să primești un masaj gratuit. E un fel de hotel spa de lux. Oamenii se holbează la mine, genul cu care eu nu obișnuiesc să socializez: oameni de afaceri, bodyguarzi, soții bine îmbrăcate de fotbaliști. Mă gândesc să mă dezbrac în pielea goală ca să aibă barem ce vedea, dar s-ar putea să nu mă mai lase să urc în avion.

Îmi iau telefonul și mă uit pe YouTube. Da. Bineînțeles. E deja acolo. Un ratat m-a și postat pe YouTube etichetată drept „Turistă cu jucărie sexuală". Se văd partea din spate a capului meu și Dl Dick. În sfârșit celebră. Incredibil. A încasat deja peste șaizeci de *like*-uri. Opresc înregistrarea și arunc telefonul la loc în geantă. N-o să-i dau *like*. N-au decât să se ducă dracului.

În stânga mea, stă o blondă care miroase puternic a iasomie. E plină din cap până-n picioare de logouri Louis Vuitton, și bagajul de mână se asortează perfect: fustă Louis Vuitton, sacou Louis Vuitton, eșarfă Louis Vuitton. E ca și cum ar fi într-o misiune sub acoperire într-un magazin de firmă. Poate chiar e? Sunt invidioasă pe pantofii și pe geanta ei. Mă măsoară din cap până-n picioare, cu buzele strânse ca un cur de pisică; îi arăt degetul mijlociu.

Încă mă doare gâtul. Îl masez puțin și îmi mișc capul dintr-o parte în alta.

Gura mi s-a transformat în deșertul Sahara. La început, cred că e un miraj, produsul unui creier deshidratat, dar chiar există un bar gratuit.

— Apă? spun eu.

E singurul lucru pe care pot să-l fac ca să nu mă întind pe podea.

O doamnă extrem de îngrijită îmi întinde o sticlă de Evian rece ca gheața și îmi arată un zâmbet de milioane. La

magazinul de reduceri din Archway nu fac asta. Nu-mi cere bani.

— Sau doriți șampanie?

Cui pe cui se scoate; mult mai bine. Urmez ordinele lui Beth: cu cât mai multă șampanie, cu atât mai bine. Nu-mi vine să cred că e gratuită.

— Laurent-Perrier Grand Siècle ar fi pe gustul dumneavoastră, *madame?* întreabă ea cu o voce de Marilyn Monroe.

Mi se pare că vorbește în franceză. Îmi întinde un pahar înalt de șampanie, și eu iau o gură: soare lichid. M-aș putea obișnui cu așa ceva! Îmi fac un selfie cu șampania și îl postez pe Instagram. „Mă îmbăt mangă!" Douăsprezece semne de exclamare. Îl pun și pe Tweeter: „@ChanningTatum Mi-aș dori să fii și tu aici!"

După alte patru pahare, o întind din sala de așteptare, ca să caut un cadou. Ce poți să-i dai fetei care le are pe toate? Mai am doar cinci minute până la îmbarcare, și creierul nu-mi funcționează. Votcă. Dacă o să fie dureros, atunci poate ar fi bine să ne îmbătăm. Iau o sticlă de Absolut și mă bag în fața cozii.

— Scuze, trebuie să prind avionul, îi spun cuiva.

— Și noi, nu? se plânge o rusoaică guralivă cu haină de nurcă.

Cum se zice „du-te-n mă-ta" pe rusește?

Gonesc pe lângă vitrine: Burberry, Prada, Chanel, Ralph Lauren… încerc să ignor marfa duty-free care mă cheamă precum sirenele unui marinar înnebunit după sex. „Cumpără-mă", șoptește o pereche de cizme din piele de șarpe. „Iubește-mă", strigă o rochie din dantelă și PVC. În vitrină la Prada stă o pereche de sandale sclipitoare cu barete aurii peste gleznă. Îmi lipesc fața de geam, aburindu-l cu respirația mea fierbinte și umedă și lăsând dâre cu micile mele palme transpirate. E și o sticluță de „Poison" de la Christian Dior, cu doar 43,50 lire. Rujul Tom Ford, „Violet Fatal", costă doar 36 de lire. Gândiți-vă câți bani aș putea economisi dacă aș cumpăra ochelarii de soare de aici: Ray-Banii ăștia costă doar 159 de lire; asta

înseamnă cu 20% mai ieftin decât pe strada principală. Dacă i-aș cumpăra acum, aș fi cu patruzeci de lire mai bogată. E la mintea cocoșului, dar n-am timp. Și nici bani.

— Anunț de interes public: Elvira Knightly este rugată să se îndrepte spre poarta paisprezece. Îmbarcarea pentru zborul British Airways BA 4062 se va închide peste două minute. Elvira Knightly. Poarta paisprezece. Mulțumim.

Elvira? Asta e ceva nou. Cine sunt eu? Elvira: Stăpâna întunericului? Arăt eu cumva a prezentatoare de filme horror la televiziunea americană din anii ’80? Regina Haloweenului? *Elvira?* Fiți serioși. Cel puțin, nu e *Albino*.

Alerg la poartă și depășesc cu pași mari coada. Clasa business, dragilor. Nu stau să aștept. Vreau să plec de aici. Fără bani, fără casă, fără iubit, fără slujbă. Glumiți cumva? Nu vreau să mă mai întorc niciodată, absolut niciodată. Nu ăsta a fost planul, tot haosul și mizeria asta. Aveam speranțe mari atunci când am fugit de acasă. Îmi amintesc de parc-ar fi fost ieri; era duminică, în miez de noapte. Tocmai împlinisem șaisprezece ani. Mie mi se părea că trăiesc o aventură fantastică: *Comoara din insulă* sau *Huckleberry Finn*. Am ieșit din casă pe furiș, cu toată lumea mea îndesată în rucsac, am făcut autostopul noaptea spre oraș. M-am trezit în mijlocul lui Piccadilly Circus. Era un loc la fel de bun ca oricare altul: luminile strălucitoare care se aprindeau intermitent, panourile publicitare cu neoane, caleidoscopul de culori care scânteia și se învârtejea. Am prins o slujbă într-un restaurant japonez, unde tocam ton și calamar pentru sashimi. Am găsit o cameră într-un hostel pe care mi-l permiteam. În timpul liber, stăteam ore întregi pe băncile din parcuri, mâzgăleam în carnețelul meu legat cu spirală: haikuuri de obicei, sonete și versuri, catrene, epigrame, câteva balade. Suferință și melancolie de adolescentă. Angoasa mea putea rivaliza cu cea a oricărui bard. Credeam că până acum voi fi ajuns deja o poetă celebră în lume, căsătorită cu un model/actor superb (Channing Tatum?) sau (și mai bine) Ambrogio. Credeam că o să am o fetiță la fel de drăguță ca o zână a florilor din cărțile lui Anne Geddes, un Range Rover, un teckel și o vilă în Chelsea. Unde

n-a mers treaba?

Mă uit pe micul hublou oval: nori de furtună întunecați deasupra asfaltului, stropi mari și grei de ploaie care se izbesc de pământ. N-ar trebui să fie vară acum? Mă uit la calendarul din telefon: se pare că e încă august.

În avion, o stewardesă le oferă tuturor călătorilor prosoape calde și umede, în caz că nu s-au spălat. Eu îmi șterg brațele, fața, mâinile, picioarele și genunchii. Am atâta loc pentru picioare, că nu știu ce să fac cu el. Încep să fac exerciții pentru cvadriceps, ca și cum aș înota bras, exersând pentru piscina lui Beth ca un mormoloc adolescent. E un zbor de doar trei ore, dar nu e bine să riști să faci tromboză venoasă. Un bărbat de alături se uită la mine pe deasupra ochelarilor fără ramă, de parcă aș fi un specimen rar de faună de baltă, pe care el nu l-a mai văzut până acum. Mă opresc.

El întoarce privirea spre geam, așa că încep iar. Cui îi pasă.

Avionul decolează cu o clătinare și un vaiet ascuțit. Nu-mi place să zbor. Nu e ceva normal. Bucata asta lungă de metal nu are cum să plutească. Mă prind de brațele scaunului, și încheieturile degetelor mi se albesc. Mă gândesc să mă agăț de una din mâinile bărbatului, dar nu pare genul care te ține de mână. În schimb, înghit un pumn de Valium. Cel puțin o să fiu dusă când o să ne prăbușim în flăcări pe pista de decolare, un amestec de kerosen și carne. Poate o să fie chiar distractiv?

Semnul cu centura de siguranță bipăie și se stinge. Am scăpat! Studiez porțiunea rarefiată a tubului de aluminiu de lângă mine; e plăcut să fii aici, în față, și nu în spate, la clasa turmă. Mă simt ca un VIP, o celebritate. Asta înseamnă să fii ca Taylor sau ca Miley. Dar eu aș prefera să fiu *infamă,* nu faimoasă. Britney era mai bună când s-a apucat iar de băut. Winona și Whitney sunt de departe cele mai bune. Nu știu de ce oamenii sunt atât de răi cu Lindsay. Tipa pare că se distrează de minune.

Pasionata de Louis Vuitton e aici; îi simt parfumul. Dincolo de culoar e altă victimă a modei/insectă băț, cu obraji de Kate Moss. (Ce mult mi-ar plăcea să arăt și eu *atât* de anorexică; adică, serios, arată de parcă o să-și dea duhul peste câteva

ore.) Un bărbat octogenar, cu un bronz à la Berlusconi, a adormit cu o țigară neaprinsă atârnată între buze. Puțin prea multe petreceri Bunga Bunga? (Poate e mort, dar las echipajul să se ocupe de asta.) Nu există absolut niciun copil, și nimeni nu îmi trage șuturi în spătarul scaunului sau în cap.

— Mai vreau șampanie, spun eu, apăsând pe butonul stewardeselor. Mă întreb ce se întâmplă dacă amesteci șampanie cu Valium? Aveți ceva de mâncare?

Chestia asta e absolut extraordinară.

5.

Aeroportul Catania-Fontanarossa, Sicilia

Căldura te izbește ca o mașină de evadare a Mafiei. Îmi protejez ochii de lumina orbitoare, strâng pleoapele și clipesc ca o cârtiță golașă care n-a văzut în viața ei soarele. Cobor din avion clătinându-mă și mai degrabă plonjez decât cobor ultimele câteva trepte spre pista de aterizare. Căcat, doare, nu glumă: pielea se julește de asfalt, metalul ciobește osul. Cred că mi-am rupt cotul; brațul drept îmi sângerează abundent, dar o să-mi fac griji pentru asta mai târziu. Oamenii se holbează (din nou; care e problema lor?). Beth o să fie încântată: sunt complet „muci”. Mă scutur de praf și urc într-un autobuz. Presupun că aici se termină clasa business.

Suntem în terminal și așteptăm să ne luăm bagajele, dar un gând mă lovește cu o revistă de benzi desenate *POW:* Ambrogio! E aici. Eu arăt groaznic și am pastă de dinți pe haine. Cotul îmi sângerează de la căderea din avion; rochia mea Katy Perry e pătată cu sânge. Încă n-am reușit să mă spăl pe dinți. Îmi leg șireturile tenișilor mei uzați (nu pot să-l las pe Ambrogio să mă vadă cu ăștia în picioare), apoi îmi vine o idee. Am observat că pasionata de Louis Vuitton se ceartă cu cineva la controlul pașapoartelor. Are o problemă cu viza și n-a reușit să ajungă aici. Părea cam de dimensiunile mele atunci când m-am uitat la fundul ei, mai devreme, în sala de așteptare. Acolo, pe banda transportoare, e valiza ei; aș putea

s-o iau! S-o fac? Încă îl am în bagajul de mână pe Dl Dick, altfel bănuiesc că e mai dotată decât mine și, să fim sinceri, mi-ar prinde bine niște machiaj.

Iau amândouă valizele noastre și alerg spre ieșire, cu inima bubuindu-mi în gât. Mă adăpostesc în toaleta pentru persoane cu dizabilități și mă uit în oglindă. E mai rău decât credeam. Arăt ca dracu', și părul meu arată ca dracu', așa că găsesc o căciulă *beanie* în fundul bagajului meu; îmi acoperă părul, nu și fața. Mi-ar prinde bine o burka. Poate o mască de schi? Îmi șterg sângele de pe braț cu o bucată de hârtie igienică udă. În mod surprinzător, e doar o julitură. Ridic valiza Louis Vuitton. Pe fermoar e un lacăt miniatural. Cum scap de ăsta? Încerc să-l descui cu o agrafă a mea. Chestia asta funcționează în filme, nu și în cazul meu. Învârt în toate părțile și aștept să aud clinchetul, dar nimic, învârt întruna, înjurând printre dinți. Nu am niciun plan B. Trebuie să funcționeze. Mai învârt puțin, dar lacătul rămâne închis. Pe gât îmi alunecă un strop de transpirație. N-o să funcționeze, nu-i așa? E timpul să gândim creativ. Haide, Alvie, unde ți-e geniul când ai nevoie de el? Mă încrunt la mine în oglindă. Fata din oglindă se încruntă și ea. Frumos. Oare aș putea găsi ceva cu care să zdrobesc lacătul? Examinez toaleta. Ce-aș putea folosi? Robinetul de la chiuvetă? Pare greu. Deșurubez robinetul și îl desprind: metal solid. Ar putea funcționa. Din țeavă țâșnește un jet de apă: șocul apei reci pe fața mea. Chiuveta dă pe dinafară și apa se varsă pe podea. Trebuie să mă mișc rapid, altfel o să provoc ditamai inundația! Trag lacătul astfel încât să stea pe podea, ridic robinetul și îl izbesc cu putere.

BUF! BUF! BUF!

TROSC!

Nu-mi vine să cred, a funcționat!

Deschid valiza cu degete tremurânde. Există o rochiță neagră de la – surpriză – Louis Vuitton; satinul răcoros pare moale la contactul cu pielea mea, catifelat ca o frișcă mătăsoasă. O îmbrac. Arată uluitor. Croiala e incredibilă. Dintr-odată, am forme exact acolo unde trebuie. Ba chiar și talie. Există și niște pantofi cu toc mărimea mea, care par să se

asorteze. Îi încalț și sunt cu cincisprezece centimetri mai înaltă. Umerii mei se trag în spate. Pieptul se ridică mai sus. Sunt cambrată ca o dansatoare, ca o prim-balerină. Mă întorc și mă uit la fundul meu: e un adevărat miracol!

Trusa de machiaj a acestei femei e mai mare decât valiza mea. Găsesc niște fard de obraz roz, drăguț, de la Yves Saint Laurent și îmi aplic un strat de rimel Dior Show. Adaug rujul, marca mea, mov strălucitor. Bun. Cred că e de ajuns. Mă uit în oglindă, nesigură pe tocurile cui. Arăt ca altcineva, o femeie mult mai atrăgătoare. O femeie cu bani. Cu gust. Cu clasă. Îndes hainele mele, mânjite de sânge, în valiza mea ponosită, și acum sunt gata. Sunt în stare de asta. În sfârșit, sunt în stare să dau ochi cu superbul soț al soră-mii, zeul sexului, armăsarul: Ambrogio Caruso. Sughiț.

Închid ușa în spatele potopului.

Sunt izbită de un tsunami de fețe. Unde e Ambrogio? Cercetez mulțimea în căutarea unui model Davidoff, dar e o mare de necunoscuți care flutură bucăți de carton cu numele altora: Alessia, Antonio, Ermenegildo. Nu cred că eu sunt vreunul dintre ăștia. Dar poate că au trimis un șofer? Un șofer dislexic? Aș putea fi Elena? Aldo? Alessandro? Pun pariu că sunt Adrian. M-am săturat de porcăria asta.

E acolo un grup de călugărițe cu voaluri alb cu negru și crucifixuri la gât. Sunt învăluite într-un halou senin: calm, luminat, fericit, liniștit. Ar fi trebuit să mă fac călugăriță, dar acum probabil că e prea târziu. Aș fi putut să realizez ceva în viață. Aș fi putut să scriu mai multe haikuuri. Să câștig Pulitzerul. Premiul Nobel. Mă las prea ușor distrasă. Prea mulți bărbați. Prea mult dramatism. Ar fi trebuit să mă concentrez asupra poeziei, nu a iubiților. În afară de Ambrogio; Ambrogio e altfel. Ambrogio și Channing Tatum. Oftez.

Haide. Haide. Grăbește-te. Stau aici ca o fraieră.

Iată-l. O, Doamne! Cum am putut să-l ratez? Lumea încetează să se mai învârtă. Scena pare să încremenească. Mă concentrez asupra feței lui frumoase. E atât de mișto. De arătos. Umbrele *dinăuntru*. Bronzul de vedetă. Cămașa lui e la

fel de proaspătă și albă ca cearșafurile de la hotel. În blugii prea strâmți are o umflătură captivantă.

Ce *vacă* poate fi Beth!

— Alvina!

Ambrogio face semn, fluturându-și ochelarii de soare Wayfarer.

— Uau! *Nu te-am recunoscut.* Aici!

Îi fac și eu cu mâna și zâmbesc. Știu ce vrea să spună; de obicei, arăt cam oribil.

— Ce mai faci? spune el.

Pielea lui e bronzată, ușor nerasă. Are o bărbie minunată. De fapt, totul e minunat. E perfect. Îl vreau. Ar fi trebuit să fie *al meu.* Mă clatin pe tocurile cui, mă răsucesc și alunec, cât pe ce să cad. Mă prăbușesc în brațele lui. Mmm, acum îmi amintesc aftershave-ul lui: „Code Black" de la Armâni, senzual, exotic. Cu ăsta era dat când ne-am întâlnit prima oară.

— Arăți minunat! Ai slăbit?

Am mormăit ceva ininteligibil, de genul *blurh.*

— Ești beată, râde el.

— Beth mi-a spus… șampania…

Uitasem de accentul lui italian; e imposibil de drăguț. Mă uit în ochii lui căprui și mă cufund, mă înec, cad în adâncuri: Nutella, Nesquick sau ciocolată caldă topită. Și dintr-odată sunt din nou la Oxford, în urmă cu toți acei ani. Prima mea oară… singura noastră oară…

Căcat. Ce-i asta? Logouri Louis Vuitton? Tipa e aici? Mă urmărește? Inspir puternic. Ochii mei frenetici aruncă săgeți prin mulțime. Dar nu e ea. E altcineva. Trebuie să plec de aici. Ar putea să devină stânjenitor. Nu că n-aș putea-o doborî, dacă s-ar ajunge la bătaie. Aș fi clar în stare. Categoric. Poate. Probabil că nu.

Ambrogio își pune un braț în jurul taliei mele și eu cu celălalt ia unul din bagajele mele; brațul lui e cald. Mă furnică pielea pe tot corpul. Mă las pe umărul lui și îi inspir mirosul: o aromă orientală, tutun, piele. Deja îl vreau. O să fie dificil. Mă concentrez să merg drept spre mașina. E mai greu decât ar

putea părea.

Mulțimea ne face loc să trecem. Toată lumea se holbează, *din nou*. La cine? La mine sau la Ambrogio? Probabil la el. Înțeleg. Nici eu nu-mi pot dezlipi ochii de la el. Luăm liftul spre parter. Întotdeauna am vrut să fac sex în lift. Acum arată și mai bine? Cum e posibil? Au trecut *doi ani*. Dar așa sunt bărbații; tot mai buni pe măsură ce înaintează în vârstă, ca brânza străină, vinul bun și George Clooney. E foarte nedrept. Eu arăt ca dracu'. Pun pariu că Beth și-a făcut deja o liposucție și o micșorare a burticii, mărire de buze și de sâni, totul cu laser. Probabil nici n-o s-o recunosc. O să semene leit cu Megan Fox, o să fie cel puțin 90% din plastic.

Lamborghiniul e parcat pe trotuar, lângă intrarea în aeroport. Ciudat. E foarte, foarte strălucitor și foarte, foarte roșu. Are niște curbe care spun „trage-mi-o" de nici nu-ți vine să crezi. Studiez logoul pe de capota sclipitoare: un taur auriu pe un scut negru, lucios. E genul de capotă pe care pozează modele fermecătoare în bikini. Mă întreb dacă fata intră în prețul mașinii? Poate că modelul e în portbagaj, încercând să găsească o cale de ieșire? O s-o descoperim mai târziu cu degetele roase, manichiura franțuzească distrusă și unghiile false căzute. N-am mai fost niciodată atât de aproape de o mașină atât de scumpă, și ezit înainte de a o atinge. Ambrogio observă asta, râde și încearcă să-mi explice.

— E o Miura din 1972. Urcă, Alvie, nu mușcă.

Nu, mașina n-o să muște, dar poate o să musc eu… O, Doamne! Îi studiez buzele de Marlon Brando: seducătoare, țuguiate, cărnoase, grase. Aș putea să i le sărut, să le musc sau să i le sfâșii. Aș fi în stare să comit crimă pentru o giugiuleală, doar să-i simt gustul limbii în timp ce buzele lui moi și calde se apasă pe ale mele. Ar avea gustul de cacao de pe tiramisu. Ar fi ca briza ce adie peste o gondolă.

Ambrogio aruncă valizele în portbagaj (nu e niciun model fermecător). Deschide larg portiera din dreapta, și eu mă așez pe piele. Miroase a lux. E un preludiu pe roți. Am decis că îmi plac Lamborghiniurile; acum sunt tipul meu preferat de mașină (pe locul doi, la mică distanță, e Batmobilul, urmat de

mașina timpului DeLorean). Pe parbriz e lipită o amendă pentru parcare, și un polițist gras se apropie de mașină. Se grăbește gâfâind, cu nasturii de la cămașă întinși și meșa de pe chelie fluturând. Smulge amenda și o rupe, apoi deschide portiera ca să urce Ambrogio. Ciudat!

— Signor Caruso! spune polițistul cu voce joasă și gravă. *Mi dispiace! Mi dispiace!*

Ambrogio îl ignoră. *Foarte* ciudat.

— Beth îți transmite scuze, spune Ambrogio. A vrut să vină să te întâmpine la aeroport, dar, după cum vezi, e o mașină de două locuri.

— A, nu, nu-ți face griji, spun eu. E în regulă.

Întorc ochii, în timp ce el îmi susține privirea. Nu roși, Alvina. Nu spune vreo prostie. Nu e o situație *stânjenitoare*. E chinuitor ca dracu', dar presupun că în același timp îmi place. Trebuie să mă liniștesc, închid ochii și inspir adânc, număr în cap invers de la 300: 300, 299, 298…

Nu funcționează.

Motorul pornește, și eu tremur din tot trupul. Motorul e *puternic*. Scaunul meu vibrează – e mai degrabă plăcut: o caracteristică de design bine gândită? Roțile care patinează țipă ascuțit. Ieșim din aeroport și, înainte să-mi dau seama, aproape că am și ajuns pe autostradă. Ambrogio pune „Nessun Dorma" la volum maxim.

— Pavarotti, strigă el făcând cu ochiul. E minunat că ai putut veni. Beth a fost încântată că poți ajunge atât de repede. Ai mai fost în Sicilia până acum?

Exact, Alvie: conversație. Poți să faci asta. Fii drăguță.

— Ăăă. Nu. Am fost în Milano, evident, la nunta voastră… Pauză. Roșesc. Probabil e mai bine să nu vorbesc despre asta. Iar eu și Beth am fost într-o excursie cu școala la Pompeii…

Parcă am doisprezece ani. Ochii noștri se întâlnesc. El întinde mâna și o strânge pe a mea. *Ce?*

— Frumoasă ojă, spune el zâmbind larg.

Mă uit la oja mea de unghii verde limetă luminoasă. Nu știu dacă îi place, sau face mișto.

— Călătoresc mult, tot timpul, spun eu repede. Weekendul

trecut am fost în LA, în weekendul dinainte în New York, în weekendul dinainte de asta în Sydney…

— Ai zburat în Australia pentru un weekend?

— Ăă… da? spun eu.

Ce nu-i în regulă cu asta? O aud în minte pe Beth cum *bombăne* în legătură cu carbonul.

— Mișto, râde Ambrogio. În fine, amândoi suntem încântați că ai putut veni.

Pierd abilitatea de a vorbi.

Mă las pe spate pe piele, mă afund în scaunul meu. Să-l văd iar pe Ambrogio… e prea mult. Să-l văd *singur*…

Peisajul sicilian se întinde în fața noastră, cu niște curbe care rivalizează cu cele ale Sophiei Loren. Zburăm prin ea cu 180 de kilometri la oră. Ambrogio calcă accelerația. Motorul toarce. Am impresia că Ambrogio se dă în spectacol pentru mine, și îmi place asta. Colțurile gurii mele zvâcnesc într-un zâmbet. Mă prind de marginile scaunului cu ghearele, ca o pisică. Viile se amestecă una după alta prin parbriz. Livezile de măslini se contopesc într-una singură. Mai repede, mai repede, iubire. Să dispărem la orizont, fără să mai privim în urmă. Aș vrea să mă pierd în acest peisaj splendid, doar eu și Ambrogio. Aș vrea ca insula asta să ne înghită cu totul.

Ieșim de pe autostradă după un semn pe care scrie „Taormina”.

— Aproape am ajuns.

Ambrogio zâmbește larg, trecându-și degetele prin părul bun de reclamă la șampon.

Urcăm pe un drum abrupt; Ambrogio nu încetinește. Mai repede, mai repede, nu mai opri niciodată. Aș vrea să nu se oprească din condus. Îmi doresc ca această clipă să nu se mai sfârșească niciodată.

— Vila e în vârful dealului.

Suntem înconjurați de hectare de livezi de lămâi; parc-aș fi într-un tablou în ulei: galben, portocaliu și verde. Au un farmec copleșitor: picant, delicios. Lămâile sunt de mărimea unor pepeni. Trecem printre pomi spre vârful dealului. Îmi imaginez cum Ambrogio trage mașina sub o boltă de verdeață

(întotdeauna am vrut să fac sex într-o mașină), numai că de data asta ar însemna ceva. De data asta ar conta. De data asta nu m-ar părăsi pentru sora mea geamănă.

Dar Ambrogio nu trage pe dreapta.

Intră pe alee – porțile electrice se deschid ca prin minune – și oprește motorul.

— Am ajuns!

6.

Taormina, Sicilia

Doamne sfinte; *aici* stă soră-mea?

În ochi îmi apar simbolurile dolarilor. Vila e ridicolă. Casa asta trebuie să coste o avere.

— Asta e *a ta?*

— Am moștenit-o de la părinți.

A, da. Îmi amintesc că mi-a spus Beth. Au murit. Sărmanul Ambrogio. El avea doar treisprezece ani. La treisprezece ani era milionar. De fapt, e *extraordinar*. Probabil că nu l-a deranjat. Și, din fericire pentru el, e singur la părinți, n-are nicio soră mai mare, înfumurată, cu care să împartă banii.

— *Benvenuto!* spune el.

Ambrogio îmi deschide portiera și mă ia de mână. Scaunele sunt așa de jos, că am nevoie de ajutor, mai ales cu astfel de tocuri. Cum pot femeile să meargă pe chestiile astea? Mă trage în sus, iar eu mă așez pe mașină, duc mâna la ochi și clipesc în soare.

— Uau!

Arată ca un decor pentru o revistă de modă de lux: *Vogue, Elle* sau *Vanity Fair*. Mă aștept s-o văd pe Gisele Bündchen întinsă pe un șezlong: bikini aurii lame, *daiquiri,* bronz. Unde sunt camerele de filmat? Becurile care se aprind? Fotografii care țăcănesc? Îmi amintesc de lumile fanteziste îndepărtate din *Condé Nast Traveller* și *The Sunday Times Traveller,* de toate

acele proprietăți de vis din *Un loc sub soare;* numai că, evident, eu sunt aici, deci sigur e ceva real.

Pe acri întregi de grădină se întind clădiri roz străvechi, cu acoperișuri de teracotă: pajiști îngrijite, straturi de flori impecabile. Florile sunt atât de splendide încât cântă: mușcate roșii, fucsii mov, toate nuanțele de albastru, plumeria, bougainvillea, iasomie. E un paradis, Edenul; trandafiri și flori de cactuși, violete și camelii. Palmieri impunători se unduiesc în adierea brizei, cu frunze verzi care explodează ca niște artificii.

Apoi văd piscina: răcoroasă, adâncă, seducătoare. Plăci de piatră vulcanică încadrează albastrul opal. Apa precum cerneala scânteiază în soarele sicilian puternic; particule de lumină mă orbesc, în timp ce mă uit la ea. În oglinda ei se reflectă palmieri și trandafiri: un tablou de Hockney, o oază. Piscina e înconjurată de șezlonguri cu pânză crem și umbrele, tăcute și aranjate îngrijit pe pavajul cu forme neregulate. Apa pare calmă și mult prea ispititoare – abia mă abțin să nu sar în ea. Aș vrea să împroșc în jurul meu ca o fată sexy dintr-un videoclip pop, să mă prefac că sunt o adolescentă în vacanța de primăvară.

Mă întorc și mă holbez la casă. Vila nici măcar nu pare reală, aduce cu un instantaneu dintr-un film din epoca de aur a Hollywoodului, ceva romantic de Federico Fellini, sau decorul din *Vacanță la Roma.* Mă uit în jur după Andrey Hepburn și Gregory Peck. Pereții sfărâmicioși sunt acoperiți de iederă, cu frunze de smarald care strălucesc aproape prea verzi. Lângă ușă e un semn pe care scrie: *La Perla Nera*. Întrezăresc marmură printr-o fereastră deschisă, perdelele se umflă în bătaia brizei ca niște nori ancorați.

Nu știu de cât timp stau aici și mă holbez.

Mi se pare că visez.

Cineva mă strigă pe nume.

— Alvina?

Mă văd (pe mine într-o zi bună) alergând spre mine, cu brațele desfăcute; mi se strânge stomacul. Trebuie să fie Beth. E straniu, doi ani e o perioadă lungă. Am uitat cum e să fii

jumătatea unui întreg… o dublură… o copie la indigo… un venetic în propria viață, fir-ar al dracu'.

— Alvie! Ai ajuns! O, Doamne! Ești aici! Sora mea geamănă sare pe mine și mă îmbrățișează violent. Nu-mi vine să cred! Ai venit!

— Mersi pentru zbor, spun eu. Nu trebuia.

Mă chinui să inspir printre brațele și exuberanța ei. Beth are un miros dulceag, de parcă ai inhala vată de zahăr. Mă sărută pe obraji și apoi îmi dă drumul, în sfârșit.

— Ce? Nu vorbi prostii. Nu-mi vine să cred că într-adevăr ești aici. Vino, hai să-ți arăt împrejurimile.

Beth mă ia de mână, și eu o urmez. Mă duce spre răcoarea unui lămâi minunat, pălăvrăgind cu voioșie tot drumul, ca o pasăre cântătoare.

— Arăți extraordinar. Simte-te ca acasă. Abia aștept să-l cunoști pe Ernesto; acum doarme, dar când se trezește, al tău e. Cum ai călătorit?

De ce se bucură atât că mă vede? Extrem de voioasă. Agitată. Aproape *nervoasă.* Sunt pe punctul de a-i răspunde, când un nor singuratic acoperă soarele. Dintr-odată, grădina e mai răcoroasă și mai întunecoasă. Un bărbat îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, cu ochelari de soare negri și pălărie negru cu gri, plutește ca un liliac dinspre vilă spre o mașină parcată pe pietriș. Deschide portiera unei dubițe negre și strălucitoare și se suie în ea. O briză ușoară mi se prelinge pe gât în jos, pe șira spinării. Mă înfior.

— Cine-i *ăla?*

— Nimeni.

Mda, vezi să nu.

Mă uit la mașina care scrâșnește pe pietriș și coboară încet aleea lungă, șerpuitoare. Porțile electrice se deschid silențios. Dubița cotește și dispare.

— Hai înăuntru, spune Beth, continuând apoi să vorbească.

Oare vorbește chiar mai mult decât de obicei? Sau nu mai sunt eu obișnuită cu pălăvrăgeala ei neîncetată? Ambrogio scoate valizele din portbagaj și vine imediat în urma noastră. Nu prea ascult; tot ce pot să fac e să mă holbez. Sunt asaltată

de tot ce mă înconjoară; toate celelalte simțuri ale mele, cu excepția văzului, se diminuează. Trupul lui Elizabeth. Fața lui Elizabeth. Părul lui Elizabeth. Ochii mei se opresc asupra umărului bronzat al surorii mele gemene. Are o piele luminoasă, cu irizații. Mă uit în ochii ei; verzui, vii. Părul bătut de soare e blond șuvițat. Arată extraordinar. Cred că nici măcar nu și-a făcut vreo operație estetică. Totul pare foarte real. Poate e din cauza genelor bune? Nu, nu e posibil. Trebuie să fie vorba de bani. Banii categoric ajută. Practic, pare să aibă jumătate din vârsta mea.

Eu sunt Narcis, care se uită la Beth. Mă îndrăgostesc. Mă îmbolnăvesc de invidie.

O urmez printr-o pergolă cu trandafiri cățărători roz și mozaic, și covoare marocane pe jos. Înăuntru, vila e luminoasă și spațioasă: un hol maiestuos, parfum de magnolie. N-am fost niciodată la Ritz, dar cred că exact așa trebuie să arate. Totul pare făcut din marmură albă; fire argintii scânteiază ca praful de diamant în razele de lumină. Toate șezlongurile și fotoliile sunt tapisate cu crem și auriu. Pe pereți sunt atârnate tapițerii și portrete de doamne: aristocrate renascentiste, în rochii somptuoase de mătase, cu mărgele în păr și bijuterii scânteietoare, smaralde, diamante și perle lucioase. O urmez pe Beth pe lângă oglinzile poleite; fețele noastre se reflectă la infinit.

Obiecte originale de secol șaisprezece…

Beth a avut dreptate, deja îmi place la nebunie aici. Vreau să spun, cui nu i-ar plăcea? Nu mai vreau să plec niciodată.

Urcăm niște scări de marmură; mă opresc ca să admir un tablou de pe perete. E un portret al unui băiat, cu piele albă și luminoasă pe un fundal întunecat. Negru pe alb. Alb pe negru. Băiatul doarme, liniștit, suav, angelic. E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în toată viața mea. Beth observă că mă uit.

— Ah, îți place? spune ea, zâmbind.

Sunt pe punctul de a-i răspunde, dar ea deja s-a întors și a țâșnit în sus.

Mă uit la picioarele ei care dispar pe scări în sus: sandale înalte și sclipitoare, cu barete aurii în jurul gleznei. Aceleași

pe care le-am văzut în vitrină la Prada, și al doilea cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în toată viața mea. Cred că o să arunc pantofii ăia vechi Reebok. Ce nevoie mai am de ei? Ca și când aș face vreun sport.

— Asta e camera ta, spune Beth, radiind.

Deschide ușile duble și mă conduce într-o cameră de oaspeți inundată de soare; e la primul etaj, cu vedere spre piscină. E imensă și somptuoasă: tavanul e de două ori mai înalt decât cel al fostei mele camere din Archway. Patul e enorm; e loc pentru cel puțin trei oameni acolo (aș vrea eu să am atâta noroc…). Pe perete e un tablou cu crucificarea, numai culori primare și un cer albastru și însorit. Iisus pare radios – în Taromina toată lumea e fericită. Există un balcon à la Julieta, cu balustradă din fier forjat și un paravan vechi într-un colț al camerei. Îmi trec degetele peste tușele japoneze: e o imagine stilizată a unei păsări în zbor. Pe o măsuță de toaletă e un buchet de flori; mirosul lor dulceag umple camera.

Îmi țin respirația; e prea mult. Nu poate fi adevărat: e un vis minunat. Peste o clipă, Beth o să mă ciupească, și eu o să mă trezesc. O să fiu iar în Archway, înconjurată de nespălați, căutând un pașaport pe care nu-l mai găsesc niciodată. Mă frec la ochi și clipesc.

— Ți-am cumpărat niște lucruri, în caz că ai nevoie, spune Beth. M-am gândit eu că poate vii cu bagaj puțin. Flutură genele voluminoase Benefit și își mușcă buza strălucitoare de jos. Sper că nu te superi…

Eu salivez. Lângă perete, stau înșirate șase-șapte pungi supradimensionate. Pe fiecare parte a lor strălucește „PRADA” scris cu alb și sunt legate cu funde drăguțe din panglică neagră. Beth a dat iama prin magazine. Toate astea sunt pentru *mine?* Deci, de asta voia să știe ce mărime port. Uau!

— Ah, nu trebuia, spun eu.

Oare ăsta e răspunsul potrivit?

— Doar câteva chestii de strictă necesitate… costume de baie, saronguri, pălării de soare, fuste. Să-mi spui dacă mai ai nevoie și de altceva.

Golesc pungile pe pat: rochii și neglijeuri cu eticheta încă pe ele. O fustă de vară cu imprimeu floral. Un mic cardigan croșetat. Numai bikiniul costă șase sute de lire. De obicei, eu cumpăr de la TK Maxx! Îmi trec degetele peste țesăturile scumpe, le pipăi, le mângâi…

— Mă bucur atât de mult să te văd, spune ea.

Mă opresc și ridic privirea. Nu știu dacă o cred. Nimeni nu s-a bucurat niciodată atât de mult să mă vadă, în afară de câinele bătrân al bunicii, și asta din cauză că-i plăcea să-mi călărească piciorul: „Fenton! Fenton! Dă-te jos de pe Alvina!”

— Deci, nu ești supărată din cauza…

— Nunții? întreabă ea.

Eu întorc privirea. Aveam de gând să spun din cauza Oxfordului.

— Din cauza nunții?

Beth mă îmbrățișează, *din nou.*

— Știi, am uitat toată povestea aia.

— Bine, spun eu.

Părul ei miroase extraordinar, ca o pajiște plină de flori. Poate că m-a iertat cu adevărat. Poate că mă iubește, la urma urmei?

Cântecul unui cuc ajunge înăuntru ca o briză, prin fereastra deschisă.

Cred că o să mă simt ca acasă aici, Beth. Cred că da.

•

— Ce fel de ceai preferi? Earl Grey? Ceylon? Rooibos? Darjeeling? Acum, am un oolong minunat, frunze, din Tibet?

— Ăăă, spun eu.

Nu pot să cer ceai normal sau PG Tips.

— Fac niște oolong.

— Minunat.

Mă uit la Beth cum dispare în bucătărie. Părul îi foșnește în urma ei, o coamă blondă, strălucitoare. Arată ca o păpușă Barbie. Brigitte Bardot. Arată ca o versiune nouă și îmbunătățită a mea: Alvina Knightly 2.0. Nu e o senzație plăcută. Mă așez pe marginea fotoliului crem-alb și încerc să nu ating niciun lucru, ca să nu-l murdăresc; mă țin la distanță

de măsuța de cafea cu blat din sticlă, ca nu cumva să se spargă. Simt o strângere în piept, ca și cum cineva m-ar fi înfășurat în bandă scotch; nu-mi pot mișca cutia toracică înăuntru sau în afară. Îmi înfig unghiile în părțile cărnoase ale palmelor și aștept să se întoarcă Beth. Transpir. Mă gândesc ce vrea să mă întrebe. Mă întreb de ce sunt aici…

Camera e acoperită de un covor crem cu flori brodate pe margini, o revărsare de verde și alb. Cred că sunt crini. Îmi amintesc de covorul nostru străvechi din Archway, cu diverse *chestii* care viețuiau în el. Nu-mi amintesc să-l fi aspirat vreodată cineva. De fapt, nici nu cred că aveam aspirator. Îmi sucesc degetele de la picioare în țesătura adâncă și moale a covorului. E absolut imaculat. Probabil că Beth are servitori.

Pe măsuță e o fotografie cu Beth și Ambrogio; rama de argint strălucește de parcă tocmai a fost lustruită. Seamănă cu Brangelina sau alt cuplu de aur de la Hollywood. Dinți albiți, zâmbete prea largi: nu par reali. E acolo și o vază de porțelan albastru cu galben, pictată manual, cu lămâi și plumeria. Șemineul e atât de curat, încât mă îndoiesc că a fost folosit vreodată.

— Gata, spune Beth strecurându-se pe ușă și făcându-mă să tresar.

Duce o tavă de argint pe care o așază pe măsuță. Ia două ceainice mici, două cești delicate de porțelan și două farfurioare asortate cu flori și le plasează simetric pe masă, în fața mea. Toarnă ceai din ceainicele individuale în cestile individuale, grațioasă ca o gheișă. Ceaiul se prelinge și clipocește frumos în timp ce ea umple cestile. Un adevărat ceremonial.

— Culoarea asta îți convine, Alvie? întreabă ea. Nu e prea slab?

— Nu, e bun, spun eu.

— Nu e prea tare?

— Nu.

Beth pune jos ceainicul. Asta e. Orice ar vrea de la mine, acum urmează…

— Vrei niște zahăr? Am și alb, și brun. Nu-ți face griji, e

fair trade.

Mă arătam cumva îngrijorată?

— Nu, mulțumesc, îi spun.

— Sau să-ți aduc niște îndulcitor? Am niște ștevia în bucătărie.

Ce dracu' e ștevia? Sună ca o boală cu transmitere sexuală.

— Nu, mersi, îi spun.

— Nu e niciun deranj.

— Nu vreau.

Mă uit după lapte.

— Îmi dai niște lapte?

— A, în oolong nu se pune lapte.

— Ah.

Bineînțeles că nu. Ce prostie din partea mea.

— Deci, încep eu, voiai să mă rogi ceva?

Dar apoi atenția mea e abătută. Deturnată, mai exact. Beth ia capacul de pe un suport pentru prăjituri, ridică acea cupolă strălucitoare și lasă să se vadă minunea dulce de dedesubt. E o prăjitură cu o cremă galben-pastel și un model frumos încolăcit din semințe de pin. Semințele de pin par prăjite, aurii, delicioase… crema pare pufoasă și aerată.

Beth mă vede că salivez.

— Torta della Nona. E preferata mea. O să-ți placă la nebunie.

Îmi taie o felie generoasă de prăjitură și mi-o întinde pe o farfurie gingașă, împreună cu un șervet împăturit și o furculiță micuță din argint: aromă de lămâi și zahăr. Farfuria e pictată cu flori și boboci de trandafiri. Furculița pare foarte veche.

— Tu nu mănânci? întreb eu, nevenindu-mi să cred că mi-a pus doar mie.

— A, nu, spune ea. Eu sunt la dietă: fără gluten, fără lactate și fără zahăr.

Ce dracu' mănâncă atunci? Aer? Iau furculița și o înfig în prăjitură.

— Mmm, spun eu.

Beth zâmbește.

— Ți-am spus.

Mă urmărește cum mestec.

Iau încă odată cu furculița, apoi încă o dată și încă o dată. O, Doamne! Nu mă satur. E posibil să ai un orgasm al papilelor gustative? Cred că tocmai am avut unul.

— Pot să mai mănânc o felie? întreb eu.

Mă șterg la gură cu dosul palmei și îmi ling buzele. A fost bună. Foarte bună.

Expresia lui Beth se schimbă. Fața i se prăbușește. Buza de jos începe să i se răsfrângă…

Mă opresc din mestecat, cu gura plină de prăjitură. O, nu, ce-am făcut?

— Alvie, faci firimituri pe covor.

7.

— Alvie? Alvie? Ești bine?

Probabil am ațipit sau am căzut pe gânduri. Suntem în camera copilului, plină de vaporașe și locomotive, înconjurați de jucării și accesorii pentru copii: o masă pentru schimbat hainele, un pătuț, un suport pentru pantofi cu perechi asemănătoare de botoșei albaștri, mici și noi. E un șir de cărți cartonate, *Bebelușul de la A la Z*. Mă simt ca un gigant într-o căsuță pentru păpuși victoriană: nu e locul meu aici.

— Te simți bine? întreabă Beth, atingându-mă pe braț.

Mă trag la o parte.

— Da.

Nu. Nu mă simt bine. Ce vrea Beth? Ce se întâmplă? Nu m-a invitat aici ca să ne jucăm de-a mămicile și bebelușii. N-am venit aici pentru o petrecere în pijama.

Ernie zâmbește larg și stupid, umflând o bulă mică de salivă în colțul gurii.

— Ga, ga, ga, spune el, ridicând privirea.

Studiez fața nepotului meu.

— Mă simt foarte bine. Doar că…

Doar că ce, Alvina? *Că seamănă cu tine?* Mă uit atent la

trăsăturile feței lui micuțe: ăia sunt ochii mei. Ăla e nasul meu, gura mea și bărbia mea. Le-aș recunoaște oriunde. Seamănă cu mine când eram mică. Ar putea să fie fiul meu.

Din măruntaie mi se revarsă durere ca dintr-o rană proaspăt deschisă și îmi amintesc: mirosul înțepător de dezinfectant de la clinică, duhoarea înălbitorului, privirea goală a tavanului, perdelele sufocante, pereții prea albi, o vază goală de pe noptieră, sunetul țipetelor celorlalți, acele strălucitoare, bolurile din carton pentru vomat și durerea intensă care mă scotea din minți, fără să am nimic de arătat în afară de urmele de mușcături de pe mâini și de

sânge,

sânge,

sânge.

Au trecut opt ani.

A fost doar vina ei.

— E… e atât de frumos, spun eu în sfârșit, surprinzându-mă până și pe mine.

Dar chiar așa e; Ernie e angelic. Beth zâmbește; știe.

— Mulțumesc, spune ea cu mândrie.

Își trece degetele prin părul lui auriu și depune un sărut pe creștetul lui de heruvim. Ernesto e minunat, ca unul dintre acele modele bebeluși din reclamele de la metrou, ca băiatul adormit din tabloul din hol. Ochi mari și albaștri, precum stropii oceanului. Zâmbește la mine, cu genul de optimism naiv pe care doar copiii pot să-l aibă. Obrajii lui sunt rotunzi și rozalii ca niște bezele: e un bebeluș de jeleu în mărime naturală. Însiropat. Dulce. Nu i-am spus niciodată lui Beth despre sarcina mea. Nu știe că am făcut avort. Dar neștiința nu e o scuză.

— Vrei să-l ții în brațe?

— Ce? Nu!

Mă cuprinde panica.

— Ernie, vrei să te alinte mătușa Alvina? îl întreabă Beth, luându-l în brațe și întinzându-l spre mine.

— Nu, e în regulă, eu nu prea am ținut…

— Nu vorbi prostii, o să te descurci foarte bine. Îi place de

tine. Îmi dau seama. Beth râde. Vrei să-i dai biberonul?

Ernie stă la mine în poală; deși dolofan, e atât de ușor. Îl țin bine, cu trupul țeapăn, îngrozită că o să-l scap pe jos, o să-l frâng sau mai rău. El ridică privirea spre mine, gâgâind și gângurind.

— Ma, ma, ma.

Pare să fie în regulă.

Îl ascult cum respiră, trăgând aerul în piept și dându-l afară ușor, ca o pisică, și îi adulmec părul cu miros de șampon. Îmi înghit lacrimile. E atât de nedrept. Ar fi trebuit să fie copilul *meu.* N-aș vrea să-i mai dau drumul niciodată.

— Mama, zice el, întinzând mâna spre Beth.

— Aah, spune Beth. O vrea pe mămica lui.

— Ține-l tu, îi spun, dându-i-l înapoi. E al tău, ține-l tu.

Beth se încruntă.

Obrajii mei se congestionează. E mult prea cald. A dat cineva drumul la căldură?

— Ma, ma, ma.

E doar vina ei, și eu n-o s-o iert niciodată.

— Ma, ma, ma, ma, ma.

•

— Dar ce s-a întâmplat cu slujba ta? spune ea.

Îmi întinde foarfecă pentru a tăia etichetele de la noii mei bikini. E un set tip *bandeau* roșu cu negru de la Prada, cu pietre prețioase scânteietoare în față. Foarfecă e frumoasă și ascuțită.

— A, povestea aia…? Tai. Eram atât de bună, că un concurent a aflat de mine. Tai. Am fost recrutată. Tai. Îți vine să crezi?

— Nu se poate! spune ea. Nu știam că se recrutează și poeți.

— Mult mai mulți bani. Mașină de la firmă.

Arunc foarfecă pe pat.

— Îhî? Și cine era?

— Cine? spun eu.

Deschei fermoarul rochiei mele și o dau jos: am dungi roșii, acolo unde cusăturile mi-au intrat în piele.

— Concurentul?

— Ăăă… îmi scot sutienul. *Esquire?* Revista. Aveau nevoie de un poet-șef.

Beth ridică privirea spre mine și o lasă în jos. Nu cred că a înghițit minciuna.

— Deci, ai fost concediată, atunci?

— Concediată? Nu.

Se uită la mine cum îmi scot chiloții, studiază dunga albă lăsată de aceștia. Mă întorc.

— Și noua ta locuință din Londra? Cum merge cu colegii de apartament?

Îmi las hainele grămadă pe podea, dar Beth pare îngrozită, cu buzele strânse într-o replică acuzatoare, așa că le împăturesc frumos și le pun pe toate la picioarele patului.

— Graham și Pam? spun eu. A… sunt minunați, știi. Mai degrabă o familie decât prieteni. Ne-am înțeles perfect, încă de la început.

Bag picioarele în bikini și îi trag până la mijlocul coapselor. Se aude un pârâit. Protecția de plastic e încă prinsă pe interior. Dau jos chilotul și o scot.

— Așa… deci atunci îi urăști? spune Beth cu un zâmbet afectat.

Cum reușește să facă asta? E ca și cum mi-ar citi gândurile, fir-ar al dracu'. Mă uit la foarfecă. Mânere rotunde și negre. Lame lungi și argintii. Sclipesc. Strălucesc. Scânteiază în lumina orbitoare a soarelui. Mă strigă pe nume.

— Tipii sunt… *în regulă,* spun eu.

Îmi potrivesc bikiniul, marginile mi se înfig în carne ca o ață de tăiat brânza. Beth nu trebuie să știe că m-au dat afară din apartament.

Beth poartă un bikini cu ață minuscul, cu dungi Missoni roz și bej. Îmi ascund noul bikini sub un sarong și o pălărie de paie moale Louis Vuitton. Cum e posibil ca eu și Beth să purtăm aceeași mărime, dar eu să arăt grasă?

•

Stăm întinse lângă piscină, absorbind razele de soare; eu mă topesc pe șezlong ca o înghețată de vanilie. Soarele e

ucigător: pielea începe deja să mi se ardă, deși în casă m-am dat cu factor 50 din abundență. Genunchii mei au căpătat o nuanță de roșu îngrijorătoare. Mă uit la sora mea cum își ia iPhone-ul și tastează pinul: 1996. Păi, asta e ușor de ținut minte; e anul în care Spice Girls au scos „Wannabe". Scrie cuiva un mesaj cu multe sărutări.

O femeie apare în curtea interioară cu o tavă cu votcă și limonade reci. E votca Absolut pe care am cumpărat-o pentru Beth. Slavă Domnului, eram deja disperată. De mai bine de o oră, Beth nu s-a oprit din vorbit. Nu mai suport. Femeia are ochi întunecați, păr negru și cârlionțat și piele cafenie aspră.

— M*amma mia!* spune ea. Dar sunt două Elisabetta!

Își împreunează palmele, atingându-și buzele cu vârfurile degetelor.

Ah, începem: distracția gratis, circul, numărul cu gemenele. Rutina arătatului cu degetul și a holbatului, fir-ar al dracu'. Ar trebui să-i taxăm la minut. Am fi amândouă milionare (nu doar Beth).

Beth râde, cu râsul ei relaxat.

— *Non ci credo*; arătați amândouă la fel! spune doamna.

N-aș crede. Probabil e mai naivă. În Italia nu există gemeni?

— Alvie, ea e Emilia, extraordinara noastră bonă și menajeră. Emilia, ea e sora mea, Alvina.

— *Piacere,* spune femeia, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Mă foiesc pe șezlong. Mă ascund sub pălărie.

— Bună, spun eu.

Sora mea are sclavi? Bineînțeles că are. Și eu aș avea trei, dacă mi-aș permite: unul să-mi gătească, unul să-mi facă curat și unul să-mi facă vânt în grădină cu o frunză enormă – la dracu', e cald.

— Și ea *stă* aici? o întreb după ce Emilia a plecat.

— Dumnezeule, nu. Stă în căsuța roz de după colț. Cea cu ghivece atârnate lângă ușă. Lucrează aici doar între șapte dimineața și nouă seara, șase zile pe săptămână.

— A. Doar atât?

Cum Dumnezeu face față Beth?

— M-am gândit să iau pe cineva care să stea aici și să mă ajute noaptea, știi, cu toate chestiile pentru copil, dar Ernie doarme atât de bine, că nu e nevoie.

— Hmm.

Toate chestiile pentru copil… Doamne, cât de leneșă e. Și-a subcontractat până și funcția de mamă. Adică, să fim serioși. Cât de greu poate fi? Octomoma{9} are *opt* copii, Beth are doar *unu.* Nu e ca și cum ar avea altceva de făcut, ca de pildă să lucreze. Nu, munca la întreținerea bronzului nu se pune. Și vă rog, nu-mi spuneți că lucrează la un nou roman. Nu mă simt în stare să întreb.

Îmi sorb limonada: rece, înviorătoare și acrișoară, cu un adaos generos de votcă. Deja mă gândesc la al doilea pahar. Emilia prepară un cocktail cu votcă excelent, trebuie să recunosc asta.

— Vorbești în engleză cu ea? o întreb. Cu Emilia?

— Da, spune Beth.

— N-ai învățat italiană?

Beth îmi aruncă o privire.

— Nu, ce rost ar avea?

Cum spuneam: *leneșă.*

— Toată lumea vorbește engleză. Și oricum… nu vreau să rămân aici pentru totdeauna…

Se oprește, ca și cum ar fi destăinuit prea mult.

— Serios? De ce nu? Ce nu e în regulă aici?

Mie mi se pare perfect în regulă. Mă uit la lumina soarelui care se reflectă de pe luciul piscinei, în mii de diamante scânteietoare.

— A, nimic. Bănuiesc că… nu m-a atras limba asta. Prefer germana.

Închide ochii și se întinde pe șezlong. Sfârșitul discuției. Parcă îi văd pe ea și pe Ambrogio că se mută în curând în München.

E prima oară când Beth se oprește din vorbit de când am ajuns eu aici. Alcoolul din sistemul meu circulator și căldura care îmi mângâie spatele mă îndeamnă la somn, când de

undeva din stânga grădinii se aude un zumzăit ascuțit. Deschid cu greu pleoapele. Beth e deja în capul oaselor, pregătită să investigheze. Sare de pe șezlong, ca o gazelă sau veveriță zburătoare, și aleargă spre zgomot. Mă ridic în picioare și mă târăsc după ea pe pajiște, înfășurată în sarong.

Un bărbat cu o drujbă taie un copac. Frumușică drujba.

— Hei, ce faci aici? strigă Beth.

E evident că tipul nu e grădinarul. Continuă să taie până când copacul se prăbușește. Era un lămâi. Acum, e lemn de foc. Miros de benzină arsă și frunze de lămâi. Bărbatul își scoate ochelarii de plexiglas, lăsând să se vadă niște ochi de un albastru rece, ca un ghețar, à la Daniel Craig. Oprește drujba și scoate țigara din gură. E gol de la talie în sus, înalt, lat în umeri și scăldat în sudoare. După umflătura din pantalonii scurți, estimez o lungime de douăzeci de centimetri. Cu siguranță groasă. Pare că lucrează la sală. Îmi amintește de Channing Tatum. (La naiba, ar fi trebuit să aduc posterul cu mine. Știam eu că e ceva…) La mijlocul bărbiei are o gropiță care spune „sărută-mă”, de o asemenea perfecțiune că pare stilizată pe computer. Părul blond-închis e mai degrabă neîngrijit decât răvășit, tras de pe frunte cu o cordeluță – poate puțin cam de fete. Dar, cumva, reușește să-i iasă, ca lui Leonardo de Caprio și fotbaliștilor din Premier League.

Cine ar fi crezut că Beth ține în fundul grădinii un tăietor de lemne sexy? Pentru așa ceva merită să te trezești.

— I-am spus soțului dumitale că trebuie să dispară. Era încă aici. Acum nu mai e.

Vorbește cu accent italian pronunțat. E evident că e localnic. Un localnic căruia nu-i plăcea acel copac.

— Salvatore, nu poți să tai pur și simplu copacii altora, spune Beth.

— Ba pot. Asta am făcut.

Nu încape îndoială.

— Ambrogio o să se enerveze.

Salvatoare trage un fum. Nu pare să-i pese.

— I-am spus, copacul îmi ia lumina. Am nevoie de lumină

pentru sculpturile mele. Ori dispare el, ori dispare copacul. Ar trebui să fie fericit că a dispărut copacul.

Salvatore zâmbește; e drăguț, are o nonșalanță de vedetă rock relaxată. Păr pe piept. Ceas scump. Probabil e un artist de succes, dacă își permite un Patek Philippe. Își șterge transpirația de pe frunte cu dosul palmei.

Stăm așa, privind fix copacul. Apoi Salvatore mă vede.

— Sunteți cumva rude? râde el, arătând spre noi cu chiștocul țigării.

Ochii noștri se întâlnesc. El îmi susține privirea; a lui pare deopotrivă vulnerabilă și cotropitoare. Beth e pe punctul de a-i răspunde, când Ambrogio vine dinspre vilă în fugă. Strigând.

— *Ma che cazzo hai fatto?* țipă el din cealaltă parte a grădinii, puțin roșu la față. Tatăl meu a plantat acel copac! *Merda,* Salvatore, m-am săturat de tine și de sculpturile tale nenorocite!

Bărbații încep un schimb de replici răcnite, într-o italiană plină de patos. Habar n-am ce spun, dar pare dur. Eu și Beth așteptăm o vreme în căldura dogoritoare, urmărind spectacolul. Bărbații se întrec în gesturi extravagante făcute cu mâna și în decibeli asurzitori, apropiindu-se tot mai mult până când practic și-o trag, țipând unul la altul, cu fețe tot mai congestionate.

— Hai să plecăm de-aici, spune Beth în cele din urmă, dându-și ochii peste cap. Mă ia de mână și mă duce spre vilă. Hai să ne îmbrăcăm; vreau să-ți arăt ceva deosebit.

— Sigur, spun eu.

Nu că m-ar fi *rugat.* Pun pariu că ăsta e… motivul *real* pentru care m-a invitat.

Eu aș fi preferat să urmăresc încăierarea.

8.

Înaintăm anevoie prin arșiță până când ajungem la amfiteatru. Afișe cu primadone anunță un spectacol de operă;

tocmai a fost *Nabucco* de Verdi. Ah, Nabucodonosor, regele nebun al Babilonului; nu el a fost tipul care i-a exilat pe evrei din țara lor, în *Cartea lui Daniel?* Știam eu că n-am fost obligată degeaba să merg la școala de duminică, în fiecare săptămână, aproape zece ani de zile: avea să-mi fie de folos cândva. În sfârșit, se văd roadele.

O mulțime de oameni cu șepci de baseball și rucsacuri se revarsă dintr-un autobuz și fotografiază priveliștea. Poartă tricouri care nu le vin bine și ciorapi cu sandale. Se îngrămădesc în jurul intrării, ca un nor de lăcuste. Urăsc turiștii ăștia nenorociți. Știu că, strict vorbind, și eu sunt turistă, dar tot îi urăsc. În Archway, nu era nici picior de ei; presupun că ăsta era un avantaj.

Beth îl cunoaște pe paznicul înalt și blond, cu ochi scânteietori. Pare să aibă vreo douăzeci și cinci de ani și e îmbrăcat în uniformă: cămașă albă scrobită și pantaloni scurți kaki. Deloc sexy. Ne conduce pe lângă coadă, făcându-mi cu ochiul și bucurându-se că vede dublu. Ce pervers!

— Suntem oarecum prieteni, spune Beth. Eu vin aici des… mi se pare o sursă de inspirație.

Sursă de inspirație? Fii serioasă. Oare există ceva mai pretențios? Sursă de inspirație pentru ce? Să scrii *chick lit?* Sunt sigură că muza are lucruri mai importante de făcut decât să piardă vremea prin amfiteatre, așteptând să apară sora-mea. Nu e scriitoare, e o soție-trofeu. Dacă Beth mai scrie încă o *comedie romantică* cu o eroină care se îndrăgostește fulgerător și final fericit, eu mă sinucid. Sau poate doar și-o trage cu el? Dar nu. Nu sora mea geamănă. Ăsta pare mai mult stilul meu decât al lui Beth. Nu că eu aș fi *ușuratică.*

Beth mă conduce pe niște scări măcinate în spatele sălii de spectacol. Gâfâi, în timp ce urcăm treptele nesfârșite. Chiar n-am niciun chef; e mult prea cald. Aș mai bea o votcă și limonadă rece ca gheața. Dar când ajung sus și mă întorc ca să văd priveliștea, înțeleg ideea.

— Doamne sfinte!

— Îți place? spune Beth.

Asta e ceea ce oamenii numesc „seducătoarea Mama

Natură”. O scenă demnă să pună natura în cea mai spectaculoasă lumină. Parcă aud vocea de comentator a lui Michael Palin: ceva despre coloane corintice, Euripide, Sofocle și Eschil.

— Ce munte e ăla? întreb eu, arătând spre o chestie neagră enormă, în formă de munte.

— Nu e munte. E vulcan. Muntele Etna? Mai știi?

— A, da.

Bineînțeles. Cum aș putea uita?

— E adormit? întreb eu.

Îmi forțez ochii ca să examinez vârful: Etna mocnește pe fundalul cerului fără nori.

— Nu, dar nu-ți face griji.

Eu tot o să-mi fac griji. Am văzut ce-au pățit oamenii ăia din Pompei.

— Italienii îi spun Mongibello: „munte frumos”, explică Beth.

— Ți-am spus eu că e munte.

Nu pare foarte *bello*. Mie îmi pare mortal. Mă înfior și privesc spre mare. Pantele vulcanului care coboară dinspre crater spre mare sunt încadrate de coloane. Și, da, Mediterana într-adevăr lucește; bănuiesc că Beth a avut dreptate în privința asta. Inspir adânc, gust sarea din aer. *Mamma mia…* e încă și mai bine decât în reviste. Aș putea să fac o poză fără niciun filtru de culoare și s-o postez acum pe Instagram. Dar mii de oameni au făcut deja fotografii identice, așa că n-o să-mi pierd timpul.

Stăm una lângă alta pe piatra caldă, privind spre Grecia antică. Mă întorc spre Beth și văd pentru prima oară ceva albastru pe brațul ei; e o vânătaie, una mare, de mărimea unui pumn de bărbat. A încercat s-o mascheze cu fond de ten, dar o parte i s-a luat pe rochie.

— Căcat, Beth! spun eu. Ce-i asta?

Îi trag mâneca în sus, ca să mă uit.

— Nimic, spune ea, trăgând-o la loc. Nu contează, las-o baltă.

— Nu e *nimic*. Cum ai căpătat-o?

O privesc în ochi.

— Am căzut de pe scară în grădină, spune ea.

Ei, asta-i o minciună. Beth scutură din cap.

— Alvie, ascultă, trebuie să te întreb ceva. E important. Bine?

Schimbă subiectul. N-aș crede.

— Dă-o naibii, Beth. Ambrogio ți-a făcut-o?

Nu cred asta, nici pentru o clipă. Ambrogio e prea sexy ca să fie genul care-și bate nevasta. Mă îndoiesc că bea Stella sau are vreo vestă veche.

— Alvina! Te rog. Ascultă-mă puțin.

Beth n-a negat, dar de ce nu vrea să-mi spună? Vocea ei e din ce în ce mai stridentă.

— O, Doamne, despre ce e vorba? întreb eu în sfârșit.

E mult prea cald pentru conversația asta. Visez la o cadă plină cu gheață.

O fată japoneză cu tricou Hello Kitty și un rucsac mai mare decât ea apare din senin și arată spre iPhone-ul ei.

— Vă rog?

Mă uit la Beth, dar ea nu se mișcă.

— Dacă trebuie, spun eu ridicându-mă.

Fata ridică două degete, făcând semnul victoriei, și zâmbește larg spre obiectiv. E drăguță. Așez camera astfel încât capul să-i iasă din cadru. I se văd doar genunchii și picioarele: tenișii roz înalți și ciorapi albi croșetați. Fata pleacă, și eu mă așez la loc.

— Alvie? spune Beth.

Ah, bun, deci acum începe. Hai s-auzim. Ăsta e adevăratul motiv pentru care mă aflu aici. Nu îi era pur și simplu *dor* de mine. Nu-i dau un rinichi; nici să nu se gândească. Trebuia să aibă grijă de ai ei. Gura lui Beth e strânsă, afișând o expresie îndârjită. Îi studiez pistruii de pe nas și mă întreb dacă ai mei sunt exact la fel. Probabil că da, nu că s-ar fi obosit vreodată cineva să verifice…

— Mâine am nevoie să fii eu, doar pentru câteva ore. Vrei?

— *Ce?*

— Mâine după-amiază, după prânz, am nevoie să faci

schimb cu mine. N-o să dureze mult. N-o să afle nimeni. Te rog, spune-mi că o să faci asta!

CE MAMA DRACU'?

Deci, de asta m-a invitat aici, părea atât de disperată, mi-a plătit biletul: *Am nevoie de tine. Te implor. Vino…* Soră-mea asta e incredibilă.

— Ca atunci când eram la școală, mai ții minte? spune Beth. Făceam schimb de ore tot timpul și nu observa nimeni.

— Dar atunci eram mai tinere și arătam *la fel.* Bineînțeles că oamenii o să observe. Uită-te la tine și uită-te la mine.

— Alvie, suntem identice. *Identice.* Ai înțeles? Știu că *noi* nu credem că arătăm la fel, dar părerea celorlalți asta e. O să fie ușor. Spui că o să fii plecată după-amiază, că îl duci pe Ernie la o plimbare. Facem schimb de haine, ne coafăm la fel, dar o să plec eu.

Îmi îngustez ochii.

— De ce? Unde o să te duci? Ce o să faci? Care e marele secret?

Soră-mea a plănuit totul…

— Te rog, te rog, nu pune întrebări. Am mare nevoie de asta, Alvie, chiar am. Dacă aș putea să-ți spun, ți-aș spune. Tu ai înțelege.

— Păi, atunci, spune-mi și o să înțeleg!

Cum îndrăznește? Ce mucoasă răsfățată! Se așteaptă să fiu sclava ei? *Fă asta, Alvie. Fă ailaltă, Alvie*. Îmi încleștez pumnii. Simt cum umerii mi se încordează.

— Nu!

Beth sare în picioare. Am impresia că o să plece, dar ea privește spre cer și ridică vocea.

— O, Doamne, Alvie, te rog! Am nevoie de tine.

Buza de jos începe să-i tremure. Ce dracu', acum o să se pună pe plâns? Parcă suntem iar copii, ne certăm, ne batem pe jucării, Beth își impune mereu voința. Strâng din dinți.

— Alvie, te rog, trebuie să faci asta. Ochii ei mari, verzi sunt scăldați în lacrimi. Faci asta pentru mine?

Ah, fir-ar al dracu'… Dacă fac asta, poate o să îmi dea pace? Dacă fac asta, o să-mi fie datoare. Ar putea fi util. Știe că va

trebui să se recompenseze față de mine. Mă întreb ce-o să facă. Jefuiește o bancă? Împușcă pe cineva din mersul mașinii? Poate jefuiește un magazin Prada? Dar nu, nu Beth. Ea e mult prea cuminte. Mult prea manierată. Probabil doar se duce la biblioteca din oraș ca să plătească o amendă pentru întârziere.

Mă uit la picioarele ei.

— Pantofii, îi spun. O fac, dar vreau pantofii.

Imediat ce spun asta, încep să regret. E o idee groaznică; nici nu se pune problema ca trucul ei să-l păcălească pe Ambrogio. O să-și dea seama că sunt eu în maximum două secunde.

— Care pantofi, ăștia?

Beth întinde piciorul și flexează glezna. Ne uităm la sandalele cu tocuri cui sclipitoare, scânteietoare, aurii, din picioarele ei. Arată ca niște globuri disco pe cocaină. Îmi sunt dragi mai mult decât viața însăși.

— Bineînțeles! spune ea, radiind.

Își aruncă brațele în jurul gâtului meu și îmi depune un sărut umed pe obraz.

— Dar facem schimb doar mâine după-amiază, spun eu.

Îmi e datoare. La greu. Mai mult decât doar pantofii. Deși sunt superbi.

— Și puțin seara… câteva ore, doar atât.

Îmi pune mâna pe umăr, cu ochii înlăcrimați.

Apoi zâmbește trist.

— Mulțumesc, Alvie.

Mă iubește din nou.

În timp ce ne întoarcem la vilă, cerul capătă nuanța teracotei. Beth insistă să mergem braț la braț; parcă am fi cele mai bune prietene. Dar noi nu suntem prietene. N-am mai fost prietene după Oxford, după ce eu m-am culcat cu Ambrogio. Eu știu asta, și ea știe asta. Se preface pentru că vrea ceva, ceva ce doar eu pot să-i ofer.

Poate, dacă fac asta, o să mă ierte? Poate, dacă fac asta, suntem chit?

9.

Mă aplec peste balconul meu de Julieta, furioasă și fumând țigară de la țigară. E seară, așa că nu e arșiță mare, dar tot mă simt ca un homar fiert de viu. Nenorocita de Beth, ce pune la cale? E o nebunie. *Fă asta, Alvie. Fă ailaltă, Alvie…* Nu prea are spirit de echipă. Nu prea joacă corect. Beth era cea căreia îi plăceau netballul și hocheiul… toate sporturile alea stupide de echipă, cu îmbrățișări în grup și bate palma. Eu eram mai mult alergătoare de cursă lungă. Cu cât mai departe, cu atât mai bine. Departe de familia mea. Departe de lume. Nu am fost niciodată cooperantă, dacă nu eram obligată. În echipă, nu poți fi tu însăți, și mie, Alvina Knightly, îmi place să fiu eu însămi.

Beth și Ambrogio discută în curtea interioară. Nu aud ce vorbesc. El îi șoptește ceva la ureche, apoi se apleacă și o sărută pe buze. Ea îi ciufulește părul din vârful capului, apoi se duce înapoi în casă. Dumnezeule, sunt un cuplu atât de afectat. Mă bucur enorm că nu sunt căsătorită. Unii soți rezistă timp de șaizeci de ani. Îți poți imagina ceva mai rău de atât? Eu n-am reușit niciodată să suport un tip mai mult de o noapte.

A fost odată ca niciodată…
Și au trăit amândoi fericiți
Până la adânci bătrâneți: MINCIUNI!!!

Beth crede în basme; pun pariu că se uită la porno pe modul derulare rapidă, ca să vadă dacă se căsătoresc la sfârșit. Eu prefer să mă uit la porno pe derulare inversă, să văd cum sculele absorb sperma ca niște aspiratoare; e al naibii de amuzant.

Mă uit la Ambrogio cum se plimbă pe pavajul crăpat de la marginea piscinei, strigând la mobil. Gesticulează de parcă persoana de la celălalt capăt l-ar putea vedea. Ah, poate e pe FaceTime? Mă uit la el, fumând țigară după țigară și suflând

nori albi în sus, spre cerul crepuscular. Tutunul are gust dulce. Ambrogio se întoarce, mă vede că mă uit și îmi face cu mâna zâmbind. Inspir brusc și îi fac și eu cu mâna. Pe cine vreau eu să păcălesc? Aș da orice să fiu soția lui. Aș vrea să am un copil cu el. Cui îi pasă dacă e genul care-și bate nevasta? E *Adonis.*

Mi s-a pus pata pe un bărbat italian (la modul ideal, Ambrogio, dar acum Salvatore trece pe locul doi, foarte aproape. Sunt destul de sigură că Channing are strămoși italieni. Italieni sau nemți… sau amerindieni… sau poate galezi?). Cred că e din cauza idiomului. Mi se taie genunchii când aud ceva în italiană. Ascultați puțin: *Figlio di puttana* – melodios, nu? Înseamnă „fiu de curvă". *L'anima de li mortacci tua* – minunat! „Acum chiar începi să mă enervezi". *Vaffanculo* – fără îndoială, asemenea poeziei lui Petrarca. Înseamnă „du-te dracu'". Poți să asculți o ceartă despre prostituate și pișat și să-ți sune ca un sonet despre iubirea curtenitoare. Nu cred că vreți să știți ce înseamnă *Ti prego, scopami in culo…* (Am învățat înjurături italiene uitându-mă la filme porno italiene.)

Strivesc țigara de balustrada balconului. Cade pe balcon și o împing cu piciorul peste margine. Mă întorc în camera mea. Mi-e cam rău; căldura asta e bolnavă. E absolut imposibil să te răcorești. Simt cum sângele îmi fierbe, creierul e pe frigare, și organele interne se prăjesc la foc mic. Să fac un duș? Aleg niște produse cosmetice Louis Vuitton și intru în baia din cameră. E o baie din aceea etanșă, cu duș fără cadă de duș: mozaic albastru și argintiu sclipitor. E cât se poate de diferită de baia din Archway a nespălaților, de smocurile de păr din gura de scurgere, perdelele de duș vechi și mucegăite, cada de culoare avocadoului cu scurgerea înfundată.

Gelul de duș e *Chanel No. 5* și îmi place la nebunie parfumul de trandafiri și iasomie, în timp ce apa rece se revarsă asupra mea, limpezindu-mi mintea, mângâindu-mi spatele. Mmm, Ambrogio… ochii lui pătrunzători, maxilarul pătrat. Nu mă pot abține să nu mă masturbez; revederea lui m-a făcut să mă gândesc la tot felul de chestii indecente. Mai devreme, în Lamborghini, am avut senzația că și lui îi place de mine. Sunt destul de sigură că flirta. Degetele mele ating

clitorisul care pulsează, buzele îmi sunt ude și catifelate, calde și alunecoase la atingere. Bag două degete adânc înăuntru și îmi frec clitorisul puternic, cu degetul mare. Simt cum tensiunea crește, crește, simt cum căldura se propagă în sus, mai puternică, dar nu. Nu e de ajuns. Nu e corect față de Ambrogio.

Deschid ușa și mă întorc în cameră, cu apa șiroind pe mine. Îl iau pe Dl Dick din geantă (i-am pus baterii noi), apoi alerg înapoi în baie. Îl lipesc în unghi de nouăzeci de grade pe peretele din spatele meu, la nivelul coapsei. De obicei, în minte îmi apare Channing complet gol, dar în seara asta e Ambrogio. E în spatele meu, îmi împresoară talia cu brațele, își apasă bicepșii pe sânii mei, îmi masează clitorisul cu degetele lui late, ferm, dar blând, cu mișcări circulare. Spune ceva sexy în italiană, cum ar fi „capuccino”. Mă las pe vibrator, dar Ambrogio e cel care mă izbește pe la spate, făcându-mă să mă umezesc și să mi se înmoaie genunchii. Închid ochii și plutesc pe valurile nesfârșite ale plăcerii perfecte. E o senzație destul de intensă. Apa cade și stropește în jurul meu; cât pe ce să alunec și să-mi rup gâtul.

•

Cu cine vorbește Beth? Îmi lipesc urechea de ușa ei. Simt cu obrazul lemnul cald și neted. Vopseaua e albă și lucioasă.

— Te rog? Te rog? Trebuie s-o faci.

De ce se smiorcăie așa? Ce se întâmplă?

— Neapărat mâine, spune Beth. Te rog, Salvo? Nu mai e timp.

Are o voce stridentă, nazală, care răsună în camera ei.

Mă sprijin de ușă, dar nu e închisă și mă împleticesc înăuntru. Beth ridică ochii când mă vede dând buzna, șocată, luată prin surprindere, cu niște ochi clocotind de furie.

— Te sun eu mai încolo. Închide telefonul. Tu nu știi să bați la ușă, Alvina? se răstește ea.

— Nu. Scuze. Ăăă… ai cumva niște deodorant?

Beth își dă ochii peste cap și se repede în baie. Mă uit prin camera ei minunată, mă așez pe pat. E foarte înalt, spre deosebire de salteaua mea. Asta pare tare, dar elastică la

atingere. Cuvertura e brodată cu fluturi.

— Cine era? strig în urma ei. La telefon?

Beth scotocește prin baie. Telefonul ei e pe pat, aș putea să mă loghez și să arunc o privire. Aș putea să mă uit la istoricul apelurilor. Îi știu PIN-ul: 1996. Dar n-aș avea timp.

— Nimeni. Nimic. De ce? Trăgeai cu urechea?

Bagă capul, într-o parte, pe ușa de la baie.

— Nu. Eram doar curioasă.

Iau telefonul ei și apoi îl pun la loc. N-aș avea timp.

— De fapt… era mama. Voiai s-o saluți?

— Dumnezeule, nu!

— Pot s-o sun iar, strigă Beth din baie.

— Nu, nu e nevoie. E în regulă.

Nu era mama noastră, era cineva pe nume Salvo. Am auzit-o clar. Asta înseamnă *Salvatore?*

Beth iese din baie cu o sticlă de Dove Go Fresh de rodii. O aruncă spre mine. Tare.

— Poftim, spune ea. Fă-ți de cap.

10.

Ei bine, e stânjenitor.

Stăm la o masă de trei persoane în cel mai tare restaurant pe care l-am văzut vreodată. Ăia de acolo, care savurează platoul cu fructe de mare, sunt cumva Kanye West și P. Diddy? La bar parcă e Drake bând tărie cu Snoop Dogg. Mă uit când la Beth, când la Ambrogio, și după aia înapoi de la Ambrogio la Beth. Încerc să zâmbesc. Mă simt ca un copil pe care părinții l-au scos în oraș pentru că bona n-a mai putut să vină. Fie asta, fie cel mai rău interviu pentru angajare din viața ta. Un chelner se apropie și întrerupe tăcerea.

— *Buonasera, signori.* Se înclină către Ambrogio. *Signor Caruso, sei troppo fortunato! Che belle done!* Zâmbește larg spre mine, apoi spre Beth. *Gemelle?* întreabă el.

— *Si, gemelle,* spune Ambrogio cu un zâmbet seducător.

Chelnerul zâmbește și mai larg. Îmi întinde un meniu pe care eu nu-l pot citi. Ambrogio spune ceva în italiană, și chelnerul râde.

— *Un vodka Martini, per favore,* spune Ambrogio.

— O Virgin Mary, vă rog, spune Beth.

— *Certo, signora,* spune chelnerul.

Se uită spre mine.

— Ce-i aia? îi șoptesc lui Beth.

— E ca Bloody Mary, dar fără votcă.

— Adică doar *suc de roșii?*

Beth încuviințează din cap.

— Eu vreau un Bloody Mary, spun eu.

Nu pot să cer pur și simplu votcă. Ar fi ciudat.

— *Certo, signora.*

Chelnerul pleacă.

— Ei bine, nu sunt eu cel mai norocos bărbat în viață, să fiu aici cu voi două *belle donne…* spune Ambrogio, făcându-mi cu ochiul.

Nu răspunde nimeni.

— Arăți minunat în seara asta, iubito, îi șoptește el lui Beth.

Îi îndepărtează o șuviță de păr invizibilă de pe obraz și apoi o sărută ușor, prinzându-i extrem de delicat bărbia cu mâna; se uită în ochii ei. De parcă cu nici n-aș fi acolo. De parcă ar fi complet singuri, la prima lor întâlnire. În luna de miere. Ar putea începe să și-o tragă în orice clipă.

— Hm! tușesc eu tare.

Apoi îmi aprind o țigară. Ei se întorc și mă privesc fix. Tăcerea e chinuitoare, tensiunea atinge cote maxime.

— Știu un banc nou, spune Ambrogio. Vreți să auziți un banc?

Se lasă pe spătarul scaunului și îmi zâmbește. Tocmai și-a amintit că exist.

— Nu, e în regulă, spune Beth.

Își ia meniul și se ascunde în spatele lui. Ce vacă!

Admir priveliștea, ca să evit contactul vizual. Suntem cocoțați pe o terasă de pe faleză. De aici de sus, apa pare liniștită, ca mercurul sau argintul topit. Un vas de croazieră

din golf sclipește ca o casetă pentru bijuterii pe un fundal de catifea neagră. O briză ușoară adie dinspre apă, învăluind terasa și mângâindu-mi pielea.

Dacă Beth n-ar fi aici, ar fi foarte romantic.

Terasa dă spre o pantă abruptă. Acoperișuri de teracotă, frunzișuri de palmieri și undeva jos, departe, foarte departe, o plajă cu pietricele. Golfulețe zimțate ca niște semiluni licăre cu lumini feerice, micșorându-se tot mai mult până dispar. Dincolo de ele, în depărtare, e muntele Etna. Din nou. E omniprezent pe insula asta; n-ai cum să scapi de el. Mă simt ușurată să văd că încă nu erupe. Ultimele lănci ale apusului îi pârjolesc silueta; pantele negre tăciune coboară spre mare. E maiestuos. Preistoric. O senzație a eternității. Ceva sublim și, totuși, al naibii de terifiant.

Serios, dacă n-ar fi Beth, atmosfera ar fi perfectă.

În restaurant, totul e alb; fețele de masă, perdelele, coloanele, scaunele. Candelabrele diamantate. Un pian sclipitor, de paradă. Studiez masa: șervete imaculate, pahare de cristal. Nu vreau să ating nimic; o să le murdăresc sau o să le mânjesc. Tacâmurile strălucesc; iau un cuțit și las amprente. Lumânările albe pâlpâie. Vaze elegante. Mușcatele stacojii creează singura pată de culoare.

Ce bine ar fi dacă Beth ar dispărea dracului de aici.

Mă uit spre barul din capătul restaurantului. Lucește de alb ce e, precum interiorul unui glob de zăpadă. Canapele albe din piele. Pardoseală lustruită. Rafturi pline de sticle care se reflectă în oglinzi: Campari, Grappa, Sambuca, Amaretto. Apare un chelner cu o tavă de argint lustruită și o cârpă de șters vasele, albă, atârnată pe antebraț. Ar putea fi același sau altcineva; toți arată la fel. Ca să fiu sinceră, m-aș culca cu oricare dintre ei. N-ar avea nicio importanță. Pantaloni negri eleganți, cămăși albe scrobite. Un bărbat cu o tavă cu băutură are ceva… e supersexy. Chelnerul așază două pahare cu suc roșu ca sângele, tulpini de țelină și paie lungi și negre. Ambrogio își ia votca Martini și bea o gură; mă uit la mișcările gâtului său, în timp ce el înghite. Acum aș vrea să fi comandat și eu asta.

Fii mai veselă, Alvie. Revino-ți. Ești în vacanță. Ar trebui să te distrezi. Uită-te doar unde ești. E un loc splendid. Cel puțin nu suntem siameze.

— Scuzați-mă, doamnelor, spune Ambrogio, ridicându-se brusc. Mă duc să-mi pudrez nasul.

Se referă la cocaină? Sau se ușurează? Dacă e cocaină, vreau și eu.

Ambrogio traversează restaurantul. Toată lumea se întoarce să se holbeze. E ca și cum ar fi o megavedetă: Cristiano Ronaldo sau David Beckham. Îi urmăresc spatele care dispare dincolo de mese și clienții încărcați de diamante, coafuri pompoase și costume italienești impecabile. Chelneri care duc tăvi cu munți de spaghete. Frunzele unduitoare ale palmierilor. Ambrogio are un spate încântător, un fund așijderea. Ca Channing Tatum.

— Alvie, spune Beth cu o expresie de parcă ar vrea să mă pună la punct cum se cuvine. Nu te mai gândi la Oxford.

— Nu mă gândeam! spun eu.

E foarte nedrept. Chiar nu mă gândeam. O privesc și eu pe Beth.

— Mă gândeam la Channing Tatum.

Oarecum.

— Știi la ce mă refer.

— Mă gândesc la ce sau la cine vreau eu. Ce, ești cumva cenzura gândirii? Suntem cumva în 1984?

Îmi mai aprind o țigară. Beth pufnește în râs.

— Nu, spune ea. Suntem în cel mai bun restaurant din Taormina, și n-aș vrea să fie stânjenitor.

Își dă părul pe spate. Are un păr fabulos.

— Da' nu e stânjenitor, mint eu.

— Știi cât de greu e să faci rost de o rezervare aici?

— Nu. Explică-mi. Ce trebuie să faci? Să-ți vinzi sufletul? Să aduci pacea în Orientul Mijlociu? Să rezolvi teoria întregului?

— Ce? Nu, trebuie doar să cunoști pe cineva.

— Așa.

Deci… Beth i-a supt-o managerului.

— Fă și tu un efort, bine? spune Beth, oftând. De când am plecat de la vilă, n-ai scos un cuvânt. Aș vrea să te bucuri de cina asta.

— Ce-ai vrea să spun? Admiram priveliștea. E foarte frumos.

— Bine, spune ea. Mă bucur că-ți place.

— Îmi place, spun eu.

— Bine.

— Perfect.

— Perfect.

Suflu fumul spre mare și mă încrunt la pescărușii.

— Uite ce e, spune Beth, nu te mai gândi la Ambrogio. El nu e așa cum crezi tu. În noaptea aia, la Oxford, ne-a confundat, a crezut că sunt eu.

Soră-mea are întotdeauna o sincronizare impecabilă. A ales momentul ăsta ca să arunce o asemenea bombă? Nu poate fi adevărat.

— Nu te cred. Probabil ți-a aruncat asta doar ca să scape de tine.

Fie asta, fie Beth mă minte în față.

— Ambrogio a spus… continui eu. A spus…

— Ce-a spus?

— Nu contează.

Beth ridică sprâncenele.

— Mă rog, mie asta mi-a spus, zice ea ridicând din umeri.

Simt cum bătăile inimii mi se întețesc, și stomacul mi se strânge. Palmele îmi sunt umede și alunecoase din cauza transpirației. Îmi vine să urlu. Îmi vine s-o arunc pe Beth de pe faleza asta nenorocită. Seara asta era specială. E tot ce am. Cum îndrăznește să-mi răpească asta?

Code Black de la Armani. Ridicăm amândouă privirea. Ambrogio se apropie de masă.

— E totul în regulă? întreabă el, așezându-se lângă Beth și întinzându-și șervetul în poală. Să comandăm? Sunt lihnit.

Mă uit urât la soră-mea.

— *Fă conversație,* mimează ea din buze.

Ce dracu’ ar trebui să spun? Ah, Ambrogio, scumpule, să

vezi ce chestie amuzantă: soră-mea tocmai mi-a dat o veste interesantă. În noaptea aia, din urmă cu opt ani, la Oxford, îți amintești? Prima oară când ne-am întâlnit? Aventura aia de o noapte? Ei, după cum susține Elizabeth, se pare… cum să spun eu? Ai crezut că eu sunt ea? Ce amuzant, nu-i așa, pentru că în tot acest timp, eu am avut impresia că te-ai culcat cu mine pentru că ai vrut asta, pentru că mă voiai *pe mine.* Pe mine! Nu pe sora mea! Imaginează-ți așa ceva! Dar m-ai confundat cu sora mea geamănă. Ceea ce e ușor. Nu-ți face probleme. Te-ai îmbătat, mi-ai tras-o, m-ai lăsat însărcinată și în tot timpul ăsta… ai crezut că eu sunt Beth.

— *Conversație politicoasă,* mimează ea.

Îmi sorb cocktailul până la fund, mă șterg la gură cu dosul palmei; rujul mov îmi pătează pielea. Aduce puțin a vânătaie.

— Deci, spun eu întorcându-mă spre Ambrogio, cu ce te ocupi mai exact? Știi, ca să-ți câștigi existența? Ceva legat de artă?

Beth scutură din cap și lasă ochii în jos. Mă lovește puternic cu piciorul pe sub masă.

— Au! fac eu.

Care e problema?

Ambrogio se încruntă și afișează un zâmbet forțat.

— Da, spune el, dregându-și vocea. Sunt negustor de artă. Cumpăr și vând artă din întreaga lume. De fapt, nu e prea interesant. Râde. Mă uit la el cum își împăturește șervetul sub formă de porumbiță și apoi îl despăturește iar. Tăcerea e chinuitoare. Ambrogio se întoarce spre Beth. Draga mea, vrei ceva anume, sau să comand eu pentru toată masa?

Se întoarce spre mine și îmi zâmbește, apoi iar spre Beth, care continuă să se încrunte.

— Deci, ești negustor de artă? spun eu. Pare ceva foarte interesant.

— Da, zice el.

Dau din cap și zâmbesc, încurajându-l să continue. Asta se cheamă *conversație politicoasă.*

— Uneori… oamenii… mă rog, mor, știi. Și uneori… acești oameni… au lucrări de artă. Lucrări pe care alți oameni vor să

le cumpere. Eu sunt doar intermediarul.

Ambrogio ridică din umeri. Subiectul e încheiat. Conversația e încheiată. Beth pare ușurată.

Meniul începe cu *prosciutto e melone.* Pepenele e tăiat sub formă de gondole miniaturale, cu șuncă de Parma atârnând moale peste ele. Pare apetisant, suculent, dulce, savuros. Pepenii sunt cultivați pe insulă. Se pare că șunca e veche de un an. Urmează ton *carpaccio:* felii de ton, mai subțiri decât hârtia de orez, întinse pe o farfurie, de un roz sângeriu intens. Sunt stropite cu lămâie și ulei de măsline și garnisite cu pătrunjel și roșii *Pachino. Carpaccio di polpo* e mai frumoasă decât petalele de flori. Tentacule de caracatiță unduind ca niște corali, cu margini alb cu roz și miros marin. *Spaghetti alle vongole* miroase incredibil: vin alb, usturoi, scoici, roșii. Aroma e amețitoare, distinctivă, îți provoacă dependență. Homar, langustină, pește-sabie. Apoi, la desert, *semifreddo* în formă de hexagon, stropite cu sos sărat de caramel, presărate cu inimioare de ciocolată albă și multe frunze de aur adevărat.

Nu pot mânca nimic. Mi-a pierit pofta de mâncare.

•

E prea frig ca să dorm. Mă foiesc și mă întorc de pe-o parte pe alta. Mă zvârcolesc și mă răsucesc. Clănțăn și tremur. Capul îmi e asaltat de un val învârtejit de nevroze. Picioarele îmi sunt reci ca gheața. *În noaptea aia, la Oxford, ne-a confundat, a crezut că sunt eu.* Cum a putut să spună așa ceva? Dar dacă e adevărat? Dau pătura la o parte și mă ridic în capul oaselor. Aprind lumina. Mă uit urât la aparatul de aer condiționat, cu fața rece și amorțită. De ce trebuie să fie ori ger, ori zăpușeală? N-ar putea exista o atmosferă moderată? Apăs pe butoanele telecomenzii ca să opresc aerul condiționat, dar bateriile sunt moarte, sau stau eu la distanță prea mare. Sar în picioare, mă apropii și apăs cu putere toate butoanele până când luminița verde se stinge. Fantele nu mai zumzăie, și rafala de aer rece din cameră încetează. În sfârșit. Așa e mai bine. Poate că acum o să pot dormi?

Și atunci îl aud: un țipăt care-ți îngheață sângele în vene. Un sunet de parcă cineva ar jupui o pisică, încremenesc. Asta

a fost Beth? Ce mama dracului? Mă reped la ușa camerei mele și o crăp puțin. Ies în hol. E întuneric. Nicio mișcare. Apoi aud iar țipătul. Și după aceea un plânset. Pare să fie Beth; i-aș recunoaște smiorcăitul oriunde. Suspinele ei devin tot mai zgomotoase, mai violente, mai intense. Toți mușchii trupului meu sunt încordați. Chestia asta nu e mișto deloc. E trecut de unu noaptea.

Mă întorc în pat și îmi trag perna peste cap. Îmi bag degetele în urechi. De ce naiba nu tace? Încă îi aud zbieretele, care pătrund prin pene, carne și os. Își croiesc drum spre creierul meu. Dacă Ambrogio o bate? O lovește, chiar acum? Aud pe cineva cum strigă: înfundat, distorsionat. Nu aud ce vorbesc, dar sunt sigură că sunt sora mea și Ambrogio. Alte țipete. Va trebui să mă ridic din pat.

Sunt pe punctul de a ieși din cameră, când îmi dau seama că sunt goală. Îmi place să dorm așa; și lui Marilyn Monroe îi plăcea. Un inconvenient în caz că se dă o alarmă de incendiu. Alerg la valiză și înșfac o pereche de chiloți, scormonesc prin haine până găsesc un tricou vechi pe care mi-l trag pe mine. Pe dos. Scot capul pe ușă și mă uit în ambele direcții pe coridor. Nimic. Dintr-odată e liniște. Poate doar mi-am imaginat? Poate că Beth e moartă! Dar apoi țipătul. Iar. O, Doamne! O bate chiar acum, nu-i așa? *Am văzut vânătăile.* Va trebui să găsesc o armă. Intru înapoi în cameră și privesc în jur. Dacă Ambrogio o atacă pe sora mea geamănă, atunci trebuie să-l opresc! O să-l lovesc și eu! Chiar o s-o fac! Numai așteaptă, și-ai să vezi! O fi ea o pacoste, dar e *sânge din sângele meu.* Nu vreau ca el s-o *omoare.* Nu în noaptea asta.

Caut prin valiză briceagul, dar nu-l găsesc. Lângă grătarul șemineului e un vătrai vechi. O să-l folosesc pe ăsta. Îl iau – pare greu în mâinile mele: e lung, negru și răsucit. Perfect. Ezit, îmi lipesc urechea de ușă. Îmi țin respirația, ca să nu pierd nimic. Și din nou! Acel țipăt! Se aude de parcă ar fi ucis cineva!

Deschid ușa și ies încet pe coridor, cu vătraiul ridicat deasupra capului, picioarele goale călcând pe covorul gros, și silueta profilată monstruos pe perete. Sunt atâtea uși de

camere; e ca un hotel. Care e? O iau în direcția din care vine sunetul. Țipătul devine tot mai puternic, pe măsură ce eu mă furișez în vârful degetelor. Mă apropii încet de tocul ușii lui Beth. Inima îmi bate tare, ochii îmi sunt căscați. Ce se întâmplă înăuntru? Vătraiul se zgâlțâie în mâna mea, când ușa se deschide larg. Ambrogio iese. Cu părul răvășit. Pieptul gol. Are un corp de înotător olimpic. E îmbrăcat doar cu niște pantaloni de pijama. Fac un pas în spate și mă chircesc în penumbră. Aș vrea să dispar. Aș vrea să fiu în pat.

— A, bună, Alvie, nu te-am văzut.

Ambrogio mă măsoară din cap până-n picioare.

— Bună, Ambrogio, spun eu nonșalant.

— Sora ta tocmai s-a culcat cu copilul. Sper că nu te-am trezit? Copilul poate fi foarte zgomotos.

— Nu. Nu, e în regulă. Nu dormeam.

Urmează o pauză, iar eu mă întreb dacă minte. Îi examinez mâinile, uitându-mă după sânge. Nu se vede.

— Ei, noapte bună, spune el în cele din urmă. Somn ușor. Ne vedem dimineață. Pornește prin hol în direcție opusă, dar apoi se oprește. Ai nevoie de ajutor cu vătraiul ăla?

Mă uit la „arma” din mâinile mele. Dintr-odată vătraiul pare ridicol. Ce-oi fi crezut că o să fac cu el? Îl ascund la spate.

— A, nu, nu-i nimic. Am vrut să fac focul în camera mea, dar apoi am închis aerul condiționat.

Ambrogio mă privește lung, de parcă aș fi spus ceva absurd.

— Mi s-a făcut puțin frig, spun eu.

După ce Ambrogio pleacă, aștept și ascult. Îmi aud respirația. În camera lui Beth e liniște desăvârșită. Dâra subțire de lumină de la canatul ușii a dispărut. Îmi înăbuș un căscat și îmi frec ochii. Mă rog. Presupun că e posibil să fi fost copilul. Mă duc înapoi în pat.

ZIUA A TREIA: MÂNIA

Uneori mă enervez atât de tare,
că-mi vine să sparg oglinda cu pumnul.

@AlvinaKnightly69

11.

Era vina lui Beth că eu nu primeam niciodată cadouri de Crăciun.

În copilărie, credeam că Părintele Crăciun mă urăște. În fiecare an îmi scriam lista cu cadourile preferate și o trimiteam în Lapland, ca toate fetițele și toți băieții. În fiecare an când venea Moș Crăciun, maică-mea spunea exact același lucru: „Poate că dacă n-ai fi fost atât de rea, dacă n-ai fi încercat să omori câinele/să dai foc la școală/să-i tragi un șut în gonade directorului, ai primi și tu cadouri? Uite ce cadouri minunate a primit Beth; a fost cuminte ca un îngeraș”. Beth. Beth. Mica prințesă a maică-mii. Mereu cea bună. Mereu un înger de fetiță. De ce trebuia să fie perfecțiunea întruchipată? O făcea doar ca să mă pună pe mine într-o lumină proastă.

În fiecare an, scenariul se repeta. În Ajunul Crăciunului nu dormeam toată noaptea. Mă zgâiam în tavan, așteptam, speram, mi-era frică și să respir, ca să nu pierd ropotul copitelor de reni pe acoperiș, clinchetul clopoțeilor saniei și bocănitul greoi al cizmelor negre și strălucitoare. La prima rază de lumină a zilei, alergam la parter și vedeam toate cadourile îngrămădite sub pom. Panglici roșii imense se revărsau în cascadă, hârtie verde și aurie strălucitoare. De polița șemineului era atârnat un singur ciorap, care dădea pe răscol de bunătățuri festive. Eu stăteam și mă uitam cum deschide soră-mea cadouri unul după altul, clocoteam de

mânie și urzeam în minte planuri de răzbunare împotriva lui Moș Crăciun, dacă l-aș fi prins. În timp ce Beth despacheta căluți de jucărie – cu strasuri în loc de ochi și păr lung și mătăsos – sau strângea în brațe încă un ursuleț de pluș, eu îmi puneam la cale dulcea răzbunare.

Poate că i-aș fi scos ochii cu un creion HB? Îmi ascuțeam creionul, pentru orice eventualitate. Puteam folosi un compas ca să-i tai gâtul? Dar generoasa lui barbă ar fi putut să mă încurce. Mai exista și otrava de șobolani, pe care maică-mea o ținea sub chiuvetă și de care noi nu aveam voie să ne atingem. Aș fi putut să-l ispitesc cu o cană de ciocolată caldă; lua o gură și dădea colțul. Îmi imaginam cum se zvârcolește pe covor, lângă șemineu: ciucurele alb și pufos de pe căciula lui pleoștită se zbate, cizmele negre și strălucitoare se agită în aer. S-ar fi tăvălit pe jos la nesfârșit, vomând, sufocându-se și făcând spume la gură. Nici măcar atât nu merita. Dobitocul.

Apoi, într-un an, în decembrie, m-am dus la cumpărături la mall, cu maică-mea și soră-mea. Copiii cântau colinde de Crăciun: „Jingle Bells” și „Cei trei regi”. Pomii de Crăciun erau împodobiți cu beteală și lumânări. În aer plutea miros de scorțișoară. Maică-mea și Beth se țineau de mână și eu veneam în urma lor. *Acum, Alvie, nu uita, poartă-te frumos! N-aș vrea să faci iar vreo scenă.* Maică-mea nu obișnuia să mă ia în oraș, ca să n-o fac de râs. Eu nu-mi dădeam seama pentru ce era toată agitația aia.

M-am dus după un colț, și el era acolo: l-am văzut pe nemernicul ăla gras și rumen și am luat-o la fugă! Am alergat, țipând, nebună ca ielele, croindu-mi drum prin mulțime spre peștera lui plină de spiriduși, ridicând în urma mea fulgi de nea din polistiren. Am sărit pe Moș Crăciun, i-am smuls barba și l-am gherăit pe fața cu ochelari. Îmi amintesc mirosul urât de chec rânced și whisky acru al respirației lui. Moș Crăciun urla „Luați-o de pe mine!” Cu o putere supraumană, i-am tras șuturi în fluierele picioarelor, în timp ce membrele îmi fluturau violent, până când maică-mea m-a tras de acolo.

A funcționat. După asta, cretinul mi-a umplut mereu ciorapul. De obicei cu lucruri precum cărți de self-help și

DVD-uri de fitness, dar chiar și așa, era mai bine decât nimic. Privind retrospectiv, știu că de fapt era mama.

Miercuri, 26 august 2015, ora 11 dimineața
Taormina, Sicilia

Deschid ușa și intru; o închid silențios în urma mea. Dormitorul lui Beth, decorat cu roz intens, crem și auriu. Seamănă cu budoarul lui Coco Chanel din Parisul anilor ’20. Traversez camera pe covorul gros, îmi trec mâna peste cuvertură: mătase răcoroasă, netedă. Aerul are aromă de vanilie, iar temperatura e numai bună. O lumânare Jo Malone pâlpâie pe polița șemineului; ceara se prelinge pe margini, într-o farfurioară de argint. Se aude Mozart în surdină, ca în cabina de probă a unui magazin de firmă. Mă uit în jur după boxe, dar nu văd nimic.

Beth a dat o fugă până în Taormina ca să cumpere niște nimicuri. Ernie e cu Emilia, în camera de joacă de la parter. Nu știu unde e Ambrogio, pe undeva cu prietenii lui, cred. N-ar trebui să fiu aici, dar nu m-am putut abține. „Rezist la orice, cu excepția tentațiilor”. Cine a spus asta? Mă duc la măsuța de toaletă a lui Beth: mahon, foarte veche. Cutiuțele de bijuterii stau în teancuri înalte, ca niște cadouri minuscule, învelite în turcoaz Tiffany, roz ingenuu sau roșu-aprins. Se spune că esențele tari se află în recipiente mici. Eu n-am de unde să știu.

Iau cea mai mare cutie de pe măsuță; catifeaua roșie e moale la contactul cu pielea, precum urechile unui cocker Spaniei. E o cutie în formă de inimă, pe care o simt grea în mâini, mai grea decât mă așteptam. Vreau să văd ce e înăuntru. Mă uit peste umăr, spre ușa închisă. Nu e nimeni. Ezit, mă uit în propriii mei ochi în oglindă, provocându-mă să continui. *Haide, Alvie, știi că vrei să faci asta*. Îmi mușc buza, plutind pe valurile presimțirii, și ridic capacul inimii.

Diamantele de mărimea unor planete mă orbesc. Poate e o exagerare: meteori sau comete. În orice caz, sunt enorme. Pun

pariu pe cinci lire că sunt reale. O, Doamne, uită-te la ăsta! Aș fi în stare să fac crimă pentru o bijuterie ca asta. Nu mă pot mișca. Nu pot respira. Nu sunt în stare decât să mă holbez. Sunt hipnotizante. Le vreau. Am nevoie de ele. Aș vrea să fie ale mele. Unsprezece diamante de dimensiuni crescătoare, montate în aur alb, formează un colier minunat. Diamantul din mijloc e modelat în formă de ou. Vârfurile degetelor mele vor să-l atingă, vor ca eu să-l mângâi, să-l încerc. Ele intră în cutie și îl ridică de pe căptușeala de satin. Colierul pare greu, încărcat ca un pistol, pietrele atârnă asemenea gloanțelor. Îl las să se legene între degetele mele, inert și totuși viu, și mă uit cum licăre în lumina scânteietoare. Mă gândesc la Bijuteriile Coroanei din Turnul Londrei. Când reușesc să-mi dezlipesc ochii de la diamante, mă uit spre ușă.

Dacă intră cineva? Nu-mi pasă. La dracu'. O să-l încerc.

Îmi dau părul de pe gât și îl trec peste un umăr. Pieptul meu pare dezgolit în imaginea din oglindă. Gol. Prea alb. Ridic colierul cu degete tremurânde și îl țin lângă pielea mea. Arată suprarealist. Ca un vis. Ireal. Mă simt ca o prințesă. Desfac clema, unesc iar capetele colierului la ceafă. Încerc să-l prind, dar degetele mele par neîndemânatice. Mă străduiesc, mă căznesc, dar nu pot.

— Stai, lasă-mă pe mine, se aude o voce de bărbat din spatele meu.

Ambrogio! Cum naiba a intrat înăuntru?

— Nu, e în regulă… spun eu.

Încerc să dau colierul jos, dar Ambrogio ia clema și o prinde la gâtul meu.

— Să vedem, spune el venind lângă mine la oglindă. Diamantele arată minunat la gâtul tău, Alvie. *Molto bella.*

Diamantele atârnă la gâtul meu, și mie mi se face rău. Îmi vine să le smulg și să le arunc pe podeaua camerei. Ambrogio zâmbește.

Mă întorc cu fața la el, privind spre pantofii lui, ca să evit contactul vizual. Are niște pantofi minunați: sunt din piele italienească moale, perforată, pantofi de firmă, cu aspect exclusivist. Ambrogio ridică mâna spre fața mea și îmi trece o

șuviță de păr pe după ureche, ca să poată vedea mai bine diamantele, bănuiesc. Vârfurile degetelor lui sunt calde pe obrazul meu. Îmi acopăr pieptul cu mâinile.

— Arăți minunat.

— Ah!

Ridic privirea spre ochii lui, apoi o întorc în altă parte. Sunt sigur că el îmi observă stinghereala teribilă. De ce a trebuit să intre în cameră în clipa asta? De ce îmi bate inima atât de repede? Acum e puțin prea aproape de mine. Îi simt mirosul, cafeaua din respirație. Preț de o clipă nebună, am impresia că o să mă sărute. Nu mă clintesc. Îmi țin respirația. Nu-mi vine să cred că sunt aici, în dormitorul lui Ambrogio. Nu-mi vine să cred că tocmai a spus asta.

— Salut, spune Beth, intrând agale în dormitor, plină de vervă.

— A, eu tocmai plecam, spune Ambrogio.

Îmi zâmbește și apoi se întoarce să plece. Mă uit la spatele lui care dispare prin cadrul ușii. Ambrogio închide ușa. De unde dracu' a mai apărut și *ea?* S-a apropiat de noi pe furiș, ca o pisică la pândă.

— Credeam că ești plecată, spun eu, întinzând mâna după colier.

Sper că în testament îmi lași mie ăsta. Asta nu îi spun.

— A, am fost, spune Beth încet, șoptind aproape ca pentru ea, dar am vrut să mă întorc să mă văd cu tine.

— Serios?

— Ca să mă asigur că ești pregătită pentru mai târziu.

— Îhî.

— Că nu te-ai răzgândit.

În sfârșit, se aude un clinchet atunci când clema se desface. Îmi scot colierul și i-l întind lui Beth. Observ că degetele ei tremură ușor. În ochii ei de un verde-închis se citește o disperare mută.

— E în regulă, spun eu. În fine. E în regulă.

Cu cât se termină mai repede chestia asta, cu atât mai bine. Apoi o să-mi iau pantofii și o să mă duc acasă, unde-o mai fi și asta. Nu mai vreau s-o văd niciodată, niciodată.

12.

— Ai putea să-mi spui măcar unde te duci?

— Pur și simplu nu pot, Alvina, spune ea, îmi pare rău.

— Dacă nu-mi spui, atunci nu fac nimic.

Beth îmi aruncă o privire și apoi se uită la pantofii ei. Mă uit și eu la ei. Știe cât de mult mi-i doresc. Oftez. Nu vreau decât să scap de ea, să iasă din mintea mea, din viața mea, de data asta pentru totdeauna. De ce dracu' am venit aici, de fapt? Iau pantofii și plec.

Ne certăm în dormitorul lui Beth, unde ne pregătim să facem schimbul. Am impresia că suntem iar în fosta noastră cameră din casa maică-mii, și Beth cere pentru ea patul de sus, vrea cea mai mare felie de tort cu fructe, CD-ul Hear Say. *Dacă nu mi-l dai, o să-i spun mamei ce i-ai făcut hamsterului/ veveriței/păpușii mele. Fă asta, Alvie. Fă ailaltă, Alvie. Fă-mi tema. Lustruiește-mi pantofii.* Tot un drac. Ce mi-e una, ce mi-e alta.

Stăm una lângă alta, la oglinda până în podea. Există un lucru evident, care ne poate da de gol.

— Trebuie să te bronzezi, spune Beth. Vino cu mine.

Mă împinge, în chiloți, spre baia ei. Scotocește prin dulăpiorul ei și scoate o sticluță de autobronzant instant St. Tropez. Mă trec toți fiorii în timp ce ea mă unge cu lichidul rece și vâscos pe brațe și pe picioare, pe piept și pe spate. Miroase a biscuiți. Pare prea închis la culoare.

— Tu te epilezi vreodată pe picioare? întreabă ea.

— Chestia asta *nu* o să funcționeze.

Mă uit la Beth cum se dezbracă și își atârnă hainele. Burta ei de după sarcină tremură ușor, ca a mea; nu mai are abdomenul plat, tonifiat la Pilates. Amândouă avem câțiva centimetri de grăsime în plus. Ea, probabil, o să-și facă liposucție. Însă eu o să continui să mănânc fursecuri, gogoși și prăjituri cu ciocolată, caramel sărat și negrese cu șuncă până o să mă sufoc sub faldurile burții, iar grăsimea mea corporală o să mă înghită ca un extraterestru roz și cleios. De-abia aștept.

Tot e mai bine decât Pilates.

Beth își ia rochița neagră pe care am purtat-o eu ieri. Arată mai bine pe ea. Se întoarce, ca să-i pot trage fermoarul, care alunecă peste omoplații bronzați, până la baza gâtului; sub păr, acolo unde soarele nu ajunge, pielea ei e albă. Studiez firele de păr fine și albe de pe pielea ei. Din unghiul ăsta, Beth pare atât de vulnerabilă.

— E foarte nedrept, spun eu. Îmi ceri să *fiu* tu, dar nu-mi spui de ce.

— N-o să fiu plecată mult, spune ea întorcându-se cu fața la mine. Dar încetează cu întrebările, bine?

Pe celălalt braț al ei e altă vânătaie, exact în același loc. Albastră-verzuie și stacojie în același timp. Nu-mi dau seama cum de mi-a scăpat ieri. Poate e nouă?

— Are vreo legătură cu vânătăile? o întreb.

Nu are cum să fie Ambrogio. El e Prințul Fermecat.

Beth se preface că nu m-a auzit și dispare pe o ușă. O urmez, ca Alice în Țara Minunilor fugind după Iepurele Alb. Ajungem într-o cameră tapetată cu sute de rochii, toate așezate perfect ca un curcubeu textil. E primul dressing pe care îl văd, atât de minunat, că icnesc. Pe pereți sunt instantanee Polaroid cu toate ținutele ei și zeci de sertare; sora mea e Cher din *Liceenele din Beverly Hills*. Mă gândesc la camera mea din apartamentul nespălaților din Archway; hainele mele zăceau în saci de pânză de la spălătorie și se îngrămădeau în mormane pe podea.

— Poartă rochia asta.

Beth îmi aruncă în față o rochiță înflorată: șifon violet, cu talie minusculă și fustă lungă, genul de lucru pe care nu l-aș purta nici să mă plătești. Cum de-am lăsat-o să mă convingă să fac asta?

— Serios? o întreb eu, schimonosindu-mă.

Nu pot purta așa ceva. Poate pe ea arată bine, dar eu aș arăta ca o fetiță de patru ani, care merge la biserică.

— Serios, spune Beth.

Mă uit la eticheta rochiței.

— Ce mărime e? o întreb, încercând să scap…

— E 38, spune ea. Nu-ți face griji, îți vine; amândouă purtăm mărimea 10.

Oftez. Trag de rochiță, brațele mele se zbat printre jupe, fluturând de parcă m-aș îneca în tul.

— Fir-ar al dracu', ai putea măcar să-mi spui despre ce e vorba. Și vânătăile. Încă nu mi-ai spus despre ele.

Beth își dă ochii peste cap.

— Ba da. Ți-am spus ieri, mai știi? Am căzut de pe scară, în grădină.

— De două ori?

— Ce? Cum adică, de două ori?

— Păi, asta e nouă, spun eu, împungând-o în braț. Vânătaia aia nu era acolo ieri.

— Au! spune ea, trăgându-se. Nu fi tâmpită. Am căzut doar o dată.

Se freacă pe braț acolo unde am împuns-o, uitându-se urât.

— Păi, amândouă știm că astea sunt abureli. Îmi dau seama când minte. Nu se pricepe deloc. Te-am auzit azi-noapte, spun eu. Plângeai.

— Las-o baltă, bine?

Se întoarce în altă parte. Găsește în sertarul măsuței de toaletă niște acetonă. Îmi întinde sticluța, împreună cu niște vată. Nu cred că o să-mi spună. Poate chiar a căzut de pe scară? Culegea niște kumquat organic, sau ceva. Voia să facă niște gem de kumquat și quinoa fără zahăr. Poate că vânătaia era acolo când am fost în amfiteatru, și am înnebunit eu? Poate *într-adevăr* Ernie plângea așa.

— Ai… ăă, verdele? întreabă ea.

Privește spre vârfurile degetelor mele, cu o expresie speriată pe fața ei drăguță. Beth nu s-a dat niciodată cu altceva în afară de roz-deschis. O să facă apoplexie.

— Da, e aici, spun eu băgând mâna în geantă.

Scot lacul de unghii și i-l arunc în poală.

— Vrei să mă dai tu, Alvie? spune Beth. Eu nu pot…

— Nu, dă-te singură – e mai bine dacă arată puțin aiurea. E autentic.

Beth ia lacul de parcă ar putea s-o muște.

— Și atunci de ce plângeai? insist eu.

— Plângeam? Când?

— Azi-noapte, spun eu.

— Ernie plângea. Cred că are colici.

— Colici?

Da, sigur. Se auzea de parcă era cineva torturat.

Îmi frec unghiile cu tamponul de vată până se ia tot verdele neon: mirosul înțepător al dizolvantului hidratant, fără acetonă și îmbogățit cu vitamina E, îmi invadează nările. Apoi stăm așa, uitându-ne cum se usucă unghiile lui Beth. E ca atunci când te uiți cum se usucă vopseaua, dar mai plictisitor din cauza prezenței lui Beth.

— Interesantă culoare, spune ea, mișcându-și degetele. Acum, hai să ne facem părul exact la fel.

Se forțează să zâmbească.

Beth stă în fața oglinzii cu un uscător de păr și un ondulator. Mă uit cum își face, ca prin magie, un permanent stil Barbie Malibu. Șuvițele blonde i se revarsă libere, în valuri, pe spate. E nevoie de ore de îngrijire și de zile întregi de tratament petrecute în saloane de lux ca să obții acel echilibru între sexy și răvășit; e perfect. Mă gândesc la șuvițele mele slinoase și la rădăcinile de șapte centimetri nevopsite.

— N-o să meargă, spun eu. Părul meu e un dezastru.

Beth se oprește din lucru și se încruntă. Eu îmi dezleg părul, care îmi cade pe umeri. Ea examinează o șuviță cenușie; atârnă inertă între vârfurile manichiurate ale degetelor ei.

— Ai vârfurile despicate, spune ea îngrozită. O chem pe coafeza mea. Cred c-o să poată veni să le rezolve.

Beth are răspuns pentru orice.

Își ia mobilul din geantă și apasă pe touchpad. Eu mă arunc pe pat și studiez vasta varietate de parfumuri și poțiuni de pe măsuța ei de toaletă. Asta chiar e Țara Minunilor: Bea-Mă. Mănâncă-Mă. Unge-ți Cu Mine Tot Trupul Gol. Sticluțele par niște opere de artă miniaturale, sculpturi minuscule din porțelan și sticlă. Mă întreb ce alchimie care sfidează timpul conțin și mă gândesc la apartamentul nespălaților. Super, probabil acum o să am o cădere psihică. Exact ce-mi lipsea.

Pun pariu că lui Beth nu-i ies niciodată pete.

— Nu merge, aud vocea ei în spatele meu. Are programări până joi. Va trebui să ne gândim la altceva.

Ce noroc! Poate că Beth o să se răzgândească? Chestia asta n-o să funcționeze în veci.

Beth deschide un sertar al unui dulap de mahon și scormonește prin lenjerie: mătase roz, dantelă bogată de un alb strălucitor. Există chiar și o pereche de cătușe roz, pufoase, cu eticheta încă pe ele. E evident că nu au fost folosite *niciodată:* vreun cadou ironic din timpul petrecerii burlăcițelor din Puerto Banús? Mă întreb dacă au pus-o să poarte semne de șofer începător și să bea Pina Colada cu paie în formă de penis. Eu așa aș fi făcut dacă eram invitată. Probabil de asta nici nu am fost invitată.

— L-am găsit! spune ea, scoțând ditamai sutienul. Ăsta e Wonderbraul meu: dacă porți asta, n-o să se mai uite nimeni la părul tău.

Înțeleg logica. Îmi dau jos rochia și iau sutienul. Pentru prima oară în viața mea, am decolteu. Arată absolut incredibil. Mă simt de parcă aș putea dansa pe scenă pentru bani, ca să fac senzație la Moulin Rouge sau Crazy Horse. Mi se bulbucă ochii în cap. Îmi pare rău pentru Ambrogio.

— Și Ambrogio? întreb eu, privindu-mi fix bustul în oglindă. Nu crezi c-o să observe?

Pe *ăștia* o să-i observe, asta e sigur.

— Uite o bentiță și o perie, spune Beth, întinzându-mi uscătorul. Leagă-l uite așa…

Îmi ridică părul în coadă, apoi îl învârte sub formă de coc. Trage de părul meu, îl smucește.

— Au! spun eu. Termină! Mă descurc.

Mă îndepărtez de ea și trag uscătorul în partea mea de oglindă. Ce ușor ar fi să o strangulez cu cablul; i l-aș putea înfășură în jurul gâtului și aș lichida-o în maximum două minute. S-o fac? Beth își aranjează părul exact la fel. Cu coafura asta, nu mi se văd rădăcinile. Chiar arată exact ca al lui Beth.

— Stai, spune ea. N-am terminat.

Ia niște Crème de la Mer și îmi masează cu ea fața și gâtul. Aplică fond de ten Diorskin, cu un burete minuscul. Apoi găsește niște pudră de fixare de la Chanel și o perie enormă. E foarte concentrată. Trebuie să fie o sarcină dificilă.

— Dă-ți cu de-asta peste tot pe față și pe decolteu, spune Beth, întinzându-mi pudra.

Cred că ăsta e termenul franțuzesc pentru „țâțe". Beth ia niște fard de pleoape și un rimel pentru volum: „Benefit They're Real!", „Negrul cel mai negru", de parcă negru nu era deja suficient. Ochii îmi lăcrimează în timp ce Beth îmi împunge genele. Scoate din trusa de farduri un Juicy Tube și îl apasă pe buzele mele întredeschise. Miroase grețos de dulce; are gust de caramel. Apoi, găsește o sticluță de parfum decorată cu un arc din argint minuscul: Miss Dior Chérie.

— Dă-ți cu ăsta, îmi ordonă ea, întinzându-mi parfumul.

Îmi pulverizez pe gât: patchouli și portocală. La naiba, acum și miros ca ea.

— Și pune-ți astea, spune ea.

Își scoate ceasul (un Omega *Ladymatic* sidefiu, cu diamante minuscule în locul cifrelor) și inelul ei de logodnă care îți scoate ochii. Piatra aia costă mai mult decât PIB-ul unei țări în curs de dezvoltare. Îl vreau. Arată bine pe mâna mea. La dracu', îl vreau.

— Și ăștia; Ambrogio i-a comandat când l-am născut pe Ernesto.

Beth îmi întinde o pereche de cercei cu diamante: tușa finală. Cerceii în formă de lacrimă par foarte scumpi. Dacă i-aș vinde, mi-aș putea cumpăra un apartament în Archway. Nu vreau să știu ce mi-ar face Beth dacă aș pierde vreunul. Se uită la mine cum mi-i pun.

Îmi iau iar rochița și stăm din nou una lângă alta la oglindă. De data asta, eu arăt ca Beth, și Beth arată ca mine. Transformarea noastră e completă. Până și eu sunt derutată. Îmi mișc mâna și o flutur puțin, ca să văd care sunt eu. Atunci bănuiesc că noi chiar facem asta; chiar facem asta cu adevărat. O, Doamne, cât de enervantă poate fi! Cel puțin, o să dureze doar câteva ore…

— Geanta ta, spune Beth cu voce optimistă, ce pare mai degrabă forțată decât voioasă.

Face semn spre gențile noastre de pe pat. De ce mă simt ca o marionetă? Beth e păpușarul meu. Îmi văd viața în fața ochilor, ca și cum aș dansa pe o scenă, cu membrele controlate de niște sfori invizibile.

— Beth, încep eu, chiar dacă știu că e inutil încă dinainte de a spune ceva. Nu cred că e o idee bună.

— Alvie, se răstește ea, săgetându-mă cu privirea. Lasă-mă pe mine să iau deciziile, bine? Știm cine are un palmares mai bun…

— Ce dracu' vrei să spui cu asta? o întreb eu, deși știu foarte bine.

Uită-te la mine și apoi uită-te la tine. Uită-te cât de bogată, fericită și realizată sunt eu și apoi uită-te ce de căcat e viața ta, în toate modurile posibile. VACO! VACO! VACO! Îmi tremură mâinile. Aș fi în stare s-o pocnesc, s-o pălmuiesc sau s-o arunc pe fereastră. Dacă aș sparge oglinda aia, aș putea lua un ciob cu care să-i tai gâtul… Încerc să mă controlez. De obicei reușesc.

— Ah, nimic, se răstește ea.

Strâng din dinți.

Beth își golește geanta pe pat: un portofel Mulberry din cea mai moale piele de culoarea piersicii, o pereche de ochelari de soare Gucci, supradimensionați, și încă un Juicy Tube caramel. Iau minunata ei geantă de umăr Hermes și o mângâi. Îi dau portofelul meu ponosit Primark, un pachet de Marlboro și un ChapStick vișiniu. Ea zărește pe fundul genții mele rujul mov. Cel cu care eram dată ieri, când m-a luat de la aeroport Ambrogio.

— Aah, îmi dai puțin cu ăsta? întreabă ea. Te rog?

Îi întind rujul. Ea scoate capacul, învârte ca să iasă rujul, adună niște impurități de pe vârf.

— Nu ai bube sau ceva de genul ăsta, nu-i așa? întreabă ea, întorcând rujul pe toate părțile ca să-l examineze.

— Vrei să spui dacă am herpes bucal?

— Cred că da…

— Du-te dracu'.

Beth oftează și își dă cu ruj, privind adânc în ochii ei în timp ce își ștuguie buzele la oglindă. La naiba, movul arată mai bine pe ea.

— Trebuie să facem schimb de acte de identitate. Pentru orice eventualitate.

Îmi dă pașaportul ei, și eu i-l dau pe al meu. Toate astea par puțin exagerate. De ce e atât de minuțioasă?

— Și s-ar putea să ai nevoie de astea, spune ea fără să ridice privirea.

Îmi aruncă cheile de la vilă.

— Cheile? Nu cred. Nu mă duc nicăieri. Și, oricum, tu o să…

— Pentru orice eventualitate.

Terminăm, și Beth e gata de plecare.

— Acum, nu uita, tu ești *Beth,* îmi șoptește ea la ureche.

— Da, am înțeles.

Crede că sunt retardată.

— Și amintește-ți ce ți-am spus. Acum se uită la mine, strângându-mă de antebraț și fixându-mă cu o privire aprigă.

— Spune-i lui Ambrogio că o să stai în grădină să citești. Cartea mea e pe noptieră. Sunt pe la jumatea ei… încearcă să nu faci sex cu el.

— Ce? E soțul tău. N-aș face…

— Și, draga mea, apreciez asta foarte, *foarte* mult.

Beth mă strânge de mână, apoi mă trage spre ea și mă îmbrățișează. Mă desprind.

— Bine, în regulă. Și tu ai face la fel pentru mine, așa că du-te.

— Îl pregătesc pe Ernie, spune ea. Beth face o pauză. Te iubesc, Alvie.

Încremenesc. Ultima oară când am auzit asta a fost când a spus-o Ambrogio, acum opt ani: *te iubesc, la dracu'.* Strâng din ochi, ca să nu lăcrimez. Trag brusc aer pe nas și îl dau afară încet, pe gură. În fine. Dumnezeule, e *maestră* în arta manipulării. Mă lingușește ca să nu sar pe soțul ei sau să o dau de gol. Te citesc ca pe o carte, Elizabeth Caruso. Nu

cartea aia de toată greața de citit pe budă, pe care ai scris-o tu, ci una bună, cu o intrigă reală, ușor de citit; de aici și comparația.

— Te iubesc foarte mult, spune ea.

Parcă aud cum îi tremură vocea. Zâmbește, dar încearcă să-și stăpânească lacrimile, lacrimi adevărate. Le văd. Preț de o secundă mă panichez – am o senzație de greață în stomac –, o să mă lase singură cu un golan care își bate nevasta? O să sfârșesc la urgențe? Sau, mai rău, moartă? Și la urma urmei, unde dracu' se duce? Dar a promis că o să se întoarcă acasă. Nici n-a plecat, că îmi doresc să se întoarcă.

— Pantofii? spun eu.

Beth oftează. Îmi întinde pantofii cu toc aurii și strălucitori. Eu îi dau pantofii pasionatei de Louis Vuitton. Mă așez pe pat și îi încerc, bag baretele delicate prin cataramele minuscule de aur și îmi mișc degetele de la picioare printre pietrele prețioase. Îmi vin perfect, arată divin. Îmi admir picioarele scânteietoare, orbitoare. Am niște picioare de model Victoria's Secret. Beth se întoarce și iese din cameră.

— N-o să funcționeze, strig pentru ultima oară pe coridor, doar ca să mă asigur că știe.

Eu nu sunt foarte bună la actorie. Ultima oară când am jucat teatru eram jumătatea din spate a unui măgăruș dintr-o piesă cu nașterea Domnului, și am fost cel puțin neconvingătoare, ca să nu spun mai mult. Nu că s-ar fi uitat cineva la mine, Beth a fost senzația spectacolului în rolul Fecioarei Maria. După ani, când aveam unsprezece, doisprezece sau treisprezece ani, am găsit caseta video cu piesa respectivă. „Hai să ne uităm la ea!", a propus Beth. A șters-o de praf și a băgat-o în aparat. O oră și cincisprezece minute de prim-planuri cu Beth; nici urmă de măgăruș.

13.

Aștept în camera mea, mă uit pe fereastră și îmi rod unghiile. Ambrogio s-a dus să înoate în piscină și acum îl văd cum face plajă în curtea interioară: slip negru Speedo, bronz

accentuat și mușchi abdominali spectaculoși. Poate că își bate nevasta, dar tot e al naibii de sexy.

O văd pe Beth, vreau să spun Alvie, vreau să spun Beth, cum iese în curtea interioară cu Ernie în cărucior. Ridică privirea spre fereastră, exact către mine. Parcă o aud ce gândește, cât se poate de clar: *Alvie, treci aici imediat. Mișcă-te!* Presupun că e timpul să mă duc. Ambrogio se ridică în capul oaselor și își trece degetele prin părul ud. E o nebunie. Nu cred că sunt în stare să fac asta. Ambrogio o să observe; poate nu imediat, dar astăzi, la un moment dat. Nu are cum să creadă că eu sunt soția lui. Va trebui să-i spun că a fost doar ideea lui Beth. Uneori, poate fi foarte convingătoare.

Îmi vine să fug la duș ca să-mi spăl machiajul; mă simt ca un travestit. Dar apoi mă gândesc la Beth, la acel *te iubesc, Alvie.* La pantofi. Fir-ar al dracu'. Cobor la parter. Beth va trebui să mă recompenseze… poate o geantă care să se asorteze cu pantofii? Și colierul ăla cu diamante.

Aerul e nemișcat și uscat. Razele soarelui bat ca și cum acea minge de foc s-ar afla la doar câțiva metri distanță. Simt doar mirosul plumeriilor ălora nenorocite.

— Bună! spun eu, mult prea tare.

Ei ridică privirea și se holbează la mine. Eu încremenesc cu un rânjet nefiresc întipărit pe fața încărcată de machiaj. Ambrogio îmi zâmbește și el, apoi se întoarce spre sora mea.

— Alvie, te-ai bronzat, nu glumă, de ieri încoace, râde Ambrogio.

Privește spre Beth. Chestia asta o să fie derutantă.

— Trișez puțin, chicotește Beth. E St. Tropez. Nu suportam să fiu atât de albă în comparație cu ea.

Face semn din cap spre mine. Eu sunt Beth.

— Ce să zic, amândouă arătați minunat, spune Ambrogio zâmbind larg spre noi.

Ochii lui se opresc asupra bustului meu îmbunătățit; deci așa e să fii ca Eva Herzigová. Îmi vine să fac cu mâna și să spun „Bună, băieți", clipind din ochi și mimând un sărut în aer, dar s-ar putea să fie cam inadecvat, dat fiind contextul. La naiba, totuși îmi vine să-mi fac un selfie. S-ar putea să nu mai

arăt niciodată atât de bine.

Habar n-am ce să fac sau ce să spun. Ce-ar spune Beth? Stau așa și rânjesc, ca un actor într-un rol secundar dintr-un film stupid, *Tăntălăul și gogomanul,* sau ceva.

Beth se întoarce spre mine. Uau, chiar arată ca mine: rujul, rochia, lacul de unghii verde. Eu într-o zi bună, dar tot varză, puțin.

— Beth, mi se adresează ea…

(Asta sunt eu, nu-i așa?)

— … tocmai îi spuneam lui Ambrogio că m-aș duce în Taormina să admir peisajul. Probabil mă întorc abia diseară.

— Îhî, spun eu, încuviințând din cap.

Te rog, nu mă părăsi. Te rog, nu pleca. Ambrogio o să se prindă imediat ce te întorci cu spatele.

— Aș vrea să văd vila lui D.H. Lawrence și biserica aia veche celebră din piață. O să fie plăcut să explorez… să mă rătăcesc… înțelegi?

Beth se uită la mine.

Ambrogio se uită la mine.

— Sigur, pare… pare distractiv, spun eu.

Frumos, cu multă vervă. Asta a fost vocea lui Beth?

— Chiar e în regulă dacă-l iau pe Ernie cu mine? spune ea. Să petrecem puțin timp împreună? Mi-ar plăcea să fac pe mămica în după-amiaza asta.

Ernesto scoate un braț din cărucior și îi prinde un deget în pumnul lui grăsuț.

— Bineînțeles, spun eu.

Încep să transpir. Probabil se face tot mai cald; potrivit Ladymaticului lui Beth, tocmai a trecut de amiază.

— Deci, rămânem doar noi doi? spune Ambrogio, sărind de pe șezlong. Se oprește în spatele meu și îmi cuprinde talia cu brațele. Privesc în jos spre antebrațele lui puternice – bronzate, bine definite – înfășurate strâns în jurul meu. Mâinile lui mari mă țin într-o strânsoare de fier. În sfârșit! spune el. Poți să petreci niște momente deosebite împreună cu arătosul tău soț.

Mă sărută pe piele, în locul unde m-am dat cu parfum. Mi

se ridică firele de păr de pe ceafă. Trupul îmi înțepenește. Nu-i văd fața, dar îmi imaginez cum Ambrogio îi face cu ochiul lui Beth. O privesc lung pe sora mea geamănă, cu ochii căscați de uimire. Ea zâmbește, dar zâmbetul pare puțin forțat. E geloasă? Geloasă pe mine? Ar fi pentru prima oară.

— Da, ar trebui să vă las să petreceți puțin timp împreună, porumbeilor. Vă doresc o zi minunată!

Ce tot spune? „Nu!”, mimez eu din buze. Ambrogio o să devină drăgăstos, sunt sigură de asta. Bebelușii sunt ca cianura pentru viața ta sexuală; Beth iese cu Ernie, și asta e șansa lui. Bărbatul ăsta o să sară pe mine. Până să mă dumiresc eu, Beth a și făcut stânga-mprejur și a pornit spre poartă. Ce anume crede ea că o să se întâmple aici? Ce *poate fi* atât de important încât să-și asume un asemenea risc? Mâna lui Ambrogio alunecă peste șoldurile mele spre fund, și eu încep să mă panichez.

— Vin cu tine să te ajut cu Ernie, spun eu, eliberându-mă și alergând spre ea.

Mă rog, puțin spus alergat, e mai degrabă un galop. Tocurile de cincisprezece centimetri nu sunt făcute pentru așa ceva. Poate pentru stat în casă. Să stai în casă și să bei un Sex on the Beach. Renunț înainte de a ajunge prea departe.

— Nu, nu-ți face griji, strigă Beth peste umăr. O să ne descurcăm, nu-i așa, Ernie?

— Nu vrei să te duc cu mașina în oraș, Alvina? strigă Ambrogio în urma ei.

— Nu, mulțumesc, se aude vocea ei. Nu e așa de departe.

Ne uităm la spatele ei care dispare după colț.

— Știi măcar încotro mergi? O să te rătăcești.

Ambrogio râde.

— Pentru asta există Google Maps!

Ambrogio se întoarce spre mine și îmi șoptește:

— Ești sigură că Ernie o să fie în regulă? Sora ta nu e tocmai Mary Poppins.

Abia mă pot abține să nu țip „*Nu!*”.

— O să fie bine, spun eu.

Și cu asta, Beth dispare. Privesc fix locul din curtea

interioară pe care a stat. Acum încep să transpir cu adevărat. Îmi imaginez cum bronzul fals mi se prelinge pe picioare, în pârâiașe evidente. Mă uit să văd, dar nu se întâmplă nimic. Mi se face frică și o iau spre vilă.

— Hei, unde te duci?

— La baie, spun eu fără să mă opresc.

— Bine, dar să vii înapoi după ce termini, strigă el. Am o idee.

•

Serios, nu pot să citesc porcăria asta. Trântesc cartea pe masă și mă las pe spătarul scaunului. Cum era de așteptat, romanul pe care mi-a zis Beth să-l citesc e *groaznic*. Acum, ce fac? Îl evit pe Ambrogio, evident. Omul e o reclamă ambulantă la Viagra. Un risc serios, în mod normal, aș profita fără să stau pe gânduri de șansa de a sări cu el în pat, dar nu în felul ăsta. Nu în timp ce sunt Beth. Nu e același lucru.

Mă uit prin biblioteca lui Beth: pereți plini de rafturi doldora de cărți. Jumătate sunt în italiană; probabil sunt ale lui Ambrogio: Machiavelli, Dante, Tomasi di Lampedusa. Cealaltă jumătate sunt în engleză, dar asta nu e neapărat o veste bună. Pe toate care au cotor cu scris roz cu înfloriturile elimin drept literatură siropoasă de consum. Poveștile romanțioase mă îngrețoșează; mă îndoiesc că eu sunt destinatarul lor țintă. Dacă e să lecturez un roman vreau să aibă o intrigă încâlcită. Trebuie să mă facă să-mi stea inima și să mă acapareze cu totul. Și mă tem că ăsta nu e efectul literaturii de consum pentru femei. Sau orice-ar fi porcăria aia feministă pe care a scris-o Beth: *Șmecherul și absorbantele* sau *Uraganul dragostei*.

Un mic segment de cărți de pe un raft arată promițător, dar când scot una, se dovedește a fi literatură erotică. Romane de seducție istorice, Mills & Boon. *Necruțătorul, Afaceri riscante, Scandaloasa lady Felsham*. Cum poate fi așa ceva *erotic?* Nici măcar nu au poze. Nu înțeleg deloc. Care-i problema ei? Nu știu pe cineva care să aibă un gust literar mai prost decât Beth. Și ea se crede *scriitoare? Scutește-mă*. Când eram mici, ne citeam una alteia: Enid Blyton, Roald Dahl, Beatrix Potter.

Acum, asta pare să fi fost în urmă cu un milion de ani. Un vis îndepărtat. Eu voiam să citesc romane gotice de groază. Ei îi plăceau animalele care vorbesc și festinurile de la miezul nopții.

Aș fi în stare să ucid pentru orice roman clasic: *Lolita, Psycho* sau *Tăcerea mieilor*. Șterg praful de pe cotoarele unor cărți maro vechi, uitate într-un colț. Ador mirosul de hârtie veche. (Ar fi așa ușor să dai foc casei ăsteia.) Astea n-au fost deschise de foarte, foarte mult timp. Shakespeare: *Totu-i bine când sfârșește bine, Nevestele vesele din Windsor, Poveste de iarnă, Macbeth*. Scot piesa scoțiană și deschid la o pagină, la întâmplare. Lady Macbeth:

> *Veniți! Veniți! Voi duhuri ce vegheați*
> *Pe gândurile morții, crunta zee!*
> *Și mă-nvățați să nu mai fiu femeie!*
> *Mă umpleți, de la creștet pân'la tălpi*
> *Cu-o răutate neînduplecată!*
> *Îmi îngroșați și sângele, să poată,*
> *În calea ei să oprească remușcarea,*
> *Ca nu cumva părerile de rău,*
> *Stârnite de o judecată dreaptă,*
> *Să facă pace între gând și faptă.*
> *Veniți, veniți, în pieptu-mi de muiere,*
> *Și laptele mi-l preschimbați în fiere,*
> *Arhangheli ai uciderii.* {10}

Super. Îmi place stilul ei. Dar nu știu de ce tot bate câmpii cu „remușcarea". Lady Macbeth e un personaj extraordinar. Are sânge în vine; nu se teme să încerce să obțină ce vrea, ca Hillary Clinton. (Pun pariu că o să câștige alegerile de anul viitor.) Asta e ceva rar în ziua de azi. Nu pot să n-o admir.

Închid cartea și o pun la loc pe raft. Imediat lângă ea e *Othello:* piesa mea preferată. Deschid cartea spre sfârșit:

> *Adus-am oarecari servicii țării.*
> *Se știu. Am zis. Te rog, când vei da seama*
> *De-aceste întâmplări nenorocite,*

Arată-mă cum sunt. Nici părtinire,
Nici ură-n scrisul tău. Să scrii de-un om
Care-a iubit prea mult, dar nu-nțelept,
Nu prea gelos, însă fiind stârnit,
N-a mai știut ce face.[11]

O, Doamne, mai tacă-ți gura, Othello! Ești un prost. „De-un om care-a iubit prea mult, dar nu-nțelept”. Bla, bla, bla: ce abureli. Era doar un tip care-și bătea nevasta, atâta tot. Un golan irascibil și gelos. A meritat să moară… Iago e de departe cel mai bun personaj al piesei. El era ăla deștept. Farsorul. Câtă charismă! El ar fi trebuit să aibă rolul titular. De ce piesa nu s-a numit *Iago?* Aici, Shakespeare chiar a ratat o ocazie bună.

Arunc cartea înapoi pe masă. Sunt și așa destul de stresată; n-am nevoie de o tragedie. O să comand niște poezie pe Amazon mâine-dimineață, ceva optimist de genul Siegfried Sassoon.

— Beth! Beth?

Aud vocea lui Ambrogio în hol.

— Beth?

Căcat. Se apropie.

— Beth?

Se apropie și mai mult.

Trag scaunul – picioarele lui hârșâie tare pe pardoseală – și mă ascund sub masă. Îi aud pașii în fața ușii. Trag scaunul la loc spre mine, încet, silențios, ca să nu se vadă nimic. Îmi țin respirația. Ambrogio deschide ușa.

— Shakespeare? își spune el.

Probabil a văzut *Othello* de pe masă. Aoleu! Va trebui să încerc să par mai proastă dacă e să fac pe Beth…

Îi văd picioarele și partea de jos a gleznelor. Pantofii italienești. Îl aud cum respiră. Oare mă vede? În sfârșit, se întoarce și iese din cameră. Îl aud cum pășește pe coridor. E ridicol. Cât va mai trebui să stau aici jos? Deja mi s-a pus un cârcel la gât. Soră-mea chiar îmi rămâne datoare, fir-ar al naibii. Unde dracu’ s-a dus?

Mă târăsc afară de sub masă, masându-mi gâtul. Mă trântesc pe scaun. A fost cât pe ce. Era să mă prindă. Și dacă mă prindea? Acum ne-am trage-o pe masa asta de nuc din secolul al optsprezecelea. O, Doamne, cât aș vrea să i-o pun! Până și gleznele lui erau sexy. Dar nu pot să-mi scot din cap remarca lui Beth. *În noaptea aia, la Oxford, ne-a confundat, a crezut că sunt eu.* Și dacă e adevărat? Dacă a fost într-adevăr un accident? Nu vreau să mă culc cu Ambrogio în rolul lui *Beth.* Vreau să-l seduc și să i-o trag în rolul meu. O să-l recuceresc. Asta e victoria supremă. Poate mâine, când o să fiu iar eu însămi.

14.

Unde dracu' e Beth? E trecut de ora zece. Rândunicile plonjează din cer peste grădină. Se reped în piscină, ating suprafața apei și apoi se îndepărtează iar, ca niște fantome tăcute. Mi-ar plăcea să am o pușcă cu aer comprimat sau o *bazooka.* Sau poate un Kalașnikov? Stau pe un șezlong de pe pavajul cu crăpături, uitându-mă cum se lasă noaptea și tremurând de furie. Iau o gură din sticla de Absolut, pe care am ascuns-o sub șezlong, și îmi smulg pielițele de pe marginea unghiilor de la degetele mari până îmi dă sângele. Mocnesc, clocotesc. Sunt încordată ca o cobră. Lipicioasă din cauza transpirației. Au trecut *zece ore* – îmi vine s-o omor, la dracu'. Copilul ăla nu trebuie să meargă la culcare? E iresponsabilă, asta e. E dusă cu pluta.

Răsare luna plină. În seara asta, mă simt puțin lunatică. Mă întreb dacă e adevărat ce se spune despre lună: „Se apropie mai mult de pământ decât de obicei. Și îi scoate pe bărbați din minți". Stelele răsar încet, una câte una. Există trilioane de stele. E ca și cum nu se vor termina niciodată. M-am săturat să aștept. Am reușit să-l evit pe Ambrogio până acum, dar nu-l pot ține la distanță pentru totdeauna. Acum, ușa de sticlă se deschide scârțâind, și în curte se aud pași. Privesc lung spre poartă, așa că știu că nu e Beth. Fie e Emilia, fie el.

— Beth? se aude o voce de bărbat. Aici erai, mă întrebam

unde te-ai dus. Ce faci aici pe întuneric, de una singură?

— A, bună, răspund eu, încercând să par voioasă.

Sunt Elizabeth. Sunt Beth. Bărbatul se așază pe un șezlong și îl trage hârșâind spre mine: mirosul de feromoni și Code Black de la Armani. E categoric Ambrogio.

— Ți-a trecut durerea de cap? A fost de ajutor aspirina?

Ambrogio își trece mâna caldă peste coapsa mea și o ține pe genunchi. O, Doamne, în întuneric, când nu-l pot vedea, e încă și mai sexy. Închid ochii și înghit în sec.

— Da, mersi, spun eu. E mult mai bine.

Vocea mea pare firavă și îndepărtată, de parcă aș fi strangulată undeva la distanță. Unde e Beth? Fir-ar al naibii. Ambrogio o să-și dea seama.

— Sora ta o să se întoarcă în curând cu copilul, și mie mi-e dor de frumoasa mea soție, spune el.

Se apropie mai mult și își lipește obrazul neras și aspru de obrazul meu. *Ambrogio, Ambrogio, Ambrogio, Ambrogio:* până și numele lui sună ca o binecuvântare. Inspir mirosul lui de aftershave. Deja îl doresc. Indiferent ce se întâmplă, n-o să-l sărut. Beth s-ar putea întoarce în orice clipă.

— Da, spun eu încet, cu respirația tăiată.

Simt cum buzele lui se lipesc de ale mele. Mă sărută, îmi trage capul spre fața lui și mă sărută mai apăsat, îmi bagă limba în gură, și eu – nu mă pot abține – îi răspund la sărut. Are gust de espresso și tutun aromat, îmi trec mâna prin părul des și cald de pe ceafa lui și gem – îl vreau. La dracu', îl vreau cu toată ființa mea. E tot ce mi-am dorit vreodată. Încă de ultima dată, prima dată, singura dată, când am fost împreună. (Alea trei sute de aventuri de-o noapte nu înseamnă nimic.) Simt cum i s-a întărit, prin șlițul blugilor lui. Pielea mă furnică, coapsele mi se înmoaie. Mâna lui alunecă în sus pe interiorul coapsei mele, degetele lui îmi ating chiloții; la dracu'! E electrizant. Păsărica mea pulsează, e umedă. Ambrogio habar n-are cine sunt; l-aș putea avea aici și acum. Aș avea parte de un orgasm de zile mari. Nu vreau altceva decât să smulg hainele de pe el, dar apoi îmi amintesc. Nu așa, nu cât sunt Beth. Mă trag în spate.

— Nu pot, îmi pare rău, spun eu, ridicându-mă. Alvie o să se întoarcă în orice clipă. Nu vreau să ne surprindă.

Perfect, e exact genul de chestie pe care ar spune-o Beth. E plictisitor de pudică.

Ambrogio se așază pe șezlong, cu capul înclinat într-o parte. Chiar și în întuneric, îmi dau seama că e nervos.

— De fapt, unde e sora ta? spune el. E târziu. Ernie nu trebuia să fie în pat?

— Sunt sigură că o să se întoarcă curând, spun eu. O sun.

Păstrează-ți calmul. Stăpânirea de sine. Sunt muntele Etna, gata să erupă.

— Trebuie să… încep eu.

Dar nu știu cum să termin. Trebuie să ce? Să țip? Da, trebuie să țip. N-ar fi trebuit să întârzie atât. Și eu, și Ambrogio știm asta. Dacă i s-a întâmplat ceva? Sper că nu, la dracu'. Nu mai suport situația asta.

— Scuză-mă, dragul meu, spun eu dintr-odată, aducându-mi aminte cine ar trebui să fiu. Îmi trec degetele prin părul lui și îi masez partea superioară a scalpului, ca pe o pisică. Părul lui e mătăsos și moale. Sunt sigură că sunt pe drumul de întoarcere.

El încuviințează din cap, și eu îl sărut pe frunte, îi gust pielea sărată. Ce pisică cuminte!

— Ne vedem înăuntru, spune el, ridicându-se.

Nu zâmbește; doar se întoarce și pleacă. Mă uit la spatele lui cum dispare. Din nou.

Super, acum Ambrogio e ofticat pe mine… dar nu pe mine e supărat, ci pe Beth. Aștept să intre în vilă și să închidă ușa, apoi mă las pe șezlong, cu un țipăt înăbușit în capul meu.

În ultimele trei ore, n-am făcut altceva decât s-o sun pe Beth și să-i ascult căsuța vocală iar și iar. „Bună, sunt Elizabeth Caruso. Îmi pare rău, dar acum nu pot să răspund. Vă rog, lăsați un mesaj". Apoi închideam și sunam din nou, ca un hărțuitor nebun. Dar telefonul ei e închis. Habar n-am de ce e închis telefonul ei. Are un iPhone nou, așa că n-ar fi trebuit să se descarce bateria. Probabil l-a închis intenționat. Ce vacă!

Iau sticla de votcă și trag o dușcă. E caldă. Alcoolul îmi arde gâtlejul. Mai iau puțină. Apoi încă puțin. Și încă puțin. Până termin toată sticla. O trântesc la loc pe pavaj: sunet de sticlă hârșâită pe beton. Grădina se învârte în jurul meu, de parcă aș fi prinsă într-un vârtej aspirat într-un canal. E o senzație mai plăcută decât cea de trezie.

Dacă mai stau aici, o să explodez.

Un vaiet ascuțit sfâșie tăcerea; un țânțar îmi cântă în ureche, pe nota de sus a unei vioare. Mă lovesc tare în tâmplă. Sunt mâncată de vie. Nori de țânțari plutesc deasupra piscinei. Oare în Sicilia există malarie? Suntem practic în Africa. Sar în picioare și o iau spre întunericul abominabil. Aici în Taormina e întuneric adevărat, nu ca cenușiul monoton din Londra. Mi-e dor de poluarea luminoasă. Sunt atât de multe stele nenorocite.

Încerc iar la Beth, dar – bineînțeles – telefonul ei e tot închis. Ce-o fi fost în capul meu? Ce proastă sunt! Cum m-am putut băga în porcăria asta? Îmi dau jos sandalele lui Beth și le las sub șezlong; deja mă rod. M-am înșelat când am crezut că-mi vin. Bineînțeles, Beth are picioare mai mici ca ale mele. E mai slabă. Mai delicată. Mă simt ca Anastasia sau Drizella, surorile vitrege urâte din *Cenușăreasa.* Mă simt ca dovleacul care se transformă în trăsură.

Merg desculță prin iarba aspră. Trec pe lângă o tufă de trandafiri; rochia mi se agață de un spin. O trag. Se rupe. Oricum, nu-mi plăcea. Copacii îmi stau în drum ca niște cadavre răuvoitoare, încercând să-mi zgârie pielea cu degetele lor lungi și noduroase. Ce pune la cale Beth? N-ar fi trebuit să fiu de acord cu chestia asta. Am știut de la bun început că e o greșeală. O pânză de păianjen mi se lipește de față; o gânganie rapidă îmi aleargă pe gât. Țip, mă zbat și mă pocnesc peste spate. Cred că se ascunde în părul meu.

Ajung la drumul din spatele grădinii. Nu prea știu încotro să merg de aici. Inspir adânc – frunze putrezite – și o iau înapoi spre vilă. Ar fi trebuit să mă culc pur și simplu cu el atunci când am avut ocazia. Beth merita asta. Asta a fost, am avut o unică șansă. Și voiam asta, la naiba, voiam foarte mult;

și Ambrogio voia și el. O simțeam. *El* mă voia pe *mine*. Am fi putut să ne-o tragem chiar în clipa asta: cu trupurile lipite pe șezlong, în timp ce soțul lui Beth îmi șoptește la ureche „te iubesc”. Ar fi fost minunat. Dar nu, iată-mă aici, o fetiță cuminte, care face exact ce vrea Beth, pentru că ea își impune întotdeauna voința, la dracu’. O marionetă. O păpușă. Căcat! Se aude un trosnet. Ceva tare și ascuțit, apoi ceva vâscos îmi intră între degetele de la picioare. Tocmai am călcat pe un melc. Alerg pe iarbă, încercând să-l șterg. Scârbos! Scârbos! Scârbos!

Când ridic ochii, îmi dau seama că sunt în grădina lui Salvatore. Niște lumini de supraveghere se aprind, și eu sunt orbită: o vulpe prinsă în bătaia farurilor, încremenesc. Îmi țin respirația. Mă uit în jur, mișcându-mi doar ochii, dar luminile sunt automate; nu e nimeni aici. Aleea e goală; Salvatore și-a luat mașina și a plecat. Pot iar să mă mișc. Pot să respir. Pășesc pe pietriș, scrâșnind, și merg pe alee spre casă. Încet. Prudent. Vila lui nu e la fel de obscenă ca a lui Beth, dar tot e foarte impresionantă. Îmi lipesc palmele de o fereastră și mă uit înăuntru. E holul de la intrare al lui Salvatore: modern, artistic. Cărămidă la vedere, palmieri în vase de ceramică, tablouri pe pereți…

Apoi o văd: o statuie a unei femei, o femeie care arată exact ca mine. E în mărime naturală, din marmură, pe un soclu din holul de la intrare al lui Salvatore. Are fața mea, trupul meu, constituția mea. Dar apoi îmi dau seama: nu sunt eu, e Beth. Salvatore a făcut o sculptură a surorii mele. Fie are o imaginație foarte bogată, fie a văzut-o pe sora mea nud. Sânii plini, curba șoldurilor… e perfectă. E ca și cum te-ai uita la Beth goală, sculptată în piatră. Nu e de mirare că lui Ambrogio nu-i plac sculpturile lui. Îmi vine să bag mâna prin geam și să-i ating buzele: ar fi reci și netede. Am impresia că o să înceapă să vorbească, să râdă, să se miște. E foarte ciudat. Probabil că Salvatore i-o trage soră-mii! Nu pot să cred. Beth nu poate să facă așa ceva. Nu e stilul ei. Nu înțeleg.

Mârâitul unui motor mă face să tresar. Farurile inundă aleea, și eu încremenesc. Sunt făcută din piatră, ca statuia. E

Salvatore? Cine e în mașină? Cauciucurile frânează scrâșnind în partea de jos a aleii. Căcat. Ce fac acum? N-ar trebui să fiu aici. Ezit, apoi încerc să scap fugind, croindu-mi drum prin tufișurile dintre grădina lui Salvatore și cea a lui Beth. Crengile ascuțite mi se înfig în carne. Spinii mă zgârie pe spate. Apoi aud – în sfârșit, la dracu' – vocea lui Beth: răgușită, agitată. Vocea ei se aude ciudat; e cumva *beată*? Apoi un glas de bărbat: Salvatore? Ce își spun? Țipă? Se ceartă? Discută aprins despre ceva lângă mașină. Prind câteva cuvinte. Salvatore spune „Nebunie". Beth spune „… sora mea". Cineva trântește o portieră. Ce dracu' se întâmplă? „Ai promis", spune Beth. Nu aud restul. Cearta continuă încă vreo câteva minute, până când motorul se ambalează, și cauciucurile scrâșnesc. Un BMW vine spre mine, împroșcând cu pietriș, atât de aproape acum, că simt mirosul de motor încins, îi simt forța în timp ce pământul pare să se cutremure. Mă las pe vine, cât mai jos, în spatele unui frunziș; dacă nu mă mișc, Salvatore n-o să mă vadă. Dar eu îl văd pe el.

Salvatore deschide portiera mașinii și coboară. Poartă blugi și un tricou negru strâmt, întins peste pieptul și umerii lui lați: un urs sau animal sălbatic, o brută de bărbat. Îi aud scârțâitul pașilor pe pietriș, îmi țin respirația. Mă rog să nu mă vadă, să nu ridice privirea. Salvatore se oprește, se întoarce și privește spre drum. Ce așteaptă? Beth a plecat. Un clinchet metalic de cheie, și el intră pe ușă. Când aud ușa închizându-se, îmi aduc aminte să respir.

15.

Beth! S-a întors. Trebuie s-o găsesc. Mă târăsc printre tufișuri și intru în grădina ei, smulgându-mi frunze din păr și o rămurică de pe piept. Materialul se sfâșie. Rochia e distrusă. Beth o să se facă foc și pară. Asta e cea mai mică grijă a mea. Alerg prin iarbă cât mă țin picioarele, împiedicându-mă pe sub crengi și făcând slalom printre copaci. Pajiștea e vălurită

și se învârtejește. De ce-am băut toată votca aia? Un huruit de roți și pași repezi. Disting o siluetă care împinge un cărucior: negru pe fundal negru. O privire spre vila lui Beth îmi spune că dorm cu toții: toate luminile sunt stinse.

— Pssst! fac eu. Aici.

Silueta lui Beth se oprește, apoi se întoarce, privește în jur, dar ceva nu e în regulă. Nu merge drept. Se clatină, se împiedică, e nesigură pe picioare. Oprește căruciorul lângă șezlonguri și apoi – încet, cumva – vine lângă mine, în marginea întunecată a piscinei.

— Beth, ce mama dracului? Unde-ai fost?

Nu-mi răspunde. Capul îi atârnă în jos.

— Beth? Ce e? Ești beată?

Șoptesc, dar aș vrea să strig, s-o prind de umeri și s-o zgâlțâi. Dumnezeule, am nevoie de o țigară! Unde-mi sunt țigările? Aș fi în stare să omor pentru niște nicotină. Mirosul de clor. Mirosul acru și scârbos de votcă din gâtlejul meu.

— Sunt în regulă, spune ea în sfârșit, ridicând privirea.

Ochii ei arată ciudat; incapabili să se concentreze. Oare a *plâns?* O, Doamne, sper să nu. Ăsta da dezechilibru emoțional. Eu n-am mai plâns din 1995.

— Sst. Nu face gălăgie. Îl trezim pe Ambrogio.

Am umerii încordați. În sinea mea, clocotesc. Cum naiba de e așa cald și acum? E miezul nopții. Curtea interioară emană căldură. Aerul umed mă apasă pe umeri, pe piept, și eu încep să transpir. Un țânțar bâzâie: jalnic, insistent. Simt cum mă mușcă de gât.

— Dă-l dracu' pe Ambrogio, spune Beth. Îl urăsc.

Îmi tremură mâinile. Am dinții încleștați. Cum îndrăznește să spună asta despre Ambrogio? Ambrogio e *perfect.* Beth nu îl merită. Mi l-a furat, și acum pun pariu că o să-l arunce ca pe o măsea stricată. Se culcă cu sculptorul ăla; despre asta e vorba! Ce târfă! Dar de ce să ia copilul?

Beth începe să suspine.

Ernie începe să plângă, un plânset ascuțit, disperat și nefericit, de parcă cineva ar sugruma o pisică. Presupun că ar scoate cam același tip de sunet. Tot nu știu cine a plâns

noaptea trecută. Fir-ar a dracu' de treabă, ăsta e ultimul lucru de care am nevoie: un copil isteric. Beth isterică. Soră-mea asta e incredibilă. Șarada asta e singurul motiv pentru care m-a invitat aici. Știam eu că e prea frumos ca să fie adevărat.

— Ține-ți gura, Beth.

Fac un pas spre ea.

— Aș vrea să fiu la un milion de kilometri de aici…

Beth vorbește cu o voce stranie, nedeslușită, pe care n-am mai auzit-o până acum.

— Aș vrea să fiu moartă, spune ea către pardoseală.

Mă mai apropii puțin. E cât pe ce să cadă. O prind de brațe cu amândouă mâinile și o strâng tare. Acum râde, râde și plânge în același timp.

— Dă-l dracu' pe Ambrogio și dă-l dracu' pe Salvatore. N-ai decât să-i iei pe amândoi.

Îi simt pe obraz respirația fierbinte.

— Ți-ar plăcea, nu-i așa? îmi râde ea în față, un râs groaznic, fals și trist. În sfârșit, cineva care vrea să te primească înapoi.

Ochii ei par să fulgere în lumina lunii.

— Ești o vacă! spun eu.

— Ești nebună! spune ea. Și du-te dracu' și tu. Crezi că e ușor să ai o soră ca tine? M-am străduit întotdeauna, chiar m-am străduit. O singură dată am avut nevoie de tine! Totul e distrus!

Acum strigă, atât de furioasă, că tremură. Ceva nu e în regulă, absolut deloc – sora mea cea perfectă nu *înjură*.

— Ce vrei să spui, *o soră ca mine?*

— Ești o dubioasă! Ești o ratată. Toată lumea știe asta.

Înăuntrul meu clocotește o furie vulcanică.

— Ce vrei să spui, *toată lumea?*

— Din cauza ta, a fost cât pe ce ca mama să aibă o cădere psihică. De ce crezi că a vrut să emigreze?

— Pentru că s-a căsătorit…

— Crezi că Ambrogio te-ar alege vreodată pe tine? Te amăgești singură. Crezi că eu ți l-am furat? Pun pariu că l-ai păcălit. Probabil te-ai prefăcut că sunt eu ca să ți-o tragi cu el!

Asta de unde a mai apărut? *E atât de nedrept.* Se dezlănțuie pentru că viața ei nu e *perfectă.*

— Nu, nu e adevărat? Ce e, Beth? Ce se întâmplă?

— Sigur. Ce contează.

— M-a lăsat însărcinată, îmi scapă porumbelul pe gură. Da, exact. Nu ți-am spus niciodată. Tu mi-ai furat această viață, Beth! Ăsta ar fi trebuit să fie copilul *meu!* Ambrogio ar fi trebuit să fie soțul *meu!* Asta ar fi trebuit să fie casa *mea*!

Arăt spre vilă, spre grădinile din jurul nostru, de un argintiu electrizant în lumina lunii pline.

— Nu te cred! N-ai fost însărcinată. Aceleași și aceleași abureli ale lui Alvie Knightly. Aceleași minciuni sfruntate.

— Am fost! Am pierdut copilul. Tu l-ai furat pe Ambrogio! Și eu… și eu…

O zgâlțâi și o tot zgâlțâi la nesfârșit, și ea alunecă, alunecă printre degetele mele. Cade, în tăcere, pe spate, spre piscină. Se aude un *trosc* care îmi întoarce stomacul pe dos. Totul se întâmplă cu încetinitorul, timpul se dilată ca o bucată elastică de gumă de mestecat. Capul ei se izbește de margine. Trupul se prăbușește în apă. Pleosc! Sunt udă leoarcă. Apa rece mă ia prin surprindere și țip. Beth se scufundă în apă, tot mai jos, și eu stau, încremenită, și mă uit cum dispare.

Căcat. Și acum?

Prin fața ochilor îmi trece toată viața lui Beth: banii, soțul, copilul, mașina. *Ea* mi l-a furat pe Ambrogio. Ea mi-a furat *totul,* de la bun început. Și eu i-am permis! Nu-i de mirare că soră-mea m-a făcut ratată. Ei bine, o să-i arăt eu ei. O să se întoarcă roata. O să i-l fur înapoi. O să-i fur viața. Asta e tot ceea ce merit. E justiția supremă.

Mă las pe vine în spatele unui șezlong, rugându-mă să nu vadă nimeni. Dintr-odată, mă simt cât se poate de trează. Fiecare terminație nervoasă îmi e activă. Trepidez, fierb. Sunt scoasă din minți. O să aștept patru minute, după Ladymaticul lui Beth. Dacă ți se oprește inima timp de patru minute, ești declarat oficial mort. Am citit de curând asta pe undeva. Sau poate era pe Discovery? Uneori, mai urmăresc emisiunile lui, dacă nu pot adormi.

Cele patru minute trec ca deceniile; fiecare secundă se târăște. Mă uit în jur după camere de supraveghere, dar nu văd niciuna; ciudat. Cercetez grădina: fiecare umbră e Ambrogio. Mă uit la ușa de alături, studiez vilele: oare o să iasă Salvatore în fugă din casă? Dar e bine. Totul e nemișcat. Ernie s-a oprit din plâns. Greierii continuă să cânte.

Mă uit cum se târăște secundarul.

Un minut. La suprafață apar bule. O să iasă oare Beth ca să respire? Dacă înoată la suprafață, o împing în jos? Sau o trag din apă? Aud cum îmi bate inima în piept: BU-BUM! BU-BUM! Mă uit în piscină după semne vitale. Bulele nu se mai ridică.

Două minute. Căcat. Unde sunt bulele? Trebuie s-o scot. Se îneacă, la dracu'! BU-BUM! BU-BUM! Ce fac? Dacă nu mă duc acum, o să fie prea târziu.

Trei *minute. Asta e. Asta e. Fii calmă, Alvina. Fii calmă și ține-o așa. Păstrează-ți cumpătul, poți să faci asta.* BU-BUM! BU-BUM! BU-BUM! BU-BUM! Îmi mușc interiorul buzei și mă uit la apă ca un șoim. Încă puțin. Am așteptat acest moment toată viața mea.

Trei minute și treizeci de secunde. O, Doamne! Ce-am făcut? Alerg la piscină și sar în ea. Apa îmi taie pielea ca un scalpel. Căcat, e rece. Nu pot să respir. Nu mă pot mișca. Îmi simt brațele grele. Picioarele îmi sunt ca de plumb. Încerc să înot, dar rochia mă trage în jos. BU-BUM! BU-BUM! BU-BUM!

— Ajutor! strig eu în răstimpurile cât ies la suprafață. Să mă ajute cineva. Ajutor! Ajutor!

Am uitat să înot. Membrele mele se zbat și lovesc apa; o să mă înec. Apa se închide deasupra capului meu. Întuneric. Tăcere. Mă agăț de margine, iau o gură de apă. Gâfâi, tremur, înjur. La naiba. Trupul lui Beth a căzut pe fundul piscinei; nu am destulă putere ca să-l trag înapoi. Plonjez iar și iar, o prind de mână, dar e alunecoasă și inertă; abia pot s-o țin. Sunt amețită de adrenalină, panica mă face să gesticulez nebunește. Nu pot… nu pot… nu pot s-o trag în sus. În sfârșit, luminile de la vilă se aprind, și o siluetă iese în fugă: Ambrogio.

— Ajutor!

Copilul începe să țipe. Iar.

— Ce s-a întâmplat?

— Se înecă…

Ambrogio plonjează în apă și înoată până la fundul piscinei. Eu mă agăț de margine, de parcă n-aș vrea să-i mai dau drumul niciodată.

Ambrogio iese la suprafață cu plesnet, cu Beth în brațe.

— Ajută-mă, spune el.

Mă trag în sus și ies din apă. Totul se învârte; o să vomit. Prind brațul lui Beth cu mâini tremurânde. E greutate moartă. Simt că-mi scapă. Ambrogio ridică mai sus trupul ei, care se rostogolește greoi și inert în curtea interioară. Capul i se rostogolește oribil dintr-o parte în alta. Oare și-a rupt gâtul?

— Respiră, țip eu, zguduindu-i umerii și izbind-o în piept. Respiră, respiră, te rog, respiră!

Beth e ca o cârpă, ca o păpușă ruptă fără oase. Mă aplec deasupra ei, pe pavajul neregulat, și îmi lipesc gura de a ei – am învățat asta cu ani în urmă, la cursurile de prim-ajutor: sufli, sufli, sufli și sufli. Ambrogio sare afară din piscină. Aștept ca ea să tușească și să scuipe apă. Dar nimic. O întorc pe burtă și o izbesc în spate.

— Respiră, te rog. Te rog, respiră!

— Lasă-mă pe mine, spune Ambrogio, dându-mă la o parte.

O ridică în fund, o apleacă în față și o izbește în spate. Poc! Poc! Dintr-o rană din vârful capului, în partea dreaptă, îi curge sânge. Obrazul ei e roșu, gâtul, la fel. Sângele i se prelinge, șerpuind, pe piept și pe umeri. Capul îi atârnă într-o parte.

— Alvie, Alvie, mă auzi? strigă el. Respiră, Alvie! Respiră, la dracu'!

Ambrogio o izbește iar și iar în spate. Ochii lui Beth sunt goi și mari că ai unui manechin. Privesc în gol, muți și inerți. Fără să clipească. Fără să vadă. Fără să știe. Morți. Fierea îmi urcă în gât, icnesc și vomit. Pe picioarele mele, pe jos, până când nu mai am ce vomita. N-ar fi trebuit să beau toată votca aia.

— La dracu', Beth, spune Ambrogio în întuneric, întorcându-se spre mine. Nu ăsta era planul.

Pământul încetează să se mai învârtă în jurul propriei axe. Planetele încetează să mai orbiteze în jurul soarelui.

— Planul? spun eu.

Despre ce vorbește?

— Nu trebuia să o omori *aici*. De fapt, nu trebuia să o omori *tu*.

Deschid gura, dar nu iese niciun cuvânt.

— De ce n-ai putut să te ții, pur și simplu, de plan?

Stăm unul lângă celălalt, lângă trupul surorii mele; tăcere stupefiată. A existat *un plan?* Ce dracu' vrea să însemne asta? În sfârșit, țipetele copilului au încetat; a plâns până a adormit, sărmanul de el. E liniște. Până și greierii par să se fi oprit din neobosita lor serenadă. Un lichid închis la culoare se formează de sub capul surorii mele, formând o baltă pe pavaj. Mă întind lângă ea și încerc să plâng. Mă uit la un film de groază prost, cu mult sânge. Asta nu e viața reală. E un coșmar, unul groaznic. Un plan? Un *plan?* Ce fel de *plan*? Oare Beth și Ambrogio uneltiseră să mă omoare? Dar Beth, nu e posibil. Nu înțeleg. Sunt eu paranoică? Sau beată moartă? Probabil am halucinații.

Iau mâna lui Beth. E umedă și rece ca gheața. Silueta ei se ondulează în lumina vilei. Capul. Șoldurile. Gambele. Mă aștept să se ridice și să plece. Mă aștept să mă strige pe nume sau să spună ceva enervant. Dar e la fel de nemișcată precum statuia din vila lui Salvatore. Rece și nemișcată.

În cele din urmă, Ambrogio e cel care mă strigă.

— Beth, vino aici. Hai să intrăm. Nu mai e nimic de făcut.

Beth, Beth, Beth. Îmi spune întruna Beth. Îmi țin brațul întins pe lângă corp. El îmi găsește mâna. Degetele lui sunt ude. Îmi smulg mâna, înfricoșată. Nu vreau să merg nicăieri cu bărbatul ăsta. Mă vrea moartă. Vrea s-o omoare pe Alvie! Dar el mă prinde iar de mână cu o strânsoare de fier, căreia nu pot să mă opun. Mă trage sus, în picioare. Mă uit în ochii lui. Un maxilar puternic. O față atrăgătoare. E la fel de frumos ca Channing Tatum. Dar eu n-o să mă las păcălită; știu că nu pot să am încredere în el. Care dracu' o fi fost planul ăsta?

Ambrogio împinge căruciorul cu o mână și mă ține de umăr

cu cealaltă. Geanta mea atârnă de mânerul cărucior ului. Scot sandalele lui Beth de sub șezlong. Mă mișc pe pilot automat, gândurile mi se învolburează în cap. Mă simt de parcă aș fi supraviețuit unui tsunami: în jurul meu e haos, nu reușesc să mă dezmeticesc, urechile îmi țiuie insistent. Mă împleticesc spre vilă, pas cu pas: un copil pierdut, care se întoarce acasă poticnindu-se. Nu vorbim. Ambrogio mă conduce în dormitorul lui, cel pe care îl împărțea cu Beth. Mă opresc în mijlocul camerei și privesc în jur. Eu și Beth ne-am schimbat aici cu doar câteva ore în urmă. Pare o cameră diferită, o viață diferită.

Ambrogio găsește două prosoape în baia lipită de dormitor și îmi oferă unul mie. Nu mă mișc. Mi-l atârnă peste umeri, apoi se șterge. Își scoate cămașa, pantalonii și boxerii și se freacă peste tot cu prosopul. E complet gol. Penisul lui pare mai mic decât îmi aminteam eu, dar de atunci a trecut mult timp, și presupun că acum nu e erect… Mă uit cum își șterge trupul musculos, spatele, coapsele, conturul zonei albe de pe fund. Sunt complet amorțită. Mă uit la mâinile mele și mă joc cu inelul lui Beth, îl învârt la nesfârșit pe deget. Inelul ei de logodnă arată bine pe mâna mea.

Ambrogio crede că eu sunt Beth. Crede că eu sunt moartă.

Își face ghem hainele ude și pline de sânge și le aruncă în coș. Își ia rapid schimburi: cămașă albă, pantaloni de doc crem, ciorapi cu dungi albastre și albe. Cum face chestia asta? I-au trebuit două minute, și acum arată la fel de spilcuit ca un model, prea frumos ca să fie adevărat. Se apropie de mine.

— Beth, spune el, luându-mă de mână.

Mâna mea e inertă ca un țipar. Îl las s-o țină.

— Beth, te rog, îmbracă-te. Haide. O să răcești.

O răceală e ultimul lucru de care-mi pasă.

— Nu trebuie să chemăm o ambulanță? spun eu.

— Mă tem că e mult prea târziu pentru asta.

Ridic privirea spre Ambrogio, spre fața lui pe care se citește îngrijorarea. Nu știe. Habar n-are cine sunt eu. Îmi las obrazul pe pieptul lui, străduindu-mă să nu plâng; rimelul îi mânjește cămașa. Va trebui să se schimbe iar.

— Avem nevoie de o ambulanță care să ia cadavrul.

— Sst, Beth, spune el, mângâindu-mă pe cap. Hai să te ștergi.

Mă ia de mână și mă duce în baie. Picioarele îmi tremură. Mă simt de parcă aș avea o sută de ani. Mă sprijin de chiuvetă, și Ambrogio îmi desface fermoarul rochiei.

— Nu, spun eu. Nu poate să mă vadă goală. Lasă-mă pe mine… mă descurc singură.

Iau prosopul, îl împing afară din baie și închid ușa. O încui. Stau cu spatele lipit de ușă și inspir adânc. La dracu'. Ce s-a întâmplat? Îmi scot hainele ude; rochia lui Beth, Wonderbraul și chiloții uzi leoarcă, și le arunc maldăr pe podea. Am sânge pe mâini, pe brațe, pe față. Arăt ca un criminal în serie. Arăt ca un personaj secundar din *Puzzle mortal*. Îmi trec dușul peste picioare, ca să spăl voma, peste mâini, ca să spăl sângele închegat de sub unghii, dârele roșii de pe antebrațe, gât, obraji.

— Îl duc pe Ernie în pat, strigă Ambrogio prin ușă.

— Bine, spun eu.

Bebelușul Ernie… o, Doamne, *acum eu sunt mămica lui.*

Închid robinetul și ies de sub duș. Încă nu mă simt curată, dar mi se pare că stau sub apă de o oră. Îmi pun cămașa de noapte a lui Beth – caldă și pufoasă – și o pereche de papuci de-ai ei, genul de papuci de la vreun hotel elegant. Stau în fața imaginii mele din oglindă și îmi studiez fața. Oare chiar arăt ca Beth? Îmi mijesc ochii, clătinându-mă, amețită din cauza dușului. Mă prind de chiuvetă. Nu văd nicio asemănare.

Încă mai am urme de rimei pe obraji, ca niște lacrimi false și negre de clovn. Demachiantul lui Beth e alături; șterg fardul de pe pleoape și de sub ochi, frecând îndelung până când pielea mi se înroșește, și toată negreala a dispărut.

16.

— A fost un accident, spun eu. A alunecat.

— E în regulă, Beth, nu trebuie să-mi explici.

Ambrogio stă pe marginea patului, cu capul în mâini. Ridică privirea atunci când intru eu în cameră. Mă strecor în dormitor încet, încet, milimetru cu milimetru, de parcă m-aș apropia de un tigru adormit, de parcă m-aș feri de o mină antitanc. Pe fruntea lui sunt niște riduri pe care nu le-am observat până acum. Are cumva pe cap un fir de păr alb?

— A fost un accident, repet eu.

Mă așez lângă el. Dacă spun asta întruna, poate o să ajung s-o și cred?

— Ce vrei să spui? Bineînțeles că n-a fost un accident. Plănuiam s-o omorâm. Dar nu în curtea noastră. *Merda.*

Plănuiau să mă omoare. Nu poate vorbi serios. Beth n-ar fi fost niciodată de acord cu așa ceva. Și, oricum, de ce m-ar vrea moartă? E ridicol. N-am greșit cu nimic. Știu că sora mea a spus că mă urăște, dar asta a fost sub impulsul de moment. N-a vorbit serios. Nu Beth.

— N-am vrut, spun eu în sfârșit.

Vocea mea e falsă și slabă.

— Ce vrei să spui? A fost doar o coincidență?

— Ne certam lângă piscină, și ea a căzut.

Ambrogio ridică privirea, uimit. Îmi studiază fața cu ochi pătrunzători. Crede că mint.

— Chiar așa, spun eu. A fost un accident. Sincronizare? Șansă?

Ambrogio oftează.

— Bun. În regulă. A fost un accident. Dar autoritățile ar putea să creadă altceva. Dacă chemăm ambulanța, o să se implice poliția. O turistă britanică moartă aici? Presa o să sară pe noi, o să fie ditamai circul mediatic. Tu ai putea fi acuzată de omucidere. Și eu nu-mi permit un scandal. Nu pot să fiu anchetat de poliție, la dracu'.

Ambrogio vorbește sacadat, imperios; vocea lui are un ton disperat, ca un scâncet de copil mic. *El* nu poate fi anchetat? Care e problema *lui? Ține-ți gura, Alvina; dacă ai fi Beth, ai ști.*

— Nu-mi pot asuma riscul ăsta. Nu acum, în mijlocul afacerii ăsteia…

Ambrogio a ridicat vocea. Sare de pe pat și lovește ușa cu pumnul – BUM! Lemnul se crapă. Stă cu spatele la mine, umerii i se ridică și coboară. Despre ce dracu' vorbește? E furios pe *mine? O* să mă pocnească și pe *mine?* Mă lipesc de tăblia patului și mă chircesc, pregătită să încasez lovitura.

Nimic.

Ambrogio se întoarce; fața lui e dură. Umblă prin cameră într-o parte și-n alta, întruna, ca o gorilă furioasă dintr-o cușcă de la grădina zoologică.

— Deci, ce facem? spun eu în cele din urmă, când văd că n-are de gând să mă atace. Nu putem s-o lăsăm acolo.

— Lasă-mă să mă gândesc, se răstește el.

Continuă să se plimbe de colo colo.

Nu-i pasă decât să iasă basma curată. Puțin îi pasă de Alvie. De mine!

— Ascultă, spune el, apropiindu-se de mine. Cine știa că Alvie urma să vină în Sicilia? Tu, eu și British Airways. Altcineva?

Eu scutur din cap.

— Vreunul dintre prietenii ei?

— Alvie n-avea niciun prieten.

— Niciun prieten? Ești sigură?

Încuviințez din cap.

— Orice om are prieteni, Beth. Dar la serviciu?

— Mă îndoiesc. Sincer. Cred că tocmai a fost concediată.

Mă uit la mâinile mele, mă joc cu inelul lui Beth. Diamant și onix, negru și alb. Ambrogio oftează.

— Totul s-a întâmplat prea repede. Planul era să așteptăm. Să păstrăm controlul, la dracu'.

— Îmi pare rău, spun eu, deoarece așa simt că ar trebui. Îmi pare rău pentru tot.

Ambrogio se așază la capul patului.

— Dacă cineva ar verifica zborul ei, ar vedea că a aterizat în Catania. Cine știe că a ajuns aici, la vila asta?

— Tu, eu, Emilia, Salvatore, spun eu.

Mă gândesc la Ernesto și la paznicul de la amfiteatru, pe care nu știu cum îl cheamă. Beth știa cum îl cheamă, dar

acum n-o mai pot întreba.

— Atât?

Ezit.

— Da… da, ăștia sunt toți.

— Bun, acum ascultă-mă, uite ce-o să facem. În mod normal, bineînțeles că am chema o ambulanță. Dar, dată fiind natura afacerii mele, afacerii *noastre,* nu ne permitem ca autoritățile să-și bage nasul pe aici.

Și-a pierdut calmul. De furie, pe frunte i-a apărut o venă mov, în zigzag, care pulsează.

— Acum, partea asta e importantă, spune el.

Avansează spre mine, pe pat, și se oprește foarte aproape. Îmi ia mâna și o strânge tare. Pe buza de jos are un strop alb de salivă. Coboară vocea.

— O să le spunem Emiliei și lui Salvo că Alvie s-a dus acasă. E tragic ce s-a întâmplat cu sora ta. Sunt foarte trist. Dar trebuie să înțelegi: va trebui să ne ocupăm singuri de cadavrul ei.

Sar de pe pat.

— *Să ne ocupăm de cadavrul ei?* repet eu. Abia a murit, și tu vorbești despre *ce?*

— Beth, ascultă-mă: mai avem la dispoziție doar câteva ore până se luminează de ziuă. O să vină Emilia. Vecinii, poștașul… Nu putem s-o lăsăm pur și simplu în curte, într-o baltă de sânge. Și dacă a fost un accident…

— Cum adică *dacă?*

— Chiar dacă a fost un accident… poliția o să fie călare pe noi. Miza e mult prea mare.

De ce, care e miza?

— Ar putea chiar să te suspecteze de crimă.

Iată și cuvântul cu „C”. Nu-mi place. Mă uit în ochii lui. Cred că Ambrogio vrea să mă protejeze.

— Deci, ce facem? spun eu în cele din urmă. O îngropăm în grădină?

— Ca apoi să găsească grădinarul o femeie îngropată sub gazon? Ești nebună?

Nu cred că am vorbit serios, dar n-am nicio idee. N-am mai

făcut așa ceva niciodată. Nu cunosc protocolul.

— Atunci, ce? spun eu.

Ambrogio își coboară tonul vocii.

— O să-mi sun eu oamenii. Îmi sunt datori; ne rezolvă ei. Dar trebuie s-o facem acum. Chiar acum. În noaptea asta.

— Și unde o s-o ducă? O să fie înmormântată?

— Căcat, Beth, nu ești chiar genul de catolică evlavioasă, nu-i așa? Nu mă lua cu religia și nu te preface că-ți pasă de funeralii la biserică, la dracu'. Asta a fost în plan doar ca să avem timp să scăpăm. Nu te preface îngrijorată pentru sufletul ei. *Cristo! Dio!*

Ambrogio apasă pe niște butoane ale telefonului, apoi strigă în difuzor într-o italiană furioasă. Se presupune că e un idiom minunat, melodios și romantic, dar în noaptea asta răsună ca niște rafale de mitralieră. Mă uit la ceasul de pe noptieră. Cifrele tremură, pâlpâind roșu pe fundal negru. Abia reușesc să citesc: 1.13 noaptea. După o vreme, Ambrogio închide. Acum vocea lui e mai suavă, mai blândă.

— Beth, vrei să te duci afară să-ți iei adio?

Ah, căcat. *Nu* vreau s-o văd. Dintr-odată, mi se face rău. Încă simt gustul vomei din gât.

— Unde o duc? îl întreb iar.

— Nu e problema noastră. Nu trebuie să știm. În Sicilia, *dispar o* mulțime de oameni. Imediat, trebuie să mai dau un telefon.

Ambrogio face semn spre ușă.

Oare Beth ar accepta situația fără mustrări de conștiință? Să se debaraseze de cadavrul meu la miezul nopții? Să sune niște tipi ca să mă facă să „dispar"? Scutur din cap, uimită. Categoric, Beth nu ar fi acceptat situația; nici nu se pune problema, e o nebunie. Dar eu? Știți ce? Nici eu nu vreau să apară poliția aici. Asta e în avantajul meu…

17.

Mă uit la mână ca și cum ar fi a unui străin; parcă n-aș recunoaște-o. Nu-mi amintesc cui îi aparține. Nu-mi cunosc nici dosul palmei. Tremură, tremură atât de tare, că n-o pot opri. Încerc să duc mâna la mâner și să deschid ușa care dă în curtea interioară, la sora mea, dar nu reușesc să-l apuc. Degetele îmi tremură, palma îmi alunecă, și eu nu pot – nu pot nici măcar să deschid ușa, la dracu'.

Ambrogio vorbește iar la telefon cu „prietenii" lui. Cine sunt tipii ăștia care îi sunt datori? Cine debarasează cadavre la miezul nopții? Nu-mi pasă, atât timp cât se descotorosesc de ea. Nu vreau s-o mai văd niciodată. Nu știu de cât timp stau aici tremurând, cu mâinile atârnând ca aripile rupte ale unei păsări, dar, în cele din urmă, mânerul trosnește, și eu ies pe ușă.

E întuneric. Liniște. Mă aștept să văd un polițist cum sare din penumbră: „Ești arestată!" – sau să-l aud pe Salvo venind în fugă pe alee. „*Ma che cazzo hai fatto?*" Dar e tăcere; nu e nimeni. Aerul rece al nopții mă face să tremur. Temperatura pare să fi scăzut cu douăzeci de grade. Dincolo de piscină, grădina se prelungește înspre nimic, nimic în afară de întuneric. Luminile vilei iluminează piscina și silueta lungă și monstruoasă a cadavrului surorii mele, întins la marginea apei.

Stelele mă privesc de sus, judecându-mă, învinovățindu-mă, ca un trilion de globi oculari minusculi, ochii lui Dumnezeu. Luna începe să apună în spatele vulcanului Etna. În curând, soarele o să răsară și o să scoată la lumină vărsarea de sânge. O să vină poștașul. Salvatore. Emilia. Trebuie să mă grăbesc.

Mă concentrez pe mișcarea picioarelor. Și reușesc să merg, tăcut, pas cu pas, în papucii moi. Ca în vis, plutesc, merg pe aer. Mă uit în jos ca să-mi țin echilibrul, mă concentrez asupra pământului ca să nu mă desprind și să mă îndepărtez. Sunt imponderabilă, selenară, pășesc pe Lună. Mă opresc la câțiva centimetri de capul surorii mele. Din craniul ei se întinde o baltă de sânge: lucioasă și neagră. Și acum, că am ajuns aici, nu știu ce să fac. Mă mulțumesc să privesc fix. O privesc din nou pe Elizabeth, în tăcere, mută. Trupul lui Elizabeth. Fața

lui Elizabeth. Părul lui Elizabeth. Un fior îmi străbate șira spinării. Ea e moartă, și eu am omorât-o. Atât de ușor. Atât de rapid. E ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Stelele continuă să strălucească. Sunt în aceeași grădină. Vulcanul e tot acolo. Nimic nu pare real.

Nu-mi vine să cred.

Am nevoie de dovezi.

Întind mâna spre sânge, ridic un deget și îl ating. Sângele pare cald, în aerul răcoros al nopții. Pare alunecos, vâscos și umed. Studiez vârful degetului meu: strălucitor, roșu-închis. E ceva instinctiv, ancestral, primordial. Trebuie s-o fac. Să verific dacă e real. Îmi ling degetul: fier cald, umed. Inconfundabil. Sânge.

•

Ambrogio se ridică atunci când eu dau buzna în cameră. A terminat de vorbit la telefon. Pe fața lui e o expresie ciudată, pe care nu o pot descifra. Ridică mâna spre capul meu – ah, la dracu'! – tresar și mă întorc dar el îmi dă o șuviță de păr de pe obraz.

— Ce s-a întâmplat? Ai tresărit.

— Nimic, spun eu.

Sunt foarte vigilentă, surescitată, ca o pisică.

— Ba da, ai tresărit. *Amore,* vino aici. Știi că nu te-aș putea lovi niciodată! Ce e?

Mă trage mai aproape și mă strânge tare. Cred că m-a convins. Cât de cât. Poate că, la urma urmei, nu e unul căruia îi place să-și bată nevasta? N-ar lovi-o pe Beth, dar ar lovi-o pe Alvie? Înfricoșător e că nu știu.

— Ți-ai luat rămas-bun? întreabă el în sfârșit.

— Îhî, încuviințez eu din cap.

— *Bene.*

Îmi cuprinde talia cu brațele și mă duce spre pat.

— Nino ajunge aici în cincisprezece minute. Eu o să încep să fac curat. Cred c-ar fi bine să dormi, încearcă să te odihnești puțin.

— Bine, spun eu.

Cine e Nino? Beau un pahar cu apă, și greața îmi trece.

— Îmi pare foarte rău, Beth, spune el din nou, depunând un sărut pe fruntea mea. Sună groaznic, dar… mă bucur enorm că n-ai fost tu în locul ei.

Simt cum mi se strânge stomacul; pământul îmi fuge de sub picioare. Ce mama *dracului?*

Îi arunc o privire de parcă aș vrea să-l văd mort. Probabil par supărată, pentru că el spune imediat:

— Îmi pare rău, a fost deplasat. Doar că… te iubesc atât de mult. Încearcă să mă sărute, dar eu întorc capul. Încă simt gustul de vomă. Ambrogio mă îmbrățișează, în schimb. Nu uita că singurul scop al chestiei ăsteia e să te protejăm pe tine. E pentru tine! Pentru tine, pentru mine și pentru Ernie. Când am văzut-o zăcând acolo – semănând leit cu tine – pur și simplu… Facem ce trebuie. Pentru familia noastră.

— Mulțumesc, spun eu.

Nu-mi vine în cap nimic altceva. Creierul nu-mi funcționează; am uitat cum să vorbesc.

Dau așternuturile la o parte și mă așez pe pat. Patul lui Beth. Patul meu. Sunt pe punctul de a mă întinde, când Ambrogio spune:

— Nu vrei să-ți iei cămașa de noapte?

Nu știu unde-și ținea Beth pijamalele. Ridic privirea spre el, pierdută. Habar n-am. Nu trebuie să-și dea seama că mă străduiesc din răsputeri. Îmi aud inima bubuind. Toți mușchii umerilor mi se încordează. În cele din urmă, parcă după îndelungi ore, Ambrogio se întoarce spre dulapul din mahon și trage al doilea sertar de sus. Ah. Deci, acolo. Îmi întinde o cămașă de noapte minusculă de la Giorgio Armani. E mai ușoară decât aerul. O iau și mă uit la ea, la trandafirii mici, roz brodați de-a lungul tivului, la dantela minunată, la bretelele delicate. Miroase a Beth: Miss Dior Chérie. Mă întind pe pat și închid ochii.

Se aud bătăi în ușă, și Ambrogio tresare.

— A, Nino, spune el.

ZIUA A PATRA: DORINȚA

Organul meu femeiesc se strânge ca gingiile bunicii în jurul unei bucăți de rahat turcesc.

@AlvinaKnightly69

18.

A fost vina lui Beth că mi-a fost frântă inima.

Era ultima seară a săptămânii Bobocilor de la universitate și cea de-a nouăsprezecea aniversare a noastră. A fost dorință la prima vedere.

După cinci halbe de cocktail de bere și cidru, trei concursuri de băut și o sticlă de Malibu, la o seară petrecută în barul Colegiului Corpus Christi, încep să văd dublu. În ziua aia, nu mâncasem decât un pachet de alune prăjite fără ulei. Fumam un pachet de douăzeci de țigări mentolate, pe care îl găsisem la toaletă, și purtam rochia fucsia primită de la soră-mea: atât de strâmtă, că nu puteam să respir. Beth purta și ea una identică. Mă concentram din răsputeri să nu cad de pe scaunul de bar, când Beth a tăcut și a privit spre ușă. A intrat un bărbat.

— Cine e *ăla?* am întrebat eu.

La început, îl vedeam ca prin ceață, dar când s-a apropiat, a ieșit la iveală un semizeu mediteraneean, ca din zăpada carbonică din spatele scenei de la un concert Backstreet Boys. Era o frumusețe hollywoodiană, cu blugi albaștri, cămașă albă – îmi amintesc că doi nasturi de sus erau descheiați –, sacou de costum. Părul brunet îi cădea pe umeri în valuri. Avea dinți strălucitori, albi ca în reclamele la pastă de dinți. Ce căuta *el* la Oxford? Toți ceilalți tipi semănau cu Gollum din *Stăpânul inelelor*. Și de ce era atât de bronzat? Beth a întins mâna și l-a tras spre ea ca să-l îmbrățișeze. Nu-mi venea să cred. Soră-mea

îl *cunoștea* pe tip?

— Alvie, el e Ambrogio, a spus Beth. Ambrogio, ea e sora mea geamănă, Alvina.

— Soră geamănă? Nu pot să cred; ce nebunie. Sunteți identice, nu?

Ne-am uitat una la alta și am ridicat din umeri.

— Beth nu mi-a spus că are o soră geamănă, a spus Ambrogio.

Beth s-a strâmbat. Nici mie nu-mi spusese despre *Ambrogio;* n-aș fi uitat așa ceva.

— Incredibil! a spus el. Voi două arătați exact la fel…

Am strâns mâna pe care mi-a întins-o. Pielea lui era caldă și netedă.

— Mă bucur să te cunosc. La ce colegiu ești?

Vorbea cu un accent pe care nu-l înțelegeam. M-am gândit că poate e spaniol.

— A, ea nu studiază aici, a spus Beth. A venit în vizită în weekend.

M-am forțat să zâmbesc și am încuviințat din cap.

— Exact.

— Ah. Ești la altă universitate? Ce lecturezi?

— Ăă, nu, nu sunt, am spus eu cu ochii în podea. Lucrez la Yo! Sushi.

Nu puteam să merg la facultate pentru că nu aveam medii de absolvire. Și nu aveam medii de absolvire, pentru că fusesem exmatriculată. Lucrurile nu mergeau bine. Dar ce întrebare ciudată! Tocmai terminasem de citit *Versetele satanice,* dar el nu trebuia să știe asta.

— *Tu* ce lecturezi?

— Fac un master de istoria artei.

Am plecat de la bar. Ambrogio și Beth mergeau la braț, și eu veneam la câțiva pași în urma lor, ascultând-o pe Beth cum flirtează și chicotește și holbându-mă la fundul de reclamă la Diet Coke al lui Ambrogio. Am mers prin vânt și ploaie până la un club subteran, numit Delfinul Portocaliu, Peștișorul Turcoaz, Furnicarul Auriu, sau așa ceva. Mirosea a BO. Din tavan picura. În mijlocul ringului de dans era o baltă de vomă.

Cred că DJ-ul era surd/mort/beat turtă, pentru că a pus de treisprezece ori la rând „The Power of Love” interpretată de Celine Dion. Nimeni nu a părut să observe. În Oxfort, asta e ceea ce numesc oamenii club de noapte.

Am băut niște votcă și niște shoturi de tequila. Muzica era atât de tare că nu ne auzeam deloc. În aceeași situație erau toți cei prezenți acolo. Stăteam în cerc și consumam băuturi slab alcoolizate. Beth s-a dus la bar ca să mai comande un rând de Bacardi Breezer, și eu i-am zâmbit lui Ambrogio. Mi-a zâmbit și el. O vreme, ne-am legănat pe muzică, apoi el mi-a înconjurat talia cu brațele și m-a tras spre el. A fost clar de la bun început că lui Beth îi plăcea la nebunie de el. Dar știi ce? Și mie la fel. Și ea îl știa pe tip de mai puțin de o săptămână. Așa că, la naiba. Ambrogio era un om liber, puteam să-l iau, dacă voiam. L-am strâns tare.

— Ești foarte frumoasă, mi-a șoptit el.

M-am topit. Nimeni nu-mi mai spusese asta vreodată. Complimentul acesta îi era întotdeauna adresat lui Beth. Îi simțeam respirația fierbinte în ureche. Aftershave-ul lui era de vis. Mi-am sprijinit obrazul de pieptul lui Ambrogio și am dansat. Probabil doar douăzeci de secunde, care mi s-au părut o veșnicie. Timpul are uneori apucături ciudate. „The Power of Love” urla în jurul nostru. Ringul de dans parcă a dispărut. Mult prea curând, au aprins luminile și dintr-odată muzica s-a oprit. Beth a spus că e timpul să mergem acasă. Tustrei am luat-o pe stradă, clătinându-ne, și am intrat într-un fel de fast-food. Eu am comandat cartofi prăjiți cu brânză și fasole, și Ambrogio a comandat un hamburger.

— Mie nu-mi trebuie nimic, a spus Beth. Mă întorc la cămin. Vii?

M-am uitat la cartofii mei prăjiți cu brânză și apoi m-am uitat la Ambrogio.

— Ne vedem acolo imediat.

Beth s-a încruntat. Ambrogio s-a clătinat; e posibil să fi fost beat. Mai beat decât mine, altfel n-aș fi observat. Ne-am așezat la o masă de două persoane ca să mâncăm. Eu m-am întins după ketchup.

— *Ciao,* a spus Ambrogio, făcând cu mâna. Ne vedem mai târziu.

Beth a dat ochii peste cap și s-a năpustit afară.

Nu-mi amintesc să fi mâncat ceva; mă holbam la Ambrogio, la ochii lui de prinț Disney, la buzele care spuneau sărută-mă. Nu părea real. Semăna cu o reclamă la niște suplimente alimentare care te fac mai tânăr și mai atrăgător. Semăna ca un figurant din *Zoolander Manechinul.*

— Hai să mergem, a spus el.

S-a ridicat și m-a luat de mână. Nu-mi venea să cred ce mi se întâmplă. De ce mă alesese pe mine, și nu pe Beth?

Înainte să-mi dau seama, eram în camera lui Ambrogio, ascultam „Umbrella" de Rihanna și mă gândeam că era mâna destinului, ca în *Romeo și Julieta.* Era evident că fusesem făcuți să fim împreună. Era clar că asta ne era scris. Speram doar să nu fim niște îndrăgostiți născuți sub stea nenorocoasă, ca în piesa aia. Care se sfârșise prost.

Pe biroul lui Ambrogio, lângă patul lui de o persoană, nefăcut, era o lampă cu lavă. Ceva roșu clocotea și bolborosea într-un cilindru de argint și sticlă. M-am uitat cum se transformă, asemenea magmei sau lavei… (ah, lampă *cu lavă;* bănuiesc că asta era ideea), cum clocotește și mocnește, încinsă. Eram hipnotizată. Vrăjită. Când am ridicat iar privirea, Ambrogio își scotea cămașa.

— Știu că abia ne-am cunoscut, a spus el către propriul buric, în timp ce se chinuia să-și descheie nasturii de la cămașă. Dar te iubesc, la dracu'.

A renunțat să-și mai descheie nasturii și și-a tras cămașa peste cap. Și-a desfăcut șlițul și și-a dat jos pantalonii. Eu mă holbam, șocată. Nu știu de ce. Presupun că nu mai văzusem până atunci un bărbat gol. Bineînțeles că văzusem poze. Știam la ce să mă aștept. Știam cum arată un bărbat. Dar nu în viața reală. Nu de aproape. Nu așa. Era o nebunie. Ceva electrizant. Dintr-odată, m-am simțit perfect trează. Mi-am revenit. Oarecum.

— Ce-ai spus?

— Te iubesc! a spus el, întinzând mâna spre poala rochiei

mele, ridicând-o în sus.

Cuvintele lui m-au izbit ca niște gloanțe care mi s-au înfipt în piept. Nimeni nu-mi mai spusese asta până atunci.

— Mă iubești? Serios? Ești sigur?

— Jur pe Dumnezeul meu! a spus el. Vrei să te căsătorești cu mine?

Și-a smuls boxerii care i se agățaseră de picior, s-a împleticit și a căzut pe pat.

— Termină, am spus eu, întorcându-mă în altă parte.

I se împleticea limba în gură.

— Ești beat, nu vorbești serios.

Făcea mișto de mine.

— Ba da. Vorbesc foarte serios.

A întins mâna spre sutienul meu și a încercat să-l descheie, dar închizătoarea opunea rezistență, așa că a renunțat.

— O preferi pe soră-mea, de ce nu vrei să recunoști? Băieții nu mă plac niciodată pe mine. Li se pare că sunt *ciudată*; *sora cea ciudată.* Ratata. Dubioasa.

M-am ridicat de pe pat și m-am uitat după pantofii mei. Era doar unul, ca în povestea Cenușăresei. Ambrogio s-a ridicat și el și m-a prins de talie, m-a tras spre el și m-a ținut strâns. Simțeam mirosul de alcool din respirația lui. Era atât de aproape, că aș fi putut să-i simt gustul.

— Mie îmi plac *ciudățeniile.*

L-am privit în ochi și ne-am sărutat.

După asta, lucrurile devin puțin neclare, însă a doua zi dimineață, când m-am trezit, mi-am dat seama că nu mai eram virgină, pentru că pe cearșafuri era sânge, și Beth părea supărată.

Am plecat în grabă din Oxfort. La douăsprezece intram în tură la Yo! Sushi, în Londra, și nu-mi permiteam să întârzii. Din nou. Primisem deja ultimul avertisment. Și aveam nevoie de banii ăia. Așa că mi-am notat numărul de telefon pe spatele unui plic pe care l-am pus lângă el, pe pernă: „07755 878 4557: ALVIE. SUNĂ-MĂ X”. Avea o expresie atât de împăcată, că n-am vrut să-l trezesc. M-am strecurat afară în tăcere și am tras ușa după mine. Am mers pe coridor în vârful picioarelor,

radiind, cu un zâmbet larg pe față. Dacă m-ar fi văzut cineva, în dimineața aia, la ora opt, cum mă furișez din camera lui, ar fi crezut că sunt o ușuratică sau m-ar fi judecat pentru ținuta dezordonată. Nu aveam pantofi (deoarece pierdusem unul și, bineînțeles, niciun pantof e mai bine decât unul singur), rochia mea era boțită și părul ciufulit, aveam dâre de machiaj pe față, urme de mușcături, pete de spermă și respirație urât mirositoare. Dar nu mă simțeam nicicum obscenă, rușinată sau stânjenită. Îl cunoscusem pe bărbatul cu care voiam să mă căsătoresc. Jubilam, eram în extaz, euforică. Fericită pentru prima oară în viața mea. Știți cum mă simțeam? Mă simțeam împlinită.

Mai târziu, în acea săptămână, când am văzut că Ambrogio nu sună, i-am telefonat surorii mele gemene ca să văd ce se întâmplă. Beth a spus că Ambrogio o invitase în oraș și că erau împreună. În mod oficial, un cuplu. A spus că era îndrăgostită până peste urechi. Îl iertase pentru aventura de o noapte. Practic, Beth își planifica nunta.

Joi, 27 august 2015, ora 10 dimineața
Taormina, Sicilia

Dacă drogurile ar fi unelte, atunci alcoolul ar fi un baros – nu, mai bine un ciocan cu abur (a doua lege a lui Newton: mai multă forță). Nu-mi amintesc să fi băut, dar acel bubuit din capul meu e semn sigur de mahmureală. Probabil că m-a vizitat zâna votcii și mi-a tăbăcit fundul; nu-mi amintesc mai nimic de noaptea trecută. Nu știu unde sunt. Halatul moale de bumbac, lipit de pielea mea, e cald; e și o pernă roz de mătase pe care nu o recunosc. Casc, mă întind, mă frec la ochi cu pumnii. Am dormit bine (mai degrabă mi-am pierdut cunoștința. *Termină cu chestia asta, Alvina, nu-ți face bine la ficat*). Ochii mi se deschid către o lumină orbitoare; îi închid la loc. Unde dracu' sunt? Asta nu e camera mea. Ăsta nu e patul meu.

Țâșnesc în capul oaselor și examinez camera: ăsta e

dormitorul lui Beth. Ăsta e patul lui Beth. Mă uit pe cealaltă parte a lui, dar nu e nimeni acolo. Pipăi așternuturile, dar sunt reci. Unde e Ambrogio? El nu doarme aici? Oare m-am culcat cu soțul surorii mele? (Din nou.) Scutur din cap. Mi-aș aminti *așa ceva.* Camera arată exact la fel ca ieri, când eu și Beth ne schimbam. Pe pernă e o cămașă de noapte cu trandafiri mici și roz brodați pe tiv.

Beth!

Conștientizarea se infiltrează încet în mintea mea, ca sângele care se prelinge pe părul ud spre pavajul cu forme neregulate. Beth. Am omorât-o. Am împins-o eu sau a alunecat ea? Cu neputință să-mi amintesc. Sunt oare o criminală? Dumnezeule mare, ce-am făcut? Sar din pat și alerg la fereastră, mă uit printre șipcile oblonului. Grădina din fața vilei e pustie. De aici nu se vede piscina.

Unde e Beth? Ce-o să mă fac? Și unde dracu' e Ambrogio? Parcă zicea ceva de un plan? *Păstrează-ți calmul, Alvina,* îmi spun eu. *Păstrează-ți calmul și ține-o tot așa. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. Comportă-te normal. Poți să faci asta. Ești o vedetă rock. Și gândește-te: ce-ar face Beyoncé?* Inspir adânc.

O, DOAMNE: am făcut-o!!!

Mă cuprinde euforia.

Am senzația că aș putea să zbor către cer. Acum mă înalț, plutesc, privesc în jos spre trupul ei, privesc în jos spre Pământ. Îmi vine să dansez, îmi vine să cânt, îmi vine să explodez, la dracu'. Sunt liberă! În sfârșit! Îmi vine să plâng de bucurie. Ce senzație! Ce euforie! Pe fața mea se lățește un zâmbet involuntar; îmi acopăr gura cu mâinile.

Elizabeth a murit! Trăiască Elizabeth!

Cea care zăcea acolo, cu părul într-o baltă de sânge, într-o rochie udă și neagră cu o bretea ruptă și pielea albă și strălucitoare în lumina lunii, era Alvie. Părea senină. Părea frumoasă. Alvina. Nimănui n-o să-i fie dor de ea. Nu există niciun soț îngrijorat că nu știe unde e. Niciun copil care plânge să fie luat în brațe. Niciun prieten din Anglia, care așteaptă ca ea să-i scrie, să-l sune, care s-o implore să se întoarcă acasă. E mai bine așa. E bine că Alvina a murit.

M-am străduit întotdeauna, chiar m-am străduit. Ce dracu' tot zicea soră-mea? Vocea ei încă îmi răsună în cap.

Nu, eu sunt aici, și aici rămân. Sunt gata de luptă. Nu am nimic de pierdut și totul de câștigat. Ambrogio e cel care ar trebui să fie speriat. Ei, știi ceva, domnule? Acum *eu* am un plan. Planul meu e să trăiesc viața soră-mii și să mă bucur de fiecare secundă. Atât timp cât el crede că sunt Beth, n-am nicio problemă. Totul e minunat. N-am de ce mă teme. Dar din clipa în care el începe să bănuiască, pe-aci ți-e drumul, frumosule. *Arrivederci,* Ambrogio. Dacă am ucis o dată, pot să ucid și a doua oară. El ar trebui să fie ăla care se teme. Eu nu o să mă tem. (Uau, sunt chiar mai dură decât credeam. Sunt Lisbeth Salander. Ioana d'Arc.)

Geanta mea e pe un scaun de lângă noptieră. Geanta lui Beth. Geanta mea. Ambrogio a adus-o noaptea trecută. Acum îmi amintesc – era pe cărucior. O iau și mă uit înăuntru: portofelul meu Primark, ChapStickul vișiniu și încă ceva care joacă pe fundul genții… colierul cu diamante al lui Beth! Ce caută acolo? De ce l-a scos la plimbare? Aș putea sta așa la nesfârșit, încercând să-mi dau seama de ce, dar trebuie neapărat să fac pipi.

Mă duc la chiuvetă și mă studiez în oglindă.

— Bună, Elizabeth! spun eu.

Dau drumul la duș și mă bag sub el. Încă mă simt murdară de noaptea trecută. Îmi frec trupul cu un burete și consum o sticlă întreagă de Molton Brown. Aș putea să mă rad și pe picioare și la conturul bikinilor, dacă tot sunt aici. Beth era goală de la sprâncene în jos. Găsesc aparatul de ras al lui Beth pe o policioară și mă dau cu niște spumă de ras. Ies de sub duș într-un nor de aburi fierbinți și mă înfășor într-un prosop.

Îmi simt gura râncedă. Pe o etajeră stau la încărcat două periuțe electrice; iau una la întâmplare. Niciodată nu mi-am dorit să mă spăl pe dinți cu atâta ardoare. Zumzetul ascuțit mă face să tresar, ca o drujbă în grădină, un burghiu în creierul meu. Mă uit în oglindă și îmi frec dinții. Sunt Elizabeth. Sunt Beth, îmi spun iar și iar.

Apoi mă opresc. Căcat, dacă sunt Beth, atunci sunt

dreptace. Schimb mâinile. Încerc iar. Să te speli pe dinți cu cealaltă mână e aproape imposibil. Mă simt mai neîndemânatică decât un bebeluș, dar continui. Trebuie să exersez. Trebuie să-mi iasă ca lumea. Apoi, o siluetă din oglindă mă face să tresar; e Ambrogio.

— Bună dimineața, iubito! spune el din spatele meu.

Vocea lui e răgușită și guturală. Opresc periuța, cu gura plină de pastă.

— Cum te simți? întreabă el.

Scuip pasta de dinți în chiuvetă și dau drumul la robinet. Îi studiez fața: are pungi sub ochi și e neras. Pare că nu a dormit deloc.

— Emilia se ocupă de Ernesto; au mâncat ceva de dimineață și se joacă în camera lui. Vrea să-l ducă în parc, dacă ești de acord.

Și cadavrul? Cum a rămas cu soră-mea?

— E în regulă, spun eu.

Aș vrea să-l văd pe Ernie… să-l sărut, să-l iau în brațe. Micul Ernie! Acum e doar al meu!

— Ascultă, Beth, spune Ambrogio. Ăă… ei…

Mă aplec spre robinet și îmi clătesc gura cu apă călduță, apoi scuip în chiuvetă.

— Există o problemă.

— O problemă?

— Da.

Găsesc un prosop și mă șterg la gură.

— Mama ta, spune el.

— Mama mea e în Australia.

— Știu, *amore,* dar e un risc. La un moment dat, o să se întrebe ce s-a întâmplat cu sora ta. Ambrogio tace și se încruntă la mine în oglindă. Ultimul loc în care Alvie o să apară în vreun document oficial e Aeroportul Catania, ca să te viziteze pe tine.

Căcat. Are dreptate. Maică-mea e un risc, la dracu'.

— Și ce facem? întreb eu. Unde e cadavrul?

Mă șterg pe față cu un prosop.

— Cadavrul e la băieții mei, aici, în Taormina.

— Și?

— Cred că e mai bine să ne comportăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca înainte de sosirea ei.

— Și maică-mea?

— Trebuie s-o suni și să-i spui că Alvie a murit. Invit-o la înmormântare.

Ce *mama dracu'?*

— Înmormântare? Ce înmormântare? Parcă ziceai că nu putem să facem așa ceva?

— Spune-i că înmormântarea e azi. Ea e în celălalt capăt al lumii; n-o să vină. Dar dacă vine, e în regulă. Cadavrul e acasă la Nino, pentru orice eventualitate. Suntem în Sicilia; putem să organizăm o înmormântare neoficială. E al dracu' de greu, dar nu imposibil. Se întâmplă mereu.

Las apa să curgă în chiuvetă și clătesc pasta de dinți. Șuvoiul de apă curge în spirală spre conductă: gâlgâie și dispare. Probabil că Ambrogio are dreptate. Maică-mea ar veni dacă Beth ar fi cea moartă, dar e un drum al naibii de lung doar ca să te uiți cum niște necunoscuți astupă o groapă în care zace o persoană pe care n-ai avut-o la inimă. Îmi înfig unghiile în mânerul de plastic al periuței de dinți.

— O s-o sun, îi spun.

N-am de ales. Dar, dacă vine, am încurcat-o. E singura care a reușit vreodată să ne deosebească.

— O sun azi… dar vreau să văd.

— Ce să vezi?

Ambrogio își pune mâinile pe umerii mei și îmi masează gâtul. Doare. Sunt încordată.

— Unde o pun. Unde o îngroapă.

Vreau să mă asigur că o să fie în pământ.

— Nu cred că vrei să vezi asta; n-o să fie plăcut.

— *Trebuie* să văd.

Trebuie să știu că nu se mai întoarce.

Ne privim în ochi, în oglindă; Ambrogio stă în spatele meu.

— *Vin și eu,* îi spun.

El oftează și scutură din cap.

— Bine. Poți să vii. O să-l sun pe Nino să-i spun. Îmi

împresoară talia cu brațele și mă trage lângă el. Totul o să fie bine, Beth.

Ambrogio emană căldură, mă face să mă simt bine. Dintr-odată, îl cred. Totul o să fie foarte bine. Încă țin în mână periuța de dinți; o pun la locul ei, pe etajeră.

— Hei, de ce folosești periuța mea? spune el. Spală-te cu a ta.

19.

Stau în mijlocul *dressingului* și privesc în jur: ca un copil la cofetărie. Uită-te la hainele astea minunate! Toate sunt *haute-couture,* haine scumpe, de firmă. Cum de-și permitea Beth toate astea? N-avea cum să câștige atâția bani din romanul ăla. Oare i le-a cumpărat Ambrogio din moștenirea de la părinți? Sau face o căruță de bani din comerțul cu artă? Ce să port? Ceva negru, nu-i așa? Dar nu. Să ne comportăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca înainte. Așa a spus Ambrogio. Bine, dragul meu: cum spui tu…

Aleg o rochie galben-aprins de la Roberto Cavalli, cu tiv auriu la guler și la mâneci. Găsesc și niște platforme galbene din piele lăcuită care se asortează perfect. Galbenul aprins și minunat ca soarele sunt în ton cu dispoziția mea. Atât timp cât toată lumea crede că sunt Beth, n-am de ce să-mi fac griji. Nu există nicio lege care impune să salvezi viața oamenilor. Patru minutele: ce-i asta? Nimic. Dacă aș ajunge la tribunal, cred c-aș scăpa.

Dacă aș putea s-o împiedic pe maică-mea să vină, am dat lovitura. Gata cu Alvina Knightly. Am rezolvat; sunt milionară. Mă învârt în fața oglinzii și admir rochia. Arăt ca o vedetă de televiziune, o tipă fermecătoare de la *Big Brother*. Sunt căsătorită cu cel mai seducător tip de pe insulă, tipul pe care îl merit. Cui îi pasă că el plănuia s-o omoare pe Alvie? Eu nu sunt Alvie. Sunt Beth. Sunt în siguranță. *Eu* sunt cea care deține controlul. Eu sunt cea care e încă în viață. Atât timp cât Ambrogio crede că eu sunt Beth, o să fiu în regulă. O să fiu o Beth cât mai bună posibil. O să fiu chiar mai ceva decât *Beth.*

Nici nu se pune problema să mă întorc în Archway, când pot avea toate astea!

Și, în sfârșit, sunt mamă! Tocmai am câștigat un fiu fără să trec prin chinurile facerii. Dar, pe de altă parte, și Beth la fel; a născut prin cezariană (prea stilată ca să nască natural).

Pentru mine, toate Crăciunurile au venit acum!

Îmi aplic machiajul lui Beth pe îndelete, fredonând în șoaptă melodia clasică a lui Kylie: „I Should Be So Lucky". Fond de ten Chanel, luciu de buze Juicy Tube, rimel Benefit… mă dau din plin cu Miss Dior Chérie. Găsesc peria lui Beth pe noptieră, îmi pieptăn părul pe spate și îl prind în coc, ca ieri. Arată destul de bine, dar trebuie să-mi aduc aminte s-o sun pe coafeza aia. O să caut iPhone-ul lui Beth mai târziu. Poate îmi fac și manichiura? Un tratament facial, un masaj și o împachetare din alea în staniol, ca pe un curcan înainte să-l bagi la cuptor. Mă întreb cât o să țină bronzul ăsta fals. Trebuie neapărat să fac plajă azi. Mă uit în oglindă: nici urmă de Alvina. Sunt gata.

O iau pe coridor, împleticindu-mă, nesigură pe platforme. Asta e cel mai greu, dacă vrei să fii Beth: tocurile de cincisprezece centimetri. Ea s-a îmbrăcat întotdeauna de parcă tocmai ieșea de la o prezentare de modă: London Fashion Week, Paris, Milano. Mă sprijin de pereți ca să-mi țin echilibrul. Găsesc o fereastră care dă spre piscină. Inspir cu putere și mă uit afară: în curtea interioară, se află locul pe care a stat trupul lui Beth. E gol. E curat. Piscina pare calmă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Apa albastră scânteiază în soarele de dimineață. Poate fac o baie mai târziu? Pot să fac ce vreau eu.

Simt că mă cuprinde brusc elanul, o furnicătură mă trece din cap până-n picioare. Un fior. O explozie. Cele mai îndrăznețe visuri ale mele s-au împlinit. Mă aplec pe fereastră și inspir adânc. Simt deja că o să fie arșiță, o arșiță al naibii de nasoală. Dar e adevărat că Beth m-a avertizat în emailul ei: *„Adu-ți un bikini și pălărie de soare; aici e crimă".* Astăzi nu mă deranjează căldura, înțelegeți; e o vreme perfectă pentru bronzat. Beth era bronzată ca Tom Hanks în *Naufragiatul.* N-o

să mă dea nimeni în vileag. N-o să pierd! E jocul meu, și o să câștig: o să iasă perfect!

Umblu în jurul vilei până găsesc bucătăria. Casa asta e un labirint. Mă uit după David Bowie. Sala de gimnastică. Cinematograful. Camera de muzică. Biblioteca, în sfârșit, o dibuiesc; o bucătărie enormă. E conform tradiției siciliene: pardoseală alb cu galben și plafon din lemn, tigăi strălucitoare de cupru atârnate de o bară. Aromă de lămâi proaspete și de ceva la copt. Pe un bufet, e ceramică pictată de mână. Arată ca o reclamă la Cath Kitiston. Totul pare de o curățenie sclipitoare.

O femeie stă cu spatele la mine. E Beth? Încremenesc. Întregul trup mi se tensionează. Dar părul ei e altfel: cârlionțat și brunet. Se întoarce și vede că mă zgâiesc la ea.

— *Ciao, signora!* spune ea, zâmbind.

Acum îmi amintesc. Trebuie să fie Emilia. Emilia și Ernesto au fost în parc. Deschid gura. Nu știu italiană (doar înjurături… și *pizza* și *cappuccino*) așa că spun „Bună”. Ce noroc că Beth nu s-a obosit să învețe italiană! Ar fi fost ciudat.

— Ce mai faci? spune ea.

— Bine, spun eu.

Mai bine ca niciodată. Sunt Elizabeth. Totul e minunat.

— Tu ce mai faci? Ce face Ernie?

Mă duc la cărucior și mă uit înăuntru. Ernie doarme dus. Are gura deschisă și pe bărbie i se prelinge puțină salivă. Nu-mi vine să cred cât e de frumos. E perfect. E superb și e doar al meu. Întind mâna și mângâi cu degetul obrazul lui moale. Pleoapele lui zvâcnesc, dar el nu se trezește.

— Ah, doarme! spune Emilia.

Întinde mâinile ca să mă îmbrățișeze, în stil italian: un sărut scurt pe fiecare obraz și o strângere în brațe care îți rupe oasele. Emilia miroase minunat: săpun de lavandă? Mă bucur că mi-am amintit parfumul lui Beth.

— E bine, spun eu.

Zâmbesc și îmi încrețesc ochii afectuos, așa cum am văzut-o pe Beth că zâmbea când vorbea cu bona.

— Unde e sora ta, Alana?

O, Doamne! Nu pot să cred. Ce-i pasă ei?

— Alvie a trebuit să se întoarcă acasă, în Londra, spun eu. Probleme la serviciu. Are o slujbă extraordinar de importantă. E poet-șef la *The Times Literary Supplement.*

Emilia se uită la mine inexpresiv.

— Cappuccino? spun eu.

— Fac imediat, *signora,* spune ea zâmbind.

De fapt, nu am deloc nevoie de cafeină; deja freamăt și sunt perfect trează. Am uitat că sunt mahmură. Asta nu se întâmplă *niciodată.* Uneori, mahmureala mă ține două sau trei zile. Chiar patru. O dată, am stat o săptămână întreagă în spital. Emilia își face de lucru cu un vas argintiu și o pungă plină cu cafea boabe. Nu-mi dezlipesc ochii de ea. S-ar putea ca ea să nu fie disponibilă întotdeauna și trebuie să știu cum să fac o cafea în propria bucătărie. Nu se vede niciun Nescafe instant și nicio cafetieră; habar n-aș avea de unde să apuc lucrurile.

Emilia depistează, pe un raft de sus, un aparat mic, argintiu și apoi îl demontează. Umple partea de jos cu apă dintr-un filtru. În altă mașinărie toarnă boabe ciocolatii și apoi apasă comutatorul. Se aude un zumzet asurzitor și se simte mireasma cafelei proaspăt măcinate. Îmi lasă gura apă. Emilia ia o lingură de cafea fin măcinată și o pune în chestia argintie. Apoi dă drumul la gaz și aprinde focul cu un băț de chibrit lung și subțire. Mă uit unde ține chibriturile, în caz că o să am vreodată nevoie de ele: într-un vas mic de ceramică din stânga aragazului.

— *Due minuti,* spune ea.

Cred că asta înseamnă *două minute.*

— Vrei lapte? mă întreabă ea.

Dau din cap că da. Aparatul bolborosește. Emilia toarnă un centimetru de cafea într-o ceașcă minusculă și apoi adaugă o linguriță de lapte aburind. *Asta e tot?* Nici gând. Eu sunt obișnuită cu cănile mari de la Starbucks: doi litri de spumă într-o găleată cu vârtej de caramel. Ceașca asta e cât un degetar.

— Mersi, spun eu.

Super. Iau o gură. *Dumnezeule mare!* Parc-ai bea acid.

— Uh! fac eu. Vreau puțin zahăr.

Emilia se uită la mine de parcă tocmai am aterizat pe planeta asta.

— Dar, *signora, mi dispiace*! Spui întotdeauna *zahărul e crimă*?

— Da, mă rog, m-am răzgândit.

Torn câteva linguriță și amestec până dispare amăreala. Ea se uită la mine ciudat, cu capul înclinat într-o parte. Hmm, Emilia; va trebui să am grijă cu ea. Dacă am fi într-un roman, ea ar fi cea care m-ar da de gol. În poveștile polițiste, întotdeauna servitorii sunt cei care știu exact ce se întâmplă: majordomii, servitoarele, bonele și menajerele. Se ițesc de după perdele. Ascultă pe la uși. Ei sunt ochii și urechile celor de sus. Niciun scandal nu le scapă. Niciun secret nu trece de ei. Da, va trebui să stau cu ochii pe ea.

— Unde e Ambrogio? o întreb.

— Înoată, spune ea.

Mă uit pe fereastră spre piscină. E nemișcată ca un iaz de moară.

— În mare.

A, da. Uitasem de mare. Acum, ce să fac? Trebuie să mă descarc puțin de tensiunea asta nervoasă; sunt ca un arc. Oare să fac o plimbare și să explorez noul meu cartier? Aș putea exersa mersul pe noii mei pantofi.

— Cred că o să fac o plimbare… până la amfiteatru! spun eu.

Beth obișnuia să meargă acolo. I se părea „inspirator”. Și poate că paznicul ăla o să fie acolo; ar putea să-mi explice ce se întâmpla cu Beth.

— Ne vedem mai târziu.

Mă aplec deasupra cărucioruluiși îl sărut pe Ernie; obrăjorul lui e cald și moale. Ies din bucătărie și intru în hol. Mă descurc destul de bine cu tocurile cui. Dar apoi îmi aduc aminte: trebuie să dau un telefon internațional. O, Doamne! O să fie chinuitor. Va trebui s-o trezesc; în Sydney, e miezul nopții. Ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac e să vorbesc cu maică-mea.

20.

— Cum adică, *nu mai e*?

— Adică e *moartă,* mamă. Îmi pare rău.

Urmează o tăcere stingheră. Lipesc receptorul mai bine de cap și înfășor cablul ondulat în jurul degetelor.

— Alo?

— Beth? Beth? Se întrerupe, scumpo. N-am auzit nimic din ce-ai spus.

Trag adânc aer în piept. O să fie o adevărată tortură. N-am mai vorbit cu maică-mea de luni de zile. Sau poate un an. De obicei, evit să-i răspund la telefon, nu că ea ar face-o vreodată. Nu știe să utilizeze e-mailul. Nu știe că există Facebook sau Twitter. O dată, am primit o carte poștală din Ayers Rock, dar asta a fost în decembrie 2009. Tresar când aud accentul nazal australian din vocea ei. Tot ce spune sună ca o întrebare; fiecare replică a ei are pe final o inflexiune ascendentă. E ca și cum ai fi rudă cu cineva din *Neighbours*: Madge Ramsay sau altcineva. Oare mai e personajul ei?

— E vorba de Alvie, mamă, spun eu încet și răspicat, de parcă aș vorbi cu un copil dificil. A avut loc un accident. E *moartă.*

Ca pasărea *dodo.*

Nu se aude nimic preț de aproximativ un minut. Cred că s-a întrerupt.

— Alooooooooooo? spun eu. Mamă?

— O, Doamne… Cine a murit?

La dracu'.

— *Al-vi-na,* spun eu, oftând.

— A, înțeleg, spune ea în sfârșit.

Aud ușurarea din vocea ei, de la celălalt capăt al lumii. Dumnezeule! Știam eu! E adevărat. A urât-o întotdeauna pe sărmana Alvie. Ce-am făcut ca să merit asta? E atât de nedrept. Nici măcar nu e tristă. Abia dacă e puțin tulburată. Îmi înghit lacrimile.

— Înmormântarea e azi, așa că probabil n-o să ajungi. *Cu*

siguranță n-o să ajungi.

— Cum s-a întâmplat? întreabă maică-mea, vorbind peste mine.

Îmi face plăcere să aud că acum pare puțin mai tristă, chiar dacă n-aș spune că e *înnebunită*.

— *A* fost un accident la piscină, spun eu. Era beată.

Pare plauzibil. Lui Alvie i-a plăcut întotdeauna să bea. I-a plăcut să bea până nu mai simțea nimic și lumea i se părea mai bună. Și apoi să mai bea încă ceva. Și încă ceva. Și încă ceva. Și să nu-și mai aducă aminte drumul spre casă. Și uneori (adesea) nu mai ajungea acasă deloc. (Locuri în care am dormit, altele decât paturi: coridoare, șanțuri, tufișuri, scări, lifturi, autobuze, bălți.)

— Beată, repetă maică-mea. La piscină. Înțeleg. Pare departe, și mai îndepărtată acum, mai departe de emisfera sudică, Jupiter sau Marte. Tipic pentru ea. N-aș putea spune că mă surprinde. A fost întotdeauna…

— Cum spuneam, o întrerup eu, înmormântarea e azi…

Întind firul telefonului între degete până ajunge încordat și drept ca o funie de spânzurătoare. Nu o surprinde. Se aștepta oarecum la asta. Poate chiar *jubilează*.

— Îmi fac rezervare.

Căcat.

— Nu! Mamă, nu trebuie să vii. Am început să vorbesc mai tare; încerc să-mi controlez vocea. N-o să ajungi la timp și, oricum, nu mai ai ce să faci acum.

Urmează o pauză, în timp ce maică-mea se gândește la asta. Îmi țin respirația. Aud cum neuronii ei huruie ca niște roți dințate în mișcare. *E un drum lung. Sunt o grămadă de bani. Și a murit doar Alvina, nu Beth. Te rog nu veni, mamă,* încerc eu s-o conving fără vorbe. *Nu veni, la dracu'.*

— Nu puteți amâna înmormântarea, scumpo? Nu înțeleg.

— Așa se procedează aici. Trebuie să fie înmormântată azi. E o chestie catolică. Sigur n-ai avea cum să ajungi. Îmi pare rău.

Îmi las vocea să se frângă, cu doza potrivită de „tristețe". Aș vrea să se termine odată convorbirea asta telefonică. Dacă

ar fi murit Beth, atunci venea, nici nu se punea problema. Dacă ar fi murit Beth, urca în primul avion. Acum ar trebui să închid. Să întrerup?

— Ei… spune ea meditativ. Dacă așa spui tu, scumpo. Chiar ar trebui să fiu acolo. Dar sunt *foarte* ocupată cu vânzările de dulciuri ale parohiei și… ei, păcat că n-o să fiu la înmormântarea propriei mele fiice.

— Hmm.

Ca și cum i-ar păsa. Incredibil. Practic dansează – chiar dansează *lasciv* – pe mormântul meu.

— Îmi pare rău că nu pot fi alături de *tine*… tu ești bine?

— Sunt bine, spun eu. Adică, mă rog, evident… suntem cu toții în stare de șoc.

— Bineînțeles, spune ea. E absolut îngrozitor, Beth, dar mă bucur foarte mult că n-ai fost tu în locul ei.

O, Doamne, *iar?* Nu mai suport. Mai întâi Ambrogio, și acum propria mea mamă. Îmi bag pumnul în gură și mușc tare. Durerea îmi reprimă lacrimile, dar nu pentru mult timp. Cel puțin, maică-mea n-a uneltit să mă omoare. Dacă nu cumva era implicată și ea în plan, cu Ambrogio? Nu pot să am încredere în Ambrogio. Nu pot să am încredere în maică-mea. Scrâșnesc din dinți și îmi țin respirația. Păstrează-ți cumpătul, Alvina. Haide!

Punem capăt convorbirii. Exact cum am vrut. Maică-mea nu vine, n-am încurcat-o chiar de tot. Dar o parte din mine e absolut furibundă. N-a fost nevoie de prea multă tehnică de persuasiune. Cum îndrăznește să nu vină la înmormântarea mea? Vânzările de dulciuri ale parohiei? Cui dracu' îi pasă de ele? Asta îmi confirmă bănuiala de-o viață: maică-mea n-a avut-o niciodată la inimă pe Alvina. De la bun început, a fost vorba doar de Beth. Întotdeauna a crezut că noi suntem Jekyll și Hyde. Refuz categoric să plâng. Pentru mine, maică-mea e ca și moartă acum.

Pe o măsuță din lemn lăcuit din colțul camerei e o vază veche. E pictată de mână în albastru, cu flori albe splendide și un model delicat în jurul gurii. O ridic cu atenție, ținând-o de la bază cu amândouă mâinile, și o arunc pe podeaua

mozaicată.

Se sfărâmă în mii de bucățele.

•

Până la amfiteatru sunt doar două minute de mers pe jos, dar aș vrea să fi luat un taxi. Aerul e nemișcat și ca de cuptor. E mult prea cald ca să te miști. Stârnesc praful de pe pământul uscat ca iasca și încerc să merg ca Beth: cu bărbia ridicată, umerii trași în spate, calmă și încrezătoare. Spre deosebire de mulțimea prost îmbrăcată de ieri, nu e aproape nimeni aici. E o atmosferă stranie de abandonare, practic pustiu. Mă alătur celorlalți doi turiști de la coadă și încerc să mă integrez. Nu merge; se întorc și se holbează la mine. Sunt prea bine îmbrăcată. Sau poate din cauza galbenului reflectorizant? Sunt pe punctul de a le arunca o căutătură încruntată, dar apoi îmi amintesc că eu ar trebui să fiu Beth. Încerc cel mai drăguț zâmbet de salut al meu. Oamenii par puțin speriați. Se întorc cu spatele și șușotesc.

Marea e de un verde-albăstrui urât; fundul apei e înțesat de mănunchiuri de alge ca niște vânătăi. Lumina soarelui se reflectă din apă și îmi arde retinele. Cerul e insuportabil de albastru.

— Elisabetta! Elisabetta!

Un bărbat aleargă spre mine și se oprește la capătul cozii, cu respirația tăiată.

Are ochi de un albastru-deschis și un păr blond dezordonat, neobișnuit pentru un sicilian. Probabil e paznicul ăla, cel pe care l-am văzut ieri. Poartă uniformă. Sigur el e.

— Elisabetta? Tu ești? Sau… ești cealaltă?

Ne uităm unul în ochii celuilalt. Tac. Întorc privirea.

— Sunt eu, *Elizabeth,* îi spun.

— Bineînțeles. E totul în regulă?

— Sigur, spun eu. Ce mai faci?

Cum îl cheamă? Beth nu mi-a spus. Și nu prea pot să-l întreb acum. Ce bine dacă ar purta un ecuson cu numele.

— *Bene, bene.* Unde e sora ta?

Paznicul zâmbește larg. Se uită peste umăr, în căutarea surorii mele gemene, a distracției gratuite asigurate de noi.

— Ah, Alvina s-a dus acasă, spun eu, cu un aer nonșalant.

Dintr-odată, mi-e prea cald. Îmi simt palmele lipicioase; le șterg într-o parte și-n alta pe rochia galben-aprins a lui Beth. Mi-aș dori să am ceva de băut.

Paznicul se încruntă.

— Deja? Abia a ajuns aici.

— Da, știu. Probleme la serviciu…

El îmi studiază fața. Eu mă uit la pantofii mei. Simulez un căscat și îmi încrucișez brațele, mă prefac interesată de un afiș la *Nabucco.*

— Deci… ești… chiar ești bine? mă întreabă el, *din nou.* De ce mai ești aici? Credeam că planul era să fugi. Credeam că pleci azi-noapte.

Mă uit la locul în care îmi atinge brațul: unghii roase, ceas electronic. Nu vreau să mă atingă; nu știu pe unde-a umblat.

— Sunt în regulă, spun eu, trăgându-mă la o parte.

Nu-mi invada spațiul. Ce-i pasă lui? Ce știe el despre *planul* ăsta?

— Ești *Elisabetta,* nu-i așa? întreabă el.

Vocea lui se stinge. Ochii lui îmi urmăresc corpul, până la degetele de la picioare. Respiră, Alvie. Respiră. *E în regulă.* Ai o ținută foarte „Beth”. N-aș avea cum să arăt mai mult ca sora mea geamănă. Și atunci, de ce tremur? De ce mi se prelinge pe piept o broboană de transpirație? De ce îmi bate inima atât de tare în urechi? Căcat, sper că el n-o aude.

— Da, eu sunt. Ți-am spus deja. Alvie s-a dus acasă.

O, Doamne, care e problema lui? N-ar fi trebuit să vin aici. A fost o greșeală.

El oftează și își scutură părul auriu: dintr-odată, pare îngrijorat. Îmi împresoară gâtul cu brațele, mă trage spre el și mă îmbrățișează cu putere. Simt mirosul gelului de păr pe care l-a folosit – asta înseamnă că își aranjează înadins părul așa? Probabil e stilul „tocmai m-am dat jos din pat”. Stau dreaptă, țeapănă ca un cadavru; nu-mi place să fiu îmbrățișată de oameni complet necunoscuți. Dar apoi îmi amintesc: el nu e un necunoscut; eu ar trebui să fiu Beth, se presupune că suntem prieteni. Se pare că i-am mărturisit *totul.* Se pare că

știe totul despre planul ăsta. Așa că îl îmbrățișez și eu. Trebuie să aflu ce știe tipul ăsta. Decid să-mi asum un risc.

— Urma să plec azi-noapte târziu, spun eu, desprinzându-mă.

— Știu, atunci de ce mai ești aici? E periculos, Betta.

— Ah, m-am gândit că, de fapt, poate e mai bine să rămân, spun eu arătând în jur spre panoramă și teatru. Cred că începe să-mi placă aici.

El se uită la mine ciudat, preț de o jumătate de secundă, cu o expresie nedumerită pe fața lui tânără.

— Dar, Elisabetta, mi-ai spus că n-ai de ales, spune el în timp ce ochii îi zvâcnesc de la stânga la dreapta, examinând amfiteatrul gol. Dacă rămâi, mori. Și tu, și copilul.

Aștept să izbucnească în râs, să spună că a fost doar o glumă, dar el își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, în tăcerea stingheră, și așteaptă replica mea. Nu răspund. Mă uit la ceas ca și cum aș avea o întâlnire și nu vreau să întârzii.

— Căcat. Îmi pare rău. Trebuie să plec.

Mă întorc și o iau spre ieșire.

— Elisabetta? Unde te duci?

— Ne vedem mai târziu, strig eu peste umăr.

— Nu te duce acasă! Nu ești în siguranță!

Ies din teatru alergând cât îmi îngăduie pantofii ăștia galbeni, ridicoli. Fug pe drum și cobor dealul gâfâind, fac slalom, mă clatin, alerg pe alei, apoi sar un gard și intru într-o grădină. Altă grădină. O alee. Un drum. Apoi mă pierd într-o livadă de citrice, cu copaci care se învârt în jurul meu, mă agăț de crengile lor, mă împiedic de rădăcinile lor. Alerg și tot alerg, până când plămânii încep să-mi ardă, iar eu gâfâi disperată în aerul înăbușitor. Albine și viespi îmi bâzâie în față. Dau din mâini și mă pocnesc de una singură. Sunt deja plină de mușcături de țânțari. Țara asta încearcă să mă devoreze.

Mă prăbușesc la poalele unui copac bătrân și noduros, mă sprijin cu spatele de trunchiul lui, în timp ce pieptul mi se zbate și mâinile îmi tremură. Mă uit în jos la trupul meu întins pe pământ. Nu seamănă deloc cu mine. Nu mă simt eu însămi.

Livada e presărată cu portocale și lămâi. „Portocale și lămâi, spun clopotele de la St. Clement's". Cântam cu Beth cântecul ăsta la școală.

N-ai de ales, a spus paznicul. *Dacă rămâi, mori.*

Nu știu ce-o să fac. O parte din mine vrea să fug și să tot fug, și să nu mă mai opresc niciodată. E o insulă. Aș ajunge curând la mare. Apoi aș înota și iar aș înota, până la epuizare. O parte din mine vrea să mă întorc la vilă, să-mi iau pașaportul și să gonesc la aeroport. N-am unde să mă duc. N-am rude. N-am prieteni. Până și maică-mea mă crede moartă. „Portocale și lămâi, spun clopotele de la St. Clement's. Îmi ești dator cu cinci șilingi, spun clopotele de la St. Martin's. Când îmi dai banii? spun clopotele de la Old Bailey. Când o să fiu bogat, spun clopotele de la Shoreditch". Mă lupt cu impulsul de a mă smiorcăi.

Adună-te puțin, Alvie. Ce mama dracului, revino-ți.

Îmi șterg obrajii cu degetul și îmi trag nasul. O să rămân. Asta ar fi vrut și Beth. Ambrogio are nevoie de o soție. Ernesto are nevoie de o mamă. Așa ar fi altruist.

Dar de ce era paznicul ăla așa de îngrijorat din cauza mea? De ce m-a pus Beth să schimbăm rolurile? Ce avea noaptea trecută? De ce plângea? Atât de supărată? Și de ce dracu' era plină de vânătăi?

Habar n-am ce se întâmplă.

Singura modalitate să aflu vreodată e să fiu Beth. Așa că trebuie să merg mai departe. E singura soluție. O să fiu Beth pentru totdeauna, dacă trebuie. O să continui să fiu Beth până în ziua când pun mâinile pe piept. Mă ridic de jos și mă scutur de praf. Rochia cea drăguță a lui Beth e plină de țărână. Dacă ar vedea-o așa, m-ar omorî. Mă uit la etichetă. Îîîh: exclusiv curățare chimică. Super. Mi se pare normal.

21.

Parco dell'Etna, Sicilia

Nino arată de parcă tocmai a coborât de pe platoul de filmare la pelicula *Nașul.* Presupun că așa e moda în această parte a Siciliei. Arată mișto, așa cum arătau mișto Al Pacino și Michael Corleone. Mustață potcoavă. Geacă neagră, cravată neagră, pălărie gri de fetru cu bandă neagră pe margine. Acum îmi aduc aminte: e tipul pe care l-am văzut ieșind pe furiș din vilă când am ajuns aici.

— Frumoasă pălărie, spun eu.

Nu răspunde. Nu spune nimic, în timp ce urcăm în dubița lui neagră și strălucitoare și gonim prin zona rurală siciliană. Pune Metalica la un volum care îți distruge timpanele („Master of Puppets", îmi place melodia asta) și dă din cap pe basul dement.

— *Dov'è il cadavere*? strigă Ambrogio.

— *Bagagliaio,* răspunde Nino.

— Ce? spun eu, întorcându-mă spre Ambrogio. Stau în spate de una singură și mănânc Pringles cu brânză și ceapă. Vreți și voi? le ofer eu.

Ambrogio îmi aruncă o privire ciudată și scutură din cap.

Nino și Ambrogio stau în față. De oglinda retrovizoare atârnă un odorizant auto cu aromă de gumă de mestecat. Pe bord, e lipită cu bandă scotch o imagine cu Iisus. Un rozariu cu mărgele de lemn și un crucifix de argint.

— Sora ta e în benă.

Mă înfior și mă întorc spre spatele mașinii, bag Pringle-ul nemâncat înapoi în tub și pun capacul. Peste benă e trasă o copertină neagră și groasă, așa că nu pot privi înăuntru.

— Serios? strig eu. E acolo?

— Da, strigă Ambrogio.

— Ești sigur?

— Ce? strigă Ambrogio, uitându-se peste umăr. Vrei să te dai jos să arunci o privire? Crezi cumva că Nino a uitat-o? Ne ducem să îngropăm un cadavru, dar am uitat cadavrul? Tipul ăsta e profesionist, nu-i așa, Nino?

— Profesionist, spune Nino.

Ar trebui să-l cred; doar că pare foarte neverosimil ca trupul surorii mele moarte să fie în bena mașinii. La urma

urmei, mergem pe stradă la lumina zilei. Nino conduce încă și mai urât decât Ambrogio. E clar că nu-i pasă de viață. Bănuiesc că aici așa conduc toți, așa că n-ar trebui să ne oprească poliția. Ar părea suspect dacă am respecta limita de viteză. Dar dacă ne opresc la întâmplare și percheziționează mașina? Un control de rutină? Atunci, am încurcat-o. Îmi mijesc ochii și cercetez drumul în căutarea vreunei mașini de poliție, dar nu văd niciuna. Alunec dintr-o parte în alta pe bancheta din spate și la fiecare colț de stradă mă izbesc de câte o portieră. Poate că așa a căpătat Beth vânătăile? Nu există nicio centură de siguranță. Nu ești deloc în siguranță.

Mă uit pe geam la chiparoșii înalți care se subțiază spre cer, ca niște lumânări lungi și verzi, la stânca golașă și cenușie de pe dealuri. Autostrada spre Catania șerpuiește pe lângă coastă și nu suntem foarte departe de țărm. Poate o să arunce cadavrul undeva în mare? Îngropată în mare, ca Osama bin Laden. Sper să nu plutească, ca o vrăjitoare.

— Unde mergem? întreb eu în cele din urmă.

— Un prieten al lui Nino își construiește o casă la țară, spune Ambrogio, ridicând vocea ca să acopere muzica. Nu-i așa, Nino?

Solistul țipă „Master! Master!” Basul bubuie.

— Casă la țară, spune Nino.

— Așa… spun eu. Și?

— O să vezi.

Ajungem într-o zonă rurală izolată, undeva nu foarte departe de Catania. Nino o ia pe un drum de pământ și mergem timp de câteva minute printr-o pădure. Drumul e plin de rădăcini de copaci și gropi. Salt întruna pe bancheta tare din spate. Copacii sunt înghesuiți unii în alții și blochează razele soarelui. E penumbră, din ce în ce mai întunecat. Când ajungem într-un luminiș, Nino oprește mașina. La început, mi se pare că nu e nimic acolo, doar un luminiș între copaci, pământ pe jos și o mică fâșie de cer care privește în jos prin frunziș. Apoi observ un morman de bolțari, o gaură în pământ și o camionetă parcată undeva în spatele crengilor. În camionetă e o betonieră. Practic, e un șantier.

— Vrei să cobori? Poți să rămâi în mașină, dacă nu poți să suporți.

Ambrogio zâmbește forțat, apoi sare jos din dubiță. Tresar atunci când el trântește portiera.

De ce-oi fi vrut să vin și eu? Ambrogio e prost dispus, pentru că eu am provocat toată această agitație și nu m-am ținut de planul lui tâmpit. Îi privesc pe bărbați prin geamul fumuriu: Ambrogio, Nino și încă cineva. Nino stă lângă groapa din pământ: tăcut, nemișcat. Cu spatele la mine. Nu pare să se miște vreun pic. Nici măcar să respire. N-am mai văzut pe nimeni care să pară atât de calm. Omul ăsta are ceva. Nu-mi pot da seama despre ce e vorba. Dintr-odată, începe să mi se pară mult prea cald în mașină. Sufocant. Lipicios. Aerul condiționat e închis. Odorizantul cu miros de gumă de mestecat îmi face greață. Trebuie să mă dau jos; mi-e rău. Nu pot respira. Deschid portiera și cobor din mașină.

— Domenico, *è pronto il cemento*?

— *Si, si, è pronto. È pronto.*

Un bărbat solid cu salopetă albastră murdară stă în spatele camionetei și fumează un trabuc cubanez. Bănuiesc că el e Domenico. Când mă vede, ridică privirea – are cicatrice de acnee, nasul rupt și părul ras periuță, ca la închisoare. Își lasă trabucul aprins pe marginea de metal și sare jos.

— *Professore*, spune Domenico, încuviințând din cap spre Ambrogio.

De ce i-a spus *Professore?* Domenico se întoarce spre mine.

— A murit sora ta?

Eu nu spun nimic. E evident, ce dracu'. Pentru asta suntem aici. Nu simt nevoia să fac conversație cu un individ complet necunoscut, mai ales unul care arată de parcă tocmai a săpat un tunel ca să evadeze de la închisoare: unghii înnegrite, murdărie pe față, pantaloni sfâșiați, freză de deținut: e ca un copil din flori urât al lui Steve McQueen și al unei cârtițe, dar ceva mai puțin frumos.

— Da, și fratele meu a murit săptămâna trecută, spune Domenico. Cu mațele scoase.

La naiba, ce scârbos!

Ambrogio scutură din cap.

— De ce dracu' spui asta în fața unei *doamne*?

Cred că Ambrogio se referă la mine. El și Domenico stau față în față.

— Da, spune Nino. Cui îi pasă de frate-tău? Era un tâmpit.

— Nu vorbi așa despre rude, omule, răspunde Domenico, întorcându-se spre Nino.

Vocea lui e ca șmirghelul.

— Nu era rudă cu *mine,* spune Nino. Maică-mea n-a făcut sex cu frate-său. Prostu' dracului. Ar fi trebuit să-l omor cu mâna mea.

— *Figghiu ri butana.*

— *Minchia.*

— *Stronzo.*

— *Che palle,* spune Ambrogio, băgându-se între ei.

Cei doi se despart, mârâind ca niște câini.

— *Basta,* spune Ambrogio. *Calma! Calma!*

— Ce s-a întâmplat? spun eu, întorcându-mă spre Nino. Cu fratele lui?

— A lins prea mult păsărică și a ajuns *pazzo,* spune el, aprinzându-și un Marlboro roșu și aruncând bățul de chibrit în fața lui Domenico.

A, bun. Așa cred că se explică.

Acum aș avea chef de-o țigară.

Nino și Domenico se duc în spatele dubiței și deschid portbagajul. Eu mă ghemuiesc lângă Ambrogio. El își aprinde o țigară. Acum *chiar* că am chef de o țigară.

— Ăăă, îmi dai și mie una? îl întreb.

Știu, știu că Beth nu fuma, dar mi se pare că e o situație excepțională. Plus că dacă nu consum niște nicotină, lucrurile ar putea să iasă urât. Adică, încă și mai urât. Dacă așa ceva e posibil.

Ambrogio îmi aruncă o privire, dar apoi încuviințează din cap. Îmi pune țigara între buze, apoi își aprinde una pentru el. Trag un fum adânc. Mă simt puțin mai bine. El mă prinde pe după umeri și mă strânge tare.

Atunci o văd și icnesc.

Beth nu e într-un coșciug sau ceva. Nu e nici măcar într-un sac. E pe jumătate goală, de un alb pur, lăptos. Încă poartă rochia Louis Vuitton furată de mine, cât de cât. Bareta e sfâșiată. Pe față are sânge uscat și părul ei e răvășit. Nu știu ce e atât de surprinzător. Probabil unde părul ei era întotdeauna perfect. Era întotdeauna atât de îngrijită.

— O, Doamne! spun eu.

Îmi acopăr fața cu mâinile.

Nino și Domenico apucă trupul lui Beth de umeri și glezne și o duc deasupra gropii din pământ. Gâtul ei e țeapăn și are brațele ridicate de o parte și alta a trunchiului. Bănuiesc că asta e rigor morțiș. Arată exact ca păpușa Barbie pe care am găsit-o la gunoi, atât că ea nu are capul desprins.

— *Uno, due, tre*, spun ei, apoi o aruncă în șanț.

Buf.

— Fundația clădirii, explică Ambrogio.

Apoi se apropie de ei și se oprește la marginea gropii. Mă duc după el. Stăm toți patru acolo și ne holbăm la cadavrul lui Beth. E cu fața în jos, pe pământ. Rochia i s-a ridicat și i se vede fundul. S-ar putea să poarte chiloți cu ață, dar în cazul ăsta, sunt atât de mici că din unghiul ăsta nu se văd. Mie mi se pare evident că e fundul *lui Beth*. Al meu pare mult mai mare. Cu vergeturi. Celulită. Arunc o privire spre Ambrogio, dar el nu pare să fi observat. Ciudat.

Pielea lui Beth e atât de albă, e ca și cum tot bronzul ei s-ar fi spălat în piscină. N-am văzut-o niciodată atât de albicioasă. Mă uit la antebrațele mele. Cred că bronzul fals s-a spălat la duș, așa că avem amândouă aceeași culoare. Ce noroc!

Domenico se întoarce la camionetă, se urcă și pornește motorul care tușește, se îneacă și se pune în mișcare bolborosind. Camioneta scoate un bipăit ascuțit și deasupra cabinei se aprinde o lumină albastră intermitentă, în timp ce mașina dă cu spatele spre șanț. Se târăște încet cu spatele, dureros de încet, și apoi se oprește. Domenico sare jos din cabină și face ceva la betoniera care mormăie, geme, se învârte și se înclină. Cimentul gros și umed începe să curgă spre gaura din pământ. Scoate un plesnet puternic în timp ce

lovește pământul proaspăt săpat și acoperă cadavrul. Labele picioarelor, gambele, genunchii, coapsele. Pleosc, pleosc, pleosc. Fundul, spatele, omoplații, capul. Simt miros de ulei ars. Din betonieră se înalță fuioare negre de fum. În câteva minute, Beth nu se mai vede, doar o groapă dreptunghiulară plină cu un terci gri-deschis.

Ce-ar face Beth dacă ar fi aici la înmormântarea mea? Ar fi atât de nepăsătoare? Rezervată? Relaxată? Ar suspina și ar hohoti isteric? Habar n-am. N-am niciun fel de termen de comparație pentru chestia asta. Tot ce știu e că dacă în groapă n-ar fi soră-mea, atunci aș fi eu. N-o să știu niciodată cât de aproape am fost de asta. Oare Beth m-a invitat aici ca să mă omoare? Scutur din cap. Nu. Nu Beth. Nici nu se pune problema. Dar Ambrogio? Arunc o privire spre el, dar el e atent la telefonul lui. Va trebui să stau cu ochii pe el. Presupun că ar trebui să fiu fericită că încă mă mai aflu aici.

Scot un suspin lung și adânc de ușurare, îmi strivesc țigara și o îngrop în pământ. Ambrogio, Nino și Domenico își fac simultan semnul crucii la piept. E ca și cum ar fi o coregrafie exersată, precum suita de dansatoare de la un concert T-Swiz. Fac și eu la fel.

Ne suim în mașină.

Mă uit la Ladymaticul lui Beth: 1.42 după-amiaza. Sper ca drumul de întoarcere să nu dureze prea mult; mi-am făcut programare la cosmeticiana lui Beth și nu vreau să întârzii.

22.

Taormina, Sicilia

— *Mamma mia,* ce repede îți crește părul! Am făcut șuvițele alea acum două săptămâni, și uită-te acum la rădăcinile tale! *Non ci credo…*

Cosmeticiana care, potrivit iPhone-ului lui Beth, se numește „Cristiana Salon”, stă în spatele meu și își trece mâna prin

părul meu. Ochii ei daţi cu dermatograf sunt măriţi de surpriză. Scutură din capul ei sclipitor.

— Hmm, spun eu, răsfoind *Vogue*-ul italian.

Aah, îmi place la nebunie rochia aia Valentino: minunată, cu volănaşe în cascadă şi decolteu adânc. E foarte de gală. Poate mi-o iau pentru ieşirile cu Ambrogio? Beth are nişte pantofi Jimmy Choo superbi, care s-ar potrivi de minune cu ea. Să mă duc la cumpărături în Taormina sau să zbor pe continent şi să fac o călătorie la Milano? Cum se numeşte cea mai celebră stradă de modă? Via Monte Napoleone? Pun pariu că toate celebrităţile merg acolo…

— Ai luat suplimente? întreabă Cristina. Sau ai mâncat stridii?

Ridic privirea de la revista deschisă din poala mea. Ne privim în ochi în oglindă.

— Ce? spun eu. Nu, n-am mâncat nimic.

— Stridiile sunt pline de zinc. Zincul îţi face părul să crească.

Ei, cine-ar fi crezut? Şi în spermă e o grămadă de zinc. Interesant că n-a întrebat dacă n-am făcut felaţie la greu.

— Şi ce s-a întâmplat cu genele tale false? Au căzut?

— Da, au căzut, spun eu. În piscină.

— Deja? Nicio problemă. Le refacem…

Iau o gură de Prosecco rece de pe măsuţa de toaletă: slab alcoolizat şi fructat. Îmi arunc o căpşună în gură şi încep să mestec. Telefonul lui Beth e pe măsuţă; îl iau şi privesc lung ecranul. Mi-e dor de Twitter. Nu-mi vine să cred că Beth n-are cont. Ce făcea toată ziua, dacă nu posta tweeturi? O să-i fac eu cont. Pentru mine. Pentru ea. Cu plăcere.

@TaylorSwift Bună, Taylor! Mă numesc Elizabeth Caruso. Cred că o ştii pe sora mea, Alvina. Oricum, voiam doar să te salut! Tweet. Pun pariu că lui Elizabeth o să-i răspundă. Mie nu mi-a răspuns niciodată.

Cristina îşi trece degetele prin părul meu, masându-mi scalpul. Unghiile ei false îmi zgârie pielea. Îmi trage părul pe spate, îl înfăşoară în folii şi îmi dă rădăcinile cu apă oxigenată. Miroase a înălbitor sau a odorizant de toaletă. Îi ia

o oră ca să-mi facă părul numai pachețele argintii. Cristina îmi povestește în cel mai mic detaliu despre despărțirea dintre Gina și Matteo, despre necazurile fiului ei cu echipa de fotbal de juniori din oraș și despre nunta Stefaniei la care a fost weekendul trecut. Îmi povestește în amănunt despre problemele pe care le are cu noul ei frigider-congelator, cu balonarea soțului ei (poate e alergic la ouă?) și ce s-a întâmplat seara trecută la serialul *Comisarul Montalbano.* Dau din cap ca și cum m-ar interesa. Cred că ar trebui să-i cunosc pe oamenii ăștia, reali sau ficționali.

Examinez micul spațiu publicitar de la sfârșitul revistei. Nu pot citi anunțurile, dar mă uit la imagini. Și în Italia sunt la fel de mizerabile ca în Anglia. N-aș putea spune că mi-e dor de slujba mea. Nu mi-e dor deloc de subsolul ăla. Și cu siguranță nu mi-e dor de Angela Merkel, și mă îndoiesc că ei i-ar fi dor de mine.

— Trebuie să-ți epilăm sprâncenele cu ceară, spune Cristina.

Dacă și-ar putea încreți fruntea umplută cu Botox, s-ar încrunta.

— Și ai nevoie de manichiură și pedichiură. S-ar putea să dureze toată ziua…

Cristina îmi trece un fier electric pe deasupra capului, ca să accelereze decolorarea părului cu apa oxigenată. Apoi își scoate pila și se apucă de unghiile mele de la mâini și picioare. Mi le vopsește cu roz-deschis „ca de obicei”, cu terminațiile albe, în stilul manichiurii franțuzești (îmi place „Rouge Noir” de la Chanel, dar nu e prea *Beth).* Chiar e mult mai convenabil atunci când cosmeticiana vine la tine, nu credeți? Cristina ridică un colț ca să verifice culoarea, apoi scoate foițele una câte una. Clătește decolorantul cu dușul deasupra căzii. Apa e caldă, minunată. Îmi usucă părul cu foehnul, făcându-mi onduleuri mari, apoi își îndreaptă atenția către fața mea.

Ia câteva zeci de gene false minuscule și le lipește cu lipici de genele mele. Durează o veșnicie. Sper că știe ce face. Vreau să mai pot deschide ochii. Vreau să mai fiu capabilă să

deschid ochii. Întinde puțină ceară topită pe pielea de deasupra sprâncenelor mele. Desprinde o bandă, apoi încă una, și încă una, smulgându-le repede. Țip! Arde! Și doare, la dracu'!

După ce termină, ne uităm în oglindă.

— Îți place?

— La nebunie.

Tweet. Tweet. Tweet.

E un mesaj de la Taylor Swift, care îi răspunde lui Elizabeth Caruso: „Bună, draga mea! Mă bucur să te cunosc! Te îmbrățișez xoxox".

•

— Emilia? Emilia!

— *Și, signora?*

Vocea se aude din celălalt capăt al vilei.

— Mă duc cu Ernesto pe la magazine.

Ambrogio e plecat undeva cu prietenii lui. E timpul pentru puțină terapie la cumpărături.

— Și, *signora,* spune Emilia.

— Mă întorc până la trei.

— *Și, signora. Ciao, signora.*

— *Ciao,* spun eu.

Îmi place să spun *ciao.* Mă face să mă simt mișto. Plus că aici așa se vorbește, deci nu e ceva pretențios. Ciao, ciao, ciao.

Îl așez pe Ernie în cărucior: un „Balmoral" Silver Cross. Beth spunea că și ducesa de Cambridge are unul exact la fel pentru prințesa Charlotte.

— Să mergem la cumpărături! spun eu.

Ernie îmi zâmbește, încântat; ochii lui mari și albaștri sunt măriți de plăcere. Ciufulesc cârlionții moi și aurii de pe capul lui grăsun, rotund. El chicotește, salivează și dă în sus și-n jos din brațele lui dolofane, ca un pui abia ieșit din ou.

— Ma, ma, ma.

Îi mângâi obrazul trandafiriu.

— Frumosule.

Simt un val de iubire maternă. Încă nu-mi vine să cred că e doar al meu. Mi-am dorit întotdeauna un copil cu Ambrogio.

Am visat la clipa asta opt ani întregi, și acum iată-l pe Ernesto aici! Copilul meu. Nu mă pot abține să simt că așa a fost sortit. Mă aplec deasupra căruciorului și fac un selfie cu mine și Ernie cuibăriți unul în altul. Îl postez pe contul de Facebook al lui Elizabeth: „Eu și superbul meu băiat!!!" Ies cu căruciorul pe alee și apoi pe drum.

E o zi minunată. Îmi pun pe nas ochelarii de soare ai lui Beth, ca să-mi protejez ochii de soarele orbitor, apoi trag acoperișul căruciorului, ca să-l protejez pe Ernesto. Vedeți, sunt o mamă bună. Nu vreau să-l ardă soarele. Am luat până și niște apă de la robinet într-un biberon (în caz că i se face sete) și niște trufe belgiene de ciocolată, pe care le-am găsit în bucătărie, pentru răsfățul de după-amiază (dacă el nu le vrea, le mănânc eu). Căcat, am uitat crema de protecție! Și scutecele! Și șervețelele pentru bebeluși! Și un schimb de haine! Și ursulețul lui! Dar e în regulă. N-o să lipsim mult. Sunt sigură că o să supraviețuiască. O să mă ocup cum trebuie de copilașul meu. O să-l duc la Disney World, o să-l înscriu la Eton. Lecții de vioară și crichet. Un majordom. Un cal. Tot ceea ce eu n-am avut niciodată. O să fie groaznic de răsfățat, și chiar mai mult de atât. O să se bucure că eu sunt mama lui.

Roțile căruciorului huruie în timp ce coborâm dealul. Îmi vine să țopăi. Ernie cântă ceva de nedeslușit; ar putea fi o tentativă de „Baa Baa Black Sheep", dar n-aș fi prea sigură. Când mai crește puțin, o să-i iau lecții de canto. Poate o să ajungă un cântăreț de operă celebru? Prim-solistul din *Nabucco,* într-o bună zi? Noul Pavarotti, mai tânăr și mai zvelt? E pe jumătate italian, la urma urmei. Și tatăl lui e arătos.

Inspir adânc. Ahhh, aerul înviorător și curat, cu mireasmă de lămâi. Nu, nu vreau să mă mai întorc în Londra niciodată, niciodată: gaze de eșapament și containere de gunoi, căcat de câine, unsoare. De ce să plec, dacă am toate astea? Aș putea fi cea mai norocoasă fată din lume. Portofelul Mulberry al lui Beth (moale ca piersica) e în geanta mea (geanta lui Beth) și plesnește la încheieturi: 713,50 euro (i-am numărat) și trei carduri strălucitoare. Mă îngrijorează puțin faptul că nu-i știu

PIN-ul. Dar o să mă ocup de asta atunci când o să fie necesar.

Cotim și mergem pe o stradă îngustă și șerpuitoare: clădiri străvechi, cu pereți în roz pastel. Copacii sunt încărcați de flori de un mov-închis, de îți ia ochii. O biserică din marmură cu heruvimi sculptați. Priveliștea e de vis, ca de carte poștală. În depărtare se vede Etna, încadrat de niște palmieri. Dincolo de vulcan, o mare turcoaz. Parfumul de plumeria. Ciripitul păsărilor. Locul ăsta e un paradis, la dracu'.

Mai cotim încă o dată și intrăm pe Via Umberto. *Ăsta* da paradis: raiul cumpărăturilor. Magazinele se întind cât vezi cu ochii: magazine de firmă, mici buticuri, galerii de artă, restaurante, baruri. Oameni frumoși stau la terasele adăpostite cu umbrele, uitându-se la alți oameni frumoși care trec ținându-se de mână. E locul perfect pentru o lună de miere. Îi aud cum pălăvrăgesc într-o italiană lălăită, suflând fum de țigară spre mulțimea bine îmbrăcată. Savurez nicotină lor și zâmbesc. Ah, asta înseamnă viața.

Dincolo de cafenea e un bancomat. Încerc primul card strălucitor al lui Beth. Îl bag în fanta îngustă și apăs pe ecran. O să încerc același cod PIN care îi deblochează și iPhone-ul. Așa cum o cunosc eu pe Beth, n-ar fi vrut să își încarce memoria cu mai multe PIN-uri. Cât era? „Aș vrea eu": 1-9-9-6. Pe ecran țâșnește *SCORRETTO,* roșu pe negru. Un bip furios. Aparatul scuipă cardul afară, iar eu îl arunc în fundul genții lui Beth și îl scot pe următorul: 1-9-9-6. *SCORRETTO.* Nu. Încă un bip furios. Scuipă cardul afară. Căcat, sper ca ultimul să meargă. Extrag cardul rămas cu degete tremurânde. E superb, negru sclipitor, cu litere ostentative argintii: *Signora Elizabeth Caruso.* Platinum. Premium. Dacă nu merge nici ăsta, am încurcat-o… 1-9-9-6. Uraaa! Știam eu! Mă uit la soldul lui Beth și mă ia cu leșin. Are 220.000 de euro doar în contul ei curent. Retrag 500, doar pentru că pot. Bancnotele ies, și eu iau teancul gros, neted și țeapăn. Arată încântător. Miros a nou. Doar așa mă abțin să nu mi le frec de obraz. Să nu le ling. Desfac portofelul și le bag înăuntru; acum e atât de umflat, că nici nu se mai închide. Scot cardul lui Beth și îl sărut.

Brusc, mă simt sfâșiată: oare aș vrea să stau la o masă cu pânză scrobită și să comand Prosecco și o farfurioară de măsline verzi, sau aș vrea să merg la cumpărături? Deciziile astea… Tu ce crezi, micuțule Ernie? Un artist stradal își expune marfa: tablouri cu actori, cântăreți, politicieni. Sunt destul de bune; e foarte talentat. Foarte fidele, zici că-s fotografii. Îți dai seama cine ar trebui să fie. Uite-i pe Nicole Kidman și pe Gwyneth Paltrow, pe Channing Tatum și pe Tom Cruise. Uau! Stai puțin. Channing Tatum? Cumpără-l!

— *Ciao.*

— *Ciao.*

Bărbatul ridică privirea.

— Cât costă tabloul cu Channing Tatum?

— *Venti euros.*

— Cât e asta? Douăzeci?

— Și. Douăzeci.

— Nu dau atât. E mult prea mult. Îți dau zece.

— Nu, e douăzeci.

— Bine. Unsprezece. Ultima mea ofertă.

— E douăzeci. E douăzeci.

— Bine atunci. Doisprezece. Da sau nu?

— Nu.

— Treisprezece?

— Nu.

— Paisprezece?

— Nu. *Mamma mia!*

— Atunci cincisprezece? E ultima mea ofertă.

— *Venti euros!* Douăzeci! Douăzeci!

— Bine. Îți dau șaisprezece euro. Niciun cent în plus. Și îl vreau împachetat, să-l pot face cadou.

Și ce dacă e pentru mine?

— Nu. Nu se poate.

— Șaptesprezece?

— Nu.

— Optsprezece?

— Nu.

Ce nenorocit!

Ar trebui să smulg tabloul și să fug, dar căruciorul ar putea să mă împiedice.

— Bine! Ajunge! Oricum nu-l voiam. Uită-te la mine. Uite, plec!

Mă întorc cu spatele și pornesc pe stradă, împingând căruciorul cu o viteză amețitoare. Vânzătorul nu se clintește. Ia o gură de Nastro Azzurro și întoarce privirea.

— AAAAAAAHHHH! Mă reped înapoi, alergând spre el. NOUĂSPREZECE EURO! BINE? Ne-am înțeles? Bărbatul ridică privirea și se încruntă.

— Tabloul costă douăzeci de euro.

Face pe durul. Nu vrea să dea înapoi.

Mă uit la portretul lui Channing Tatum: la fața lui frumoasă și la ochii de cățeluș. Mi-e foarte dor de afișul meu cu el. Dacă e să-l înlocuiesc, bănuiesc că acum e momentul.

— Bun. Bine. Nouăsprezece euro și cincizeci de cenți. Ce zici de asta? E o afacere excelentă.

Bărbatul se ridică și îmi strânge mâna. DA! Știam eu că până la urmă o să cedeze. Alvie: unu. Artistul stradal: zero.

— *Bene, bene. Finalmente.*

Bărbatul ia tabloul. Eu găsesc o hârtie de douăzeci în portofelul lui Beth.

— A, ai să-mi dai rest de la douăzeci?

— N-am rest. Îmi pare rău. Mi *dispiace.*

Ridică din umeri și arată spre un teanc de bancnote dintr-o cutie. Nici urmă de metal. Nu are nicio monedă.

Îi arunc hârtia de douăzeci în față și smulg tabloul. Se sfâșie puțin.

— Bun, foarte bine. Mă rog. Dă-o dracu'. Uite, ia-i. Ia-i odată!

— *Arrivederci, signorina,* strigă el după mine.

Îl bag pe Channing în cărucior, cu copilul.

O geantă din piele de crocodil stă la loc de cinste în vitrina unui magazin de haine. O curea și o poșetă de mână asortate stau lângă ea, pe replica unui soclu corintian. Emporio Armani. Geanta e incredibil de sexy. Deja o vreau. Mă duc să mă uit. Magazinul se cheamă Marianna. Împing căruciorul

spre ușa de la intrare. Vreau să-mi cumpăr ceva deosebit, Dumnezeu știe că merit așa ceva. După toate prin câte am trecut. După tot ce-am făcut. Nu vreau să port hainele vechi ale lui Beth la nesfârșit. Vreau propria garderobă. Ceva nou. Unic. O să-mi trebuiască ceva sexy pentru ieșirile cu Ambrogio: noua lui soție, mai seducătoare, mai bună. Poate o să mă scoată iar la restaurant? Sau poate știe el alt loc, vreun club de noapte, poate, sau vreun băruleț pe malul mării. Mă și văd plutind într-o rochie până la pământ: verde luminos sau portocaliu în nuanța amurgului. Ceva frapant. Ceva scump. Vreau să întorc capetele și să despart mulțimile, iar oamenii să murmure, să arate cu degetul și să privească lung: „Cine e fata aia?" (în sensul bun.) Vreau să ajung și eu în lumina reflectoarelor.

Apoi, bineînțeles, accesoriile… O să am nevoie de niște diamante noi, evident. Cercei, o brățară și alte câteva inele. Am văzut niște minunății la Van Cleef & Arpels. Vreau o poșetă de mână Valentino. Și cizme până la coapsă de la Miu Miu.

Ușile de sticlă strălucitoare se deschid larg, și eu intru în magazinul răcoros.

— *Ciao, Betta!* schelălăie o vânzătoare. Se apropie de mine, clătinându-se pe niște tocuri imense. Căcat, mă cunoaște. *Ciao, Ernie!* spune ea.

— *Ciao!* îi răspund, cu cea mai bună voce marca Beth: afectată și răgușită.

Mă forțez să zâmbesc. Vânzătoarea, foarte slabă, cu păr brunet strălucitor și fund aproape inexistent, vine să ne întâmpine. Ne trimitem sărutări prin aer. Ne îmbrățișăm. Ea se apleacă spre cărucior și gângurește la Ernesto.

— *Come stai, bimbo* Ernesto? spune ea. *Mamma mia, che bello.*

Îl gâdilă sub bărbia dublă. El gângurește de încântare, ca și cum ar fi doi prieteni care nu s-au văzut de mult. Și *el* o cunoaște pe vânzătoare?

Vânzătoarea ridică privirea spre mine și zâmbește: aparat

dentar invizibil, buze roz fucsia. Are un miros greţos de dulce, ca de suc de coacăze nediluat. Parfum ieftin. Îl prefer de departe pe cel al lui Beth.

— Betta, am primit nişte pantofi noi extraordinari! Haide! Uite! O să-ţi placă le nebunie!

Nu mă prinde de mână, la propriu, şi mă trage în cealaltă parte a magazinului, dar asta e senzaţia pe care o am. Mă iau după ea, pe pardoseala de marmură, pe lângă pereţii tapetaţi până sus cu rafturi din sticlă cu pantofi. Scânteietoare. Sclipitoare. Strălucitoare. Spoturile, ca nişte sori minusculi, luminează şirurile de genţi neprecuite: Dolce & Gabbana, Gucci, Hogan, Roberto Cavalli, Tod's. Se opreşte şi se întoarce spre mine, cu un zâmbet plin de speranţă pe faţa ei tânără. Arată spre o pereche de pantofi noi.

— Uite!

Sunt din plastic roşu, cu tocuri cui negru cu alb. Sunt absolut oribili.

— A, bun, spun eu.

•

I-am cumpărat. Bineînţeles că i-am cumpărat. N-am avut de ales. Am cumpărat pantofii, deşi îi detestam, şi cureaua din plastic, şi geanta din plastic asortate: 4.498 de euro. I-am cumpărat din cauză că aşa ar fi făcut Beth. Dacă nu i-aş fi cumpărat, vânzătoarea ar fi bănuit că nu sunt Beth. Calc apăsat pe lespezile de pe Via Umberto, scrâşnind din dinţi. Mânerele plasei îmi intră în pielea palmelor. Chestiile astea sunt grele ca dracu'.

O rochie. O să-mi cumpăr o rochie. Asta o să mă înveselească. O fântână veche îmi stă în drum. Apa se revarsă prin gurile unor peşti din piatră. Mă împroaşcă, mă udă, îmi înmoaie hainele. Apa ar trebui să fie relaxantă, nu-i aşa? Fântânile ar trebui să scoată un zgomot liniştitor şi relaxant, ca în grădinile japoneze – pline de nuferi şi statui cu Buddha –, dar asta mă enervează. Trec în viteză pe lângă ea şi îmi văd de drum. Trebuie să găsesc alt magazin de haine. Trebuie să-mi găsesc o rochie.

Ajung la un magazin cu vitrine duble. Geamurile sclipesc în

soarele orbitor: probabil au consumat litri de soluție ca să le facă să strălucească așa. Manechine de un alb lucios poartă argintiu sclipitor, galben luminos, alb orbitor. Prada, Fendi, Pucci, Missoni. Totul pare perfect. Intru înăuntru. Se aude un fel de muzică electronică: eterică, magică, stranie. Un coridor lung și luminos duce spre luminile strălucitoare din interior, în lateralele holului sunt alte manechine care pozează, privind cu fețele lor perfecte. Oglinzi lustruite. Spațiu sacru. Manechinele locuiesc în vitrine pătrate din sticlă: naturale, imobile. Le studiez capetele din plastic. Ochii lor morți și goi seamănă perfect cu ai lui Beth. Manechinele se uită lung la mine. Se mișcă. Vor să mă atace, sunt sigură de asta. O întrezăresc pe Beth într-o oglindă.

Tresar.

Mă panichez.

Alerg!

Sunt din nou pe stradă, încercând să-mi trag răsuflarea, înghițind aer cu nesaț. Simt dintr-odată că leșin, îmi plec capul între picioare. Pământul se învârte. Ce mama dracului? Asta era Beth! Jur. Am văzut-o! Mă uit în jur, dar nu e aici. Transpir. Oamenii se holbează la mine. Unde e căruciorul? Dintr-odată îmi dau seama că nu e cu mine. Ernie a dispărut! Mi se strânge stomacul. Unde dracu' s-a dus copilul? Mă uit peste tot în jur, caut în magazin. Alerg înapoi pe Via Umberto, împingând turiștii, împleticindu-mă pe picioare. Fântâna aia nenorocită îmi stă în drum. Sângele îmi zvâcnește. Creierul îmi pulsează. Am gura iască. Trebuie să beau ceva. O, Doamne, Beth m-ar omorî pentru asta… Ce magazin era? Sunt atât de multe. L-am lăsat acolo, înăuntru? L-a luat careva? Alerg de la o vitrină la alta, căutând geanta aia stupidă: piele de crocodil? Sau era de șarpe? Emporio Armani? Sau D&G? *Haide, Alvie, trebuie să fie acolo!* Undeva. Dacă n-aș fi atât de deshidratată, cred că aș plânge. Bottega Veneta. John Galliano. Emilio Pucci. Moncler…

În sfârșit, îl văd vizavi: Marianna, Emporio Armani, piele de crocodil. Slavă Domnului! Mă năpustesc pe ușă, mă prăbușesc, mă împiedic, gâfâi, asud, toată lumea cască ochii. Căruciorul e

încă acolo, parcat lângă intrare. Credeam că l-am pierdut, chiar am crezut asta. Micul Ernie doarme dus. Vânzătoarea deschide gura și o închide la loc. Eu înșfac căruciorul și o iau înapoi spre vilă. Nu-mi vine să cred că era să-l pierd pe Channing. O să cumpăr în altă zi o rochie.

23.

— Dar de ce trebuie să vin și eu? îl întreb pe Ambrogio, alergând pe drum în urma lui.

Ne întoarcem în Taormina, pe lângă un bar micuț numit Mocambo, cu scaune pe terasă. Fețe de masă cadrilate. Miros de cafea. Eu speram ca Ambrogio să stea ceva mai mult cu prietenii lui, ca să-mi pot pune ordine în gânduri. Să-mi fac un plan al meu. Dar nu, iată-l aici. A apărut la vilă, și se pare că are nevoie de ajutorul meu.

— Pentru că te place, spune el.

— Cine?

— Preotul.

Nu are niciun sens, dar dacă e important pentru Ambrogio, atunci bănuiesc că ar trebui să merg. Ca o soție supusă. Adoratoare. O să fiu partenera perfectă. Nu credeam că Ambrogio e pios, dar se pare că azi mergem la biserică. Sper că am ales ținuta potrivită. Ce-ar fi purtat Beth la biserică? Prada e potrivit pentru un preot?

Traversăm o piață numită Piazza IX Aprile, cu lespezi albe și negre, pe lângă un desfrâu floral. Felinarele sunt de modă veche, pe stâlpi din fier forjat. Biserica e Oratoriul San Giuseppe. Seamănă cu un tort nupțial care se topește la soare. Bătrâne micuțe se revarsă în piață după liturghie. Un băiat șutează o minge de fotbal prea aproape de capul meu. Nenorocit mic. Era cât pe ce să mă lovească. Dacă n-aș fi Beth, l-aș pocni și eu, drept în față. Un alt băiat, care poartă un tricou cu Totti, bate mingea de zidul bisericii. „Gol! Gol!” Băieții aleargă în toate părțile, râzând, ovaționând și țipând.

Încerc să nu mă încrunt. Sau să înjur.

Lăsăm soarele și panorama mării în seama mulțimilor de turiști care se roagă și intrăm într-o biserică barocă, răcoroasă, de secol șaptesprezece. Picturi în culori pastelate. Heruvimi zburători. Întotdeauna mă simt ciudat la biserică, ca un tâlhar, sau așa ceva. O senzație subtilă, dar persistentă că nu este locul meu acolo. (Ultima oară când am intrat într-o biserică a fost la catedrala din Milano, dar cred că o să țin asta pentru mine.)

Ambrogio mă duce de mână prin nava slab luminată. Tămâie. Praf. Ochii mei se adaptează. Așa arată purgatoriul: acest clarobscur. Simt mirosul încărcat de veacuri de păcate.

Preotul rostește liturghia în partea din față a bisericii. E înalt, neobișnuit de înalt pentru un italian, slab și adus de spate, și are un nas lung și cârn. Pare plictisit de moarte. A mai spus-o de un milion de ori. Probabil cuvintele ei și-au pierdut semnificația. În vocea lui nu e niciun pic de emoție. Și eu aș avea o voce la fel dacă ar trebui să vorbesc latină zilnic, timp de – după cum arată – o sută de ani.

Merg după Ambrogio pe culoar și ne așezăm la coada enoriașilor care așteaptă să primească comuniunea. Habar n-am cum să procedez când o să-mi vină rândul. Preotul spune *Corpus Christi* și ei spun toți „Amin”. Deschid gura, unul câte unul, și preotul îi pune fiecăruia pe limbă o azimă. Bun, pare destul de ușor. Îl las pe Ambrogio primul. Preotul pare enervat când îl vede. Își țuguie buzele și se încruntă. Ciudat. Apoi îmi vine mie rândul la azimă. Trupul lui Iisus e uscat, parcă aș mânca un Pringle. Mi-ar prinde bine puțin vin după azimă. Sau mai degrabă niște sânge al lui Iisus. Eu și Ambrogio ne așezăm într-o strană din față, în stânga, și așteptăm în tăcere să vină preotul.

Foșnet de haine.

— *Salve,* spune preotul. Elisabetta! Mă bucur să te văd! Ca întotdeauna!

Îmi sărută mâna. Simt mirosul espresso-ului pe care l-a băut și al țigării pe care a fumat-o înainte să intre în tură.

— Mă bucur și eu să te văd, părinte. Ce mai faci?

Eu știu cum să vorbesc cu preoții. M-am uitat la *Ballykissangel*[12].

— Mult mai bine, acum că te văd, zâmbește el.

Privește adânc în ochii mei și îmi strânge mâna puțin prea tare. Într-un mod dubios. Cochet. Necuviincios. Aș vrea să-mi dea drumul la mână. Ce face? Îmi caută sufletul (și nu-l găsește)? Îmi citește gândurile? Oare știe că eu nu sunt Beth? I-a spus asta Iisus?

Mă trece un fior pe șira spinării. Biserica e friguroasă. Preotul se întoarce.

— Ambrogio, spune el, *come stai*?

Dă mâna cu el și îl îmbrățișează ca pe un fiu de mult pierdut.

— *Bene, bene, grazie, padre.*

Ambrogio se întoarce spre mine și îmi pune mâna pe umăr.

— *Amore,* așteaptă-mă, te rog, aici, îmi spune el, arătând spre strană. Mă duc la confesiune. Nu cred că durează mult.

Mă uit cum Ambrogio și preotul se îndreaptă la braț spre o cabină întunecată din lemn, de pe partea laterală a bisericii. Confesionalul seamănă cu un dulap de haine gigantic. Oare raiul seamănă cu Narnia? Și Dumnezeu seamănă cu Aslan sau cu Dl Tumnus? Despre ce-o să discute acolo? Sper că nu despre mine. Ambrogio și preotul trag o perdea de catifea stacojie peste ușița cabinei. Se aude scrâșnetul unui grilaj metalic. Eu mă gândesc la Adam. Tipul nu m-a mai sunat niciodată.

Mi-i imaginez cum îngenunchează, cum am văzut că fac oamenii în filme. *Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit.* Mă întreb câte Ave Maria o să primească drept canon? Sper că n-o să dureze prea mult; deja m-am plictisit. Ce pot să fac aici? Mă holbez la Iisus țintuit pe cruce și îmi dau seama exact ce simte. Grăbiți-vă…

Studiez statuile și picturile. E puțin descurajant, sinceră să fiu. Sunt o grămadă de imagini cu oameni care ard. Oriunde te uiți vezi femei în flăcări. Țipă mutește și se zvârcolesc de durere. Cred că asta e o imagine a Purgatoriului. E și un tablou renascentist cu Iisus și Maria: în spatele lor se întinde

un peisaj toscan superb, dealuri vălurite, copaci de un verde luxuriant și un lac albastru-deschis. Nu seamănă prea mult cu Iudeea secolului I. Din cine știe ce motiv, Maria îmi amintește întotdeauna de Beth. Aud un zgomot din confesional. Cineva spune ceva ce seamănă cu „Caravaggio”. Ambrogio și preotul strigă în italiană, sau cel puțin Ambrogio pare să facă asta. Habar n-am ce-și spun. Dacă rămân în Sicilia, va trebui să învăț italiană. Deși presupun că Beth nu s-a obosit niciodată să facă asta. Dacă spui ceva în engleză suficient de tare și de răspicat, oamenii pricep până la urmă.

Ambrogio dă perdeaua la o parte și se năpustește afară din cabină.

— Elizabeth! anunță el. Plecăm.

Vocea lui reverberează și răsună puternic, trimițând ecouri în interiorul bisericii. Până și podeaua pare să se cutremure.

— Haide, spune el. Să mergem.

Mă ia de mână și mă trage după el. Ah, la naiba, pare supărat. Oare i-a spus preotul că sunt cealaltă soră geamănă? E furios pe mine sau pe preot?

— Hei! spun eu, căzând de pe tocuri.

El nu-mi dă drumul. Mă târăște după el spre ușa de la intrare și mă împinge afară, în soarele orbitor.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Cotim spre barul Mocambo și ne așezăm la o masă dinspre piață. Ambrogio comandă două shoturi de *grappa*. El se cutremură de furie. Eu mă cutremur de frică.

Întind o mână tremurândă după pachetul lui de țigări de pe masă. Scot două. Apoi îmi aduc aminte: sunt Beth, așa că sunt dreptace. Mă chinui să le aprind cu cealaltă mână și nu merge bricheta. Ambrogio ridică privirea.

— Ce? Iar fumezi?

— Da. Sunt stresată.

Reușesc cumva să aprind una pentru Ambrogio și i-o bag între buze. Aprind una și pentru mine și trag un fum. Ahh, formaldehidă și gudron: așa e mai bine.

— De când te-ai apucat tu de fumat? se încruntă el.

— De acum, spun eu, încercând să par calmă. Nu cred că

știe. Cred că e în regulă. Dar de ce ați țipat așa?

Ambrogio îmi aruncă o privire: *nu aici,* se încruntă el. Chelnerul vine cu cele două shoturi de *grappa* în echilibru pe o mică tavă. Mă uit la fundul lui. Nu e rău, dar nici nu se compară cu al lui Ambrogio. Ne înghițim shoturile. Nu e foarte plăcut. Cred că prefer Malibu.

— Hai să ieșim pe mare, să nu ne mai gândim la porcăria asta, spune Ambrogio trântindu-și paharul pe masă. Hai. Acolo putem discuta ca lumea.

A, nu. Nu vreau barcă, nu vreau un iaht pe apă. Nu singură cu Ambrogio pe mare. Mă uit la scena care mi se derulează în cap, iar deznodământul pentru mine e tragic. Poate blufează? Poate știe? Îmi cântă în strună ca să rămână singur cu mine. Nu vreau să merg. Știu că nu pot să am încredere în el. Plănuia să mă ucidă. Ăsta era planul! O să mă doboare la pământ și o să mă arunce în apă imediat ce o să i se ivească ocazia.

— Nu putem rămâne aici? spun eu.

E mai sigur în public, cu toți oamenii ăștia. Doar n-o să pună mâna pe mine în mijlocul orașului. În miezul zilei.

— Mergem, spune el, ridicându-se.

24.

Marea Ionică

— Mai vrei șampanie, iubito? întreabă Ambrogio.

Îmi umple paharul cu un lichid dintr-o sticlă de ceva vechi, care pare foarte scump.

— Mmm, Krug 1983, spun eu, citind eticheta.

Oare cum se pronunță „u”-ul din Krug? Ambrogio îmi aruncă o privire. Dau șampania peste cap dintr-o înghițitură. El pune sticla la loc în frapieră. Gheața aia n-o să reziste prea mult aici, în căldura asta; pare că marea o să fie imediat cuprinsă de flăcări. E ca și cum ai naviga pe cărbuni încinși.

Categoric o să mă bronzez.

— Cred că asta e mai bună decât aia din 86, nu-i așa?

Habar n-am.

— O, da, îi spun eu. Absolut.

— E Grande Cuvée; are mai puțin alcool și o textură mai rafinată. Pinot Noirul are gust de mere, nu crezi?

Are gust de Lambrini[13].

— Da, clar, de mere, spun eu.

Ambrogio zâmbește; pare mulțumit că sunt de acord cu el. Mă bucur că măcar acum s-a mai calmat puțin. Nu cred că unelteşte să mă piardă pe mare. Mă întreb de ce era atât de supărat pe preotul ăla. Trebuie să aflu ce se întâmplă. Mai vreau niște șampanie.

Prosoapele noastre sunt întinse pe punte. Lemnul închis la culoare îmi arde tălpile. Port un bikini minuscul al lui Beth; e de la Agent Provocateur. Practic, e o ață dentară (din fericire, m-am ocupat de conturul bikinilor). Cu ochelarii ăștia de soare, arăt destul de convingătoare, dar o să rămân cu sarongul pe mine, pentru orice eventualitate. Ambrogio e întins lângă mine, îmbrăcat cu Speedoul lui ca un ambalaj vidat; trupurile noastre sunt înghesuite unul lângă celălalt. Al lui Ambrogio e sexy ca al unui salvamar de pe plaja Bondi (nu că eu m-aș uita vreodată la *Bondi Rescue* sau la emisiunile TV din timpul zilei). Pielea lui e fierbinte. E practic gol. O, Doamne, cât de mult îl vreau. Tot pericolul ăsta mă excită. (Știu, știu, e destul de aiurea, dar chestia asta *există,* nu e doar în mintea *mea.* Ca în timpul Blitz-ului din 1941, când londonezii și-o trăgeau în continuu, cât țineau raidurile aeriene. Frica e un afrodiziac natural. Mă excită amenințarea.)

Mă bucură faptul că s-a stârnit o briză ușoară; cât să ne răcorească, în timp ce iahtul saltă pe apatica Mare Ionică. E o seară perfectă. Cerul azuriu e gol, nesfârșit. Marea se întinde departe, un albastru infinit. Apa scânteiază cu licăriri în jurul nostru, în timp ce soarele coboară spre orizontul îndepărtat. E un rai. Beatitudine. Mai frumos decât în toate broșurile alea turistice. Mai frumos decât *Un loc sub soare.* (Bun, poate m-am uitat și eu de câteva ori.) Privesc spre apa limpede ca

diamantele și încep să mă relaxez. O să-mi dau seama mai târziu ce e cu toată această nebunie, dar deocamdată vreau să mă destind puțin.

— Mai vrei niște stridii? spune Ambrogio.

— A, da, spun eu. Sunt minunate.

Știți, eu n-aș fi crezut niciodată că o să-mi placă (sunt niște creaturi mici și hidoase, cu cochiliile lor gri și încrețite și organe maro cleioase), dar erau mâncarea preferată a soră-mii și, surprinzător, sunt destul de plăcute. Plus zincul! Din câte se pare.

— Stridiile de Languedoc sunt atât de slabe zilele astea; astea italiene chiar au gust de mare.

— Mmm, da.

Cum spui tu.

Ambrogio aduce un platou greu, plin cu gheață, și stoarce niște suc de lămâie peste stridii. Adaugă niște șalote și un strop de Tabasco. Puțin pătrunjel tocat și piper negru măcinat.

— Gura mare.

Deschid gura și o înghit întreagă. Mă simt ca o focă la un spectacol Sea World.

— Iami, spun eu.

Chicotesc exact ca sora mea geamănă: ca o fetiță lipsită de griji. Ambrogio are dreptate. Chiar au gust de mare. Dar într-un sens bun.

Stăm întinși unul lângă altul pe punte. Ambrogio mă mângâie pe păr, și eu mă cuibăresc în el. Pun mâna pe pieptul lui ca o pernă. Mă simt în siguranță, protejată, ca un pui de pasăre în cuib. El habar n-are că eu sunt Alvie. Îmi place să fiu Beth. Începe să mă prindă. Parcă văd cum îmbătrânim împreună, eu și Ambrogio. Alvie și Ambrogio. Ambrogio și Alvie: AA, ca Asociația Automobiliștilor sau Alcoolicii Anonimi. Îmi imaginez cum ne petrecem nenumărate ore navigând cu iahtul, iahtul lui de un milion de dolari. Amiezi care se transformă în amurguri. Seri care se transformă în nopți. Am sta întinși aici pe punte, unul lângă celălalt, privind cum apune soarele, înroșind marea, privind cum răsare luna și se aprind stelele. E perfect, ca o reverie. Aproape că nu pare

real. Dar este aievea, și eu am câștigat acest lucru. Ca la L'Oréal: *pentru că merit.* Am trudit din greu pentru chestia asta. E tot ce am visat vreodată. Mi se cuvine. Chiar mi se cuvine.

— Ai chef să mergem în Lampedusa? întreabă Ambrogio, trecându-și mâna caldă peste umărul meu până la baza gâtului.

Ce dracu' e Lampedusa?

— Ăăă, spun eu, privind în jur.

Oare e un far?

— Se vede la tribord.

Mă uit la stânga.

— Nu, ăla e babordul, spune el. *La tribord.* Ce ai astăzi? Te-ai lovit la cap?

La naiba. Știu. Beth ar fi știut asta. Zâmbesc dulce și privesc în depărtare, spre dreapta. Scutur din cap. Nu pot spune nimic.

— Nu, ai dreptate. Hai mai bine să rămânem aici. Insulele seamănă foarte bine între ele. După o vreme, toate plajele încep să arate la fel. E plictisitor.

Ne întindem pe spate și privim păsările marine grațioase care dansează sus pe cer, valsând și învârtejindu-se câte două sau trei, cu penele de un alb strălucitor ca niște fantome. Poate că o să avem un copil, eu și Ambrogio? O fetiță, ca să meargă cu băiatul. O să semene cu mine, dar o să fie pe jumătate italiancă. Cu păr mai închis. Bronz mai bun. Dar numele? Ceva care să sune italian: Sophia? Angelina? Monica Belluci? Da, așa ar fi perfect. Familia noastră perfectă. Casa noastră perfectă. O să fac o mie de poze și o să le pun pe Instagram. Facebook. Twitter. O să pun tweeturi despre familia mea superbă. Viața mea minunată. Uitați cât de sexy e soțul meu. Uitați ce drăguți sunt copiii mei. O să am mai mulți susținători decât Kim Kardashian; o să am sute de mii de like-uri.

Și cu toți banii ăștia, n-o să mai trebuiască să lucrez. O să mănânc, o să beau, o să fac cumpărături și iar o să mănânc. Emilia mă poate ajuta cu copiii. Eventual mai angajez

oameni? În sfârșit, o să am timp să lucrez la poezia mea. La o culegere de haikuuri. O carte care să câștige premii. Poate o să-mi cumpăr un câine de purtat în geantă? Un chihuahua care să-l înlocuiască pe Dl Dick? Sau poate un ursuleț domesticit, ca lordul Byron. Asta ar fi mișto.

— Beth? spune Ambrogio.

— Da, dragul meu?

Mă întorc să mă uit la arătosul meu soț. Bărbatul meu minunat, frumos, superb. De ce era sora mea geamănă atât de supărată pe Ambrogio? De ce fugea de el? Cu diamantele în geantă? Și cearta aia cu vecinul? Ce vrea să-mi spună Ambrogio? Dintr-odată, are o mină serioasă. Oare o să mă omoare? O să se lupte cu mine, o să mă strângă de gât și o să-mi arunce cadavrul în mare!

— Îmi pare foarte rău pentru sora ta, pentru cum au ieșit lucrurile.

A, *asta*. Înțeleg.

Mă ridic pe coate și îmi mijesc ochii în lumina soarelui. Găsesc ochelarii de soare Gucci ai lui Elizabeth și îi pun din nou la ochi.

— A, da, spun eu. Și mie.

Mă întorc cu fața spre el. Mă bosumflu. Îmi încrețesc nasul, așa cum obișnuia să facă Beth.

— Adică, de modul în care s-a întâmplat totul, că n-am putut s-o îngropăm cum se cuvine… Știu că urma să facem o înmormântare adevărată, fără să cruțăm nicio cheltuială. Îmi pare groaznic de rău.

Îl iau de mână. E plăcut.

— Înțeleg, spun eu, mângâindu-i degetele.

Oare n-am putea schimba subiectul? Începeam să mă simt bine.

— Numai că… n-ar fi putut interveni într-un moment mai nepotrivit, știi, cu afacerea asta? Cu Caravaggio? Nu știu ce-o să ne facem acum. Trebuie să ne facem alt plan.

Chiar n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește.

— Știu, spun eu, toată chestia asta e… un dezastru.

— Va trebui să ne gândim la altceva. Nu mai avem timp. E

singura noastră șansă. Singura cale de scăpare. Nu ne permitem să facem vreo greșeală. Știi ce s-ar putea întâmpla… ce-ar fi în stare să facă ei…

— Mmm, da, spun eu. Sigur.

Ambrogio oftează și se ridică pe coate. Ia o gură de șampanie.

— Adică, într-un fel e mai bine că e moartă, știi, ca o eutanasie?

Mi se zbârlește părul, umerii mi se încordează.

— Nu, dragul meu, nu știu ce vrei să spui.

— Păi, știi că mi-ai spus întotdeauna cât de ciudată e sora ta… ce viață tristă are. Cel puțin acum suferința ei a fost curmată. Poate e mai bine așa.

Ce ți-a spus? Cum a putut Beth să spună așa ceva despre mine? Îmi vine s-o plesnesc, dar nu e aici. Îmi vine să o trag pe fundul mării, să o burdușesc bine! Nenorocită fățarnică! Cum a putut să facă asta? Cum a îndrăznit? Să mi-o tragă pe la spate, față de bărbatul visurilor mele! Să mintă despre mine! Curva!

Ambrogio îmi zâmbește liniștitor, așa că îi zâmbesc și eu și mă prefac că sunt de acord.

— Da, așa e cel mai bine.

Privesc fix păsările marine. Cred că ăla e un albatros.

— Beth? spune el *din nou*.

O, Doamne, acum ce mai e?

Ambrogio se ridică și face o piruetă pentru mine.

— N-ai spus nimic. Nu-ți place noul meu Speedo?

Mă holbez la slipul lui Ambrogio. Fundul lui tare este la câțiva centimetri de nasul meu. E doar un Speedo simplu, albastru.

— A, e nou?

El se întoarce și își etalează fundul.

— Da. Chiar nu-ți amintești? Nu mă puteam hotărî între cel roșu și cel albastru…

— Așa că l-ai luat pe cel albastru.

— Așa că le-am luat pe amândouă! Ăsta e cel albastru. Nu-ți place?

Ambrogio își trece mâinile peste mușchii abdominali și netezește materialul slipului.

— E drăguț, spun eu. Adică e *perfect*.

— Tu îl preferai pe ăla roșu, nu-i așa? spune el.

— Nu, nu e adevărat. Îmi plac ambii.

El se apleacă și mă sărută drept pe gură: un sărut moale, cald, prelung. Are gust de mere – pardon, de la șampanie.

— Poți să mă ierți? întreabă el în șoaptă, sărutându-mă pe maxilar, pe gât, pe claviculă. Pentru sora ta?

Ah, Ambrogio…

— Te-am iertat deja.

Îmi trec palmele peste spatele lui fierbinte, bronzat și musculos și inspir adânc. Emană numai sexualitate: *Code Black* de la Armani, feromoni, tutun. Mă scoate din minți. Indiferent ce se întâmplă, n-o să mă culc cu el… nu aici. Nu încă. Nu mă simt pregătită. Mai am nevoie de timp ca să intru în pielea personajului. Trebuie să am ocazia de a mă „transforma". Dacă mă culc cu el acum, am încurcat-o de-a binelea. E exclus să mi-o trag așa cum și-o trăgea sora mea; Beth era un preș de șters picioarele în pat. Cu siguranță.

Ambrogio bagă mâinile pe sub baretele sutienului meu, coboară și îmi cuprinde sânii. Mi se întăresc sfârcurile. Îmi mușc buzele. El se apleacă spre mine, mă sărută pe gât și mă trage mai aproape. Eu mă trag în spate.

— *Merda*! spune Ambrogio, sărind brusc în picioare. Aleargă la cârma iahtului. La doar câțiva metri, se zăresc niște stânci. Ce mama dracului? Ajută-mă, spune el, apucând cârma și virând frenetic.

Mă ridic și alerg spre el. Cum de nu și-a dat seama? O, Doamne, o să ne ciocnim! E ca la *Costa Concordia*. Stăm unul lângă altul, trăgând de cârmă. Apoi îmi dau seama: sarongul meu; a dispărut. E tot pe punte, acolo unde l-am lăsat. Mă uit în jos spre trupul meu, brusc foarte inhibată. Mă panichez. Trebuie să-i distrag atenția. Mă arunc asupra cârmei și o trag violent în jos. Ambrogio o înșfacă și o trage înapoi în sus.

Dar e prea târziu.

TROSC! BANG! BUM!

Iahtul se înclină, se zgâlțâie și se cutremură. O să ne răsturnăm? Se aude un trosnet, atunci când cârma se izbește de niște stânci.

— *Merda!* spune el iar. Sper că nu ne-am înțepenit!

Însă așa este. Suntem înțepeniți bine.

— Îmi pare rău. Era să cad.

Ambrogio privește pe mare, dar nu se vede nicio barcă.

— Haide, spune el în cele din urmă. Hai să sărim în apă. Putem înota până la mal. Nu e departe. Mă ia de mână și mă duce la marginea iahtului. Mă uit în apa verde-închis; pare foarte adâncă. Cu adevărat înfricoșătoare. Va trebui să ne întoarcem după ajutoare.

Ambrogio dispare și aud un PLEOSC! Înainte să-mi dau seama, se îndepărtează înot. Arată exact ca un delfin, alunecos și sclipitor în apă. Pare să fie un înotător mult mai bun decât mine.

Ambrogio se întoarce în apă și strigă:

— Hai, Beth! Sari! Hai să mergem.

Mă opresc la marginea iahtului, privind în jos. Nu prea am de ales. Nu pot să stau aici de una singură, pe *Titanicul* ăsta nenorocit. Prin minte îmi trec scene din *Fălci.* Șiruri nesfârșite de dinți ascuțiți ca o lamă. Membre plutind în apă. Bucăți de cartilaje. Apa sărată devenită purpurie din cauza cantităților mari de sânge. Mă uit la orizont după aripioare dorsale. Nu se vede nimic. Bun, acum pornesc. Închid ochii și mă prind cu degetele de nas. Un doi, trei – sari! Mă arunc în apă cu genunchii la piept. De sus, din barcă, părea atât de caldă, dar nu e! E rece ca un ghețar. Dau din mâini și din picioare, mă prăbușesc și mă zbat de parc-aș fi o broască electrocutată. *Haide, Alvie, ești o sirenă.* Se uită Ambrogio. Înoată ca Beth.

Mă străduiesc din răsputeri să o imit pe Ariei și înot încet crawl spre țărm. Mă uit după umbre prin apă. Dacă vezi un rechin, trebuie să-l pocnești în nas. Ambrogio mă prinde de mână – în sfârșit! – și mă trage pe stâncile de la țărm. Mă uit în urmă, la iahtul care se scufundă încet în spatele meu. O gaură din cocă se umple încet cu apă. Vasul e complet distrus.

25.

Ne aruncăm pe pat, cu membrele împletite și trupurile lipite unul de altul.

— Îmi pare rău pentru iaht, îi spun. O să mă revanșez.

Ambrogio nu răspunde, doar mă sărută mai apăsat; gura lui e lacomă după gura mea. Doar poate să cumpere alt iaht, nu-i așa? Mă desprind, și el își smulge bluza. Mă uit la mușchii lui abdominali văluriți și îi mângâi cu degetul. Pielea lui e fierbinte, netedă și bronzată, de un maro-închis, auriu. Ambrogio e atât de delicios, practic e comestibil. Stomacul lui pare un baton de ciocolată cu lapte. Întind mâna spre veioza de pe noptieră și apăs întrerupătorul, trag un colț de cearșaf ca să-mi acopăr sânii. Nu vreau să mă vadă, pentru orice eventualitate. Dar nu mai pot să aștept; vreau să mi-o trag.

— N-o stinge, spune Ambrogio. Știi că nu-mi place s-o facem pe întuneric.

— Mă doare puțin capul, spun eu.

O facem! Chiar acum! O facem cu adevărat! Întind mâna și îi trag boxerii în jos, îi caut penisul.

— Ah, spun eu.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— De ce te-ai oprit?

Nu e impresionantă.

Sunt sigură că la Oxford era mai mare. De fapt, dacă stau să mă gândesc, nu-mi aduc aminte… Eram foarte, foarte beată, și asta a fost cu mult timp în urmă. Nu e ca și cum aș fi avut un etalon pe vremea aia. Nu aveam niciun pic de experiență cu bărbații.

Ambrogio mă trage spre el, mă linge pe gât și îmi mușcă lobul urechii. Îmi strânge sfârcurile ca pe niște mingi antistres. Cobor cu mâna pe abdomenul lui, spre penis. Poate că dacă îl ating, dacă îl mângâi, se face mai mare? Picioarele noastre se împletesc. Îi pipăi scobitura labei piciorului cu degetele. Ah.

— Nu-ți scoți ciorapii?

— Ce? De ce să-mi scot ciorapii? Până acum nu te-au deranjat.

— Nu contează.

Îmi dau ochii peste cap.

Ambrogio coboară pe trupul meu în jos, între picioare. Ceva ud: bărbia lui în gaura fundului meu, nasul lui pe clitorisul meu. Limba lui atârna undeva mai jos de vulva mea. Nu funcționează deloc.

— Încă n-ai terminat? îl întreb.

El se șterge la gură, apoi se suie pe mine. Întregul meu trup se încordează. Dacă o să i se pară că sunt altfel decât Beth? Dacă, la urma urmei, ea nu era un preș de șters pe picioare și recurgea la niște trucuri grozave, pe care eu nu le știu? Oare știa tantra? Putea să sugă ca un aspirator? Putea să-și pună călcâiele pe după cap?

Încă n-a intrat?

N-ar fi trebuit să-mi fac griji.

Ambrogio mă izbește timp de patru sau cinci minute, transpirând, gemând, gâfâind, căznindu-se. Nu e foarte plăcut. Cred că ar putea să rămână cu urechea mea în gură. O să simulez. Îmi amintesc scena aia din *Când Harry a cunoscut-o pe Sally*. Îmi aduc aminte experiența cu jucăria sexuală nr. 5.

— Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh

Ambrogio ejaculează cu trei explozii scurte, apoi se prăbușește cu putere pe partea lui de pat.

Ei bine, a fost aiurea. Serios? Asta e tot? Probabil că în Oxford eram *varză.* Lui pare să-i fi făcut plăcere, mă gândesc, dar cred că eu îl prefer pe Dl Dick. Nu-mi vine să cred. După toți anii ăștia. E atât de nedrept! Sunt distrusă.

— *Merda!* spune Ambrogio, sărind din pat și trăgându-se de lângă mine, cu spatele la perete. Ce mama dracului? *Alvina?*

Mă privește în ochi ca un rechin, încearcă să mă descifreze ca Larry David, ca un agent CIA. Peste fața lui se lasă o umbră.

— *Alvina?* spun eu. De ce… de ce-mi spui așa?

Niciun fir de păr de pe trupul meu nu se clintește. Nu că aș avea vreunul. L-am ras pe tot când am devenit Beth. Sunt

încremenită, ca de piatră, imobilă, ca unul din oamenii ăia de la muzeul din Pompei, ca statuia aia de marmură a lui Beth.

— Nu ești Beth, spune el. Aveți altfel de orgasm.

Da? Ah, căcat. Bineînțeles, îmi dau seama: vrea să spună că *simulăm* diferit.

— Ce dracu' se întâmplă? strigă el, lovind tăblia patului cu pumnul. Ar fi bine să-mi explici! Ce dracu' ai făcut cu soția mea?

Aș *putea* să-i explic, dar n-ar avea nicio importanță. După privirea din ochii lui, vrea să mă sfâșie în bucăți.

— Nu știu despre ce vorbești, spun eu în sfârșit, cu voce tremurândă.

O să mor. Cu asta, s-a terminat.

— A, serios? strigă el.

Vocea lui e ca un tunet.

— Serios, spun eu.

Stă de cealaltă parte a patului, înalt, și își flexează pumnii. Pare extrem de supărat.

— Ce-ai făcut? Ai omorât-o, nu-i așa? Vacă nenorocită ce ești, ai omorât-o pe soția mea!

— Nu! N-am omorât-o… ascultă-mă puțin!

— Ai omorât-o pe sora ta! Ar fi trebuit să-mi dau seama! Toată ziua te-ai purtat aiurea. Beth n-ar fi mâncat niciodată un pachet întreg de Pringles! Și toată povestea aia cu iahtul – Beth se pricepea la navigat. Ea… ea… ea… ea… noi ar fi trebuit să te omorâm pe *tine*!

Ambrogio se trage de păr, practic și-l smulge din rădăcină.

— Eu sunt Beth! Sunt Beth! Îți jur că nu sunt Alvie!

Mă ghemuiesc lângă tăblia patului, înghițindu-mi lacrimile. El mă prinde de glezne și mă trage înapoi pe pat. Se suie pe mine și mă țintuiește.

— Ce cadou ți-am luat de Crăciun anul trecut?

— N-n-nu îmi aduc aminte.

— Unde am ieșit prima oară împreună?

— N-n-nu îmi aduc aminte.

Fața lui e la doar câțiva centimetri de a mea; simt cum saliva lui îmi împroașcă ochii. Dacă n-aș fi atât de speriată, aș

fi îngrețoșată. Mă apasă cu greutatea lui imensă.

— Cu ce echipă de fotbal țin eu?

O să încerc să ghicesc…

— Italia?

În spatele lui Ambrogio, pe polița șemineului, e o păpușă, cea pe care o avea Elizabeth când era mică. Atârnă peste șemineu, privindu-mă fix, și în ochii ei sclipitori pâlpâie ceva. Dintre degetele de la picioarele ei iese un ac solitar. E ca și cum Beth ar fi aici. E ca și cum m-ar privi chiar acum, în clipa asta. Îi simt prezența. Îi simt mânia.

— Ai ceva să-mi spui, *Alvina,* spune Ambrogio, apropiindu-se și mai mult.

Acum tremură, cu ochii căscați. N-am observat cât de puternic e, mușchii umflați de la umeri, bicepși, pectorali. Mi-ar putea rupe gâtul ca pe o rămurică.

— De unde… de unde știi că avem altfel de orgasm? spun eu.

Merită încercarea…

— Ți-am tras-o în Oxford. Sau erai prea beată ca să mai ții minte?

— Căcat, șoptesc eu, acoperindu-mi gura. Deci știai că sunt eu? Că sunt Alvina?

— Bineînțeles că știam. Ce, mă crezi idiot?

Scutur din cap.

— Nu, bineînțeles că nu.

Ambrogio slăbește puțin strânsoarea. Își freacă tâmplele, închide ochii.

— Pur și simplu… nu înțeleg. De ce dracu' erai îmbrăcată ca Beth?

Profit de șansă. Ambrogio pare derutat; acum e momentul! Mă smulg și sar din pat. Îmi înșfac rochia și sprintez spre ușă – din fericire e pe partea mea. Ambrogio e dezbrăcat și îl văd, cu colțul ochiului, cum se repede după pantaloni. Zbor pe ușă, fără să privesc în urmă.

Alerg pe coridor, pe scări în jos, prin vilă, trăgându-mi rochia peste cap. Palmele mele sunt lipicioase; transpirația mă furnică peste tot, pe spate, pe gât. Aerul răcoros al nopții mă

face să tremur. Ies pe ușă și alerg pe terasă, izbind cu picioarele goale în plăcile curții interioare. Alerg pe alee și ies în drum. Nu mă întorc, dar îl aud cum aleargă în urma mea, aproape, scrâșnind cu picioarele pe pietriș, ridicând vocea.

— ALVINA! VINO AICI!

O să mă omoare.

E liniște. E întuneric. N-o să reușesc să fug atât de repede, dar cred că aș putea să mă ascund. Alerg pe drumul spre amfiteatru. E la doar două minute de mers pe jos, așa că n-ar trebui să dureze mult. Trebuie să fie pe aici vreun ascunziș: un tufiș, o stâncă. Mă uit în jur, căutând și tot căutând. Cobor dealul în fugă, gesticulând violent din mâini și din picioare. Pe față îmi șiroiește transpirația. Rochia e lipită de piele. Mi-aș dori să port pantaloni. Pietrele ascuțite îmi înțeapă tălpile. Lovesc tare cu piciorul ceva – căcat! Doare – cred că mi-am rupt un deget! Adrenalina pulsează, mă împiedic, cad, dar asta e mai bine decât alternativă: Ambrogio, pară de furie.

Văd o piatră lângă un gard, în semiîntuneric, și sar pe ea. Mă cațăr până sus și îmi prind coapsa într-un cui ruginit – au! Căcat! – pielea se sfâșie. Acum m-am ales și cu tetanos. Ceva cald mi se prelinge pe picior. Ce e? Sânge, transpirație, spermă? Dar n-am timp. Sunt sus. Acum sar pe partea cealaltă și alerg cu toată viteza spre teatru. Ambrogio vine la câțiva metri în urma mea.

— Alvie! Oprește-te! Vino și explică-mi. De ce dracu' erai îmbrăcată ca Beth? Ce punea la cale?

Gardul se prăbușește atunci când Ambrogio se cațără pe el.

— Vreau să știu ce dracu' se întâmplă.

Singura lumină provine de la lună; deja se vede sala de spectacol, mai jos. Cobor în fugă treptele spre scenă. Mă împiedic în întuneric și mă lovesc la genunchi. Mă izbesc cu fața de pământ: nisip și fier. Mi-a intrat mizerie în ochi, care îmi lăcrimează și mă ustură. Clipesc întruna și respir în întuneric. Niște pași răsună în urma mea, aproape; vine Ambrogio. Ah, la dracu'! Mă desprind de la pământ și mă ridic. Genunchiul îmi zvâcnește, și degetul de la picior mă doare. Tușesc, scuip, mă lupt să respir.

Alerg spre scenă și urc pe platformă. În spate sunt niște coloane și o iau spre ele. Mă ascund în spatele uneia, mă las pe vine și îmi țin respirația. Îl văd cum aleargă spre scenă. Mă reped spre următoarea coloană.

— Nu poți fugi la nesfârșit, spune Ambrogio. Vino aici, Alvina! O să afle toți ce-ai făcut. Mă auzi?

Nu! Nu! Nu! Nu! Scutur din cap, ca să nu-i mai aud strigătele. Cânt în mintea mea: „I Should Be Se Lucky", „Shake It off"… Ambrogio sare pe scenă. Îl văd cum se oprește și se uită într-o parte și-n alta. O licărire argintie. Are ceva în mână! Ce dracu' e aia? Un cuțit? Un pistol?

O să mă facă să plătesc, la dracu'.

El nu știe în ce parte am luat-o eu. Se întoarce și se furișează spre cealaltă parte a scenei pustii. Eu o iau în vârful degetelor spre următoarea coloană. Mă las pe vine într-un colț întunecat, gâfâind, înjurând, cu inima explodându-mi și fruntea lipită de marmura răcoroasă. Pielea îmi arde. Gâtul e uscat. Sunt cel puțin trei coloane între Ambrogio și mine. Am nevoie de o votcă. Îmi vine să plâng.

El se întoarce și vine spre mine.

E un pistol, la dracu'!

Mă fac mică și îmi trag răsuflarea, respirând cât de încet pot. *Nu scoate niciun sunet. Rămâi tăcută, Alvina. N-o face de oaie.* Aș vrea să am briceagul meu sau un tirbușon, ca fata aia din tren. Aș vrea să am un pistol. Simt o piatră pe jos, lângă picioarele mele, și o prind strâns, cu degete tremurânde. E de mărimea unei portocale roșii siciliene, grea și rotundă, cu un capăt ascuțit. Ambrogio se apropie. Și mai mult. Și mai mult. Știe că sunt aici… undeva… undeva. Văd silueta lui mișcându-se pe furiș, strecurându-se în vârful degetelor, un contur negru. Încearcă să nu facă zgomot, încearcă să se ascundă. Se apropie încet de mine, privind în penumbră. E liniște, în afară de respirația lui Ambrogio. Animalică. Periculoasă. E aproape un mârâit. Eu îmi țin respirația, chiar dacă îmi vine să țip. Dacă eu îl pot auzi, atunci și el mă poate auzi pe mine. E la doar câțiva metri distanță. Doi metri. Un metru.

— De ce erai îmbrăcată ca Elizabeth, Alvie? întreabă

Ambrogio în întuneric. Nu așa era planul. Ce se întâmplă?

Sar mult în sus și îl izbesc puternic cu piatra în cap. Îl lovesc iar, cu toată puterea mea. El cade la pământ și scapă pistolul. Se prăbușește pe scenă, cu fața în jos. Eu stau lângă el, continuând să strâng între degete piatra ascuțită, tremurând din tot trupul, în poziție de atac. Brațele lui se zbat de o parte și de alta a trupului, întinde mâna după glezna mea și o apucă.

— Căcat! țip eu.

Strânsoarea lui e puternică. Nici vorbă să fie mort. Trebuie să-l lichidez, însă mă prăbușesc. M-a prins de glezne și mă trage spre el. Mă clatin și cad pe pieptul lui. Ridic piatra deasupra capului meu și o abat asupra vârfului țestei lui, izbindu-l în cap iar, și iar, și iar.

TROSC!

TROSC!

TROSC!

TROSC!

Țip, plâng și tremur în același timp. El a încetat acum să mai miște, în sfârșit, la dracu', dar degetele lui sunt în continuare încolăcite în jurul gleznelor mele, strângându-le la fel de tare ca niște cătușe de fier. Dau din picioare până mă eliberez. Las piatra jos, pentru că degetele mele nu mai sunt în stare s-o țină. Pe mâini, pe brațe și pe rochie am ceva vâscos. Un strop de sânge îmi atârnă de buză: gust de friptură puțin făcută. Fața și gâtul meu sunt împroșcate cu picături de sânge. Tot trupul îmi arde, emană căldură. Gâfâi, transpir și mă înăbuș de căldură. Aerul răcoros al nopții își înfășoară tentaculele în jurul meu, ca un calamar, o caracatiță sau degetele unui cadavru. Mă uit în jos la trupul lui și mă înfior.

Sar în picioare și mă trag în spate, văd unde a scăpat Ambrogio pistolul, la doar un metru distanță. De ce avea pistol? A fost cât pe ce. Putea să mă împuște! Cine dracu' sunt oamenii ăștia? Credeam că-i cunosc. Credeam că-mi sunt rude. Nu știu absolut nimic. Alerg și înșfac pistolul. N-am mai văzut în viața mea un pistol adevărat, doar de jucărie și cu apă. N-am fost niciodată la paintball sau la Laser Quest. Cântăresc

pistolul în mâini: e rece și greu, surprinzător de greu. Nepământean. Straniu. Simt în tot trupul un val de însuflețire. Pistolul lui Ambrogio! O să-l păstrez. Acum e al meu!

Mă uit în jos, la silueta răschirată a lui Ambrogio. Partea din spate a capului e năclăită cu sânge. Mă aplec, cu mâinile pe genunchi, și îmi trag răsuflarea. Trupul îmi tremură incontrolabil. Brațele mă dor. Coapsele îmi zvâcnesc. El nu mișcă. Sigur e mort? Strâng pistolul în mâna stângă și țintesc vag în direcția capului său. Mă apropii foarte încet de trup și întind mâna ca să-i găsesc jugulara. Pipăi cu degetele; o să număr zece secunde. Unu, doi, trei, patru… Slavă Domnului: n-are puls. Îmi smulg mâna de la gâtul lui, așteptându-mă ca el să se întoarcă și să mă muște, să sară în picioare sau să-mi țipe în față. Dacă face asta îl împușc. Dar el stă inert. E mort. Nu-mi vine să cred. Ambrogio nu mai e! Sunt în siguranță!

Acum ce naiba fac?

26.

Bat la ușă cât de tare pot.

— Salvatore! Salvatore!

Bat și iar bat, până când în vilă încep să bufnească niște pași. Căcat, pistolul! Salvatore o să se sperie. Arunc pistolul sub un tufiș de lângă ușa de la intrare și împing cu piciorul niște frunze peste el. O să mă întorc mai târziu să-l iau.

— *Che cosa?* aud o voce. *Che cosa?*

Un bărbat deschide larg ușa. E înalt și lat în umeri, mai lat și mai înalt ca Ambrogio; e Salvatore. Îmi amintește de un luptător de wrestling celebru, cineva sexy din WWE. Se freacă la ochi. Sărmanul de el; dormea. L-am trezit. Probabil i se pare că ăsta e cel mai urât coșmar, amanta la ușă plină de sânge.

— *Ah, minchia!* Ești bine?

Crede că e sângele meu.

— Salvatore, spun eu.

Mă prăbușesc în brațele lui, izbucnesc în lacrimi și îi suspin

la piept. El mă îndepărtează și se trage în spate, șocat.

— Beth? Ce s-a întâmplat? Cât e ceasul?

Se uită la încheietura mâinii, la locul în care ar trebui să fie Patek Philippe-ul lui, dacă ar fi zi, dar nu e. E miezul nopții, la dracu'.

— Te rog, te rog, trebuie să mă ajuți, spun eu, agățându-mă de antebrațele lui și înfigându-mi unghiile în ele, cu ochii căscați ca niște morminte. Voia să mă omoare, n-am avut de ales!

E *mort*.

Mă uit cum fața lui începe să se schimbe, pe măsură ce conștientizează cele spuse de mine.

— Ce? spune el. Cine? Să te *omoare?*

— Ambrogio.

Îmi mușc buza. Încă simt gustul de sânge. Îmi trec limba peste dinții din față și înghit anevoie.

— Ambrogio? spune Salvatore. Să te omoare? Nu cred! Ambrogio nu s-ar atinge de tine niciodată. E un *cornuto* nenorocit. Un pămpălău.

— Avea un pistol, spun eu. Zău!

Salvatore mă ia de mână și mă trage înăuntru, scoate capul afară și cercetează grădina. Nimic. Nimeni. Trântește ușa. Mă duce în bucătărie și aprinde luminile: insuportabil de strălucitoare, îmi rănesc ochii. Am stat în întuneric prea mult, ca un fel de bufniță.

— Stai jos, îmi ordonă el.

Salvatore poartă un tricou alb strâmt și boxeri cu dungi albastre și verzi de la Calvin Klein. L-am văzut deja pe jumătate dezbrăcat în grădină. Știu că arată mai bine fără tricou. Stă lângă mine impunător, înalt și musculos. Probabil trage de fiare la sală în fiecare zi, zic și eu. Înțeleg ce-a văzut soră-mea la el. Sunt sigură că și mie mi-ar plăcea să avem o aventură. Cum pot fi bărbații italieni atât de irezistibili? Dacă aș sta aici, aș înnebuni pe Tinder! Numai că nu e stilul lui Beth să fie necredincioasă. Nu-i stă în caracter. De ce îl înșela pe Ambrogio? Voia să fugă? Ambrogio era perfect. Deși presupun că era un dezastru în pat. Dar chiar și așa, trebuie să

mai fie și altceva. Ea n-ar fi dorit niciodată să-și părăsească bărbatul. Nu îi stătea în fire. Nu înțeleg.

Salvatore îmi pune un pahar cu apă de la robinet. Mâna mea tremură: se varsă puțin. Înghit apa și mă uit la ceasul de pe perete: 1.13 noaptea. Ciudat, e exact ora la care a murit Beth. Salvatore stă lângă mine, privindu-mă ciudat. Probabil are 1,98 metri. Dacă n-ar exista sângele împroșcat peste tot pe brațele și pe rochia mea, nu sunt sigură că m-ar crede.

— Deci, tu crezi că l-ai omorât pe *Ambrogio?* spune el.

Îmi dau seama că încă nu mă crede.

— Da, aprob eu din cap.

— Și ești sigură că e *mort?*

Asta îmi stârnește un val de îndoială. Pământul mi se clatină brusc sub picioare. Dacă Ambrogio nu era mort, la urma urmei? Dacă s-a ridicat și m-a urmărit până aici? Ochii mei zvâcnesc spre ușa de la intrare de la capătul holului, dar ușa e închisă; e întuneric. Nu e nimeni acolo. Salvatore a verificat. S-a uitat în grădină. Luminile automate ar detecta orice mișcare. Trag adânc aer în piept.

— Sunt sigură, spun eu.

— Cum l-ai omorât?

— Cu o piatră.

Până și mie mi se pare absurd. Urmează o pauză, în timp ce Salvatore reflectează la asta.

— M*inchia!* spune el. Cu o piatră.

Acum a priceput. Se încruntă la mine, cu ochii lui albaștri, furioși și acuzatori. Ce-am făcut? Oare o să mă ajute? Sau e supărat? O să mă dea pe mâna poliției? Salvatore umblă într-o parte și-n alta prin bucătărie, agitându-și brațele musculoase, izbind dalele de piatră cu picioarele goale: 1,98 metri numai fibră. Nu e de mirare că Beth a vrut o aventură cu *el.* O gorilă furioasă. Un urs grizzly. Dintr-odată, îmi dau seama; vânătăile de pe brațele lui Beth. Nu erau de la Ambrogio. *Ambrogio e un pămpălău.* Erau de la *el!*

— De ce dracu' a încercat să te omoare? Pentru că a aflat despre noi?

— Da, spun eu, dintr-odată ametită.

Cred că o să leșin. Salvatore o să mă lovească. O să mă bată. Ah, de ce-am aruncat pistolul ăla?

— Cum a aflat?

— I-a spus sora mea.

Oare sună plauzibil? Salvatore face o pauză.

— De ce-a făcut una ca asta? spune el.

— Cred că îl voia pentru ea. E o scorpie în privința asta.

Bun: timpul prezent. De parcă Beth ar fi încă în viață. *Bravo, Alvie. Gândești rapid.*

Salvatore oftează. Am impresia că mă crede. De ce? Ce i-a spus Beth despre Alvina? Salvatore crede că Alvina e o nemernică.

— Și… unde e? spune el. Cadavrul?

— Pe scena amfiteatrului.

— În *amfiteatru?* Ce dracu' caută acolo?

Aș vrea și eu să știu.

— Nu știu, spun eu. M-a fugărit.

Vocea mi se frânge. Mi se învârte capul. Am vederea încețoșată din cauza lacrimilor. Dau să mă șterg pe obraz cu mâna, dar constat că e plină de sânge.

Salvatore tremură de furie. L-am trezit și i-am adus o problemă pe cap. Pare supărat.

— De ce să te ajut? După tot ce-ai spus?

Ce dracu' am spus?

— Eu… eu…

— Credeam că nu mai vorbești cu mine. Ai zis că nu mai vrei să mă vezi. Că dacă nu te ajut, nu mai vrei să știi de nimic.

Ce? Ah. Cearta cu soră-mea. Îmi amintesc cum s-au certat lângă mașină.

— Ba vreau să te văd, spun eu. Îmi pare rău.

Oare par convingătoare? Mă încearcă doza potrivită de remușcare? Acum lacrimile îmi șiroiesc; îmi inundă ochii și mi se preling pe față. Lacrimi adevărate; am și uitat cum e. O, Doamne, oare chiar *plâng?* Probabil mă transform în Beth. Salvatore n-o să mă ajute. De ce-am venit aici? O să mă bată sau o să sune la poliție.

— Deci, de fapt, n-ai vrea ca eu să mor?

— Nu.

Serios? Asta i-a spus? Mă întreb ce-a făcut Salvatore. Probabil ceva urât.

— Dar asta ai spus…

Căcat. Bine lucrat, Beth.

— N-am vrut să spun asta… serios. Te rog? Ce-ar face Beth? Dau din gene. Probabil că flirtul are mai mult efect când nu ești mânjită de sânge. Te rog. Te rog.

Acum suspin în mâini. Cui îi pasă de sânge? Deja sunt murdară. Dacă nu mă ajută, am încurcat-o rău.

— Stai aici, spune el în sfârșit. Mă duc să mă îmbrac.

Ridic privirea spre el – *serios?* – și clipesc printre lacrimi.

— Ah! spun eu. Mulțumesc! Mulțumesc! Mulțumesc! Salvatore, ești salvatorul meu!

Salvatore dispare pe ușa dinspre hol. Urcă scările călcând apăsat. Îl aud cum se mișcă la etaj. Podeaua din lemn scârțâie. Abajurul se clatină. E un tip solid. Două sute de kile? Cât un taur.

Îmi termin apa și pun paharul în chiuvetă. Bucătăria e elegantă, de firmă, făcută pe comandă. Bosch. Smeg. Nespresso. Alessi. Totul arată impecabil, de parcă n-ar fi fost folosit niciodată. Pe locul în care m-am sprijinit cu brațul de masa din melamină albă e o urmă de sânge. Iau niște hârtie de bucătărie, o ud la chiuvetă și o șterg. E o bucătărie din cele în care coșul de gunoi e ascuns; habar n-am unde să caut. Dacă mai ating un lucru, o să-l murdăresc de sânge. Stau în mijlocul încăperii, cu hârtia udă din care picură un lichid roz pe plăcile albe de gresie.

Salvatore coboară scările în fugă. BUF. BUF. BUF. Și-a pus pe el niște blugi albastru-închis și o cămașă neagră elegantă. Cămașa îi vine perfect; probabil e făcută pe comandă. Se oprește și se uită lung la mine preț de o secundă, vede hârtia de bucătărie din mâna mea. O ia și o aruncă la gunoi. Coșul de gunoi e ascuns în dulăpiorul de sub chiuvetă. Ah, deci acolo era. Data viitoare o să-mi aduc aminte. Dacă va exista o dată viitoare.

— O să ne trebuiască niște apă să curățăm murdăria. Niște găleți și un burete?

— Hai să mergem, spune el.

•

— Unde e? întreabă Salvatore.

Mi-aș dori să fi luat o lanternă. Pare că s-a întunecat și mai rău. Un nor mare și negru a înghițit luna. Cercetez partea vizibilă a scenei. Coloane. Stânci. Mare. Căcat! Dumnezeule, oare erupe muntele Etna? Știam eu că nu pot avea încredere în el. Asta nu e periculos? Craterul vulcanului pâlpâie și scoate scântei. Lavă incandescentă sare în sus: portocalie, galbenă, purpurie. Din vârf țâșnește un nor de fum. Prin norul de cenușă scânteiază fulgere. Se simte un miros ușor de sulf. Gustul fierbințelii. Mă uit la Salvatore, dar pe el nu pare să-l preocupe. Poate așa face Etna tot timpul? Privesc lung spre vârf. Arată incredibil. Bănuiesc că ar fi mișto să supraviețuiești unei erupții. Dacă am supraviețui. Ceva grozav de povestit nepoților?

La început nu-l văd. Mă gândesc că a dispărut; s-a ridicat cu greu și a plecat clătinându-se pe picioare. Mi se pare complet ireal, de parcă eu aș fi inventat totul: o plăsmuire a imaginației mele bolnave. Mă uit peste umăr, poate e încă aici? Se apropie de noi pe furiș, cu o piatră sau un pistol? Dar în sfârșit îl zăresc, întins acolo pe scenă, în locul în care l-am lăsat. O siluetă lungă și neagră, pe fundalul lespezilor gri. Tăcut. Nemișcat. Mort.

— Acolo, pe scenă, spun eu. Uită-te!

Îmi mușc partea interioară a buzei, atât de tare că sângerează.

Salvatore se uită în direcția în care arăt eu; îl simt tensionat. Nu crezuse. Cel puțin nu până să vadă. Nici eu. Alergăm pe scări în jos, spre partea din față a scenei. Am adus două găleți care dau pe răscol de apă, ca să curățăm murdăria: apa din găleată pleoscăie și stropește. Mă ud pe picioare, mă stropesc peste tot. Îmi simt genunchii moi, în timp ce cobor treptele câte două sau trei. Treptele par să se prelungească la infinit.

Ce naiba caut eu aici? Am senzația că mă privesc de undeva de departe, că sunt o spectatoare a unei tragedii antice: cu cât mai mult sânge vărsat, cu atât mai bine. La sfârșit, mor toți. De aici, din sala de spectacol, crimele par reale, dar e doar o piesă de teatru, trei ore de emoție, ceva palpitant, distractiv și cathartic. Știu că sângele e doar colorant alimentar. Și intestinele sunt de porc.

Ajungem la marginea scenei și sărim pe ea. Salvatore primul, apoi îmi întinde mâna, dar eu stau așa și mă holbez. Chiar n-aș vrea să mă apropii. Cred că o să vărs. El mă prinde de mână și mă trage sus și pe mine, de parcă aș fi ușoară ca o pană (*aș vrea eu*). Merg în urma lui spre coloanele înșirate în spatele scenei, spre cadavru. Mă opresc brusc. Ochii lui Ambrogio sunt larg deschiși, strălucesc albi în lumina lunii. Se uită în sus spre mine. Ochi mari și stupizi, că ai unui pește pus la gheața de la magazin; gura larg deschisă, cu limba scoasă. Oare peștii au limbă? Are capul crăpat; din el se prelinge sânge. Părul lui e negru și ud. Întrezăresc ceva albicios: ce e aia? Craniul lui?

Dincolo de cadavru: o priveliște care îți taie respirația. Etna continuă să erupă. Începe să-mi placă. În noapte, scapără lumini roșii. E uimitor, extraordinar, spectaculos, sublim. Acum, că mi-am dat seama că n-o să mor înecată în lavă, nu-mi mai pot dezlipi ochii de la foc.

— Beth? BETH? BEETH!

— Cee?

— Trebuie să curățăm porcăria asta, spune Salvatore.

Mă întorc din nou spre cadavru și mă mai apropii puțin. Duhoarea de sânge proaspăt mă îngrețoșează: sânge amestecat cu sulf și aer marin sărat. Îmi umple nările, gâtul: un pumn în gură, un dinte lipsă, o limbă sângerând. Îmi gâlgâie sângele în gură, îmi inundă stomacul, plămânii. Mă sufoc, mă înec, mă scufund în sânge.

Lespezile de piatră sunt negre, alunecoase, ude. Storc buretele în găleată. Apa rece îmi împroașcă gambele și labele picioarelor, pare rece pe degetul meu rupt. Frec pietrele cu buretele. Nu se ia. Chiar și în întuneric, îmi dau seama că e

încă acolo: sânge negru, lucios. Frec mai tare și mai repede, îmi julesc încheieturile degetelor care sângerează și mă ustură. Brațele încep să mă doară. Căcat, nu merge. E tot mai rău. E greu ca dracu' de scos sângele.

— Beth?

— Da?

O, Doamne. Acum ce mai e?

— Parcă ai spus că Ambrogio avea un pistol?

— Da. Avea! Avea un pistol.

— Și unde e? spune Salvatore. Nu e aici.

— Probabil… probabil… probabil că l-a pierdut.

— Nu e pe scenă. Nu-l văd.

Căcat.

— Trebuie să fie undeva în teatru.

Salvatore se încruntă la mine, apoi se uită peste tot în jurul lui. Teatrul e întunecat și plin de umbre. Sala de spectacol e imensă.

— Avea pistol, îi spun. Jur. L-am văzut.

Salvatore oftează.

— Bine, spune el în sfârșit. Mă rog. Ajută-mă să-l mut. Arunc buretele înapoi în găleată. Salvatore e la capul lui Ambrogio, cu mâinile băgate sub subsuorile lui, pregătit. Îmi șterg fruntea cu dosul palmei: e lipicioasă și udă. Nu vreau să-l ating. Știu că pielea lui o să fie rece.

— Picioarele, spune Salvatore.

Mă ridic, tresărind: genunchiul! Degetul de la picior! Mă aplec să apuc picioarele lui Ambrogio, să-l prind de glezne, când…

Pași.

O lanternă.

O siluetă.

— *Che cazzo fai?* se aude o voce de bărbat.

O lanternă îmi intră în ochi. Sunt orbită. Icnesc. Scap picioarele lui Ambrogio și mă ridic.

— Căcat, spun eu.

— *Merda,* spune Salvatore.

Silueta se apropie. Pașii se aud mai tare. Bărbatul coboară

scările în fugă și în maximum două secunde apare mai jos de noi, lângă scenă.

Păr blond ciufulit. Uniformă. Paznicul. Bineînțeles. Cine altcineva?

— Betta? spune el.

Acum ar fi momentul să plâng. Mă prăbușesc în genunchi și suspin.

— *Che cazzo?*

Paznicul sare pe scenă. Simt un braț în jurul umerilor.

— O, Doamne! Betta? Ce-ai făcut?

— Eu… eu… spun eu.

— Ce s-a întâmplat? Betta? Ești bine?

— E în regulă, spune Salvatore cu voce sonoră, care răsună pe scena de o tăcere mormântală. Soțul ei a atacat-o, așa că ea l-a doborât la pământ. O să-și revină.

Paznicul se ridică. Luminează cu lanterna trupul lui Ambrogio. Așa, la lumină, pare încă și mai rău. O rază luminează cadavrul, ca un fel de recuzită teatrală. Simt gust de fiere în gât. Întorc privirea.

— *Ma è morto?* spune paznicul.

— *Forse è morto,* spune Salvatore.

— Te rog, spun eu în cele din urmă, ridicându-mă. Te rog, te rog, nu spune nimănui despre asta. A trebuit s-o fac. A trebuit.

Paznicul mă privește în ochi; îi văd groaza, în lumina lanternei. Fir-ar al naibii, o să se panicheze. Probabil e primul lui cadavru.

— *Madonna mia,* spune el în șoaptă. Betta, *tu* l-ai omorât? Nu tipul ăsta?

Paznicul îl luminează cu lanterna pe Salvatore, care tresare și se întoarce. Își acoperă ochii cu mâinile.

— Eu l-am omorât. Eu. Te rog, nu spune nimic.

Îl apuc de cămașă. Paznicul mă luminează din nou pe mine. Eu închid ochii.

— Te rog. Te rog.

— *Madonna mia,* spune ei. Ești nebună? Nu ești în toate mințile? Îți dai seama ce-ai făcut? Ăsta e *Ambrogio Caruso*! Și

tu ești încă *aici*? Trebuie să pleci. O să te omoare. Trebuie să dispari, la dracu'!

Mă uit la paznic. Ochii îi ies din orbite. Pare sincer speriat. Cine o să mă omoare? Nino? Domenico? Emilia? Salvatore? Eu sunt singura care ucide pe-aici. De *asta* e el atât de îngrijorat?

— Căcat, spune el, de parcă și-ar fi dat seama de ceva. Ce-i spun șefului meu?

Mă ridic încet, tremurând, nesigură pe picioare și îl iau pe după gât. Aș vrea să știu cum îl cheamă, fir-ar al naibii. Îl îmbrățișez strâns, respirația mea fierbinte și umedă ajunge în urechea lui.

— Nu-ți face griji. Noi… noi o să facem curat. Ambrogio voia să mă omoare, așa că eu… eu…

Pieptul mi se zbate – violent – în timp ce suspin. Îmi apăs sânii pe trupul lui, îmi lipesc obrazul de obrazul lui. Îmi trec degetele prin părul lui ciufulit. Dacă aș ști cum îl cheamă, i-aș șopti numele, încet. Cum naiba îl cheamă pe tipul ăsta?

Paznicul se trage în spate, se desprinde. Privește în ochii mei; eu îl implor stăruitor. Aș vrea să fiu hipnoterapeută. Aș vrea să cunosc practici de control al minții.

— Faceți curat, spune el. Imediat. Șeful meu se întoarce într-o oră.

27.

Autostrada A-18: Messina-Catania

Salvatore m-a ajutat să bag cadavrul lui Ambrogio în portbagajul BMW-ului său. Mergem cu mașina spre o faleză pitorească, pe care o știe el, la câțiva kilometri distanță. Faleza e chiar lângă mare. Mă întreb dacă acolo am distrus iahtul. Asta ar fi o coincidență. Salvatore e în BMW, și eu în Lamborghini, imediat în urma lui. O să lăsăm mașina lui Ambrogio la marginea falezei, ca să pară că a condus el până

acolo. Aș vrea s-o pot păstra. Poate o s-o pot recupera mai târziu, după ce o să se termine totul; e o mașină superbă. Chiar mi se potrivește. Mașina decapotată, și eu cu părul în vânt, alcătuim o imagine de reclamă pentru *la dolce vita*.

Schimbătorul de viteze se blochează, scrâșnește. Nu știu prea bine ce fac toate butoanele astea, ce înseamnă toate afișajele astea electronice. Nu e o mașină cu transmisie automată. Abia am reușit s-o pornesc. Gonim prin curbe în ac de păr, în timp ce soarele urcă deasupra orizontului somnoros. Trebuie să fie ora cinci dimineața. Pe drumuri nu mai e nimeni. Calc accelerația, adrenalina curge. Salvatore conduce repede și e periculos. Îmi place la nebunie. Aproape am și uitat de cadavrul din portbagaj. Nu m-am simțit niciodată mai plină de viață. Acum, când știu că Salvo mă ajută, mă simt puțin mai relaxată. Dacă n-am fi sub acoperire, în misiune secretă, aș da volumul la maximum pe un disc Taylor Swift. Aș găsi ceva de Miley la radio și aș țipa.

Vântul îmi suflă în păr, îmi șfichiuiește fața și îmi înțeapă ochii. Îmi scot o șuviță din gură și îmi trec limba peste buzele uscate; sunt uscate de la praful din amfiteatru, mă dor puțin în locul unde le-am mușcat, îmi persistă gustul de sânge. Mă simt ca un vampir, dar acum, că sunt Beth, cel puțin sunt un vampir sexy: Rosalie Hale Stewart, în rolul Bellei Swan.

Virăm la o cotitură, și roțile frânează scrâșnind. Mă uit spre BMW-ul lui Salvatore, care a tras pe dreapta și s-a dat jos din mașină. Probabil am ajuns la destinație. Trag și eu pe dreapta, apoi sar jos din Lamborghini și o iau după Salvatore spre buza unei faleze imense. Stăm unul lângă altul și admirăm priveliștea. Briza e caldă, catifelată precum cașmirul. În fața noastră se întinde țărmul ca o lună nouă, cu lumini strălucitoare scânteind în depărtare și curba neagră și alungită a mării. Peste câteva minute, Ambrogio o să fie acolo, jos, în acel întuneric abominabil, plonjând prin apa rece, ieșit din raza vizuală a ochiului, uitat. O să doarmă cu peștii, nu așa se spune? Peste doar câteva minute, peștii o să vină să ciupească din el. Peste doar câteva luni, n-o să mai rămână nimic din el. Cel puțin ăsta e planul. În Mediterana există pești piranha?

Există rechini marele alb?

— Beth, spune Salvatore, deschizând portbagajul mașinii.

Apucă picioarele lui Ambrogio și face semn din cap să mă apropii. Mă duc la BMW. Bun, începem… Apuc brațele lui Ambrogio, reci, grele, ireale, și împreună îl scoatem din portbagaj și îl punem pe jos cu o bufnitură. O, Doamne, acum e și mai greu. Cum e posibil? N-ar trebui să fie mai ușor? Se spune că sufletul cântărește douăzeci și unu de grame. Mă uit pe drum, în ambele direcții. Ar fi un moment foarte nepotrivit să treacă vreo mașină, să apară vreun autobuz de turiști sau poliția. Mi-o imaginez pe acea elevă japoneză cum face cu mâna și zâmbește la geam, cu iPhone-ul pregătit: CLIC, CLIC, CLIC. Direct pe Pinterest: „Vacanța mea europeană”. Încă un video cu rating X pe YouTube. Serios, aș putea face carieră; aș putea fi sora geamănă malefică a Zoellei. Înghit anevoie și mă uit la Salvatore.

— Trebuie să facem să pară sinucidere, spune el cu mâinile la gură.

Își aprinde o țigară, care îi atârnă în colțul gurii, ca la un cowboy din Wyoming, din jurul anului 1954. Arată foarte sexy.

— Bună idee, aprob eu.

Dacă întreabă cineva, Ambrogio era deprimat. Groaznic de deprimat. Pe marginea prăpastiei. În pragul sinuciderii. Adormea plângând în fiecare noapte. Nu mă surprinde că s-a aruncat. Era doar o chestiune de timp.

— Dacă te arunci de pe o faleză, nu faci asta dezbrăcat, spun eu atingând spatele lui Ambrogio cu vârful unui deget nerupt de la picior. Și chiar dacă ești dezbrăcat, cineva ar trebui să-ți găsească hainele.

E o idee excelentă. Ambrogio e gol, cu excepția unei perechi de boxeri negri. N-ar părea în regulă. Cred că încep să mă pricep la chestiile astea. Țin pasul…

— Așa e, spune Salvatore.

Vedeți? Sunt neprețuită pentru această operațiune, învăț din mers. Sunt de ajutor. Sunt entuziastă. E pentru prima oară.

Mă uit cum Salvatore își scoate cămașa și blugii, apoi se

apleacă să-l îmbrace pe Ambrogio. Mă uit la fundul lui. Inspir adânc; chiar și în întunericul ăsta, îmi dau seama că Salvatore e foarte atrăgător. Piept lat, spate musculos. Are constituția unui jucător celebru de rugby, unul de la All Blacks: ditamai animalul. Cred că face sport de minimum două ori pe zi. Mi-l imaginez gol și visez la o partidă de sex pe o faleză bătută de vânt. Imaginea asta îmi distrage rău atenția; ar trebui să ne debarasăm de cadavru.

— Ajută-mă, spune el. Ridică-i picioarele.

Îi punem blugii și apoi cămașa. Hainele sunt puțin cam mari pentru Ambrogio; probabil că Salvatore poartă cu o mărime mai mult, dar asta e. Nu prea avem de ales.

— Și încălțăminte? întreb eu.

Mă uit la pantofii sport lui Salvatore. Cred că sunt Air Jordan. Par foarte mișto. Probabil ar vrea să-i păstreze. Eu sigur aș vrea.

— Ar putea să-i cadă din picioare, spune el.

E adevărat.

— Și nu purtăm aceeași mărime… continuă Salvatore.

Dacă polițiștii ar găsi un cadavru care poartă pantofi de altă mărime, presupun că ar părea cam ciudat. Mă uit la picioarele lui Salvatore: sunt imense, ca niște înotătoare. Pun pariu că înoată bine. Mă întreb dacă e adevărat ce se spune despre bărbații care au picioare mari. Sper să am ocazia să aflu.

Salvatore apucă gleznele lui Ambrogio. Eu mă aplec și îi caut încheieturile mâinilor. Dibuiesc umerii și îl prind de subsuori.

— Gata? spune Salvatore.

— Un doi, trei…

Îl ridicăm și o luăm spre faleză, împleticindu-ne. Căcat, acum când am ajuns aici și sunt chiar lângă margine, observ că până jos e ditamai distanța. Abia văd spuma albă a valurilor care se sparg de stâncile de jos. Dacă sunt stânci e bine. Dacă o să-l găsească cineva, o să pară că s-a lovit la cap în cădere. *Când o* să-l găsească cineva. Presupun că e inevitabil, doar un joc al așteptării… orice altceva e doar

iluzie. Aici suntem în Europa, Alvina, nu în America.

Nu mai vreau să stau aproape de margine; mi-e frică de înălțimi și nu vreau să cad. Deja mă simt amețită. Mi-e puțin rău. Mă clatin eu sau e din cauza mării? Trebuie să stăm chiar aici, pe buză, ca să-l aruncăm, altfel n-ar fi chip să se rostogolească în gol. Ne apropiem de marginea falezei, puțin câte puțin. Nu îndrăznesc să mă uit în jos. Cadavrul atârnă între noi ca un hamac. Simt cum palmele încep să-mi alunece; trebuie să-l aruncăm; o să-l scap! Aș vrea să ne grăbim.

— Stai puțin, spune Salvatore.

Să aștept? Ce mai e acum?

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Lăsăm cadavrul să cadă la pământ. Eu gâfâi, transpir. Aș vrea să terminăm odată. Trebuie să scăpăm de cadavrul ăsta.

— Beth, trebuie să te întreb ceva.

Acum? Tu vorbești serios? Avem de făcut o treabă aici. Dacă vine o mașină? Sau poliția, la dracu'?

— Sigur, spun eu. Ce e?

Hai să facem conversație. Hai să jucăm jocul ăla de societate: ți s-a întâmplat vreodată să…?

Îl privesc în ochi, dar e întuneric; nu pot deslușI ce exprimă. Ce se întâmplă? Salvatore întoarce privirea. O, Doamne, încă e supărat? O să mă arunce de pe faleză și pe *mine?* Ce dracu' știe?

— Beth, după asta o să încetezi să te mai porți nebunește? Toată săptămâna trecută… a fost prea mult. Mai întâi toate chestiile alea cu sora ta, și acum asta? Parcă… nici nu mai știu cine ești. Parcă n-ai fi tu.

— Promit. Promit. Fără alte nebunii. Fără prostii. O să fiu eu însămi.

Cum vrei tu. Cum spui tu. Încerc să zâmbesc liniștitor.

Ce vrea să spună despre sora mea? Nu înțeleg. Probabil e ceva legat de cearta lor. Trebuie să aflu ce punea ea la cale. Poate că Salvatore ar fi capabil să-mi explice?

Salvo nu se clintește. Nu mai scoate niciun cuvânt. Sper că l-am convins. Sper că mă crede. Mă uit în jos la trupul lui Ambrogio întins pe pământ. Pare destul de inofensiv, cum

zace acolo așa, nu monstrul înspăimântător de mai devreme, nu bărbatul însetat de sânge de care am fugit.

Luăm cadavrul și îl aruncăm peste marginea falezei.

Rezervația naturală Fiumedinisi și muntele Scuderi, provincia Messina, Sicilia

Nu vorbim după ce urcăm în BMW. Aș vrea să aprind o țigară de la Salvo; e un pachet jos, lângă schimbătorul de viteze, dar sunt tot Beth, și nu vreau să dau explicații. Plus de asta, curentul e prea puternic, bănuiesc. Mă uit la Salvatore, la silueta lui profilată pe drum. Căcat, cât de sexy e: nas roman, maxilar masiv, un trup ca de supererou. Ar putea să fie dublură pentru Jason Bourne. Sau poate Thor? Soră-mea avea gust bun la bărbați, trebuie să recunosc asta.

Părul lui Salvatore, des și negru în lumina asta, în locul blondului murdar obișnuit, flutură în vânt. Îi studiez fața; pare că nu s-a mai ras de o săptămână, înfățișarea lui parcă spune *Sunt artist! Puțin îmi pasă.* E incredibil de sexy.

La întoarcerea de la faleză, Salvatore o ia pe alt drum, nu știu de ce.

— Unde suntem?

— Într-un parc.

— Nu pe-aici am venit.

— Știu.

Mergem printr-o pădure deasă. Salvatore intră pe un drum, mai degrabă o potecă de pământ decât șosea, și oprește brusc mașina. Pădurea miroase a frunze putrezite și a pământ jilav. E o tăcere mormântală. *Cel mai întunecat ceas e cel dinaintea zorilor* – am auzit asta undeva, dar abia acum îmi dau seama că e adevărat. În centrul Londrei nu se întuneca cu adevărat niciodată. Nu se făcea niciodată atât de liniște. Singurul sunet care se aude e cel al păsărilor care ciripesc în copacii din jurul nostru. Pădurea începe să se trezească? De ce am oprit aici? Încep să mă panichez. Din câte știu, pădurea siciliană e un loc pentru îngropat femei moarte. Femei care arată exact ca mine.

Pe fața lui Salvatore e o expresie ciudată… Ori o să mă sărute, ori o să mă omoare. Căcat.

Suntem amândoi murdari, transpirați și stropiți cu sânge. Eu port o rochie de vară sfâșiată, nu am pantofi și nici lenjerie. El poartă doar pantofi sport și chiloți Calvin Klein. Dacă ne vede cineva, am părea foarte suspecți. N-ar fi nevoie de vreo minte genială ca să facă legătura dintre noi și acel cadavru aruncat de apă, pe stâncile de lângă faleză. Mie încă îmi sângerează genunchiul și acea tăietură de la coapsă. Degetul rupt de la picior începe să-mi zvâcnească. Îmi aud respirația, scurtă, superficială. Dacă Salvatore va încerca să mă atace, n-am nicio șansă aici, cel puțin nu singură, nu cu constituția mea fizică. N-am nicio armă. Niciun briceag. Nici măcar o piatră. De ce n-am păstrat pistolul ăla? E întuneric, dar disting cumva curba pronunțată a bicepsului lui; e puternic ca un taur.

— Salvatore? șoptesc eu.

Nu-mi pot scoate din minte vânătăile lui Beth. Negru, mov, albastru și verde. Pe amândouă brațele. Ea a încercat să nege. A încercat să le acopere cu fond de ten. Inima îmi bate în piept de parcă ar vrea să sară de acolo. Ce caut eu aici, în miezul nopții? În mijlocul pădurii? Vreau să mă duc acasă.

Salvatore se întoarce și mă sărută apăsat pe gură – bineînțeles, crede că sunt Beth – și, înainte să-mi dau seama, îl sărut și eu pe el. El mă prinde de păr, cu degetele înfipte în scalpul meu, mă trage spre el și mă sărută cu disperare.

— Îmi pare rău, îmi șoptește el în gură, n-am mai putut aștepta. Te doresc enorm.

Și eu mă conformez. Bineînțeles. Presupun că Beth chiar avea o aventură! Nu știu de ce. Doar că nu e deloc stilul surămii. Chiar dacă Salvo e cât se poate de sexy. Poate că se folosea de el ca s-o ajute să fugă. Se folosea de el cum s-a folosit și de mine. E singura variantă plauzibilă! Îmi joc rolul și, știți ceva, chiar îl doresc. Adică, cine nu l-ar dori? E al naibii de sexy: sexy ca Channing. Dintr-odată, toată frica mea dispare. Îmi simt pielea pulsând de viață, aproape prea sensibilă. Inima îmi bate mult prea repede. Salvatore întinde

mâna și îmi sfâșie rochia. Mâinile lui puternice mă trag mai aproape, mă lipesc de el. Și eu îl sărut pe spate. Pielea lui fierbinte și netedă, umerii sculptați. Sunt deja udă; tânjesc după el. N-am fost mai excitată în viața mea. El mă sărută pe gât, mă mușcă, mă linge. Simt în partea din față a boxerilor lui că i s-a întărit și zvâcnește. Îmi bag mâna în chiloții lui și îi apuc scula tare; e catifelată și netedă, ca Dl Dick. E absolut enormă.

Salvatore mă aruncă pe scaunul din dreapta și îl coboară de tot. Trage de o manetă din partea laterală a scaunului și sunt întinsă pe spate… A mai făcut *asta*… cu sora mea? Se suie pe mine. Eu stau întinsă acolo, murdară, goală, plină de sânge. Sunt sigură că arăt groaznic. Dar nu-mi rezistă. Îl vreau în mine, îl implor în tăcere. Vreau doar să am orgasm.

Îi trag boxerii în jos, i se agață de picior; nu e prea mult loc. Căcat, e imensă; e adevărat ce se spune despre picioarele mari. O iau în mâini, puternică și pulsând, apoi în gură: dulce, delicioasă, o sculă perfectă. Îmi place la nebunie gustul lui Salvatore; îmi vine să-l savurez. I-o sug tare, cu putere, mișcându-mi capul de-a lungul ei. Îi simt netezimea cu vârful limbii. Salvatore geme.

Mă prinde de brațe și mă desprinde de el, mă întoarce astfel încât să stau aplecată peste scaun. Noroc că mașina e decapotabilă, altfel n-ar fi loc. Aud foșnetul unui ambalaj de prezervativ. Mă împinge cu fața în scaun și eu simt gust de piele. O, Doamne, îl vreau; îl simt în spatele meu; vreau să intre în mine imediat. El mă prinde de umeri. Mă doare puțin, dar nu-mi pasă. Știu că o să am orgasm imediat ce mă atinge. O să explodez, la dracu'. Salvatore mă penetrează, prinzându-mă cu mâinile de sâni. Cusăturile scaunelor mă zgârie.

— Ah, scumpule, ah, da…

Sunt mai ușoară decât aerul.

Un cuc se aude cântând undeva în pădure.

Taormina, Sicilia

Privesc în jos, la apa care se revarsă peste picioarele mele umflate; e gri de murdărie. O trec peste coapse, ca să spăl sângele; apa se face roz. Tăietura mă ustură. Îmi clătesc genunchiul. La marginea tăieturii, acolo unde a început să se formeze crustă, sunt înfipte pietricele. Le scot. Tăietura se deschide și începe să sângereze; apa se face roșie. Iau un burete moale și îmi frec pielea. Mă gândesc la Salvatore, cât de bun a fost. Încă îi simt gustul: scula lui întărită și dulce, pielea sărată, închid ochii și ascult apa care cade și împroașcă în jurul meu. Zâmbesc.

Apoi mă gândesc la cadavru.

A fost cât pe ce. Ambrogio putea să mă omoare! Noroc că i-am luat-o eu înainte. Ce naiba avea de gând? Nu se poate să fi fost vorba de sora mea cea perfectă; sunt sigură că planul era doar al *lui.* Chestia asta mă scoate din minți. Dar soră-mea nu mai e. Și nici Ambrogio. Sinucidere. Nu am de ce mă teme. Dimineață, după ce o să dorm puțin, o să mă trezesc și o să întreb unde s-a dus Ambrogio. N-o să fiu prea preocupată. O să-mi văd de treburile mele. Poate fac un masaj de relaxare. Îmi fac unghiile. Un tratament facial. Dar apoi, după câteva zile, când el n-o să apară și n-o să răspundă la telefon, când prietenii lui n-o să aibă habar unde s-a dus, o să sun la poliție, înnebunită de îngrijorare. *Ambrogio? Da… acum, dacă stau să mă gândesc, chiar era deprimat. Părea supărat dintr-un motiv anume. Acum îmi amintesc! Într-adevăr, a amenințat că se sinucide. Eu nu l-am ascultat niciodată. Credeam că e doar o figură de stil: „Dacă mă mai sună maică-ta o dată, mă sinucid”, „Dacă Italia nu câștigă Eurovisionul, mă sinucid lucruri de genul ăsta.*

Oare să-l omor și pe paznic? Pentru orice eventualitate? Ar putea fi mai prudent. Dar presupun că ne-a ajutat… și ar putea să fie util mai încolo. Va trebui să mă gândesc puțin la asta… Cred că-mi place de el. Lui îi plăcea de Beth.

Mă șterg cu un prosop pufos și îmi iau cămașa de noapte Armani a lui Beth, cea cu trandafirași roz brodați de-a lungul tivului. E foarte drăguță. Mă bag în patul lui Beth și al lui Ambrogio. E foarte mare, așa că am o grămadă de loc ca să

mă întind și să casc, să mă rostogolesc și să-mi găsesc o poziție confortabilă. Mă afund în pernele comode și umflate, mă învelesc cu cearșafurile de satin moi și adorm. A fost o zi obositoare.

ZIUA A CINCEA: ÎMBUIBAREA

Câte Pringles poți băga în gură?
Recordul meu e de 19.

@AlvinaKnightly69

28.

A fost vina lui Beth că am fost arestată pentru că am șterpelit bomboane de la Woolworths, în 1999. A fost vina ei că am prins meteahna furatului.

Când eram mici, Beth avea o prietenă imaginară pe nume Tallulah; mă enerva îngrozitor. Doar Beth putea s-o vadă, și doar ea putea să audă ce spune. „Ah, Tallulah, ce amuzantă ești", spunea Beth chicotind. Știam că discută despre mine, că mă iau în tărbacă. Jucau ore întregi diverse scenete, toate jocurile preferate ale lui Beth: prințese, zâne, mămici și bebeluși. Nu știu de ce-i trebuia o prietenă imaginară, mă avea deja pe mine. Nu știu nici de unde a luat-o; eu n-aș fi fost în stare să găsesc așa ceva, nu că mi-aș fi dorit sau aș fi încercat. Poate de asta eram atât de singuratică?

Mama noastră o încuraja, în fiecare seară punea tacâmuri la masă pentru prietena imaginară, cumpăra de la magazine bunătățuri pentru Tallulah, îi scria felicitare de ziua ei de naștere, o invita în vacanță. „Beth, iubito, Tallulah vrea să vină cu noi la teatru? Va trebui să-i cumpărăm bilet!" Era o nebunie. Tallulah primea mai multă atenție decât mine. Tallulah era mult mai importantă decât mine.

Apoi, la cea de-a opta aniversare a noastră, eu am decis că nu mai pot să-nghit; era ziua *mea* specială, nu a lui Tallulah. Nenorocita. Am furat un baton Mars de la patiseria de la școală. L-am strecurat în mâneca sacoului meu prea larg, pe când femeia care servea nu era atentă, salivând și cu inima

bătându-mi în urechi ca o tobă. Euforia era incredibilă. L-am ținut toată ziua în fundul ghiozdanului: un rucsac Jansport albastru-închis. Nu m-am putut gândi la altceva tot restul zilei, la ora de engleză, istorie și artă. Doar gândul că e acolo mă îmbăta. Apoi, în aceeași după-amiază, când am ajuns acasă, am băgat batonul Mars sub pernă, ca să nu-l vadă nimeni. În noaptea aia, în timp ce o auzeam pe Beth cum sforăie pe patul suprapus de deasupra, am încercat s-o ademenesc pe „prietena" ei să se arate.

— Hei, Tallulah, am spus eu dulce, am aici un baton de ciocolată. Dacă ieși la lumină, ți-l dau ție…

Am așteptat și am tot așteptat, cu perna pregătită, nu pentru că voiam să mă împrietenesc cu ea, ci pentru că voiam s-o sufoc și s-o omor. Am așteptat și am tot așteptat, mi s-a părut că au trecut ore întregi, dar Tallulah tot nu a apărut.

Până la urmă, am mâncat eu batonul Mars.

Ciocolata mi s-a părut dulce, ilicită, delicioasă. A fost prima dintr-o serie de dulciuri de furat care a luat sfârșit la Woolworths, în 1999. Un paznic m-a prins cu mâna într-un borcan plin de acadele cu aromă de șerbet, cu buzunarele umflate cu dropsuri multicolore și gura plină de șoricei de ciocolată roz. A chemat poliția, și poliția a chemat-o pe maică-mea. Eram prea mică și nu puteau să mă bage la închisoare. Mă așteptam ca maică-mea s-o ia complet razna, să răcnească de să se zguduie casa din temelii, să facă o criză. Dar ea nici măcar nu s-a obosit să mă pedepsească. Parcă nici n-aș fi existat.

De obicei, nu aveam voie să mănânc ciocolată. Maică-mea nu-mi dădea niciodată bani de buzunar, spunea că sunt prea rea și nu merit, eram deja suficient de grasă, aveam obezitate morbidă… Maică-mea a spus că sunt ditamai dihania și că arăt ca dosul unui autobuz englezesc. Eu nu puteam să cumpăr dulciuri, ca soră-mea și ca oricine altcineva. Știu, știu, Beth obișnuia să-mi dea din ale ei, încerca să-mi aducă pe furiș bunătățuri când maică-mea nu era atentă, să-mi paseze câte o jumătate de pachet de Nerds. Dar eu le voiam pe *toate,* doar pentru mine. Voiam ca mama noastră să le cumpere

pentru mine.

A fost așa de ușor să fur batonul ăla Mars, așa de rapid, fără niciun efort. Maică-mea nici n-a observat. Habar n-avea. Acum, că furam, nu mai aveam nevoie de la ea de bani de buzunar. Nu aveam nevoie de nimeni altcineva.

Deci, atunci a fost prima oară când am furat și, cum am spus, a fost doar vina lui Beth. Așa că nu dați vina pe mine, dați vina pe ea.

Vineri, 28 august 2015, 9.52 dimineața
Taormina, Sicilia

— *Mamma! Mamma!*

E micul Ernie. Sunt trezită de Emilia, cu copilul în brațe.

— Bună dimineața, *signora,* spune ea. Ce mai faceți?

— *Mamma,* strigă Ernie, întinzând mâinile spre mine.

O lacrimă mare și rotundă se rostogolește pe fața lui. Sărmanul copil!

— A, bună dimineața, Emilia! spun eu, ridicându-mă în capul oaselor și întinzându-mă.

Oasele îmi trosnesc. Încheieturile îmi scârțâie. Ceva nu funcționează corect. Nu mă simt bine. Rearanjez pernele și iau copilul. Te rog, nu mai plânge. Te rog, taci.

— Sst, sst, sst, sst.

Îl cuibăresc pe Ernesto la pieptul meu și îl frec bine pe spate.

— Voia la mama lui, spune Emilia, ridicând din umeri. Să aduc niște cafea? E aproape ora zece.

— Da, mulțumesc, spun eu.

Ernie continuă să suspine: lacrimi fierbinți pe pielea mea, mucozități ude peste tot pe sâni. Îl strâng tare și mângâi părul de pe căpșorul lui.

— Sst… sst… nu mai plânge.

Emilia zâmbește, apoi se întoarce și dă să plece.

— Emilia?

— Da?

E pe jumătate ieșită din cameră.

— L-ai văzut pe Ambrogio?

— Nu, *signora,* nu l-am văzut. Astăzi, nu.

— Știi unde e?

— Nu, nu știu.

— Poate s-a dus iar să înoate în mare?

— Poate, *signora.* Pe alee nu e nicio mașină.

— În regulă, spun eu. O să-l sun. Mulțumesc.

Îmi îndrept atenția către bebelușul care urlă în brațele mele. Emilia pleacă. O, Doamne! Și acum? Ce să fac cu copilul ăsta? Nu are manual de utilizare. Nu-mi amintesc nicio lecție de dădăcit copii de la școală; asta ar fi fost mai de folos decât ora aia stupidă de sport. Spuneți-mi o situație în care lacrosse-ul e util? La capitolul ăsta o să-mi fie tare greu.

Mă scol din pat, cu Ernie în brațe, și e cât pe ce să cad. Căcat, degetul de la picior! Abia pot sta în picioare. Țipetele lui Ernie devin și mai ascuțite, și eu îmi fac griji că ferestrele din jurul nostru o să se facă țăndări, îl alin ca să tacă și îl leagăn într-o parte și-n alta. *Te rog, nu mai plânge. Te rog, taci.* Mă uit în ochii lui și văd panică în toată regula. Oare își dă seama că nu sunt mama lui? Copiii au un simț extraordinar al mirosului, precum porcii sau câinii alsacieni. Să nu uit să-mi dau cu niște parfum al lui Beth: Miss Dior Chérie. Așa ar trebui să meargă.

Copilul plânge.

Și iar plânge.

Plânsetul devine tot mai strident și mai insistent.

Devine din ce în ce mai puternic și mai ascuțit, până când doar liliecii îl mai pot auzi.

Bebelușul urlă; suspine enorme, monstruoase zguduie trupul lui micuț.

Un sunet de înecare.

Un scâncet înăbușit.

O încercare de a trage aer în piept.

Ah, ajutor! Unde e butonul de oprit? De pauză?

Emilia se întoarce cu cafeaua mea pe o tavă. O pune pe noptieră și ridică privirea. E palidă la față.

— Ah, *signora!* spune ea, acoperind plânsetul, căscând gura

și arătând și holbându-se la brațele mele. Ești bine?

Privesc în jos și văd toate vânătăile de pe brațele și umerii mei; sunt albastre, arată urât. De unde le-am căpătat? Nici măcar nu le-am observat. Emilia nu a zărit degetul meu de la picior sau genunchiul (umflat, roșu și mult mai urât decât vânătăile). Mi-am întins toți mușchii de la brațe și picioare. Tălpile mele sunt numai răni deschise.

— Și te-ai tăiat la genunchi! spune ea, arătând spre piciorul meu.

— Sunt în regulă, spun eu. Serios.

Arăt într-un hal fără de hal.

Mi-aș dori să port ceva mai mult decât cămașa asta de noapte minusculă.

— M-am trezit azi-noapte ca să merg la toaletă și m-am împiedicat de covor. Vrei să-l ții pe Ernie până mă îmbrac?

Emilia mijește ochii și scutură din cap. Îmi dă impresia că nu mă crede.

— *Signora,* vrei să chem poliția?

— Dumnezeule, nu, sunt în regulă!

Râd neconvingător.

Emilia face o pauză, ca și cum ar vrea să mai spună ceva, dar apoi se răzgândește. Îi dau ei copilul, care țipă și dă din mâini și din picioare. Arată ca o caracatiță furioasă. Emilia îl îmbrățișează și îl sărută pe frunte.

— Ma, ma, ma, spune el.

Ernie se oprește din plâns aproape instantaneu. Probabil că Emilia are o abilitate care mie îmi lipsește; are darul telepatiei, precum un îmblânzitor de cai. Are un al șaselea simț special. Mă măsoară încă o dată din cap până-n picioare, cu o expresie preocupată și o față dezaprobatoare. Dar în cele din urmă iese în hol și închide ușa. Slavă Domnului! În urechi îmi răsună asurzitor acel plânset. Mi se învârte capul, mă doare, încă aud acel plânset, ca marea într-o scoică. Îmi șterg mucozitățile de pe piept. *Teribil de greu* e să fii mamă. Ce Dumnezeu m-aș face dacă n-aș avea ajutor?

Intru în baie și mă uit în oglindă. Vânătăile de pe brațe arată exact ca acelea ale lui Beth. Sunt în același loc, au

aceeași mărime și aceeași formă, chiar dacă ale ei erau mai vinețiii, cred, aproape negre. Scutur din cap și mă încrunt în oglindă. Ambrogio nu m-a atins deloc. Nu înțeleg. Sunt probabil locurile de care m-a ținut Salvatore când mi-a tras-o în mașină. Îmi amintesc presiunea, presupun că era puternică; categoric dură, dar la momentul ăla abia dacă am remarcat. Trebuie să fie ceva genetic. Eu și Beth ne învinețim la fel. Ei bine, așa se explică.

Dar nu are nicio logică. Dacă Ambrogio nu era genul de bărbat care să-și bată nevasta, atunci care era problema lui Beth? Păruse atât de nefericită: blestema, plângea. N-am mai văzut-o niciodată atât de pornită. Părea că cedase. Că o luase razna. Diamantele alea din geanta ei sugerează că voia să fugă. Îmi frec vânătăile cu palma; doare puțin, dar arată mai rău decât se simte. În regulă. Deci, Ambrogio nu era un ticălos, dar ceva se întâmpla. Ambrogio credea că el și Beth lucrează împreună. După cum a spus, ei doi aveau un plan. Un plan! Și lucrau la el *amândoi.* Cel puțin așa credea el. Așa a afirmat el. Dar eu știu că Beth a plănuit schimbul dintre noi în secret…

Poate voia să-mi salveze viața!

Da, asta e. *El* era cel cu intenții criminale. *Ea* încerca să mă protejeze. Ea uneltea să plece fără el. De asta Ambrogio a părut atât de șocat! *De ce erai îmbrăcată ca Elizabeth, Alvie?* Ea îl păcălea. Ce nenorocită perfidă!

Trebuie totuși să-i dau de capăt chestiunii ăsteia, și la o adică ăsta e un început excelent. Trebuie să recunosc că sunt impresionată de forța deducției mele. Sunt o adevărată miss Marple. Sunt Sherlock Holmes, nu alta. Poate ar trebui să intru în Scotland Yard?

Îmi iau periuța – nu mai contează care din ele – și mă spăl pe dinți.

•

Fac câteva lungimi de piscină. Bras, ca să nu-mi ud părul. Într-o parte și-n alta. Într-o parte și-n alta. Și tot așa. E cald ca dracu', și eu mă răcoresc. Pe lângă asta, îmi face bine la fund. Beth avea un fund ca o piersică abia pârguită. Trebuie să mă

tonifiez. E esențial pentru aspectul meu. Am văzut niște pantaloni minusculi, sexy, absolut splendizi (totuși, minusculi) în garderoba lui Beth, dar în clipa asta ar fi o crimă să-i port. Pantalonii scurți sexy nu dau bine pe celulită, asta e clar. Vreau un fund ca al fetelor Kardashian, obraznic, mai ceva decât al lui Beth.

Înotul e perfect. Detest toate celelalte forme de mișcare (în afară de sex). Înainte, mai făceam alergare, când eram mai tânără, dar acum nu prea îmi mai place. Nu-mi place să transpir (altfel decât prin sex). Când înoți, poți transpira în apă, dar nu observi. E perfect pentru mine. Căcat. Dacă sunt Beth, va trebui să fac pilates. Pun pariu că are antrenor personal. O să se mire de ce arăt în halul ăsta.

Mă concentrez pe număratul lungimilor de bazin: nouă, zece, unsprezece, doisprezece. O să încerc să ajung la douăzeci înainte să leșin și să aprind o țigară, încerc să-mi limpezesc gândurile. Să mă relaxez, să meditez. Am fost foarte încordată și trebuie să mă destind. Totul a fost foarte stresant. Nu mă așteptam la o călătorie atât de febrilă. Asta ar trebui să fie o vacanță, ce mama naibii! Vreau să mă relaxez. Însă fața bronzată și arătoasă a lui Ambrogio îmi apare întruna în minte. Se pare că nu pot să mi-l scot din cap.

Sunt dezamăgită, ca să fiu sinceră. Opt ani întregi, am visat la tipul ăsta. Încă din acea noapte fatidică, în care el a intrat în barul universității, când a schimbat pentru totdeauna viața mea și a lui. Chiar am crezut că el e *alesul.* Opt ani irosiți, când aș fi putut să fiu obsedată de altcineva. Aș fi putut avea o șansă cu Channing Tatum. Știu, știu, el e supervedetă la Hollywood… dar aș fi putut să mă mut în L.A. Să aflu unde stă. Să-l urmăresc acasă într-o seară, după o filmare… treisprezece, paisprezece, cincisprezece, șaisprezece.

Dar deviez de la subiect.

Aveam speranțe mari pentru Ambrogio. Am fi putut forma cuplul perfect. Puteam trăi aici pentru totdeauna, chiar aici în vila asta, în această vilă nenorocită perfectă, cu copilașul nostru perfect. Cu mașina lui sexy. Dar nu, Ambrogio a trebuit să strice totul. Să-mi arunce totul în față. Nu și-a dat seama că

eu voiam să-l ajut, să scot ce e mai bun dintr-o situație? De ce n-a putut să facă ce trebuie? Cui dracu' îi pasă că eu sunt Alvie sau Beth? Adică, serios, spuneți-mi, care e diferența? Eu îmi jucam rolul. Îmi făceam partea mea. El ar fi putut să se străduiască *puțin* mai mult. Avea nevoie de o soție. Ernie, de o mamă.

Ambrogio… Ambrogio… Ambrogio… du-te dracului. Mare noroc că iau contraceptive, altfel aș fi putut să rămân însărcinată cu copilul acestui bărbat (din nou)? De ce trebuie să mă gândesc eu mereu la tot? Tipic pentru bărbați, și el nu face excepție. Șaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece, douăzeci. Pe marginea piscinei e o dâră de sânge uscat; acolo și-a spart Beth capul când a căzut. Sus, în dreapta. Parcă aud și acum acel trosnet. Nu vreau să mă gândesc la asta. Dau cu niște apă pe pata de sânge și o frec cu degetele. Gata, nu mai e. Mă uit spre vilă și o văd pe Emilia, care stă la fereastra bucătăriei și se uită, se holbează. Întoarce privirea, se apucă iar să șteargă praful. Nu avea cum să vadă sângele de acolo. N-are de ce să-mi fie frică. E exclus ca ea să-și fi dat seama. *Fii calmă, Alvina. Nu te stresa, fetițo.* Urc cele trei trepte mici argintii, care licăresc în lumina albă și strălucitoare a soarelui, și mă șterg cu prosopul de plajă al lui Beth. Gata cu obsesiile cu Ambrogio. Omul a fost jalnic. O dezamăgire. Era un risc, la dracu', mult prea periculos să-l ai în preajmă. A scos pistolul la mine, pentru numele lui Dumnezeu! Aprind o țigară și mă întind pe șezlong. Închid ochii și inspir fumul. O să fiu obsedată de Salvatore, în schimb.

— *Signora,* a venit Nino să vorbească cu tine. Să-l las să intre?

Vocea Emiliei mă face să tresar. N-am auzit soneria. Nino? Ce naiba caută *el* aici? Ah, probabil vrea să se vadă cu Ambrogio.

— Sigur, spun eu, aranjându-mi părul și ridicându-mă în capul oaselor pe șezlong. Spune-i să intre.

— *Și, signora. Un momento.*

Emilia se uită la țigara mea Marlboro Lights și se încruntă, apoi se întoarce și o ia înapoi spre vilă.

Îmi șterg broboanele de sudoare de pe frunte. Deja simt că mă coc. Aici, soarele de amiază e criminal, îmi trag sarongul peste umeri, ca să acopăr vânătăile, și îmi pun ochelarii de soare enormi ai lui Beth. Strivesc țigara. Deghizarea mea e completă. Nino se năpustește pe ușa din sticlă, cu un trosnet asurzitor. Aud cum picioarele lui izbesc pavajul. Se uită atent prin grădină, în timp ce vine în grabă spre mine. Ha! N-o să-l zărească pe Ambrogio, oricât de mult l-ar căuta din priviri. Se apropie. Se uită fix la mine. Simt că mi se strânge stomacul. Îmi îmbrățișez genunchii. Mă întreb cât de bine o cunoștea Nino pe sora mea. Pe șira spinării mă trece un fior rece, care mă face să tremur.

— Unde dracu' e Il Profesore? Trebuia să ne întâlnim!

Căcat.

Îmi trag sarongul în jurul trupului, ca să mă acopere ca un cocon. Nino stă deasupra mea și a șezlongului meu, ca un fel de monolit amenințător. Așteaptă. Își șterge ochelarii de soare. Ochi ca niște găuri negre. O cicatrice lungă și subțire peste obrazul stâng, rozalie ca o râmă.

— Il Profesore? spun eu.

Mă întreb de ce-i spun așa; oare din cauză că e absolvent de facultate?

Nino zâmbește în colțul gurii, lăsând să se vadă un dinte de aur.

— Soțul tău, la dracu'. Unde-l ascunzi?

Hmm, Nino e genul temperamental.

— Nu știu, nu l-am văzut de aseară. Azi-dimineață am dormit mai mult și, când m-am trezit, el nu mai era.

Nino se încruntă: o crevasă adâncă și întunecată în mijlocul frunții. Nu mă crede. Îi studiez fața, mustața deasă, silueta zveltă: încordat, sprinten, aprig. Dacă ar face parte din regnul animal, Nino ar fi una dintre acele păsări folosite în luptele de cocoși din Thailanda: un cocoșel furios. Care îți scoate ochii. Îți zgârie gâtul. Dar Nino are ceva magnetic. Pur și simplu, nu-ți poți dezlipi ochii de la el. E fascinant, hipnotizant, ca șarpele din *Cărțile junglei,* Kaa. Nu e atât arătos, pe cât e de charismatic, genul de individ înzestrat cu farmec natural și

încredere de sine de nezdruncinat. E straniu de atrăgător. Nu e bătrân, poate treizeci și cinci de ani? Cel mult patruzeci. Însă are pielea cutată de la prea mult soare: riduri pe frunte, în jurul gurii. Nu pare genul care se dă cu cremă de protecție. Și mă îndoiesc că folosește cremă de noapte.

— Nu răspunde la telefon.

— Știu, spun eu, mușcându-mi buza. Tocmai am încercat să-l sun; presupun că era ocupat. Ridic din umeri. L-am sunat de câteva ori, continui eu.

Nino scoate din buzunarul hainei un pachet de Marlboro roșu; e o haină de piele neagră, cu nasturi mari din argint. Probabil se clocește în ea. Îmi oferă o țigară, dar eu scutur din cap. Scoate un chibrit și îl aprinde, îmi suflă fumul în față. Mă uit cum cade chibritul pe jos; flacăra pâlpâie; e încă aprins. Mă uit cum se stinge singură.

— Ce-ai pățit la picior? întreabă Nino, arătând spre piciorul meu. Degetul ăla arată ca dracu'.

— A, nimic. Am căzut.

Îmi bag picioarele sub mine și întorc privirea spre piscină; e o briză foarte blândă, atât de diafană, încât abia o simți, dar luciul apei e vălurit. Nino se așază lângă mine, pe șezlong, cu brațul lângă al meu. Miroase a piele. Haina lui e încinsă la maximum de soare. Mă privește lung în față, scrutător. Probabil are un radar bine calibrat de depistat aburelile. Întreg trupul mi se tensionează. Sunt rigidă.

— Betta, te mai întreb o dată. Unde e soțul tău? În vocea lui e și mai multă forță. Cred că știi, continuă el.

Simt gustul de tutun al respirației lui. Ochii îi scapără de furie.

Ridic privirea spre el, implorator.

— Nu, nu știu. Sunt sigură că se întoarce curând. Lipsește doar de vreo câteva ore…

Vocea mea se stinge încet. De sub cureaua pantalonilor lui Nino iese patul unui pistol: negru, metalic, suficient de mare ca să producă daune serioase. Inițialele G.M.B., scrise cu sidef. Căcat. De ținut minte: nu te pune cu Nino. Și du-te și recuperează pistolul lui Ambrogio. L-am lăsat lângă tufa aia.

Sper că e încă acolo…

Nino îmi susține privirea, ca și cum mi-ar citi gândurile. Vrea să mă facă să plec privirea. Să mă vadă cum mă zvârcolesc. Se uită la ceas, un Rolex mare, de aur, care sclipește ca focul.

— E aproape ora trei. Trebuia să ne întâlnim la zece. Era o întâlnire importantă, la dracu'. Ai vorbit cu Domenico?

— Cu Domenico? spun eu. Nu, de ce?

Ridic din umeri. Sarongul alunecă. Nino îmi vede brațele, umerii, vânătăile. Căcat.

— Ce dracu'? Cine te-a bătut?

— Nimeni. Nu e nimic.

Întind mâna după sarong. El mă prinde de încheieturi, cu niște palme aspre și uscate, și mă silește să mă ridic în picioare.

— *Au!* țip eu de durere.

Degetul de la picior! Sarongul cade, și Nino mă examinează încet, studiază trupul meu învinețit – regret că am ales bikinii cu ață ai lui Beth. Nino se apleacă să vadă mai bine, pune degetul pe crestătura de la coapsă, pe tăietura de la genunchi.

— *Au!* spun eu iar.

Vânătăile de pe brațe încep să devină mov. Aici, la lumina zilei, arăt groaznic.

— Cine a făcut asta? spune el.

— Nimeni. Am căzut.

— *Vaffanculo,* spune Nino, scuipând pe jos. Cine-a fost? Spune-mi.

Încep să am o senzație de *déjà vu.*

— Il Profesore n-ar face asta niciodată…

— Nu, nu, bineînțeles că nu, spun eu.

Îmi dă drumul, și eu cad la loc pe șezlong. Îmi înfășor sarongul în jurul umerilor, deși e prea târziu să mă mai ascund. Mă fac mică, mă ghemuiesc. Ar fi trebuit să port un costum de schi sau o salopetă din aceea dintr-o bucată, cu urechi de ursuleț.

— Betta, Betta, Betta, suflă Nino. E ceva ce nu-mi spui. Dacă soțul tău nu se întoarce acasă până diseară, revin.

Încuviințez din cap.

Nu-i a bună.

Nino se apleacă spre mine, pe șezlong, și se apropie atât de mult, că ochii noștri ajung la doar cinci centimetri distanță. Pe fața mea aterizează broboane fierbinți de salivă.

— E un moment foarte prost pentru dispariții, la dracu'.

Își aruncă țigara pe jos, o strivește cu vârful argintiu al ghetei negre de piele. Vârful scânteiază în soare. Sunt genul de ghete făcute ca să snopești oamenii în bătaie cu ele. Mă uit la spatele lui negru și sprinten cum dispare dincolo de pavajul neregulat, prin ușa de sticlă. Inspir adânc și apoi expir încet. Tremur din toate încheieturile; a fost un moment intens. Nino pare să fie un băiat foarte dur. Genul meu. E al naibii de sexy.

29.

Nino m-a excitat atât de tare că mă îmbrac și mă înființez alături, să-l văd pe Salvatore.

— Ah, Elizabeth, spune el. Bun. Tocmai voiam să vin să te iau. Vreau să-mi pozezi.

Să pozez pentru el? Ce? A, da, e *artist*.

— Ăă, bine, spun eu.

Nu că mi-ar fi cerut părerea.

Salvatore mă conduce prin vila lui spre atelierul de la etaj. Spațiul e imens, plin de lumină, spațios: sculpturi, schițe, scări pliante, mese lungi din lemn, tablouri, lut.

— Dezbracă-te, spune el.

Eu nu mă mișc.

— Ăă, ești sigur? Arăt cam dezastruos.

El îmi aruncă o privire întunecată. Nu-i place să repete.

— Dezbracă-te. Acum.

Salvatore se întoarce și o ia spre partea din spate a atelierului, apoi aduce în centrul încăperii un șevalet. Șevaletul e mai înalt decât el cu vreun metru și are foi enorme de hârtie alb-crem. Ia o bucată de cărbune dintr-o cutie de pe masă și ridică privirea.

Face semn spre un scaun.

— Pune-ți hainele pe ăla.

Îmi deschei nasturii de la rochie, cu degete tremurătoare. Sigur, Salvatore, cum spui tu. Atât timp cât o să mi-o tragi iar cum mi-ai tras-o noaptea trecută. Am crezut că îmi pierd mințile.

— Vrei ceva de băut? întreabă el. Votcă?

Nu așteaptă să-i răspund.

— Sigur, spun eu zâmbind.

Exact de asta am nevoie. A fost o zi… Cum de și-a dat seama?

Salvatore se duce la un bar din spatele atelierului. Scârțâit de balama. Clinchet de pahare.

— Gheață?

— Nu, mulțumesc.

Îmi scot sutienul și îl atârn pe spătarul unui scaun din lemn sculptat. Mă întreb dacă *el* e cel care l-a sculptat. Îmi tremură mâinile. Salvatore vine spre mine cu două păhărele și o sticlă de Grey Goose. Pare o votcă bună. De obicei, eu beau marca Tesco, când e la ofertă.

Salvatore are mersul lui John Wayne. Acum e așa de aproape, că aș putea să întind mâna și să-l ating. Mă uit la trupul meu plin de vânătăi. Salvatore pare să nici nu remarce.

— De tot, spune el, arătând spre chiloții mei.

Îi scot și îi atârn pe scaun. Sunt chiloții franțuzești de dantelă roșie ai lui Beth, preferații mei din garderoba ei. Port până și sutienul asortat (asta nu s-a întâmplat *niciodată* pe când eram Alvina). Salvatore așază paharele pe masă, le umple ochi cu votcă limpede ca cristalul, apoi îmi întinde unul mie. Se uită în ochii mei, cu pupilele dilatate. Oare îl excită asta? Dăm pe gât shoturile generoase. Votca îmi arde gâtlejul. Euforia e instantanee. Și acum?

Salvatore mă ia de mână.

— Stai așa, spune el, așezându-mă într-o poziție.

Pune un taburet din lemn în spatele meu, apoi mă obligă să mă așez. Îmi așază un picior peste celălalt, apoi mă răsucește până ajung cu fața la perete.

— Întoarce-te, uite așa. Uită-te peste umăr.

Îmi ia brațul și îl încolăcește în jurul taliei, apoi îmi prinde bărbia în palmă și o poziționează. Se dă un pas în spate și se uită la mine de sus până jos.

— *Perfectta,* spune el.

Zâmbesc. E atât de sexy: blugii scurți și cămașa stropită cu vopsea. Cămașa e spintecată până sus într-o parte; îi văd stomacul prin ruptură: mușchi abdominali de Channing Tatum și un bronz de zile mari. În bărbie are o gropiță pe care îmi vine s-o sărut. Întinde mâna și mai toarnă două pahărele. Mă privește în ochi și îl privesc și eu.

— Nu te mișca, spune el.

Îmi duce un pahărel la gură și îmi toarnă votca direct pe gât.

Bărbatul ăsta chiar m-a scos din rahat noaptea trecută. Acum avem acest secret comun, această istorie a noastră, e ca și cum m-ar cunoaște la perfecție. E ca și cum am fi părtași la această crimă; vom duce secretul cu noi în mormânt. Nu m-am simțit niciodată atât de apropiată de cineva. Simt că el mi-ar putea citi în suflet. Dar, bineînțeles, el încă crede că sunt Beth…

Salvatore își bea shotul dintr-o înghițitură, apoi se duce la șevalet. Își trece degetele prin părul blond-închis, cu șuvițe decolorate de soare. Dacă n-aș ști că e sicilian, aș bănui că e suedez. Suedez sau olandez; olandezii sunt înalți. Îmi dau de pe față o șuviță de păr; mă gâdilă la nas.

— Vorbesc serios, nu mișca. Nici măcar un milimetru.

Are o voce dură.

Chicotesc. Votca aia mi-a urcat imediat la cap. Oare încearcă să mă îmbete? Sper.

— Bine, Salvo, cum spui tu. Nici nu clintesc.

— Nu mai râde, spune el. Te miști.

Acum e supărat.

Mă forțez să-mi alung zâmbetul de pe față.

Salvatore ia o bucată de cărbune și se așază în fața șevaletului, cam la un metru distanță. Eu îmi sug burta și mă îndrept ca să fiu puțin mai înaltă. Sunt Beth. Sunt *superbă.* Dintr-odată mă simt sexy, mai sexy ca oricând. Simt părul

căzut peste un umăr. Sunt senzuală. Puternică. Îmi țin respirația. Ochii lui albaștri urmăresc unduirile trupului meu, zăbovind asupra gâtului, a umerilor, a sânilor. N-am mai simțit niciodată o privire atât de intensă. E teribil de seducător. Salvatore se uită spre șoldurile mele, cu o expresie încruntată, apoi începe să deseneze, schițând cu gesturi largi, brutale, frenetice. Mâinile lui se mișcă de-a lungul și de-a latul paginii, conturând, umbrind, sculptând. Ridică privirea spre mine, apoi o coboară iar spre foaie, iar și iar. Cărbunele hârșâie pe hârtie. Abia dacă respir. Se simte un miros ușor de cărbune încins.

Examinez încăperea: toate sculpturile și schițele arată exact ca Beth. Acum ele se uită în jos spre mine, privind peste umăr cu ochii mari ai lui Beth, cu fața minunată a lui Beth. E straniu. E ca și cum ea ar fi încă aici, privindu-ne. Privindumă. Pereții atelierului sunt plini de tablouri și desene cu femei, toate schițate din spate; fesele lor sunt rotunde, obraznice și perfecte. Beth. Ea trebuie să fi fost muza lui.

Mă uit cum se mișcă antebrațele lui, cum lucrează; sunt musculoase, bronzate, bine definite. Aș vrea să-l ating, să mă apropii și să-l sărut. Dar stau nemișcată. Mă doare păsărica; am un chef nebun să mi-o trag. Simt deja că sunt udă leoarcă. Salvatore trântește cărbunele pe masă. Îmi țin respirația.

— Bun, am terminat, spune el.

— Ce? Deja? Pot să văd?

— Nu, spune el.

Fără nicio explicație; pare puțin nedrept.

— Ah. Bine. Păi, presupun că ai terminat… atunci o să mă îmbrac.

Mă ridic și întind mâna după haine.

El mă lipește de perete, simt pe piele duritatea rece a acestuia. Își încolăcește brațele în jurul taliei mele și deja mă sărută, cu limba băgată adânc și tare în gura mea. Își trece mâinile prin părul meu, prinzându-l în pumni. Trupul lui e lipit de pielea mea.

— Hei! îi spun eu.

El mă trage de păr și mă doare; îmi place la nebunie.

Își smulge cămașa și o aruncă pe jos. Trunchiul lui e perfect, o operă de artă. Mușchii abdominali sunt sculptați: *David* al lui Michelangelo. E o capodoperă, la dracu'. Mă împinge înapoi pe taburet și îmi depărtează picioarele, ferm și dur. Îngenunchează în fața mea și îmi aruncă o privire – de prădător înfometat –, apoi își bagă fața între coapsele mele. Puntea nasului, pomeții, sprâncenele și părul ciufulit, dat pe spate de pe frunte. Limba lui groasă și udă se mișcă în sus și în jos, la stânga și la dreapta clitorisului meu, înainte și înapoi, și cu mișcări concentrice. Bagă degetul în interiorul meu. Buzele lui moi mă sărută și gura lui înfometată mă linge cu o furie nebună și rea și o dorință dementă și arzătoare de a-mi provoca orgasm, de-a mă purta dincolo de el, aici și acum, spre acel extaz în care nu mai știi de tine.

— O, da…

Mă prind de marginile scaunului cu degetele încleștate, le înfig în lemn. Îmi împing pizda în gura lui. Linge-mă. Linge-mă. Aș vrea să mă înghită cu totul. Aș vrea să devin una cu trupul lui sexy și dulce.

— Ah…

E mult, *mult* mai bun decât Ambrogio.

Umerii lui zvâcnesc și sclipesc în lumina soarelui care pătrunde prin ferestrele atelierului. Pielea lui e moale, sclipitoare și netedă, ca un Henry Moore. Încep să strălucesc, să gem și să mă încing tot mai tare, până când am senzația de orgasm. Mâinile lui urcă pe burta mea, netezindu-mi cu degetele pielea fierbinte. Fiecare nerv al meu este viu. Sunt amețită, imponderabilă. O să am orgasm, trebuie să am orgasm, dar Salvatore încetează să…

Deschid ochii și îl văd pe Salvatore, în toată splendoarea lui goală, holbându-se la burta mea, la porțiunea de piele de sub buric, de parcă ar fi cel mai interesant lucru pe care l-a văzut în viața lui. Are pe față o expresie stranie, pierdută.

— Salvatore?

Îl prind de umeri și îl trag spre trupul meu gol, gâfâind. Îi sărut gura fierbinte, udă, plină de secrețiile mele vaginale, simt pe obrazul meu barba lui nerasă și umedă și respirația

fierbinte și sexy. Mirosul de sex.

— Trage-mi-o, îi suflu eu în păr.

El mă întoarce, astfel încât să stau aplecată peste masă, cu spatele lipit de pieptul lui. Degetele lui urmează linia umerilor, spatelui, fundului meu. Mâinile lui sunt aspre, mâini de sculptor, uscate și bătătorite, puternice și late. Alunecă în sus, pe partea interioară a coapselor mele, și ajung la clitoris; gem. Îmi masează clitorisul cu degetul mare și eu mă prăbușesc și mai mult în el – mă împinge înainte peste masă, cu fața strivită de lemn: simt gust de ceară de albine, de stejar rece și tare. Își descheie șlițul, blugii foșnesc; își scoate pantalonii scurți și îi aruncă pe podea. Se întoarce și mă prinde de sâni, trăgându-mă în trupul lui sexy atât de tare, că nu mai pot să respir.

— O, Doamne! spun eu. Dă-i drumul.

Își pune un prezervativ și mă penetrează dintr-odată, puternic și adânc, atât de tare că icnesc. Acum mă izbește pe masă, în timp ce picioarele lui scrâșnesc pe podea. Marginea de lemn îmi intră în coapse. Scula lui Salvatore e mare și întărită. Îl vreau, am nevoie de el. E dur și eu gem; o să am orgasm. Acea senzație îndepărtată crește, crește neîncetat. El mă prinde de gât cu ambele mâini, cu degetele aproape de gâtlej. Și strânge, strânge! mai tare. Mai strâns. Mă sufoc, mă înec, panica îmi invadează mintea.

— Ce-ai făcut cu soră-ta, hm? îmi gâfâie el în ureche. Unde dracu' e? Tu nu ești Beth.

Am un orgasm atât de puternic pe scula lui, că mi se pare că n-o să-mi mai treacă niciodată. Și nu știu unde sunt sau ce spun, dar aud geamătul lui și îl simt cum ejaculează în valuri în mine, strângându-mă, lipindu-mi șoldurile de el, zvâcnind, pulsând și umplându-mă.

Căcat.

Căcat.

Căcat.

30.

Gâfâim și transpirăm, prăbușiți pe masă. El iese din mine și eu devin inertă, respirând cu putere. Ce naiba? Știe? Dar cum? Cred că de la burta mea. La ce dracu' se uita? Bineînțeles! Beth avea cicatricea de la cezariană. Asta e! Singura diferență fizică dintre noi, singura modalitate prin care poți să ne distingi.

— E aiurea, spune el în sfârșit. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Sora ta avea un fund spectaculos.

Îmi încleștez maxilarele și îmi înfig unghiile în lemn.

— Pot să-ți explic, spun eu către masă.

Vocea mea șovăie. Oare chiar *pot să-i explic?*

— Deci, unde e? întreabă el.

Scoate o țigară dintr-un pachet de pe masă și trântește pachetul înapoi pe lemn.

— Ea… ea m-a rugat să ne schimbăm între noi, spun eu în cele din urmă. A plecat.

Salvatore își aprinde țigara, mă vede că mă uit și mi-o oferă și mine. Inhalez. Are gust bun. Cred că mă ajută; cel puțin îmi țin mâinile ocupate cu ceva. El își aprinde alta.

— Dar de ce mi-ai ascunde tu asta? Nu crezi că aș fi vrut să știu?

— Beth a spus să păstrăm secretul între noi. Ești supărat?

Îmi țin respirația. Îmi tremură mâinile. Inima îmi bubuie. Salvatore scutură din cap.

— Nu. Nu contează. Amândouă sunteți bune de regulat.

Încerc să zâmbesc, dar nu sunt sigură că e ceva amuzant în asta.

— Mai vrei ceva de băut? spune el.

Se apleacă și își trage boxerii.

— Votcă.

Am nevoie de ea. Îmi înșfac chiloții de pe spătarul scaunului și mi-i trag pe mine.

— Deci, cum ziceai că te cheamă? Olivia, sau așa ceva?

— Alvina, spun eu.

E stânjenitor.

— Drăguț nume. Îmi place.

Salvatore mai toarnă două shoturi.

— Alvina, spune el. Ei bine, mă bucur să te cunosc. *Piacere.*

— Mulțumesc, spun eu, luându-mi paharul ca să-i evit privirea.

Îmi tremură mâna; nu vreau să-l vărs. Nu vreau ca Salvatore să observe că sunt speriată. Îl dau pe gât dintr-odată și apoi îmi scapă:

— Dar nu ești îndrăgostit de soră-mea?

El zâmbește pe jumătate.

— Ce? În niciun caz. Ea credea asta. Voia să fugă cu mine. Îți vine să crezi? Voia să ne ascundem la Londra.

— Da?

Deci, acolo mergea Beth, de asta îl lua pe Ernesto, de asta „fura" diamantele alea. Oare chiar urma să șteargă puțina? Cu tipul ăsta? Nu, nu cred așa ceva. Ambrogio uneltea împotriva mea, dar e evident că sora mea avea alte idei. Știu că ea n-ar fi vrut niciodată să mă omoare. Asta e o nebunie.

— Dar tu nu voiai să fugi? îl întreb eu încet.

Asta e șansa mea. Trebuie să aflu ce naiba se întâmplă. Inhalez fumul. Îmi plac țigările lui; sunt mai tari decât ale mele. Simt o amețeală în cap din cauza nicotinei.

— Eu? În niciun caz. Și să las toate astea?

Face un gest către încăperea atelierului.

— Și oricum, era mult prea periculos. Nu am mai fi putut să ne întoarcem niciodată.

Ce? De ce nu? Ce e așa de înspăimântător? Ce se întâmplă? Pun păhărelul pe masă. Salvatore e pe jumătate gol, sprijinit de marginea mesei. Fruntea lui e încrețită, ca și cum ar gândi prea intens.

— Deci, ce s-a întâmplat cu sora ta? mă întreabă el. Unde e?

Înghit.

— Nu mai e. A plecat. Nu știu unde.

— Da, e logic. Era disperată să plece. Și copilul? Copilul era motivul pentru care voia să plece…

— Copilul e încă aici. În vilă, cu bona lui.

Salvatore se încruntă, scutură din cap. Își strivește țigara într-un pahar.

— A lăsat copilul aici? Ești sigură?

— Da, sunt sigură.

Ce întrebare tâmpită mai e și asta?

— Nu, asta nu e normal. Căcat, ar fi bine să fii atentă. O să se întoarcă. O să se întoarcă după tine și după băiat…

Mi se tensionează toți mușchii. Îi susțin privirea.

— Ce? De ce trebuie să fiu atentă?

Salvatore nu răspunde.

— De ce dracu' trebuie să fiu atentă?

Vocea mea e inegală. Colțurile buzelor mi se lasă în jos. Am o senzație de greață, care urcă spre gât.

— Salvatore?

— Hei… spune el. Ți-am salvat viața; ar trebui să fii recunoscătoare.

Mă prinde de încheieturi și mă privește în ochi.

— Tu *mi-ai salvat viața?*

Îmi eliberez brațele.

— Uite ce e, n-a fost ideea mea, bine? spune el, ridicând vocea. Dementa de soră-ta voia s-o ajut să te omoare. Era nebună în noaptea aia! A spus că un cadavru e singura modalitate în care poate scăpa, să scape de *stronzo,* de Ambrogio. Așa n-ar fi venit după ea. Probabil avea dreptate.

Mă îndepărtez de Salvatore, sprijinindu-mă de taburetul din lemn. Ce dracu' vrea să spună? Nenorocita de soră-mea a vrut să *ce?*

— Nu înțeleg, spun eu, scuturând din cap.

Nu pare deloc stilul surorii mele gemene. Beth e cea bună. Beth e un înger.

— Minți! îi spun.

— Nu mint! Crede-mă. Cred că ar trebui să știi. Era disperată. *Pazzo.* A spus că tu ești singura ei șansă de evadare, de a scăpa de soțul ei, de Sicilia, de tot.

Nu are niciun sens. Dacă nu cumva… chiar *era* disperată. Dacă nu cumva era speriată. Dacă nu cumva înnebunise complet.

— Când? Când urma să mă *ucidă?*

— Inițial, s-a gândit că e suficient să faceți schimb de

locuri, ca să aibă timp să fugă, dar apoi presupun că a vrut mai mult.

— Mai mult?

— Voia ca tu să mori. Era scoasă din minți, plângea, mă implora s-o ajut. Am reușit s-o conving să se răzgândească. Nu mai avea de gând să facă asta. Cred…

— De asta… de asta v-ați certat?

Îmi amintesc cum s-au certat în noaptea aia, lângă mașină.

— Da… da, ne-am certat, spune el.

Salvatore îmi susține privirea, cu niște ochi întrebători și încordați.

— Cum? Cum voia s-o facă?

Oare Beth știa de pistolul lui Ambrogio?

— Nu mai contează acum…

Salvatore își încrucișează brațele și privește în jos, spre podea. Urmărește cu degetul mare de la picior un nod din lemn, în cercuri concentrice, apoi în spirală, tot mai aproape.

Privim amândoi lung în podea.

Mă bucur că am omorât-o; i-am luat-o înainte (măcar o dată). Dar tot mă doare – până și sora mea? Propria mea soră? Mă simt de parcă aș fi fost înjunghiată în inimă. Capul îmi cade în mâini, inert; pământul se învârte sub picioarele mele. Presupun că m-am înșelat în privința faptului că Beth era bună. Poate m-am înșelat în general? Ce înseamnă asta? Sunt complet pierdută. Asta înseamnă că eu sunt cea bună? Nu se poate.

— Eu am spus că nu fac asta, spune Salvatore. Ar trebui să fii recunoscătoare.

— Sunt recunoscătoare, spun eu către podea.

Vorbesc pe pilot automat. Nu îmi dau seama ce spun. Din cine știe ce motiv râd, dar e un râs gol, fals.

Vreau să plec de aici.

Mă uit după restul hainelor mele. Salvatore se uită la mine cum îmi iau sutienul și îl pun cu spatele în față, dar la început nu reușesc să prind clemele.

— De ce? De ce voia să fugă? Nu are niciun sens. Viața ei părea absolut perfectă.

— Vrei să spui că nu știi?

Scutur din cap; ochii mi se împăienjenesc de lacrimi. O, Doamne, sper că nu plâng *din nou*.

— Sora ta nu ți-a spus niciodată?

— Ce să-mi spună? Din câte știam eu, ducea o viață de vis.

— Căcat, spune Salvatore. Tu chiar nu știi?

Mi-aș dori să înceteze să mai spună asta.

— Îmi spui sau nu?

Mă întorc și îl privesc în ochi. El se încruntă și întoarce privirea. Enervat.

Își încrucișează iar brațele pe piept; bicepșii lui apasă pe pectorali. Îmi țin respirația. Habar n-am ce-o să spună, dar dintr-odată o simt: o să fie ceva urât. O să schimbe totul.

— Ar fi mai bine să stai jos.

Trag spre mine taburetul; picioarele lui de lemn hârșâie pe scândurile podelei. Mă las pe el cu toată forța, dintr-odată ametită. Slabă ca un copil. Tot trupul meu e acum rece. Aș vrea să mai beau niște votcă. Îmi întind rochia în poală. Aș vrea vechiul meu pulover.

— Aici e un adevărat război, spune Salvatore, făcând semn cu palma întinsă spre fereastră.

— Un război? Unde? Aici, în Taormina?

— Lupte. În toată Sicilia. Pe străzi. La lumina zilei. Te împușcă mergând pe stradă. Și o să fie și mai rău.

— Despre ce tot vorbești? Ce *război?*

Sunt sigură că am văzut ceva la știri, în *Metro* din Londra. N-aș mai fi venit.

— Război pentru supremație, oftează Salvatore. Ambrogio era implicat până-n gât în Cosa Nostra, ceea ce înseamnă că și Beth și copilul sunt implicați… E o chestiune de familie.

Ridic privirea spre el, de parcă ar vorbi în greacă.

— Cum adică? Cum ar fi Mafia, sau așa ceva?

Salvatore aprobă din cap; colțurile gurii i se lasă în jos.

— Sunt niște animale. *Vermini.*

Nu-mi vine să cred. Nu Mafia. Chestiile astea se întâmplă doar în filme. Nu-i așa? Ah. Acum înțeleg. De aici veneau toți banii ăia, de asta avea pistol Ambrogio. Mi s-a părut *mie* că

Nino arată dubios. Acum totul se explică. Sora mea ar fi *urât* așa ceva. Inspir adânc.

— Și războiul ăsta? îl întreb eu.

— E vorba de teritoriu. Palermo, Catania, Agrigento… peste tot. Cosa Nostra e terminată, dar o să lupte până la ultima suflare. Au pătruns bande criminale din sud, din Africa și Orientul Mijlociu. Se luptă pentru supremație: comerț cu droguri, heroină, prostituție, tot. Cocaină…

— Ah, înțeleg, spun eu. E de rău.

— Și copilul e prins în vâltoarea asta… spune Salvatore. *Nonno* al lui Ambrogio, tatăl lui Ambrogio: toți sunt Cosa Nostra. Descendența lui Ernie e siciliană…

— Elizabeth nu știa asta, intervin eu brusc. Când l-a cunoscut în Oxford, habar n-avea. S-au căsătorit la Milano, locul de origine al mamei lui Ambrogio.

— Da, așa e, spune Salvatore.

— Și Ernesto… e doar un bebeluș. Ea nu vrea să-l crească pentru a încasa un glonț în cap.

Salvatore încuviințează din cap.

— Ceva de genul ăsta. Ambrogio i-a cumpărat lui Ernesto un pistol, și Beth și-a ieșit din minți. Copilul nu are nici măcar un an. Ea a vrut să iasă din chestia asta. Dacă ar ști că încearcă să fugă, ar ucide-o. Odată ce ai intrat, nu mai e cale de scăpare.

— Și după ce mori, există un loc special în iad… îl întrerup eu.

Salvatore se uită la mine cu ochii lui reci și albaștri.

— Beth se temea, se temea pentru copil.

Cred că înțeleg. Pricep acum. Ambrogio și Beth urmau să fugă. Dar asta nu era suficient. Beth voia mai mult. Voia să scape de Ambrogio. De asta sunt eu aici. Eu eram dublura. Eu eram *cadavrul.* Mă ridic de pe taburet, nesigură pe picioare, și îmi trag rochia neagră peste cap. Mă duc la Salvatore și îl iau pe după gât.

— Deci, nu te deranjează faptul că eu nu sunt Beth?

Eu sunt răul mai mic; pun pariu că Salvatore se simte ușurat. Îmi pun capul pe pieptul lui lat. Simt, sub coastele lui,

bătăile inimii. Pielea lui e lipicioasă. Are un miros moscat, foarte plăcut.

— Nicidecum, iubito, doar că aș fi vrut să v-o trag la amândouă în același timp.

Ies din vila lui și o iau înapoi spre cea a lui Beth. Mi se pare că îl cred. Nici nu se pune problema ca Beth să se îndrăgostească de tipul ăsta. Pentru el era vorba doar de sex – un sex fantastic, așa că nu pot să-l *învinovățesc.* (Sunt sigură că a fost mai bine cu mine decât cu Beth.) Iar pentru ea, el era util. Era doar o modalitate de a scăpa. Sărmanul Salvatore. Presupun că e doar un bărbat tipic. Dar acum e un bărbat care știe prea multe. Ei, asta e o problemă.

31.

Mă năpustesc în sufragerie și mă afund în una din canapelele lui Beth din pluș moale. Cum a îndrăznit? Cum a putut? Propria mea soră, să uneltească să mă omoare? Aud vocea lui Salvo răsunându-mi tare în cap: *Voia s-o ajut să te omoare.* Nu pot să cred! *A spus că un cadavru e singura modalitate în care poate scăpa… că așa n-ar veni după ea.* Ce ticăloasă! Ticăloasa! Ticăloasa! Sora mea nu avea nimic bun. Era o vrăjitoare. Iau iPhone-ul lui Beth. Trebuie să caut ce-i cu „Cosa Nostra" asta, ca să știu cu ce am de-a face. „Cosa Nostra, cunoscută și ca Mafia Italiană. Printre activitățile lor infracționale se numără: extorcarea, traficul de droguri, crima, corupția, frauda, gestionarea ilegală a reziduurilor, șantajul, agresiunea, contrabanda, jocurile de noroc, cămătăria, spălarea de bani, tăinuirea de bunuri furate și tâlhăria". Ei, așa da. Ăștia par *extraordinari!*

Se aude un ciocănit la ușă. Îîh, ce mai e acum? Emilia e în parc cu Ernesto. Bănuiesc că va trebui să răspund chiar eu. Treaba nu se termină niciodată, presupun. Ar trebui să angajez un majordom. Sper că nu e Salvatore sau Nino. Dau perdeaua la o parte ca să văd cine e. Căcat, e poliția. Oare am

încurcat-o? Doi polițiști stau pe preș. Asta e o veste foarte proastă. Mă uit în jos spre picioarele mele, spre brațele mele. Vânătăile arată suspect. Nu vreau ca ei să le vadă; o să înceapă să pună întrebări. Trebuie să mă schimb.

— O clipă! strig eu din cealaltă parte a vilei.

Alerg la etaj și intru în camera lui Beth. Caut în garderobă ceva de îmbrăcat. Ceva lung. Ceva pudic. Inocent. Feminin. Nu prea ostentativ. Îmi iau un costum de trening de la Juicy Couture – velur roz-aprins, moale ca un pisoi – și alerg înapoi la parter.

— Elisabeta Caruso?

— Da? spun eu. *Si*?

— *Posse entrare, per favore?*

— Vă rog, în engleză. Eu nu vorbesc italiană.

— Putem intra, vă rog?

O, Doamne, s-a terminat! O să mă aresteze!

Mă dau la o parte și îi las pe cei doi agenți să intre: doi bărbați în uniformă, cu expresii posomorâte pe fețele lor sătule de viață.

— Eu sunt comisarul Edillio Grasso, și el e comisarul Savastano, vorbește unul din ei.

Savastano? Cred că glumește. L-am văzut în *Gomora.* Ce nebunie! Știu că Savastano e un nume din Mafia. Au angajat un polițai dintr-o familie Camorra? Știu că e un serial TV de ficțiune, dar chiar și așa, pare foarte lipsit de înțelepciune. N-aș avea încredere în el nici cât negru sub unghie. Poliția ar trebui să discute puțin cu departamentul de resurse umane.

— Vă rog, luați loc, spun eu, arătând spre o canapea plină de perne.

— Mulțumim, *signora.* Aveți o casă minunată.

Ne uităm prin living, la candelabrele de cristal care licăresc în lumina soarelui, la ornamentele de porțelan aranjate pe polița șemineului, la buchetele de trandafiri din vazele antice. Chiar *am* lucruri drăguțe.

— Mulțumesc, spun eu.

Haideți, spuneți-mi odată. Orice ar fi, spuneți acum, și pe-aci ți-e drumul.

— *Signora* Caruso, mă tem că avem vești neplăcute.

Întreg corpul mi se tensionează; *acum e acum.*

— E vorba de soțul dumneavoastră.

Pfuui.

— Nu știu unde e și nu răspunde la telefon, spun eu repede.

Încerc să joc teatru cât de bine pot, să le ofer o expresie gen *Te rog, Doamne, sper că nu e soțul meu!* În mod ciudat, funcționează. Am progresat mult de la sceneta cu măgărușul. Cel care vorbește engleză îmi aruncă o privire plină de compasiune.

— Sunteți soția lui Ambrogio Caruso, nu-i așa?

— Da?

— Îmi pare rău, *signora,* spune ăl mai mare din ei, cel căruia de sub casca de polițist îi ies smocuri de păr și care are mătreață pe sprâncene și dinții îngălbeniți. Cadavrul soțului dumneavoastră a fost găsit la baza falezei de lângă Hotelul Continental. Se pare că s-a sinucis.

Mă uit când în ochii unui polițist, când în ochii celuilalt, căutând consolare, căutând speranță; ei se uită la mine cu o expresie apologetică. Sunt destul de convingători. Presupun că joacă astfel de scene tot timpul. Mie nu mi-ar plăcea să fiu polițist în Sicilia. Am impresia că nici ei nu prea se dau în vânt după ceea ce fac. Presupun că Mafia domnește, și tipii ăștia sunt doar niște marionete, ca la Opera dei Pupi din Palermo. Am citit despre asta pe Trip Advisor. Mi-ar plăcea foarte mult s-o văd, după ce o să treacă totul. *Dacă chiar* o să treacă. În copilărie, mi-au plăcut mereu Punch și Judy. Mai ales Punch.

— Sinucidere? întreb eu în cele din urmă.

Vocea mea e pierdută, aproape o șoaptă. Cred că ar trebui neapărat să plâng.

— Da, *signora.* Colegii mei de aici au văzut cadavrul în dimineața asta și l-au recunoscut imediat. Comisarul Savastano e sigur că e *signor* Caruso. A fost identificat după inelul cu sigiliu; avea pe el inițialele AC?

Aoleu, ar fi trebuit să-l scoatem; asta ne-ar fi adus ceva timp în plus.

Cel mai mic din cei doi agenți, cel care încă mai are lipită pe obraz o bucățică de hârtie igienică, acolo unde s-a tăiat la bărbierit, scormonește într-un rucsac negru ponosit și scoate o pungă de plastic transparentă, care conține un inel cu sigiliu de aur. Mi-l întinde.

— Acest inel a aparținut soțului dumneavoastră, nu-i așa? întreabă celălalt agent.

Arunc o privire în treacăt, apoi observ inscripția gravată în interiorul cercului galben-auriu: „Din toată inima mea, Beth". Probabil a fost un cadou de pe vremea când ea încă îl mai plăcea. M-aș putea preface că nu-l recunosc. Dar e categoric al lui; n-aș face decât să le stârnesc suspiciuni. Împing inelul înapoi în palma agentului, îmi arunc capul în mâini și suspin: suspine zgomotoase, înlăcrimate, isterice. El mă ia cu brațul pe după umeri, și eu salivez pe cămașa lui albă scrobită.

— Vreți să veniți la morgă să identificați în mod oficial cadavrul? mă întreabă el, după ce eu m-am mai calmat puțin.

— Nu! Nu! Nu vreau să-l văd!

Sar de pe fotoliu și mă plimb într-o parte și-n alta prin cameră, de-a lungul marginii covorului luxos, călcând în picioare toți crinii ăia brodați. O să mă debarasez de polițaii ăștia. Nu-i vreau aici, în vila mea, să-mi stea pe cap, să-mi irosească timpul, să mă agite…

— Cum am spus, *se pare* că a fost o sinucidere. *Signora,* care era dispoziția psihică a soțului dumneavoastră ieri?

Mă uit la agentul de poliție. Vrea să știe dacă soțul meu era deprimat.

— Părea tulburat. Se certase cu cineva, unul dintre prietenii lui. Nu știu care. Nu știu din ce cauză.

Polițistul mai solid încuviințează din cap. Are un cap mare. Îmi amintește puțin de o lamă.

— *Signora,* soțul dumneavoastră avea dușmani? Cineva care să-i dorească moartea?

Păstrez tăcerea o clipă, în timp ce mă gândesc la asta.

— Ambrogio? Nu. Avea doar prieteni. Toată lumea îl iubea.

— Am întrebat, *signora,* doar pentru că vrem să fim siguri că a fost sinucidere.

Îmi înclin capul într-o parte. Creierul meu nevinovat nu poate să conceapă o altă opțiune.

— Adică…?

Gândirea mea încâlcită de femeie nu e capabilă să priceapă prea bine.

— Noi credem că e posibil să fi fost omorât.

— *Omorât?*

— Deocamdată, nu putem să excludem această posibilitate.

Căcat.

— Există vreo *probă* că a fost omorât?

— Nu, încă nu. Pentru moment, se pare că s-a aruncat, dar e posibil să fi fost o înscenare.

— *Înscenare?*

Ce știe el despre scene? Scena de la amfiteatru? Sper că am curățat tot sângele, dar era foarte întuneric.

Mă prăbușesc pe canapea. Mă sprijin de brațul ei și mă afund în pernele pufoase. De ce sunt atâtea perne în casa asta? Soră-mea era obsedată de mobilierul moale.

— Da. E posibil să fi fost ucis… și cineva să-l fi aruncat apoi de pe faleză… când el era deja mort.

— Înțeleg, spun eu.

Ce deșteaptă sunt! Ar fi trebuit să las o scrisoare, chipurile, de sinucigaș.

— Păi, din câte știu eu, nu avea dușmani. Seara trecută, cum am spus, părea tulburat. *Deprimat.* Fac o pauză. Amândoi ascultă cu atenție, inclusiv cel care nu vorbește engleză. Azi-dimineață, când nu l-am găsit nicăieri, m-am îngrijorat că poate a făcut vreo prostie. Ceva de felul ăsta! Soțul meu avea tendința de a… reacționa exagerat.

— De a reacționa exagerat?

Oftez și mă afund și mai tare în canapea, strângând o pernă la piept.

— Da, știți… voi, italienii ăștia minunați. Toți sunteți atât de pasionali. De *romantici.* Le zâmbesc agenților de poliție. Ei înțeleg aluzia mea. Întotdeauna vă sare mușchiul din cauza vreunui fleac care vă supără, faceți din țânțar armăsar…

— Țânțar, *signora?*

Se holbează la mine cu fețe neutre. Probabil e o expresie dificilă. Poate că în Sicilia nu există țânțari?

— A mai amenințat și înainte că o să se sinucidă, când era tulburat din cine știe ce motive. Eu nu i-am dat prea multă atenție. Credeam că e doar o figură de stil, înțelegeți?

Se uită unul la celălalt, și apoi, cel mai mare din ei notează ceva pe un carnețel ferfenițit. Poate c-ar fi mai bine să tac acum. Poate am spus deja prea mult?

— *Signora,* unde ați fost noaptea trecută? întreabă el.

Umerii mi se tensionează. Nu-mi place întrebarea asta.

— Eu? De ce? Am fost aici, în vilă.

— V-a văzut cineva?

Ce e chestia asta? Caută un alibi? Oare sunt interogată? Pereții sufrageriei încep să se strângă tot mai mult. Tavanul se lasă în jos. Nu e suficient aer.

— Vă rog, răspundeți la întrebare.

— Eram singură cu fiul meu. Are zece luni.

Cel puțin așa cred. Încep să mă stresez. Mai întâi descopăr că soră-mea uneltea să mă omoare, și acum polițaii ăștia încep să amușine. Tensiunea mea e la cote maxime. Sar de pe canapea, deschid o fereastră și scot capul afară. Trag aer adânc: plumeria. Arunc o privire înăuntru la cei doi agenți de poliție; tipul își notează ceva. Din nou. Ce scrie? Un roman polițist? Un episod din *Montalbano?* Mă întreb dacă mă suspectează cumva pe mine.

— Cadavrul e la morga din Catania.

Bag capul înapoi în cameră.

— Poftiți o carte de vizită cu datele de contact, ca să puteți organiza înmormântarea.

Îmi împinge în palmă o carte de vizită mică, neagră.

— A, bun, spun eu. Mulțumesc. Când pot să primesc mașina înapoi?

Chiar îmi plăcea Lamborghiniul ăla.

— O să vă aducem mașina după ce criminaliștii încheie cercetările, înainte de sfârșitul după-amiezii, sper. Polițistul se uită la mine și se încruntă. Trebuie să vă avertizăm, *signora,* că vestea morții soțului dumneavoastră o să apară în ziarele de

astăzi. *Arrivederci, signora.* Ne pare rău pentru pierderea suferită.

— Vă rog să mă anunțați dacă descoperiți ceva, spun eu, cu ochii plini de lacrimi de crocodil. Vreun indiciu?

— *Certo, signora,* spune el. *Arrivederci.*

Celălalt bărbat îmi face stânjenit cu mâna. Nu zâmbește niciunul. Eu nu răspund la semnul cu mâna. Ei se ridică și ies din casă.

Super. Acum am o înmormântare de organizat. Ce mai pacoste! Ar fi trebuit să-i scoatem inelul cu sigiliu și să-i zdrobim fața. Să-i scoatem dinții. Altfel, mi se pare că lucrurile au mers destul de bine. Dacă nu, o să-mi sfârșesc zilele într-o închisoare italiană, uitându-mă la emisiuni de televiziune pe care nu le înțeleg. Mâncare de popotă. Jocuri de cărți. Șoareci. Droguri introduse în fundul cuiva. Eu nu suport dușurile comune. Dar nu, e în regulă. O să-l iau pe avocatul Amandei Knox și o să-mi transform experiența într-un bestseller. Și oricum, ce pot să spună? Că de fapt eu nu sunt Beth? Unde e dovada? Nicăieri. Nu există niciuna. Fără un *cadavru,* Beth nici măcar nu e *moartă.* În cazul ăsta, totul se învârte în jurul cadavrului lui Ambrogio. Însă ziarele o să scrie despre asta după-amiază: sinucidere. S-a rezolvat. Niciun fel de suspiciune. Crima perfectă, și sunt abia la a doua! Ce pot să spun, învăț repede. Fac totul în ritmul meu: calm, liniștit, profesionist, priceput… Ca să fiu foarte sinceră, nici măcar nu mă simt vinovată; era între *mine* și *ei.* Beth și Ambrogio au început. Eu doar am venit aici ca să mă simt bine în vacanță. Sunt Cindy Lauper; doar o fată care vrea să se distreze.

Mă întind pe canapea, îmi arunc pantofii din picioare și îmi așez picioarele pe brațul canapelei. Singura problemă e că toți cei de aici îl știau pe Ambrogio în regulă. Era bine dispus, râdea și glumea, doar cu o zi în urmă. Oare oamenii fericiți nu se pot sinucide? Bineînțeles că pot. Oamenii fac pe vitejii atunci când în sinea lor se simt distruși. Asta făcea Ambrogio, zâmbea în exterior, și adormea plângând în fiecare noapte. Sărmanul om, chiar a fost prea mult pentru el… stresul tranzacțiilor de pe piața neagră, faptul că trebuia să aibă de-a

face cu *brutele* alea din Cosa Nostra. Poți înțelege de ce un astfel de om ar vrea să pună capăt acestui noian de probleme sărind de pe o faleză în marea agitată. Poate că l-a auzit cineva certându-se cu preotul ăla? Da! Bineînțeles! În biserica aia, erau oameni care se învârteau pe acolo după liturghie. Ei le-ar putea spune polițailor că preotul e unul dintre suspecți. Asta ar înlătura bănuielile care planează asupra *soției lui.*

În Italia există pedeapsa cu moartea? Ar trebui să caut pe Google. Iau iPhone-ul lui Beth. Nu. Au abolit-o după naziști, pe 1 ianuarie 1948. Slavă Domnului! Ce făceau oamenii înainte să existe Google? Google e noul Dumnezeu, Twitter e Iisus Hristos, și Instagram e Sfântul Duh. Amin.

32.

Mă uit în oglindă, adânc în ochii mei. Sunt verde marin-închis: ca niște ochiuri de apă pe țărm, pline de alge și mușchi sclipitor. Zâmbesc la imaginea mea. Acum, când sunt Beth, sunt mai frumoasă. Ochii mi se încrețesc puțin la colțuri, ridurile de expresie se prelungesc de o parte și de alta. Îmi întind pielea, ca să fie netedă și încordată. Să-mi bag botox? Să rămân tânără pentru totdeauna? Ca Alphaville sau Cher, ori vreun android. Îmi ung buzele scorojite de soare. Mi-e dor de rujul meu mov strălucitor. De lacul de unghii verde limetă. De căciula mea beanie. Nu pot să folosesc lucrurile alea. Nu sunt chiar stilul „Beth". Nu pot mânca chebap. Nu pot să-l terorizez pe Ed. Mai-mai că începe să-mi fie dor de nespălați…

Ce să fac cu Salvatore? Știe prea multe. Știe *totul.* Știe că eu am fost cea care l-am omorât pe Ambrogio. Știe că nu sunt Beth. A spus că prefera fundul lui Elizabeth. Nu știu de ce Beth dădea impresia că are încredere în el. Presupun că doar se folosea de el din cauză că nu avea de ales. Se folosea de el, așa cum se folosea și de mine. Nu îl iubea pe *el,* cum nu o iubea nici pe *Alvie.* Oricum, trebuie să dispară. Salvatore ar putea ciripi. Mi-ar putea dezvălui adevărata identitate. Ar putea strica totul. Toate lucrurile pentru care am muncit din greu. Premiul meu binemeritat. Minunata mea recompensă.

Nu, nici nu se pune problema: trebuie să moară. Dar cum?

Până acum, am avut noroc. Norocul începătorului. Poate că e doar o serie câștigătoare? Ar trebui să mă duc la cazinourile din Palermo, cât încă mai ține. Să intru online și să câștig la blackjack. Dar nu vreau să forțez nota, n-aș vrea să fiu prinsă. Nu vreau să fiu nevoită să fug. Nu mi-e teamă de puțină Cosa Nostra în viața mea. Pare ceva distractiv.

Se trântește o ușă. Pe coridor bubuie pași: grei și metalici – Nino! Bineînțeles. Așa fac ghetele lui. A spus doar că o să se întoarcă. Mă frec la ochi, ca să pară că am plâns, îmi ciufulesc părul ca să fie răvășit și îmi forțez gura să facă o grimasă de supărare. Bărbații sunt niște pămpălăi în fața femeilor care plâng; pun pariu că și Nino e la fel, oricât de nemilos ar fi, necruțător, crud și lipsit de sentimente.

— Betta?

— Da!

Mă întorc de la oglindă.

El traversează camera cu pași mari spre mine. Nu-mi ridic ochii din pământ, ațintiți asupra franjurilor care încadrează covorul persan. Înainte să-l văd pe el, îi văd ghetele cu vârf de oțel.

— Betta?

Ridic privirea spre Nino, cu ochii plini de groază. Scutur din cap. *Nu. Nu.* Îmi tremură mâinile – nu prea mult, dar suficient.

— Betta, spune el din nou, așezându-se pe canapea lângă mine.

Simt mirosul de piele al hainei lui și al țigărilor Marlboro pe care le-a fumat înainte să vină aici.

— Soțul tău?

Încuviințez din cap.

— Tocmai am auzit vestea, spune Nino. *Minchia.*

— Da, spun eu.

El continuă să înjure în italiană, în șoaptă: *porco* nu știu cum. Cred că înseamnă „porc”.

Lui Nino nu-i plac momentele emoționante, se vede. Face tot posibilul să mă bată pe spate și să pară preocupat, dar e

puțin încordat. Ar prefera să fie oriunde altundeva decât aici. Consolarea văduvelor îndurerate ale foștilor parteneri nu face parte din fișa postului. Ar fi bine să trec la afaceri, altfel o să se plictisească și o să plece.

— Ah, Nino, plâng eu, prinzându-i mâinile.

Inelele reci de metal îmi intră în piele.

El se desprinde.

— Vrei o liniuță, Betta? Ca să te mai înveselești? Hai să tragem o liniuță.

Scoate o pungă din buzunarul hainei, trage măsuța pentru cafea peste covor și înșiră câteva liniuțe pe sticlă. Sunt lungi, subțiri și albe ca dinții. Sigur. Ce naiba. De ce nu? Să sărbătorim!

Nino scoate o bancnotă de cincizeci de euro din portofelul lui de piele neagră și o face sul. Tragem pe nas liniuțele. Uau, asta da marfă! Deja mă simt mai bine. Cocaina asta e mult mai tare decât tot ce furam eu de la nespălații din Archway. Aia era 80% praf de copt, cel puțin.

— Acum vrei să vorbești? Hm? Vrei să-mi spui ce știi?

Îmi înghit lacrimile care nu cad și mă șterg la nas cu dosul palmei.

— Bine, spun eu.

— Să începem cu vânătăile. Cine te-a bătut?

Hopa! Hopa! Cocaina asta are forță. Sunt plină de viață. Invincibilă. Magică. Pot zbura. Sunt atât de luată, că nu-mi pasă dacă arde toată casa cu mine în ea. Dar despre ce vorbeam?

— Salvatore, spun eu.

Mă rog, m-a bătut *oarecum*. E doar o mică minciunică. Eu nu sunt mincinoasă, sunt doar creativă. Tot ce spun e adevărat, ca vrăjitoarele din *Macbeth*.

Mă întorc spre Nino, îmi lipesc coapsa de a lui. Port Wonderbraul lui Beth și m-am dat cu o tonă de Miss Dior Chérie. Îmi mușc buza.

— El a făcut asta, spun eu.

— Salvatore? Da, am auzit numele ăsta. Sunteți vecini, nu? Prieten cu soțul tău?

Fac o pauză, suficient de lungă ca să creez nițică suspiciune.

— Nu erau tocmai *prieteni*… spun eu.

Îmi măresc ochii și continui să-i susțin privirea, forțându-l să priceapă printre cuvinte. *Salvatore* l-a omorât pe Ambrogio și a atacat-o pe soția lui.

— De ce te-a lovit? spune Nino. Era gelos? Salvatore și Ambrogio se luptau pentru tine?

Sigur, de ce nu. Nu mă gândisem la asta.

— Da, suspin eu.

Apoi mă las în voia lacrimilor și îmi cobor capul în mâini. Umerii mei se zgâlțâie. Încep să respir neregulat.

— *Stronzo!* spune Nino, sărind de pe canapea. Acel *figlio di puttana* l-a omorât pe soțul tău, Betta? *Vaffanculo. Stronzo!*

Ridic privirea spre Nino, care umblă într-o parte și-n alta pe covor, bufnind și tropăind cu ghetele cu vârfuri de oțel, cu degetele de la mâini încărcate de argint și aur. Eu nu spun nimic, doar privesc.

— O să-i dau o lecție nemerniculuI. Il Profesore mi-a fost ca un frate.

Aprob din cap, ca și cum aș înțelege.

— Un frate!

— Și ce-o să faci? îl întreb eu.

Sper din toată inima că o să-l omoare.

— Mă ocup eu de el, mârâie Nino.

Nino trântește ușa. Motorul dubiței lui se aude torcând, în timp ce el coboară încet pe alee și iese în drum.

Ei, a fost foarte ușor. Pur și simplu. Mi-a plăcut la nebunie. Nino e elegant și rezervat. Un mamba negru sau o văduvă neagră: subtil, sumbru, periculos. Îmi aprind o țigară ca să sărbătoresc, suflu fumul spre candelabre. Beth ar face o criză dacă m-ar vedea fumând aici. Pe Ambrogio îl trimitea pe terasă. Dar Beth nu mai e. Și nici Ambrogio. Ha ha! Și știți ce? Urmează Salvo. Îmi las gâtul să se afunde în perne, îmi rostogolesc capul dintr-o parte în alta. În timp ce euforia provocată de cocaină îmi amorțește creierul, pe buze mi se așterne un zâmbet tot mai larg.

•

Sunt aici de *ore* întregi, urmăresc, aștept. Stau pe terasă și mă holbez la drum. Asta e a opta țigară. În gură am un gust de rug funerar, dar nicotina ajută. Puțin. Măcar nu mai tremur. Dau peste cap o sticlă de Nero d'Avola (vinul e infinit mai bun dacă nu e la cutie) și mănânc, drept consolare, *torta della Nona*. Îmi îndes în gură bucăți una după alta. Mănânc și iar mănânc, până când nu mai pot mânca nimic, apoi mai mănânc puțin, până o termin pe toată. Iau fărâmițele între degete și ling farfuria până rămâne curată. E dulce, cremoasă, delicioasă. Aș mai vrea, dar nu mai e; în schimb, îmi aprind o țigară.

Începe să se întunece, dar eu o să aștept toată noaptea dacă o să fie nevoie. Trebuie să văd asta. Trebuie să fiu sigură. N-o să pot dormi dacă nu știu, așa că nu are niciun rost să mă duc la culcare. Cine ar putea să doarmă într-o noapte ca asta? Vreun nebun poate? Ar trebui să fii sociopat. Un dement scos din manualele de specialitate: Thomas Ripley sau Patrick Bateman. Sau poate Amy Dunne. Dacă aș avea de ales, aș vrea să fiu Amy sau unul dintre acei psihopați *fermecători* despre care citești în cărți. Dar nu sunt. Mie îmi pasă. Vreau să știu.

Mă uit la ceasul lui Beth: 8.30 seara. Deja sunt aici de trei ore, *cel puțin*. Mi-a amorțit fundul. Am în mine ace, ca păpușa lui Elizabeth. I-am spus Emiliei că nu mănânc la cină. În ultima vreme, stă pe aici o grămadă. Se uită la mine. Se holbează. Se poartă de parcă ar avea ceva să-mi spună și nu se poate hotărî. Mă scoate din minți. Dă perdelele la o parte. Ascultă. Se îngrijorează. Oricum, faptul că n-am mâncat la cină n-a surprins-o. Nu cred că Beth mânca mâncare adevărată: un fistic la micul dejun, o frunză de salată la prânz, jumătate de roșie cherry la cină, un vârf de linguriță de granita la desert. Eu nu am nici pic de poftă de mâncare. Cel puțin, nu cu toată povara asta pe capul meu. Și după ce am mâncat toată prăjitura. Poate că Nino nici n-o s-o facă în seara asta. Dar trebuie. E un profesionist. Nu i-ar plăcea să lase lucrurile neterminate. Nino o să vrea să ducă treaba la bun sfârșit. Imediat. În seara asta. Cel puțin eu așa aș face.

Căcat, mi-e puțin rău. Nu e de la vin. Nici de la prăjitură. Nici de la țigări, sunt obișnuită să le sudez. Nino îl *omoară* pe Salvatore. Mâine pe vremea asta, Salvatore o să fie *mort*. Și e doar vina mea, doar ideea mea nebunească. Încă n-am mai *ucis* cu adevărat pe nimeni. Adică, nu am ucis „cu intenție”. Nu ăsta e termenul care se folosește la tribunal? Nu așa a spus judecătorul Judy? Asta e diferența dintre omucidere și crimă. Ăsta e aspectul esențial, la dracu’. Cu Beth și Ambrogio a fost altceva. Adică, cu Beth a fost un accident – cel puțin așa cred. Iar în ce-l privește pe Ambrogio, n-am avut de ales! A fost în mod evident autoapărare. Chiar se punea problema care pe care: eu sau Ambrogio. Dar asta e ceva diferit. Premeditat. Mi-e rău într-un mod pozitiv. Precum emoția dinaintea unui concert. De fapt, îmi place… Frate, sunt luată ca dracu’!

Trebuie să merg la veceu. Îmi vine să fac pipi de aproape o oră, dar mi-e frică să nu-l ratez pe Nino dacă plec. Am ochii ațintiți asupra drumului. Dar nu mă mai pot ține. Sunt durerea fizică a unei vezici prea pline și durerea mentală de a-ți refuza eliberarea. Arunc o privire spre vilă; luminile sunt stinse. Ernie doarme. Cred că Emilia s-a dus acasă. Sar de pe șezlong și alerg pe gazon, continuând să urmăresc drumul ca un șoim. Ca o dronă. Îmi dau chiloții jos și mă las pe vine. Șuieratul urinei pe iarbă. Ca albumul ăla al lui Joni Mitchell, *The Hissing of Summer Lawns*{14} sunt în plină acțiune, când dintr-odată aud: torsul unui vehicul care vine pe drum. Ridic privirea și văd: o mașină mare și neagră, cu farurile stinse, care merge încet, încet, ca un dric. E dubița lui Nino. Alunecă pe lângă vilă și se oprește în capătul aleii lui Salvatore. Îmi trag chiloții și mă ridic.

DA!!!

•

— Ai făcut-o? suflu eu.

— Am făcut-o, se aude o voce din întuneric.

Nu dormeam; priveam lung în sus, la întunericul infinit care e tavanul. Mă ridic în capul oaselor pe pat și întind mâna după veioza de pe noptieră. O aprind și aproape mă orbește. Nino se apleacă peste mine, cu ochi de foc.

— Ai făcut-o, șoptesc eu.

Mă uit în ochii lui preț de încă o fracțiune de secundă; simt că sunt fierbinte, ca și cum în interiorul meu ar arde ceva.

— Nino, șoptesc eu, până acum n-a mai ucis nimeni pentru mine. E… atât… de… sexy.

Nino e supereroul meu.

— Îți place?

— Îhî.

— Da, și mie. Mi-am ales bine meseria.

Iar eu nu mă pot abține; trebuie să știu. Curiozitatea o să mă ucidă, sunt prea curioasă:

— Dar cum îți câștigi tu existența, mai exact?

Nino râde.

— Nu știi?

— Nu foarte *exact,* spun eu, scuturând din cap.

El râde iar: umerii i se zguduie și salteaua se cutremură, un zgomot precum cel al apei care se scurge din cadă.

— Omor oameni, spune el. Pe bani.

Eu nu sunt sigură dacă glumește sau spune adevărul, dar apoi el râde și iar râde, ca și cum ar fi ultima oară înainte ca cineva să-i tragă un glonț între ochi, și eu îmi dau seama că e adevărat. Căcat, Nino e sexy: accent italian, păr lins și strălucitor ca uleiul. O, Doamne, îl vreau la nebunie! Niciodată n-am dorit mai mult pe cineva. Nino e mai sexy decât Christian Grey.

— Super, spun eu.

El își șterge o lacrimă de la colțul ochiului.

— Credeam că ești o fată cuminte, spune el apoi, aplecându-se spre mine. Că urăști violența. Că urăști crima. Nino ridică o sprânceană. Parcă Ambrogio spunea că ești pacifistă?

Aș vrea să întind mâna și să-l apuc.

— Ei, bănuiesc că amândoi v-ați înșelat. Sunt plină de surprize.

O atracție gravitațională pare să ne împingă unul spre celălalt, ca și cum el ar fi Soarele, și eu aș fi Marte. Sau e invers? Dau cearșafurile la o parte, pentru ca Nino să poată

intra. El sare deasupra mea, în continuare îmbrăcat cu haina și ghetele cu vârfuri de oțel. Butonii metalici mi se înfig în carne. Limba lui Nino se repede în gura mea și eu simt gust de sânge; oare îi sângerează buza? Sau e de la Salvatore?

Nino îmi sfâșie cămașa de noapte și mi-o trage peste cap. Îmi smulge chiloții și mi-i lasă în jos pe coapse. Sunt complet goală. Se oprește și se uită la mine de sus până jos, lingându-se pe buze: un câine pe punctul de a devora un os. Privesc cu ochi măriți și trag în piept mirosul lui: sudoare amestecată cu sânge. Păsărică mă doare de dorință.

El se apleacă spre mine: respirația lui fierbinte și umedă, buzele la câțiva centimetri de buzele mele.

— Betta, *Madonna,* habar n-am avut că ești atât de *rea.*

Își scoate haina și își aruncă ghetele din picioare pe podea. Își scoate pistolul de la centură și îl trântește pe noptieră.

— Nu, spun eu, păstrează-l.

— Ce? spune Nino.

— Pistolul. Îmi place. Dă-mi-l mie.

Întind mâna spre noptieră, privindu-l în ochi. Iau pistolul; e încărcat, greu. Pupilele lui Nino sunt largi și întunecate. Mă întind pe pat, cu țeava pistolului între picioare. Mă întreb dacă e blocat trăgaciul. Îmi frec clitorisul cu pistolul. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar descărca pistolul?

— O, da, spune Nino.

Mă joc cu pistolul, în timp ce Nino se uită. Pistolul băgat în mine mi se pare rece și tare. Gem. Țeava dispare și reapare, înăuntru și afară, înăuntru și afară. Pistolul alunecă și se răsucește, cu marginile lui aspre, reci, tari, metalice. Mă trece un fior pe șira spinării.

— O, da.

Nino ia pistolul și îl pune la loc pe noptieră, îngenunchează în fața mea pe pat; știu ce vrea. Îi deschid șlițul și îi trag pantalonii jos. Dumnezeule mare, are o sculă enormă, cea mai mare pe care am văzut-o vreodată. Mai mare chiar și decât a lui Salvatore. Ca a lui Mark Wahlberg. Ca Dl Dick. Pare că nu e reală. O venă violet iese prin piele. Nino are un miros carnal, corporal. Deschid gura. Nino tremură; ochii lui

tremură și ard.

— Vino aici, *puttana,* spune el.

Mă prinde de umeri și mă împinge în jos, peste pat. Păsărică mă doare de plăcere. Nino își înfige unghiile în talia mea, mă trage și mă strânge. Sunt atât de udă că se scurg picături din mine.

— Ești sigur că e mort? spun eu către tăblia patului.

— Creierii lui sunt pe podeaua bucătăriei. Domenico face curat.

Acum, într-un fel, mi-aș dori să-l fi omorât chiar eu… dar e prea târziu pentru asta. Nino intră în mine dintr-o mișcare, atât de adânc și dur, că nu mă pot abține să țip. El mă prinde de păr și mă împinge cu fața în pernă. Nu pot respira. Nu mă pot mișca. El mă izbește iar și iar în punctul G. Agresiv. Dur. Mă întorc cu fața într-o parte și gem.

— Nu te opri! Nu te opri!

Mâinile lui alunecă în sus pe spatele meu, pe gât și pe umeri. Îmi bagă un deget în gură și eu îl mușc tare. Gâfâi, respir tare, îl implor:

— Nu te opri. Nu te opri, la dracu'.

El mă plesnește peste fund; ustură ca o mușcătură de șarpe.

— Hei, zic eu, desprinzându-mă de el.

Mă prefac că sunt supărată, dar de fapt îmi place.

El mă întoarce cu fața în sus și se întinde pe pat. Eu urc pe lângă trupul lui și mă las în jos. Alunec lent pe scula lui. Acum îl călăresc, și el mă trage de talie mai aproape. E o senzație extraordinară, scula lui e atât de groasă. Se acumulează, se acumulează și se tot acumulează, și acum am orgasm, am orgasm, *căcat!*

El mă întoarce invers. Sunt amețită. Sunt luată. Degetele lui îmi caută fundul și, dintr-odată, intră în mine. O, Doamne! Nu mă așteptam la *asta*. Își împinge scula în fundul meu. Arde. E normal? N-am mai făcut asta până acum. Mâna mea alunecă și mă izbesc cu capul. Nino mă trage înapoi. Respiră în părul meu; respirația lui în ceafa mea e fierbinte și umedă, îmi freacă clitorisul cu degetele și mi-o trage în fund. Dă-l dracu' de *normal,* chestia asta e spectaculoasă! Se spune că fundul e

noul vagin. Nino ejaculează înăuntru, și măruntaiele mele se strâng; ceva lichid țâșnește din pizda mea: violent, straniu. Și am orgasm din nou, cum n-am mai avut niciodată.

Nino a omorât pentru mine!

Nino l-a omorât pe Salvatore!

Nu pot respira.

Nu pot vedea.

O, Doamne!

Nino e prințul meu fermecat.

Cred că e sufletul meu pereche.

ZIUA A ȘASEA: LĂCOMIA

Dragostea de bani e sursa oricărui succes financiar, atunci de ce sunt eu falită?

@AlvinaKnightly69

33.

A fost vina lui Beth că în 2001 m-au dat afară de la Cercetașe.

Tot anul ăla, am organizat împreună cu Beth nenumărate vânzări de produse de patiserie, concursuri de atletism, înot și dormit în scopuri caritabile, gale, discoteci și curse de biciclete. Am citit douăsprezece romane de Enid Blyton din scoarță în scoarță pentru concursul de lectură de Paște (după așa ceva nu-ți mai revii în veci). Pentru picnicul cu costumații trăsnite m-am îmbrăcat ca hotdog. Am croșetat trei kilograme de eșarfe. Am fost cele mai binevoitoare cercetașe din detașamentul nostru. Făceam fapte bune, în conformitate cu legea decretată de marele și regretatul Baron Baden-Powell. Ne-am întâlnit cu președinta Organizațiilor de Cercetașe, înălțimea Sa Sophie, contesă de Wessex, am strâns ecusoanele pentru „Siguranța împotriva incendiilor", „Primul ajutor" și „Supraviețuirea" și am promovat până la ametitoarele înălțimi ale funcției de „Comandant de patrulă".

A spune că m-am simțit *zdrobită* e prea puțin; *crucificată* ar fi mai potrivit.

Am fost un exemplu, un model. Organizațiile Rainbows, Brownies și altele mă priveau cu admirație. Aud și acum ropotele de aplauze între pereții sălii de întâlnire din vechea biserică, emoția din vocea Castorului în timp ce anunța suma record pe care o strânsesem eu în acel an pentru cauze nobile.

Când mi-am luat ecusonul pentru „Acțiune comunitară”, ochii Cucuvelei erau plini de mândrie. Veverița[15] a plâns de bucurie.

La apogeul ei, mania noastră pentru strângerea de fonduri ne-a făcut să organizăm săptămânal câte un eveniment; era ceva destul de acaparant. În cele din urmă, tensiunea mi-a venit de hac chiar înainte de cea de-a paisprezecea aniversare a noastră. Am organizat un foc de artificii pentru Salvați Copiii, o tăcere sponsorizată pentru NSPCC și o cină de gală pentru UNICEF. Stresul era imens. N-am dormit timp de o lună.

Însă a meritat: în 2001, am câștigat 5.487,56 de lire sterline; asta nu e rău, pentru un copil care merge la școală, program complet. Nu mai știam unde să ascund banii; erau în mare parte monede de o liră, de zece, douăzeci și cincizeci de penny, bancnote de cinci lire, câteva de zece, câteva de douăzeci, niște cecuri și câteva ordine poștale. Într-o dimineață, m-am trezit și nu găseam nicio pereche de chiloți, pentru că sertarele mele erau pline ochi cu bancnote. Am decis că am nevoie de un cont de economii. În acea dimineață de sâmbătă m-am dus la filiala Lloyds din apropiere și le-am explicat problema mea. Nu mai e nevoie să spun că funcționarul a fost impresionat de cât de mult lucrasem ca bonă și de flerul meu natural pentru economisit bani. A încercat să mă convingă să deschid un cont de economii scutit de impozit, dar eu aveam alte planuri. Aveam nevoie de un cont bancar pe internet.

Recent, văzusem *Rain Man,* cu Dustin Hoffman și Tom Cruise. Mi-am cumpărat o carte de autoperfecționare despre număratul cărților la cazino; nu părea prea dificil atunci când o făcea Raymond, și dacă un autist putea să facă asta, m-am gândit că aș fi și eu în stare. În douăzeci și patru de ore, am pierdut cinci mii la cazinourile online. Unde mai pui că la asta s-a adăugat un apel telefonic furios de la un avocat care reprezenta Salvați Copiii și șocul excluderii de la Cercetașe: luna octombrie a fost execrabilă.

Dar aș fi fost o cercetașă foarte proastă dacă n-aș fi fost

pregătită pentru orice eventualitate; la urma urmei, mottoul organizației este „Fii pregătită”. Am pus într-o sticlă goală de Pepsi benzină din Volvoul vechi al maică-mii și am cumpărat o cutie de chibrituri. Într-o marți noaptea, când toți dormeau, eu am coborât scările tiptil, în pijamale, mi-am luat haina de doc și am ieșit pe furiș pe ușa de la intrare. Până la sala de întâlnire a vechii biserici erau doar câteva minute de mers pe jos. Înainte să vină mașinile de pompieri cu girofarurile aprinse, eu eram înapoi în pat. Urletul sirenelor. Mugetul flăcărilor. Mirosul ușor de fum se strecura în camera noastră, infiltrându-se prin ferestrele cu un singur geam. Înțepător. Acru. Te usturau ochii. Te gâdila pe gât. În tot timpul ăsta, Beth a dormit. Aș fi dat foc și la Salvați Copiii, dar sediul lor era în Londra, care era prea departe.

Nimeni n-a bănuit vreodată că eu fusesem făptașa, în afară de Beth, care însă n-a spus nimic. Nu știu prea bine de ce a ținut secretul. Nu i-a spus nici măcar maică-mii.

Sâmbătă, 29 august 2015, ora 9 dimineața
Taormina, Sicilia

— *Buongiorno.*

E Emilia. Aduce cafea, un croasant și suc de portocale proaspăt făcut, toate în echilibru pe o tavă. Ce făceam eu înainte să am servitori? Nescafé granule? PG Tips? Nu-mi mai amintesc. E o altă viață.

E o zi minunată. Emilia trage de cordonul perdelei, lăsând să se vadă un dreptunghi orbitor de cer azuriu. O junglă de frunze de palmieri aruncă umbre negre pe pavajul neregulat. Mă ridic în capul oaselor. Nino? Mă uit la perna boțită de pe cealaltă parte a patului. A plecat. Bineînțeles. Nici în visele mele nu reușesc să-i fac să rămână; știu că asta e ceea ce ar spune sora mea. Dă-o dracului pe soră-mea: *Elizabeth, criminala.* Sau cel puțin *tentativă de omor.* Ha. Nu e nici măcar o ucigașă adevărată. A încercat și a eșuat; *eu sunt la cadavrul numărul trei.*

— Ernie s-a trezit?

— Încă nu, *signora.*

— Lasă-l să doarmă. O să mă duc să-l văd imediat ce mă îmbrac.

Poate azi îl scot pe plajă. Ar putea fi distractiv. Copiilor le plac castelele de nisip, nu?

— *Certo,* spune ea, înclinând din cap.

O ia spre ușă, dar apoi se oprește.

— *Signora?*

— Hmm? fac eu, cu gura plină de pateuri.

O, Doamne, acum ce mai e? Ce-o să spună? Nu pot să-mi iau micul dejun în liniște?

— *Sono preoccupata*. Îngrijorată. În dimineața asta am auzit țipete.

— Țipete?

— *Si.*

Ce dracu' vrea să spună? Ce țipete? Oare m-a auzit în timp ce făceam sex cu Nino noaptea trecută? (Căcat, ce bine a fost. Sunt aproape îndrăgostită. Aproape.) Poate m-a auzit gemând de plăcere, dar țipete? Nu.

— Nu am țipat.

— Poate ai avut un *incubo*… un coșmar?

— Tocmai mi-a murit soțul. Toată viața mea e un coșmar. Îi arunc Emiliei o privire tăioasă. Îmi mai aduci un croasant?

— *Certo.*

— Poate încă un cappuccino?

Emilia se întoarce să iasă din cameră. Dar apoi se oprește.

— *Signora,* spune ea.

— Da, Emilia?

— Îmi pare foarte rău pentru *signor* Caruso. Când a fost omorât soțul meu, nu am vorbit cu alt bărbat mai bine de zece ani. Mă îmbrăcam numai în negru.

— Soțul meu nu a fost omorât. A fost o sinucidere.

— *Si, signora.*

— Așa că poți s-o întinzi.

— *Signora?*

— Cee?

— Voiam să spun că dumneata, dumneata și Ernesto, sunteți ca și familia mea. Aș face orice pentru voi. Mi-aș da viața pentru voi!

— Uau, Emilia! Asta e cam exagerat, dar apreciez sentimentul. Cum rămâne cu cappuccinoul ăla?

În sfârșit, Emilia iese din cameră.

Hmm… Mă întreb ce a vrut să însemne asta. Poate Emilia e îngrijorată din cauza mea? Poate că pur și simplu e o *persoană drăguță?* Ciudat. Va trebui să fiu cu ochii pe ea. Totul devine cam personal, ca să mă simt confortabil. Dar am nevoie de ea. Emilia se pricepe la copil, îmi spală hainele. Îmi gătește masa. E un fel de sfântă, încă nu mi-am dat seama cum să fac singură cafea; e ca alchimia. Trebuie să o fac să rămână de partea mea.

Mă duc la fereastră și privesc în stradă. Un polițist vine spre vilă. Oare e comisarul Savastano? Nu-i văd fața. Vine încoace? Încremenesc, cu ceașca suspendată în aer. Polițistul dispare undeva lângă vila lui Salvatore. Ce caută acolo? Au găsit deja cadavrul lui Salvatore? I-au văzut creierii împrăștiați pe podea? Frigiderul împroșcat cu sânge, ca o pictură murală de Jackson Pollock? Trag adânc aer în piept. Ah, Salvatore. Ce pierdere! Era fantastic în pat. Chiar era foarte talentat; ar fi putut să se facă profesionist, ca italianul ăla vedetă porno, Rocco. Însă nici nu se compara cu Nino…

Nu-mi plac gaborii ăștia care dau târcoale.

Și ce dacă o să facă legătura între mine și moartea lui Salvatore? Ha! N-au decât. Nici măcar nu eram eu aia. Și ce dacă l-am pus pe Nino să-l omoare? Nu au nicio dovadă că a fost așa. Nicio probă. E cuvântul lui Nino împotriva cuvântului meu. Sângele lui Salvo nu e pe mâinile *mele.* Oricum, e vechea poveste; să schimbe cineva placa. Serios, sunt plictisită de moarte: niciun cadavru, nicio crimă. Și nici n-o să fie vreunul; Nino e un profesionist, și Domenico la fel. Nino știe ce face, sunt sigură de asta. Trebuie să fi făcut curățenie: fără creieri. Fără sânge. Trebuie să se fi ocupat de cadavru. Nino e mai deștept și mai sexy decât nenorociții ăia de polițai – majoritatea corupți, oricum –, care primesc mită

de la Mafia ca să întoarcă privirea. Sunt sigură că îi putem mitui, dacă o să se pună problema.

Nu, e în regulă. Din câte se știe, Salvatore a decis să plece într-o vacanță lungă, de unul singur, pe cea mai izolată plajă din Italia. Doar e artist, nu-i așa? Și are fire de artist. Poate a avut chef să se facă pustnic și să se afunde în sculptura lui. Da, sunt destul de sigură că mi-a spus ceva de genul ăsta chiar înainte să plece. Presiunile vieții de zi cu zi din Taormina îi dădeau mari bătăi de cap. Voia să se întoarcă la puritatea naturii, să fie inspirat de mare și de zgomotul valurilor… abureli de genul ăsta. De fapt, cu siguranță mi-a spus că urmează să plece. Sunt gata să pun mâna pe Biblie și să jur la tribunal.

Mă uit la iPhone-ul lui Beth care se încarcă lângă pat, ca să văd dacă am de răspuns la vreo urgență. Selfie-ul meu cu Ernie are 325 de like-uri. Încă un tweet de la Taylor Swift. Și trei apeluri ratate; toate, de la maică-mea. O, Doamne, ce mai e acum? A lăsat un mesaj vocal, dar n-am chef să-l ascult. Cu siguranță nu o sun.

Mă îmbrac cu o chestie prea nostimă ca să fie adevărată: o bluză roz de mătase, cu fundă la gât, și fustă până la genunchi cu volane, asortată. Arăt pur și simplu *adorabil.* Exact ca Miss Univers, atunci când vine partea când trebuie să vorbească și să poarte haine. Ținuta asta merge direct pe Instagram. Mă răsucesc în oglindă și îmi amintesc coșmarul dintr-o străfulgerare! Visam că sunt Beth! Beth mă fugărea, mă striga. Mă urmărea ca un fel de zombi; eu fugeam să-mi salvez viața! Acum îmi amintesc! A fost un vis urât. De ce nu poate Beth să mă lase dracului în pace? Chiar și acum, când ar trebui să fie moartă! Devine foarte enervant. De ce nu pot și eu să am coșmaruri drăguțe și normale, ca toată lumea? Lifturi care se prăbușesc sau să fiu fugărită de păianjeni uriași. Sfârșitul lumii sau Armaghedonul. Dar nu, eu trebuie să am vise cu Beth.

Știți ce îmi trebuie mie? Un plan. Dacă nu planifici, pierzi. Trebuie să trec mai departe. Să-mi trăiesc viața (viața lui Beth). Ajunge cu porcăria asta. Ajunge cu prosteala. Ajunge cu

soră-mea. O să iau legătura cu avocatul lui Beth. O să clarific moștenirea din testamentul lui Ambrogio. O să-mi iau altă cosmeticiană. Angajez o bonă nouă, pentru orice eventualitate. Țac pac. S-a rezolvat. Așa, sfidător, în văzul lumii.

34.

— Unde e? spune Nino împingând ușa și intrând în sufragerie.

Hopa, *el* de unde a mai apărut? E silențios ca un Prius. Are cheie de la casă? Las jos *Eunucul femeie* pe care începusem s-o citesc (una dintre puținele cărți pe care le-am adus cu mine; uitasem complet de ea, cum era în fundul genții, ascunsă laolaltă cu briceagul meu). Mă întreb ce ar crede Germaine despre Nino.

— Unde e ce?

— Tabloul ăla nenorocit.

Tablou? Da, se discutase ceva despre un tablou. Ceva despre un Caravaggio.

— Caravaggio-ul? întreb eu.

Chiar, ce-i asta? Un tablou cu o caravană italiană? O acuarelă cu un șir de cămile?

— Da, normal, Caravaggio-ul. Ce altceva?

Nino se plimbă într-o parte și-n alta pe covor, neliniștit, agitat, de parcă ar fi tras prea multă cocaină. Probabil chiar așa e.

— Aah, spun eu, nu vrei să băgăm niște cocaină? Nu știu unde e tabloul.

— *Nu știi unde e?*

— Nu.

Nino își scoate pălăria și o trântește pe măsuța de cafea, trecându-și degetele prin părul ca abanosul. Îmi place pălăria aia. S-ar putea să i-o fur.

— Tu ești soția lui, la dracu', bineînțeles că știi unde e.

Nino scoate punguța cu cocaină și face liniuțe.

— Oricum, spun eu schimbând subiectul, cum se face că n-ai dormit aici peste noapte? Aș fi vrut să rămâi.

Nino ridică privirea și se încruntă.

— Eu nu dorm.

— Cum adică tu *nu dormi?* Toată lumea doarme.

Nino trage liniuța și se șterge la nas cu dosul palmei.

— Unde e tabloul, Betta?

— Ce, ești vreun vampir sau ceva? Ești Edward din *Amurg?* Ești un Voltur?

— Ce dracu' tot vorbești? Cine e Edward?

— *Trebuie* să dormi. Eu am nevoie de cel puțin zece ore pe noapte. Îți face bine la piele.

— Îmi fac siesta după-amiaza.

— Siesta? Cum ar fi un pui de somn?

— Noaptea lucrez.

— Dar ce, ești copil mic?

— În Sicilia, toată lumea face siesta. E prea cald ca să muncești în timpul zilei.

Doar câinii turbați și fetele din Anglia ies din casă în soarele amiezii[{16}]…

Nino îmi întinde o bancnotă de cincizeci de euro făcută sul.

— Deci, ești pasăre de noapte? spun eu. Un liliac?

Nino dă aprobator din cap. Mi s-a părut mie că seamănă puțin cu un liliac atunci când l-am văzut prima oară, cum plutea așa pe alee în haina lui lungă și neagră.

— Chiar și așa, ar fi fost plăcut dacă rămâneai, în loc s-o ștergi. Putem dormi îmbrățișați.

Îmi trag liniuța. Nino oftează.

— Betta. Știu că știi unde e tabloul, așa că spune-mi odată, fir-ar al dracu'.

Căcat, are dreptate. Beth ar fi știut. Unde ar ascunde Ambrogio un tablou? Un *Caravaggio*?

— Ambrogio n-a vrut să-mi spună. A spus că e mai bine ca eu să nu știu. E mai prudent.

— Păi trebuie să fie undeva în vilă, și noi trebuie să-l găsim, spune el.

Mai trag încă o liniuță. Căcat, ce bine e: orgasm cerebral. Sau ceva de genul. Creierul meu sfârâie ca o coca-cola. Așa te simți când ești fericit?

— Bine, atunci îl căutăm.

Îi ofer lui Nino zâmbetul meu de milioane. Autentic. Ca și cum ar fi sincer. Slavă Domnului că există cocaină! De data asta o să-i fiu de mare ajutor. Utilă. Alvie cea implicată! Vreau să zic Beth, evident.

Nino mai trage o liniuță. Umblă prin cameră.

— Deci, cine era clientul? Cui urma să i-l vândă Ambrogio?

— Scuze, vrei să mai spui o dată?

Ar trebui să știu chestia *asta?*

— Eu… eu… eu…

— Și să nu-mi spui că nu știi, pentru că mie n-a vrut să-mi spună. A vrut să se ocupe de asta de unul singur.

Tac, privind spre betelia pantalonilor lui, de sub care iese mânerul pistolului. Trebuie să-l fac pe acest băiat rău să rămână amabil.

— Îmi pare rău, scumpule, nu știu.

Nino trage un șut în piciorul măsuței de cafea, și lampa de ceramică se clatină periculos. O prind înainte să cadă și să se facă praf. Pe eticheta de pe fund scrie *Wedgwood.*

— Betta, poți să încetezi cu sceneta soției inocente. Știu că erați băgați amândoi în chestia asta. Mi-a spus, clientul o place pe nevastă-mea. Așa că cine mama dracului e?

Bună întrebare. Aș vrea să știu… dar Nino mi-a adus aminte de ceva: Ambrogio m-a dus cu el la preot. Preotul m-a plăcut, adică preotul a plăcut-o pe Beth. Caravaggio… Caravaggio… știam eu că am mai auzit cuvântul ăsta. Ridic privirea spre Nino și zâmbesc larg.

— Preotul! spun eu. Preotul e clientul.

Slavă Domnului! Mă prind din mers.

Nino zâmbește strâmb.

— Acum ajungem undeva. *Bene.* Anume care preot? Sunt sute de mii de preoți în Sicilia.

— De la biserica din piață.

Căcat, cum se numea?

— Ăă… ăă… Oratoriul San Giuseppe?

Îmi învârt pe deget inelul lui Beth. Sper că am pronunțat corect.

— Chiar aici? În Taormina?

— Exact, în Taormina.

Nino scoate un șuierat lung și lent, se lasă pe spătarul canapelei și își netezește mustața cu arătătorul și degetul mare. Mustața lui seamănă puțin cu un glonț. Dar e sexy.

— Cred că glumești. Biserica din Piazza IX Aprile?

Așa cred…

— Da. Da, aia e.

— Cum îl cheamă pe preot?

Nino râde și se ridică în picioare. Bagă mâna sub haină și își scoate țigările. Îmi oferă și mie una, dar eu scutur din cap. Pare să se fi înveselit… oare datorită cocainei sau a tabloului?

— Nu știu. Era foarte, foarte bătrân. Avea un nas mare… mi-a amintit de Belial din *Paradisul pierdut*.

Dacă el era Belial, atunci Nino trebuie să fie Moloch. Eu o să fiu Satana; el era eroul.

— Nas mare? În fine. Îl găsim noi. La cât v-ați înțeles?

Nino suflă tot fumul din plămâni. Mă ustură ochii.

— Eu nu m-am înțeles nimic. Nu am luat parte.

— Soțul tău, Il Profesore. Care era prețul?

— Habar n-am. De fapt, Nino, ultima oară când s-au întâlnit s-au certat. Cred că e posibil ca înțelegerea să fi picat…

Nino încremenește, se uită la mine. Dacă privirile ar putea să ucidă… Presupun că n-ar fi trebuit să spun asta. Trag cu ochiul la pistol.

— A, nu, nu a picat. Nici nu se pune problema. Când a fost asta?

— Acum câteva zile… cred.

Habar n-am. Am pierdut șirul zilelor. Nu știu nici măcar ce e azi. Marți? Sâmbătă? Dimineața de Crăciun?

— O să vindem porcăria aia de tablou chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-l facem. Preotul ăla vrea să-l cumpere. N-o să-l lăsăm să zacă aici în vila asta, când el face douăzeci de

milioane de dolari.

— Douăzeci de milioane de dolari?

Cred că n-am auzit bine. Cocaina aia îmi păcălește și îmi stimulează creierul.

— Cel puțin. La o licitație, probabil mai mult. Dar pe piața neagră, o să primim o zecime, dacă avem noroc.

— O zecime, adică două milioane?

Dumnezeule mare!

— Bravo, scumpo. Știi ceva matematică. Pun pariu că Ambrogio voia mai mult. De asta s-au certat. Ce nemernic hrăpăreț. Tăticul lui a stat cu tabloul în brațe din anii ’90 încoace.

— Serios? Așa de mult?

— E mare bătaie de cap să vinzi ceva atât de căutat. Știi cât a durat să-l găsească pe cumpărătorul ăsta?

— Ăăă… nu.

— Soțul tău nu ți-a spus nimic din toate astea, Betta? Voi doi vorbeați unul cu altul? Nino se uită dintr-o parte la mine. Era o afacere al naibii de importantă pentru Ambrogio, cea mai mare afacere din viața lui. Celelalte tablouri pe care le vindea el? Nimic, *merda* pe hârtie igienică în comparație cu asta…

— Înțeleg, spun eu.

De fapt nu prea pricep. Mă îngrijorează faptul că ar putea să-mi explodeze capul. Nino pare să vorbească mult prea repede, ca un vânzător de mașini din New York sau Jimmy Carr.

— Tabloul ăsta, pe care, apropo, încă trebuie să-l găsim, nu e un Caravaggio vechi oarecare. Nu că tipul ar fi făcut vreun tablou banal. E Nașterea Domnului. Înțelegi?

— Înțeleg.

Nu înțeleg.

Iau iPhone-ul lui Beth și caut „Nașterea Domnului de Caravaggio”, cât nu se uită Nino. Internetul spune că în întreaga lume există doar vreo cincizeci de tablouri de genul ăsta. Dar pânza asta cu nașterea Domnului? Potrivit datelor de pe Wikipedia, e o lucrare esențială, marea vedetă a expoziției.

E capodopera lui.

— Căcat, spun eu.

— Da, căcat. Nu știai? Ești căsătorită cu *Ambrogio Caruso* și nu știi asta? Căcat…

Nino își mângâie mustața lungă. Mie îmi bate inima de să-mi sară din piept. Nu știam prea bine cum își câștigă Ambrogio existența. Dacă aș fi Beth, aș ști. Îmi arde pielea. Sunt mult prea înfierbântată. Știu despre Waterhouse, Hogarth și Gainsborough, Turner și toți prerafaeliții. Știu despre Freud, Bacon și Banksy, dar nu despre asta. N-am citit despre arta italiană; n-aș fi ales niciodată subiectul ăsta dacă eram la *Roata norocului.* Pun pariu că Beth știa totul despre chestiile astea. Ea e cea care a mers în excursie la National Gallery pe când aveam treisprezece ani.

— Arta nu m-a pasionat prea mult niciodată, Ambrogio se ocupa de asta, spun eu. Mai tragem o liniuță?

Nino mai aranjează două liniuțe cu cardul lui de credit argintiu strălucitor. Unde ar fi ascuns Ambrogio tabloul ăsta? Acum, parcă mi-aș dori să nu-l fi ucis; puteam să-l întreb. Ce enervant e! De ce nu sunt clarvăzătoare? Sau cum se numește cel care poate să vorbească cu morții? Clarauditor? Mediu? Aș vrea să fiu șaman. De-aș fi știut despre tabloul ăsta înainte ca el să moară, dar Ambrogio a fost foarte evaziv atunci când l-am întrebat despre slujba lui: *Eu sunt doar intermediarul. De fapt, nu e prea interesant.* Douăzeci de milioane de dolari? ASTA E CEA MAI INTERESANTĂ CHESTIE DE CARE AM AUZIT ÎN VIAȚA MEA.

Ar putea fi un câștig bunicel. Dacă-l găsim.

Mai caut puțin pe Google, în timp ce Nino aranjează liniuțele. Nașterea Domnului a fost furată în 1969 din Oratoriul San Lorenzo din Palermo. Se pare că doi aventurieri, care aveau niște lame de ras, o văzuseră la televizor cu câteva săptămâni în urmă, la o emisiune despre comorile ascunse ale Italiei. Nici măcar nu erau mafioți, doar niște amatori. Nu făceau parte din Mafia. Cunoșteau biserica. Au recunoscut pictura. Bineînțeles, pe vremea aia paza era inutilă, nu se compara cu ce e astăzi; tabloul era păzit de un boșorog care

probabil că în tot timpul ăsta a dormit. Într-o noapte, au decupat pânza de pe rama tabloului aflat deasupra altarului și au plecat cu ea într-o dubiță cu trei roți.

E clar că trebuie să găsim tabloul ăsta. Pare destul de special. Îmi trag liniuța mea.

— Și cum se face că tatăl lui Ambrogio avea tabloul ăsta?

Nino pare agitat. Ridică colțul covorului persan și se uită sub el. Mută canapeaua și se uită în spatele ei, la perete. *Niente. Nada. Zero.*

— A trecut de câteva ori de la un proprietar la altul; Rosario Riccobono l-a avut înainte să fie lichidat, în 1982. Tatăl lui Ambrogio l-a cumpărat de la U Paccarè, știi, Gerlando Alberti, tipul cu țigările și heroina? Asta a fost în 1991.

Habar n-am cine sunt indivizii ăștia.

— Și cum se face că nu l-a vândut mai repede?

Mi-au amorțit buzele. Oare vorbesc ciudat? Nu-mi mai simt fața, ca în cântecul ăla. Sper că nu îmi curg balele. Nino se uită sub masa cea mare, trage scaunele și verifică dedesubtul ei.

— Crezi că e ușor să vinzi ceva de genul ăsta? Tabloul ăsta e căutat. FBI-ul umblă disperat după el. E pe toate listele cu cele mai căutate obiecte din lume… Nu, Ambrogio a avut noroc. A primit în sfârșit tabloul atunci când părinții lui au murit. Tatăl lui Ambrogio nu era prost, trebuia să aștepte ca lucrurile să se liniștească. L-a pus chiar pe un *stronzo,* Gaspare Spatuzza – un fost mafiot care a devenit turnător la poliție –, să inventeze o poveste despre tablou.

— Ce poveste?

— Turnătorul le-a spus polițiștilor că tabloul fusese mâncat de șobolani – de șobolani! – în timp ce era depozitat într-un hambar de la o fermă. Îți poți imagina un om atât de prost? Tabloul valorează douăzeci de milioane de dolari, și un fraier îl dă la șobolani? A spus că tabloul era atât de distrus, că au ars resturile. Poliția a înghițit povestea. Nino trage furios din chiștocul țigării. Asta nu face decât să arate că n-au nici pic de respect pentru noi, mafioții. De asta n-o să ne învingă

niciodată. Ne cred niște retardați, așa că ne subestimează… Mafioții sunt deștepți.

Îl ascult într-un fel de transă, micile mele celule gri sunt suprasolicitate, așez pe rând piesele acestui puzzle, asamblându-le laolaltă. Acum înțeleg. Totul capătă sens. Îmi pică fisa. Ambrogio găsise în sfârșit un cumpărător. Urma să vândă tabloul furat, iar apoi el și Beth plănuiau să dispară. Cadavrul meu era o pistă falsă pentru Beth: eram doar o momeală, o diversiune. Înmormântarea, poliția și presa internațională ar fi creat un haos total. Toți ar fi crezut că Beth e moartă, așa că ea ar fi fost în siguranță. Putea să fugă, și nimeni nu ar fi urmărit-o. Ce rost ar fi avut, dacă ea era în pământ? Ambrogio urma să joace rolul văduvului îndoliat. Apoi, ar fi întins-o, ar fi plecat pe furiș din Taormina la miezul nopții, când întreaga lume, inclusiv câinele lui, credeau că el își jelește soția. Probabil ar fi aranjat să se întâlnească cu sora mea geamănă în Hawaii, Tahiti sau Bora Bora. Aveau de gând să-și ia copilul și milioanele și să fugă de această gloată însetată de sânge, de acest *război al Mafiei.* Plănuiau să fugă și s-o ia de la capăt. Frumos.

Dar ceva a mers prost – și anume soră-mea. Ceva a făcut-o să-și piardă interesul față de el. Beth voia nu doar să scape din Sicilia, voia să scape și de *el.* N-are cum să fi fost doar chestia legată de sex; ar fi ridicol, chiar și în ce o privește pe Beth. Chiar și pentru mine. Trebuie să mai fi fost ceva. El nu era genul care să-și bată nevasta, nu era o brută. Deci, ce anume? Despre ce era vorba? Oare chiar îl iubea pe Salvatore? O să aflu. Dar mai întâi, o să fac niște bani.

— Te ajut să-l cauți, spun eu, ridicându-mă în picioare.

35.

Ne-am uitat peste tot, în interiorul vilei și în afara ei. În garaj. În magazie. În ceea ce părea a fi o sută de dormitoare și băi. Am găsit niște lucruri interesante – o cameră plină de

exemplare noi-nouțe ale cărții lui Beth, colecția secretă de pornografie a lui Ambrogio (se pare că îi plăceau genurile „studente”, „bone” și „adolescente”, toate destul de plictisitoare) și o geantă veche din piele de struț, pe care cu siguranță o s-o păstrez – însă nici urmă de tablou. Încep să mă panichez la modul serios. Am căutat ore întregi, surescitați de cocaină și cafea neagră tare, plină de zahăr (zahărul e pentru mine, Nino pare să o prefere amară și neagră. Habar n-am cum poate s-o bea așa). M-am gândit s-o întreb pe Emilia dacă l-a văzut, chiar să-l întreb pe Ernesto. Dar probabil că nu e o idee bună. Unde ar păstra Ambrogio un tablou? Un tablou care valorează douăzeci de milioane de dolari? L-ar ține aproape, nu? Ar trebui să-l păstreze în mare siguranță. Intru din nou în dormitorul pe care îl împărțea cu Beth și mă opresc în ușă, lipindu-mi fruntea de lemnul răcoros. E inutil; tabloul a dispărut.

— Betta? Unde ești?

O voce răsună în hol și mă face să tresar. E Nino. Pare supărat.

— Aici, spun eu. Hai și ajută-mă să căutăm în dormitor.

Intru în încăpere și mă opresc în centrul covorului gros și crem. Examinez tavanul, în căutarea vreunei uși către un pod, dar nu e nimic. Nino intră și se oprește imediat în spatele meu.

— Vino, Betta, aici am căutat.

Vorbește șuierat, în șoaptă, ca o năpârcă. Trebuie să păstrăm liniștea. Ernie ar putea să se trezească. Nino pune mâna pe umărul meu. Inelul lui cu sigiliu e un rubin roșu ca sângele, de mărimea unui glob ocular, montat în aur.

— Nu știu ce să zic, spun eu. Am așa o senzație. În mod normal, ai vrea să păstrezi aproape un lucru atât de prețios, atât de special…

— În camera în care dormi, spune Nino, pășind într-o parte și-n alta pe covor cu ghetele lui grele și negre.

Chestia asta îl scoate din minți, îmi dau seama. E evident că *răbdarea* nu e punctul lui forte. Mă îndoiesc că ascultă Take That. Umblu prin dormitorul soră-mii, urmărind cu degetele

lemnul de mahon: șifonierul, măsuța de toaletă, comoda. Nu există niciun fir de praf; e incredibil. Emilia valorează greutatea ei în aur.

Mă uit sub pat. Nino pare stresat.

— Dă-o-n mă-sa, spune el. Ne-am uitat peste tot. Va trebui să ne punem iar pe căutat, în toată casa asta nenorocită, de data asta ca lumea.

Suntem pe punctul de a ieși din cameră, când Nino spune:

— Te-ai uitat în șifonier? Ar putea să aibă tăblie falsă.

Deschid ușa și dau la o parte hainele, pantalonii lui Ambrogio, sacourile, cămășile, cravatele. Degetele mele pipăie în căutarea colțurilor unui panou din spate, dar lemnul e prins bine.

— Nu, spun eu, dându-mă la o parte.

— Lasă-mă pe mine, spune Nino.

Plonjează în șifonier de parcă l-ar căuta pe Aslan. Îl aud înjurând în șoaptă. *„Niente. Merda”*.

Iese și trântește ușa! BUF! Căcat. Își pierde cumpătul. Dintr-o clipă în alta o să scoată pistolul!

— Betta, vino aici! Unde dracu’ e? Știu că știi, așa că nu te mai prosti.

Încep să transpir. Simt că mă strânge pieptul. Mă așez pe pat, îmi frec fața cu mâinile. Haide, Alvie, unde? Unde? Ard toată. E din cauza cocainei sau a climei? E ca în Valea Morții din Nevada, în mijlocul unui val de caniculă. Respir superficial; nu pot să trag în piept suficient aer. Mă ridic și mă duc la fereastră, o deschid brusc și inspir adânc. Închid ochii strâns. Un obiect de preț. Un obiect important. Un obiect special, pe care vrei să-l protejezi. În minte îmi apare o imagine cu Ernie.

Ies în fugă în hol, și Nino vine după mine.

— Hei, Betta! Unde te duci?

— Sst, vino cu mine. Nu trebuie să facem zgomot.

Ernie doarme în pătuțul lui; îl aud cum sforăie în întuneric – încet, încet, inspirația și apoi expirația. Intru în vârful picioarelor și aprind veioza de noapte: are formă de lună și e albastră. Pe podea, lângă patul copilului, e un covor. Îl ridic; e

pură intuiție, dar e corectă! Sub covor e o mică trapă. Sigur trebuie să fie acolo. Ridic covorul cu degete tremurătoare și trag trapa: balamaua scârțâie când se deschide. Arunc o privire spre Ernie, dar el doarme în continuare dus; n-a auzit nimic. Deschid larg trapa și o las pe covorul împăturit. Bag mâna sub scândurile podelei; simt o geantă de pânză groasă. O prind de mânere și o trag sus. Nu cred să fie vreun tablou aici. E mult prea mică. Mă uit la Nino, și el scutură din cap. Deschid oricum fermoarul genții; o să arunc o privire rapidă, pentru orice eventualitate. O, Doamne! Înăuntru sunt ascunse sute de pungi cu o pudră fină și albă. N-am văzut în viața mea atâta cocaină. Trebuie să fie rezerva secretă a lui Ambrogio. Arată extraordinar, albă ca un peisaj arctic. La fel de proaspătă și pură ca zăpada. Netezesc plasticul cu palmele. Mmm, droguri! Mă întreb dacă Beth știa că toată chestia asta e depozitată în camera lui Ernie. Și-ar fi ieșit din minți.

— Mai caută, spune Nino. Jos, acolo.

Sunt pe punctul de a închide fermoarul genții, când Nino întinde mâna și ia o punguță. Eu salt privirea, și el ridică din umeri. Mi se pare corect. Ambrogio e mort. Ce să facă el cu cocaina? Nino bagă punguța în buzunarul hainei. Îmi iau și eu o punguță și o bag în sutien. Închid geanta și o dau într-o parte. Bag din nou capul sub trapa deschisă. Acolo, sub scândurile podelei, învelită în hârtie maro, e o pânză lungă, îngustă și prăfuită. Nu-mi vine să cred. Asta trebuie să fie! Sigur e *Nașterea Domnului.* Nu mai pot să respir. Nu mai pot să mă mișc. Pot doar să mă holbez. Douăzeci de milioane de dolari, chiar aici? Nu pot să cred că chestia asta e în camera copilului. Asta nu e periculos? Nu se poate ca Beth să fi știut unde l-a ascuns Ambrogio. Nu ar fi îngăduit niciodată așa ceva. Sau poate că știa, și asta era problema? Pun pariu că asta o enerva la culme. Droguri de mare risc și un pistol pentru prețiosul ei bebeluș? Cea mai căutată operă de artă de pe planetă? Beth era furioasă pe soțul ei, garantat. Pun pariu că de asta îl ura pe Ambrogio. Probabil că voia să-l vadă mort.

Nino mă împinge la o parte și bagă mâna prin trapă. Scoate afară tabloul, foarte atent, ca și cum ar asista la nașterea unui

copil, ca și cum l-ar ține pe pruncul Iisus. Tabloul miroase a vechi și a mucegăit. Pare foarte fragil. E mai lung decât credeam eu. E o pictură imensă. Nino îl pune pe podea. Ochii lui par să ardă în întuneric. L-am găsit!

— Închide-o, șuieră el, arătând spre trapă.

Se ridică în picioare, cu pânza în brațe. Tabloul e enorm, nu glumă. Cobor trapa care scârțâie. Praful mă face să strănut: HAPCIU! HAPCIU! Îmi acopăr nasul cu mâinile. De data asta, Ernie se trezește, se foiește și începe să-și exprime nemulțumirea. Scoate un mieunat ascuțit ca de pisică, în timp ce eu așez covorul la loc peste trapă. Te rog, nu te trezi, te rog, nu plânge. Eu și Nino rămânem nemișcați, ascultând și așteptând ca Ernie să trezească toată casa. Ernie nu se clintește. Gângurește puțin, apoi adoarme la loc. Ce noroc!

Mă ridic în picioare încet. O scândură din podea scârțâie.

Ernie se trezește și țipă. O, Doamne, acum începem. Mă duc la pătuț. Mă uit la Nino; el pare încă și mai îngrozit decât mine, pe fața lui dură e întipărită o expresie de panică pură: *Să nu îndrăznești să-mi dai mie chestia aia.* Unde e Emilia când ai nevoie de ea? Îl iau pe Ernie în brațe și încerc să îl liniștesc. Ce vrea? De ce plânge? Mâncare? Apă? Somn? Caca? Îl legăn și îl bat pe spate, și îl sărut. Ridic din umeri către Nino, care se holbează și clocotește. Hei, ce pot eu să fac?

— Ce vrei? îi spun copilului.

El se uită la mine cu ochii lui mari și plini de lacrimi și buza de jos tremurând. Își trage nasul. Plânge. Din nară îi iese o bulă mică de muci. Iau un șervețel de pe noptieră și îl șterg pe față. Îl sărut, îl legăn, îl îmbrățișez și îl strâng. Cel puțin se oprește. Îl pun la loc în pătuț. Imediat ce căpșorul lui atinge perna, Ernie începe să plângă iar. E un zgomot mult mai urât decât tot ce-am auzit în viața mea: *țipătul mieilor de vară.* Mi se face pielea de găină. Firele de păr de la ceafă mi se ridică.

— Ce? Ce mai e acum? Nu-ți place pătuțul?

Îl iau iar în brațe, și Ernie se oprește din plâns.

Îl pun la loc în pat, și el se pune iar pe plâns.

Sus.

Jos.

Sus.

Jos.

— *Ma che cazzo?* strigă Nino, enervat.

— Cred că vrea doar să-l țin în brațe, spun eu. Apoi îi șoptesc lui Ernie: Vrei să te țin în brațe?

Copilul își lipește obrazul roșu și fierbinte de pieptul meu și își suge degetul.

— O să-l țin în brațe puțin. Doar până adoarme.

În curând, să sperăm. Sărmanul de el!

Nino iese cu pânza în hol și intră în dormitorul lui Beth și al lui Ambrogio. Mă duc după el, cu copilul. Punem tabloul pe pat, apoi închidem ușa dormitorului în urma noastră. Eu iau un scaun și îl proptesc sub clanță, în cazul în care vine careva. Poate Emilia. Sau nenorociții de polițiști. Nu i-am spus lui Nino despre polițaiul ăla, cel pe care l-am văzut că se ducea la vila de alături. Nu vreau să-l enervez și mai mult decât până acum (cu alte cuvinte, o grămadă).

Nino a făcut tabloul sul, la un capăt al patului. Mă duc lângă el. Îmi trec palma peste pânză; e veche, aspră. Praf și pânze de păianjen. Nino dezlipește hârtia maro, mată, și desfășoară tabloul pe pat. Noroc că e un pat foarte mare, chiar dacă până și suprafața lui e mult prea mică. Tabloul are cel puțin trei metri lungime. Putem derula doar o parte a lui, altfel ar cădea peste marginea patului, pe podea. Pictura e maronie, cu margini neregulate și smulse, acolo unde aspiranții la titlul de mafioți l-au decupat din ramă cu lama.

Habar n-am cum ar trebui să arate tabloul, dar imediat cum îl văd, îmi dau seama că e Caravaggio-ul cu pricina. Simt asta cu toată ființa mea. Îl văd cu colțul ochiului pe Nino cum își face semnul crucii la piept; a devenit foarte pios în prezența unui lucru atât de prețios. Banii îi afectează într-un mod ciudat pe oameni. Sau poate că tema religioasă e cea care l-a emoționat; la urma urmei, Nino avea în mașină acea imagine cu Iisus. Poate că e sincer mișcat.

Presupun că așa putem vedea doar cam o treime din tablou, dar iată-l pe Iisus nou-născut: micuț, gol, rozaliu. Stă întins pe o pânză albă, pe o dușumea acoperită cu paie. Pare fragil și

destul de frumos, seamănă puțin cu micul Ernie (care, apropo, încă n-a adormit. Îmi prinde părul în pumni și bălește pe umărul meu. Să fii sănătos). Iisus privește în ochii adoratori ai mamei lui, o imagine a Fecioarei Maria cu aspect răvășit, care stă prăbușită și epuizată, cu părul și hainele dezordonate. E evident că abia a născut; arată complet terminată. Trebuie să fi fost o naștere dificilă. Mă întreb dacă Iisus s-a blocat la fel ca mine. Pe vremea aia, nu aveau gaz sau morfină. Nu poți să faci cezariană într-un grajd.

În partea dreaptă a tabloului, un bărbat stă cu spatele la noi, purtând pantaloni albi strâmți pe picioarele pe care le ține încrucișate, și o cămașă lungă, verde ca iarba: genul Robin Hood. Îl atinge pe micul Iisus cu degetul de la picior. Nu știu cine e. Pare prea tânăr ca să fie Iosif și prea bine îmbrăcat ca să fie un păstor. Poate e un paparazzo timpuriu? N-a vrut să rateze această imagine. În stânga, e mantia lungă și galbenă ca aurul a cuiva care presupun că e un rege sau sfânt.

— *Mamma mia,* spune Nino.

— Bine că l-am găsit, la dracu', spun eu.

— Mă, mă, mă, spune Ernie.

Telefonul lui Beth bipăie: un sunet ca de pasăre. Cip-cirip. Cip-cirip. Dumnezeule, *iar* e Taylor aia? Iau telefonul și arunc o privire. E un mesaj de la „Mami"; câți ani avea Beth, cinci? Intru în mesaj și trag adânc aer în piept.

„Am încercat să sun. Urc în avion spre Catania. O să iau un taxi de la aeroport. O să fiu lângă tine peste douăzeci și patru de ore. Te iubesc, mama".

Căcat.

— Ce? spune Nino. Ce e?

— A, nimic. Doar maică-mea. Trebuie s-o sun. Ține, durează puțin.

Împing copilul în brațele lui Nino. Nu știu cine pare mai îngrozit, copilul sau el. Ernie începe să plângă. Din nou.

Iau telefonul și mă năpustesc afară din cameră, alerg la parter și intru în bucătărie. Îmi tremură mâinile. Degetele mele ratează butoanele minuscule. Ultimul lucru de care am

nevoie e să apară aici maică-mea. Apăs pe simbolul de apelare. Trebuie s-o conving să renunțe. Nu poate să vină aici, la vilă. Dar telefonul maică-mii e închis sau, cel mai probabil, pus pe modul avion; deja a urcat în avion.

36.

M-am străduit cu adevărat. M-am îmbrăcat elegant pentru această ocazie: rochiță scurtă, neagră, voal lung și negru, mănuși negre de dantelă și pantofii clasici de lac Louboutin. Mi-am luat până și o batistă veche de dantelă, cu care să-mi șterg rimelul de la ochi. Ruj roșu ca sângele. O grămadă de fard de ochi. Am intrat în rol: văduvă tânără și sexy în prima ei zi de doliu. Trebuie neapărat să fac o fotografie. Instagramul ar înnebuni după o chestie ca asta. Nu mai zic de Tinder.

Biserica e goală. Aerul e răcoros și umed. Intru pe ușile grele din lemn și pătrund în întuneric: miros de tămâie, pâlpâitul lumânărilor. Îl văd pe preotul care stă în spatele altarului, cu capul cărunt plecat. E îmbrăcat în veșminte albe, împodobite cu fir de aur. L-am găsit; e aici. Preotul murmură ceva în șoaptă. Oare se roagă? Mă aude că vin și ridică privirea. Are nevoie de o clipă ca să mă recunoască, dar când o face, zâmbește cu fața încrețită.

— Betta, ai venit.

Își desface larg brațele, ca să mă îmbrățișeze. Arată ca un sfânt, cu mantia aia albă și largă. Dar eu știu că nu e. E corupt, la dracu'. Urc treptele spre altar și stăm o clipă unul în fața celuilalt, într-o tăcere desăvârșită. Studiez atitudinea calmă a preotului: ochii fermi, zâmbetul binevoitor. La vilă am fost convinsă că el e clientul, dar acum, când sunt aici, nu mai sunt așa de sigură. Oare *chiar e* corupt? Cum să-l întreb? Dacă nu e el cumpărătorul, am încurcat-o.

— Betta, îmi pare foarte rău pentru soțul tău, spune preotul. Pune mâna pe umărul meu stâng: un tată care își

consolează fiica. Mâna lui e bătrână și noduroasă. Tocmai am auzit în după-amiaza asta. Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Fie ca *Cristo* să te aline în această perioadă dificilă.

— Mulțumesc, spun eu.

Privesc spre podea: lespezi de piatră uzate, cu inscripții săpate cu dalta. Ce înseamnă asta? Suntem deasupra unui mormânt?

— Mă bucur că ai venit. Aveam de gând să-ți fac o vizită.

Îmi aruncă o privire: încărcată, imploratoare.

— Putem vorbi în siguranță? întreb eu, ridicând privirea.

Ochii preotului zvâcnesc în stânga și în dreapta.

— Suntem singuri.

Mă duce de mână spre o strană din lemn lăcuit. Ne așezăm sub o statuie în mărime naturală a lui Iisus, cea care privise lung la mine mai înainte. Pe fața lui e aceeași expresie îndurerată, sub o coroană de spini care par foarte urâți. Pe pereți sunt scene renascentiste din Noul Testament; bineînțeles, îi recunosc pe Maria și pe Iisus. Tipul cu barbă ar putea fi Sfântul Petre? Ține în mână niște chei de aur, de la poarta Raiului. Mă îndoiesc că m-ar lăsa să intru. Preotul îmi prinde mâinile înmănușate în mâinile lui. Pielea lui cu pete de bătrânețe e la fel de transparentă precum hârtia de calc și rece ca pielea unui cadavru.

— Am citit în ziar, spune el. Sinucidere?

Trag brusc aer în piept.

— Da, cu siguranță așa pare. A fost găsit pe stâncile de la baza unei faleze.

Preotul încuviințează din cap, cu o expresie gravă și înțelegătoare întipărită pe față. „Cosa Nostra”. Șoptește aceste cuvinte ca și cum ar înjura, ca și cum ar rosti un cuvânt de ocară în casa Domnului.

Stăm așa, fără să vorbim. Studiez piroanele lungi și negre de fier, care ies din mâinile și picioarele lui Iisus. Asta îmi amintește de păpușa lui Beth, de toate acele alea pe care le-am băgat în ea. Cosa Nostra. Sigur. Asta va fi varianta preotului în privința adevărului. Adevărul e doar ceea ce preferăm noi să credem. Nu există realitate obiectivă.

— Mai ai tabloul? întreabă el dintr-odată.

Se uită la mine cu ochi umezi.

— Da, spun eu.

Umerii mei se lasă în jos. Pot să mă relaxez. Cu siguranță, el e cumpărătorul.

— Și vrei în continuare să-l vinzi?

— Îhî, aprob eu din cap.

Îmi dau seama că îl dorește foarte mult. Mă întreb cât de mult. Preotul își trece mâinile peste coapse, netezind încrețiturile mantiei, și se îndreaptă puțin de spate.

— Trebuie să fim atenți, Betta, spune el încet. Există oameni care știu: cei care l-au ucis pe soțul tău. Tu nu mai poți sta aici în siguranță. Cine l-a omorât pe soțul tău nu se va da în lături de la nimic ca să fure tabloul.

Da. În fine.

— Înțeleg.

— Trebuie să pleci, spune el.

Îi arunc o privire.

— Nu-ți face griji din cauza mea.

Preotul se întoarce și privește în sus spre Iisus. Iisus îl privește și el. Par să aibă un fel de conversație secretă. Mă gândesc la Tallulah: îmi amintește de Beth și de prietena ei imaginară. După o mică ezitare, preotul continuă.

— Am convenit trei milioane cu soțul tău, dar el voia mai mult, spune preotul oftând. Dragostea de bani e rădăcina tuturor relelor. Timotei 6:10.

— De asta v-ați certat ultima oară când am venit aici? spun eu.

De unde ia un preot trei milioane de euro? În țara asta, preoții sunt plătiți mult prea bine.

— Nu ne certam, nu ne certam. Negocieri de afaceri.

Scutur din cap și îmi trec o șuviță răzleață de păr pe după ureche.

— Merită cel puțin douăzeci de milioane, spun eu, încercând să par autoritară.

Știu ce spun, Nino și Google m-au informat. Preotul se întoarce spre mine.

— Betta, trebuie să înțelegi că tabloul ăsta e căutat în lumea întreagă. Acum, când soțul tău e mort, e încă și mai periculos. Pot să-ți ofer două milioane. E ultima mea ofertă.

— *Ultima* dumitale ofertă?

— Da.

Îi ofer preotului cel mai suav zâmbet al meu. Doar pentru că sunt femeie, el crede că sunt naivă. Două milioane de euro? Ăsta e jaf la drumul mare. Vreau mai mult. Îl studiez pe preot, în căutarea unor semne de slăbiciune, ascult respirația lui hârșâită. Mă privește și el lung și ferm. Tipul ăsta e încrezător; îl are pe Dumnezeu de partea lui. Dacă nu-i vând lui, nu am niciun alt cumpărător și nicio modalitate de a găsi unul. Aș putea insista pentru trei milioane, dar cu siguranță m-ar trimite la plimbare. Nu vreau să-l pierd. El știe că prin moartea soțului meu sunt compromisă. Scăderea ofertei cu un milion de euro e o figură urâtă, mai ales pentru un preot. Măcar săracii vor moșteni pământul.

— Două milioane de euro, aprob eu scrâșnind din dinți.

N-am chef să ne ciondănim, și oricum sunt slabă la negocieri. Dar două milioane de euro e mai mult decât nimic, iar Nino o să fie încântat că am reușit să închei o înțelegere. Fața preotului e luminată de o strălucire tinerească; a trecut de la nouăzeci de ani la nouăsprezece într-o clipă.

— Vin să-l iau diseară, spune el zâmbind. O să vin la tine acasă cu banii. Apoi ar fi bine să pleci. Ambrogio voia să te ducă într-un loc sigur; acum trebuie să pleci singură.

— Bineînțeles, spun eu.

Nici nu se pune problema să plec. Să las vila aia? Să las priveliștea aia? A văzut cumva piscina? *Să plec din Taormina?* Probabil mă crede nebună.

•

— El cine e? întreabă preotul arătând spre Nino.

Vremea e dezgustătoare; cerul s-a despicat, și stropii de ploaie cad ca niște gloanțe de argint. E cea mai rece noapte petrecută de mine până acum în Sicilia. Trebuie să găsesc o pereche de șosete de-ale lui Beth. Mi-am luat până și un pulover. Suntem în camera de zi, cu perdelele trase, pentru a

ține tunetele și fulgerele la distanță. Mă gândesc să fac focul. Nino e prăbușit pe canapea, cu picioarele goale pe măsuța de cafea și un pahar de *sangue di Sicilia* în mână.

— El e Nino, spun eu.

Închid ușa în urma preotului. El își șterge picioarele pe preș, scutură stropii de ploaie de pe partea din față a hainei lui. Se întoarce spre mine și se încruntă.

— Don Franco, spune Nino.

Dă ușor din cap. Așa îl cheamă? Credeam că Nino nu-l cunoaște. Presupun că Taormina e un oraș mic.

— Nino, mârâie preotul. Se întoarce spre mine, cu vocea doar o șoaptă. I-am spus soțului tău că nu tratez decât cu el și cu tine.

Ochii lui scapără; dintr-odată, pare supărat.

— Soțul meu e mort, spun eu. Nino e prietenul meu.

— Îi știu eu pe cei de teapa lui, îmi spune preotul la ureche.

Simt miros de alcool în respirația lui: vin sfințit?

Mă uit la valiza de modă veche, pe care o ține strâns în mână: are catarame de aur din litere G împletite. Pielea e presărată cu urme de stropi maro-închis. Pare destul de grea. Plesnește la încheieturi.

— Eu mă duc în bucătărie și aștept acolo, spune Nino, ridicându-se în picioare.

Întinde brațele deasupra capului, apoi își golește paharul. Îl trântește la loc pe măsuța de cafea și face o plecăciune pe jumătate.

— *Buonasera.*

În timp ce se întoarce să plece, Nino îmi aruncă o privire ciudată. Ochii lui măriți par că ar încerca să spună ceva. Habar n-am ce. Probabil nu e ceva important. Nino se întoarce cu spatele și iese din cameră. Am rămas doar eu și preotul. Îmi înfășor strâns brațele în jurul trupului. Mă trece un fior pe șira spinării. Îmi doresc foarte mult să fi făcut focul.

— Unde e? întreabă preotul.

Deci, nu facem conversație. Nu tu „Ce mai faci, Elizabeth? Cum ți-ai petrecut după-amiaza? Plouă cu găleata, nu-i așa?” Direct la subiect. Foarte bine.

În haine normale pare încă și mai bătrân, așa cum stă aici lângă mine. A înlocuit mantia de preot cu un costum gri-deschis, pulover de cașmir și cravată vișinie. Ar putea fi bunicul meu. Pare la fel de slab ca un copil. Cred că aș putea să-l dobor cu mâinile goale, și eu sunt fată, nu știu să mă bat.

— Arată-mi banii, spun eu, zâmbind.

El pune valiza pe covor și se apleacă s-o deschidă, cu un braț pe spătarul canapelei, și cu celălalt se ține de șale. Îl doare când se apleacă. Artrită? Bâjbâie cu degetele la catarame.

— O deschid eu, îi spun.

El se dă la o parte, și eu las valiza pe podea. Cataramele scot un clinchet, și eu ridic capacul: teancuri de bancnote de cinci sute de euro proaspăt tipărite. Sunt o groază de bani, mai mult decât am văzut vreodată în viața mea. Cum de are un preot atât de mulți bani? Și de ce cumpără un tablou furat? Sunt sigură că în Cele Zece Porunci zicea ceva de genul „Să nu furi”.

— Două milioane? întreb eu.

— Două milioane, spune el.

Iau un teanc de bancnote de cinci sute și îl cântăresc în mână. Îmi lasă aceeași senzație ca sexul. Mă gândesc să le răstorn pe toate pe podea și să le număr, dar ar dura o veșnicie. Mai bine îl cred pe cuvânt. E preot, la urma urmei, chiar dacă unul corupt. Eu și Nino îi putem număra mai târziu. Eu, una, *cu siguranță* o să-i număr. Nu ca în filme, unde se merge pe cuvânt. Dacă înăuntru sunt bani de Monopoly? Îi fac semn preotului să mă urmeze. Trecem pe sub o arcadă încadrată de coloane din marmură în sufrageria de alături. Am mutat mobila ca să facem loc și am întins tabloul pe un covor persan mare. Preotul se oprește și privește lung. Eu stau lângă o coloană și mă uit la el.

— *Dio Santo!* spune el în șoaptă. *Che bellissima!*

Își împreunează mâinile și își atinge buzele cu degetele. Mă uit cum se lasă în genunchi, ca și cum s-ar ruga, la baza tabloului, la câțiva centimetri de margine. I-e teamă să-l atingă. Se deplasează atent în patru labe în jurul tabloului,

studiindu-l, sorbind din ochi fiecare detaliu.

— Îmi făceam griji că hoții sau timpul ar fi putut să-l distrugă, dar nu, e perfect, spune el în sfârșit, ridicându-se în picioare. Se apropie de mine, cu ochii plini de lacrimi. *Grazie,* Betta.

Îmi prinde mâinile iar, dar eu mi le retrag. Dacă îi place asta atât de mult, ar fi putut să-mi dea trei milioane.

— Să-l facem sul, ca să-l poți duce acasă? îl întreb.

Nu vreau altceva decât banii. Preotul și tabloul n-au decât să plece.

Preotul ezită. Nu vrea să-l miște. Dacă îl facem sul, nu va mai putea să-l admire. E ca și cum ar fi așteptat atât de mult, că nu-i vine să-l mai scape din ochi.

— Sigur, spune el zâmbind.

Aia e proteză, sau sunt dinții lui naturali? Arată prea sclipitori și noi.

Stăm unul lângă celălalt la baza tabloului, preotul în dreapta, eu în stânga. El se apleacă încet, ca să-l prindă de margine. Ridică puțin tabloul, dar apoi se oprește. În colțul pânzei e un semn mic și negru. Preotul ridică privirea spre mine, cu o expresie ciudată pe față, și apoi se apleacă și mai mult, îngenunchează și studiază semnul de aproape.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

37.

— *Non capito,* spune preotul.

O, Doamne, acum ce mai e?

— Poftim?

— Tabloul ăsta… e falsificat.

Parcă mi-a aruncat cineva o ghiulea de tun în stomac. Preotul se scarpină pe chelie.

— Nu înțeleg.

Sare în picioare, cu energia unui tânăr. Tabloul cade la loc pe podea, inert. Preotul arată spre el.

— *Si, si,* acum îmi dau seama. Tehnica… *come si dice*? Nu e a lui Caravaggio.

— Despre ce tot vorbești? Bineînțeles că e a lui Caravaggio.

Vocea îmi tremură. Mă clatin, nesigură pe picioare. Simt cum maxilarul începe să mi se încleștеze. Fac un pas înapoi. Stau în spatele lui, cu fața în continuare către tablou.

— Pigmentul ăsta, roșul din rochia Fecioarei; e modern. Nu e din paleta lui Caravaggio; el folosea oxid de fier. Și *oscuro;* e mult prea luminos. Nu… nu… Preotul scutură din cap. Și mâinile ei… sunt stângace, bărbătești. Nu arată cum ar trebui. Mâinile lui Caravaggio sunt grațioase. Elegante.

— Nu, nu! Dacă ar fi aici Ambrogio, ți-ar explica el. Ambrogio știa!

— Și uite, aici, *il bambino,* Iisus. Reducerea la scară a trupului e greșită, forma lui…

Am umerii încordați. Gâtul mi se tensionează. Asta e o porcărie. Îmi vine să explodez.

— Ah, Elisabetta, ce dezamăgire! După tot acest timp! Un fals! o imitație proastă a originalului. Care, bineînțeles, e lipsită de orice valoare.

O, Doamne, oare vorbește despre *mine*?

— O copie nu e niciodată, niciodată la fel de bună. Pierde magia originalului, frumusețea lui intangibilă, acel *je ne sais quoi.* Nu are suflet, nu are integritate, nu…

Scot pistolul lui Ambrogio de la betelia pantalonilor și îl împușc pe preot în ceafă. Cade pe spate, pe covorul persan, se prăbușește ca un lămâi. BUF! Mort. Asta o să-l învețe minte. Eu sunt LA FEL de bună ca Beth. Picioarele lui stau pe marginea tabloului, așa că îi ridic gleznele și le dau la o parte. Din capul lui se întinde un cerc mic, care crește tot mai mult: o monedă de doi penny, o portocală roșie siciliană, o farfurie, o minge de fotbal. Nu vreau ca sângele să ajungă pe tablou. Preotul zace într-un unghi ciudat, îndoit ca un bumerang. Îl iau de talie și îl mut, astfel încât să fie paralel cu marginea pânzei. E greu, ca și cum ar fi plin cu ciment umed, dar reușesc până la urmă. Când mă ridic, simt că amețesc. Am uitat să mănânc de seară. Asta nu-mi stă în fire.

Examinez cercul tot mai mare de sânge care se lățește din capul lui. E la fel de strălucitor și de roșu ca Lamborghiniul lui Ambrogio. Arată destul de mișto. Iau telefonul lui Beth și îmi fac un selfie, zâmbind cu fața apropiată de cea a preotului. Blitzul se declanșează ca un fulger. Mă uit la poză, dar arăt ca naiba. Îmi trec degetele prin păr și încerc iar. Îmi țugui buzele. Clic. Fotografia e superbă. Ei, asta ar fi perfectă pentru Instagram. Păcat că nu pot s-o distribui.

Nino se năpustește în cameră. Probabil a auzit focul de armă… dar chiar dacă l-a ratat, când a căzut preotul, s-a zguduit toată casa.

— Ce s-a întâmplat? Ești în regulă?

Ridic privirea și zâmbesc, lingându-mi buzele.

— Da, sunt foarte bine, mulțumesc, spun eu.

Nu m-am simțit în viața mea mai bine. Mă simt puternică. Invincibilă. Mă furnică tot trupul. Euforia asta: sunt vie.

— Unde s-a dus preotul?

Mă dau la o parte, ca să poată vedea mai bine.

— Acolo!

Fac semn cu capul spre trupul întins pe podea.

— Ce dracu', l-ai împușcat?

— Da, spun eu zâmbind. Da.

•

Sunt magică. Sunt specială. Cine vrea să fie *bun,* când poți să fii *extraordinar*! *E fantastic!* Simt un fior care mi se plimbă în sus și în jos pe șira spinării. Acel val de euforie din creier. Îmi place la nebunie senzația asta! Știu ce fac. Sunt născută pentru asta! Asta! Asta e chestia! Îmi place la nebunie. E ca și cum aș merge prea repede pe un scuter. Sunt în al nouălea cer!

Preotul zace cu fața în jos pe covor; ceva se prelinge din gaura din capul lui. Pistolul zace pe covor lângă el. Ne uităm amândoi la el. Apoi Nino se uită la mine: un amestec de groază și admirație.

— Ce dracu', ești nebună? spune el. Nu ești în toate mințile, ce mama dracului?

Eu ridic din umeri.

— Ce s-a întâmplat? De ce l-ai împușcat?

Stau cu picioarele desfăcute și mâinile în șolduri. Nu-mi place modul în care Nino strigă la mine.

— N-am avut de ales. A spus că tabloul e falsificat. Că nu e un Caravaggio autentic. Ar fi plecat cu banii.

Asta nu e tocmai adevărat. Nu trebuia să-l omor. L-am omorât pentru senzația de euforie. Banii erau mobilul secund. Faptul că era un nemernic zgârcit venea abia pe locul trei.

Nino stă cu gura căscată. Nu vorbește. Copilul începe să plângă. O, Doamne, nu din nou. Ies din cameră în fugă și o iau în sus pe scări.

— Mami vine acum, nu mai plânge, iubitule.

Intru în grabă în camera copilului și îl iau de pe pătuț. E moale și cald. Are un miros dulce, ca budinca de orez. Mă gândesc la Ambrosia. Mă gândesc la Ambrogio. Îl strâng în brațe și îl sărut pe creștet. Scutecul lui pare plin, așa că iau unul curat și niște șervețele umede din camera lui și alerg la parter. Copilul se zvârcolește și urlă în brațele mele.

— Banii sunt acolo, în valiză, îi spun lui Nino când intru în cameră. Cred că ar fi bine să-i numărăm.

Nino stă cu mâinile în buzunare, cu capul sprijinit de perete. Ciudat. Nu răspunde. Un *Mulțumesc, Elizabeth* ar fi drăguț.

— E mai bine așa, continui eu. N-aveam încredere în preotul ăla. Așez copilul pe canapea, mă aplec și iau pistolul de pe covor. Suflu un praf imaginar de pe țeavă și îl șterg cu bluza de pe mine. Îl bag la betelie. Oricum, era foarte bătrân.

Mă uit spre Nino, care nu se mișcă. Stă în continuare cu spatele la mine și cu fața spre perete.

— *Madonna mia,* spune el în sfârșit. Apoi se întoarce spre mine și ridică vocea. Ai idee cine e tipul ăsta?

— Ăsta? spun eu, împungându-l pe preot cu degetul de la picior. *A fost* preot.

— Preot. Preot. Da, a fost preot, dar a fost și *mafiot:* Franco Motisi, mâna dreaptă a unui *consigliere* din Palermo, dintr-un clan rival. L-am recunoscut când a intrat în cameră.

— Ce rival? Franco și mai cum?

Scot scutecul murdar al lui Ernie, care mă lovește cu picioarele în față. Sărmanul de el încă plânge. Mi-aș dori nespus ca Emilia să fie aici… nu sunt bună la făcut mai multe treburi deodată. Să mănânc Pringles și să mă uit la Netflix poate că da, dar nu la chestia asta. Asta e chiar grețos.

— E din Cosa Nostra. Ceea ce e ceva, la dracu'.

Nino dă cu capul în zid. Din nou. Cred că e nervos.

— *El* e din Cosa Nostra? Nu înțeleg.

Mă las pe spătarul canapelei, dintr-odată ametită. Mi-a scăzut prea mult glicemia. Trebuie să mănânc niște carbohidrați.

— Nu cumpăra tabloul ca să-l pună la el în dormitor. Era intermediarul, la dracu'. E bine să nu te pui cu șeful lui.

— Ce anume? Cine e șeful lui?

— Trebuie să plecăm din Sicilia. Imediat. S-a terminat.

Nino trage un șut într-o masă și îi rupe un picior. Masa pare neprețuită. Sunt sigură că e veche. Probabil Chippendale.

— Trebuie să plecăm?

Șterg fundul lui Ernie cu un șervet umed. Un mic jet de pipi îmi trece razant pe lângă ochi. Îi pun un scutec și îl prind strâns. O, Doamne, unde e Emilia? Nu mi-a spus nimeni că a fi mamă e așa de al naibii de greu. Nu mai suport prea mult chestia asta! Ajutor!

— Crezi că a venit aici singur? Du-te și uită-te afară. Probabil că oamenii lui îl așteaptă în dubiță, cu pistoalele pregătite.

— Ce? spun eu, simțind cum mă cuprinde panica. Nu, a venit singur. Avea încredere în mine. Era…

— Betta, l-am recunoscut. Crede-mă. Crezi că aiurez?

Copilul e cât pe ce să cadă de pe canapea. Îl prind și îl strâng la piept, cu fața lui micuță lipită de umărul meu. Se uită la mine și cască, apoi, în sfârșit, se oprește din plâns. Închide ochii. Da, te rog, adormi.

— Sst, sst, îi spun frecându-l pe spate.

Alerg la fereastră și crăp puțin perdelele. Plouă abundent, afară e beznă. Pe alee sunt parcate trei mașini: Lamborghiniul lui Ambrogio, dubița lui Nino și camioneta albă a preotului.

Luminile din interiorul camionetei sunt stinse, dar tot văd contururile a ceea ce par a fi doi bărbați pe bancheta din față. Doi bărbați cu pistoale. Ah, căcat.

Mă întorc și îl văd pe Nino așezat pe canapea, cu capul în mâini. Ridică privirea spre mine; e palid la față. Oare i-e *frică?* Nu-mi vine să cred. Nino scoate pistolul de la betelia pantalonilor. Eu iau pistolul lui Ambrogio și îl cântăresc în mână. Nu știu prea bine ce să fac cu el, dar o să fac o încercare. Mă joc cu diferitele lui componente și se deschide o cameră. Mă uit înăuntru: e doar un glonț. Nu e ideal. Nino se ridică și o ia spre ușă. Dau să-l urmez.

— Nu, spune el. Tu stai aici; ai provocat suficiente necazuri…

— Nici într-un caz. Vin și eu.

Nino mă privește în ochi și scutură din cap.

— Lasă copilul.

Acum bebelușul a adormit pe umărul meu. Are ochii închiși, dar globii lui oculari zvâcnesc pe sub pleoape; mă întreb la ce visează. La mine sau la Beth? Fața lui pare împăcată. Dacă îl pun jos acum, s-ar putea să-l trezesc. Nu vreau să înceapă iar să plângă. Dar Nino are dreptate, nu e un loc potrivit pentru copii, chiar dacă începea să-mi placă îmbrățișarea noastră. Maică-mea nu m-a strâns în brațe niciodată: nici nu știam ce-am pierdut. Mă furișez înapoi la etaj, mergând în tăcere pe vârfuri, și îl așez încet pe pătuțul lui.

— Dormi, micuțule Ernie. O să mă întorc să te văd… Mami te iubește.

Îi trimit o bezea. Deasupra patului său e atârnat un carusel muzical; îl trag, și el cântă o melodie: „Twinkle, Twinkle”. Mă aplec spre el și îl sărut pe frunte. E un miracol că nu s-a trezit. Poate că încep să mă pricep la chestia asta cu copiii? La urma urmei, sunt o mamă bună. Alerg la parter ca să-l văd pe Nino.

— Tragem în plin, spune Nino, armându-și pistolul. Dacă îl văd pe tipul ăsta mort, am pus-o. Dacă văd tabloul, am pus-o. Așa că fără prosteli.

— Bine. În regulă.

— Pe aici; vino după mine.

Nino aleargă pe un coridor, intră în bucătărie și iese pe ușa de sticlă din spatele vilei. Depășește în fugă marginea casei și eu îl urmez prin vântul șuierător și ploaia biciuitoare. E torențială, neagră, un adevărat muson; abia văd la un metru în fața mea. Ne furișăm pe alee și ne îndreptăm în vârful picioarelor spre spatele camionetei. Au dat drumul la muzica tehno care urlă. A, ăștia sunt Underworld? „Born Slippy”? Îmi place la nebunie melodia asta… Cei doi bărbați stau în fața ușii de la intrare, cu pistoalele pregătite. Eu o iau pe o parte, și Nino pe cealaltă. Pistolul lui Nino se descarcă, așa că trag și eu. PAC! PAC! E beton!

Cineva țipă; cine a fost? Tipul meu a căzut inert la pământ, dar tipul lui Nino e încă viu. Picioarele lui se zbat. Se ridică! Nino l-a împușcat în partea laterală a gâtului, dar nu-i nici pe departe mort. În mână are pușcă cu țeava retezată și, înainte să mă dumiresc, trage și el în Nino! Nino țipă, apoi trage iar.

PAC! PAC! PAC!

Ce *palpitant* poate să fie. Mă distrez de minune!

Tipul lui Nino se prăbușește mort. De data asta, Nino l-a împușcat în cap.

— Ești în regulă?

Alerg spre Nino, cu inima bătând în ritmul muzicii. Mi-aș dori foarte mult s-o dau mai tare. Am chef să dansez cu Nino.

— *Stronzo* m-a împușcat în braț, spune Nino. Stă sprijinit de camionetă, cu fruntea lipită de metal. Își strânge cu putere partea de sus a brațului, printre degete i se prelinge sânge. Pistolul i-a căzut pe jos. Aaah! face el.

Aoleu. Rana pare urâtă. Un garou. De asta are nevoie. Îmi amintesc de la Cercetașe: ecusonul de Prim Ajutor. Poate fi util. Ceva strâns, care să oprească hemoragia. Îmi scot bluza udă de ploaie și rămân așa, tremurând, în sutien: e cel al pasionatei de Louis Vuitton, dantelă neagră delicată cu o fundă albă. Răsucesc bluza și improvizez din ea un garou.

— Vino aici, spun eu, prinzându-l pe Nino de umeri.

— *Non mi rompere la minchia,* spune Nino.

Îi scot haina de piele și o arunc pe capota camionetei. În

braț are o gaură din care țâșnește sânge. Îi sfâșii cămașa. Nino tremură. Toarnă cu găleata; apa i se prelinge pe piept, pielea lui sclipește în ploaie.

— O, uau! Ce-i asta?

Nino are ceva pe spate. Până acum, n-am observat; când ne-am tras-o, avea cămașa pe el. Îl prind de umeri și îl întorc la 180 de grade. Pe spatele lui e un tatuaj în mărime naturală al Fecioarei Maria. Pe obraz îi alunecă o unică lacrimă, înspre buzele ca un boboc de trandafir. Are mâinile împreunate pentru rugăciune. În lumina lunii arată impresionant, stropii de ploaie se adaugă lacrimilor ei. Seamănă puțin cu Beth.

— Ce dracu' faci? spune Nino.

Mă îndrept de spate și îl privesc lung.

— Ai un tatuaj extraordinar.

— Ți se pare momentul potrivit?

— Mi-am dorit întotdeauna un tatuaj. Poate nu ăsta… dar ceva mișto.

Nino nu pare prea impresionat.

— Ți l-ai făcut aici, în zonă?

Nu răspunde.

Îmi trag bluza pe sub brațul lui, o petrec și fac nod.

— Auuu, spune Nino. *Puttanacci.*

— Hei! îi spun eu.

Faci cuiva un serviciu și…

Nino inspiră adânc și apoi arată din cap spre cei doi bărbați.

— Sunt morți?

Mă întorc spre ei.

— Eu nu mai am gloanțe.

— Ia pistolul meu.

Iau pistolul lui Nino de pe jos. E ud de la ploaie. Oare mai funcționează? Presupun că praful de pușcă n-ar trebui să se ude. Ei, mă rog, nu prea am de ales. Mă furișez prin ploaia torențială spre bărbații întinși pe jos, lângă ușa de la intrare. Amândoi sunt răniți la cap și sângerează pe preș. Mi-aș dori să am la mine telefonul. Ca să fac o fotografie. Cadavrele arată extraordinar, așa cum zac acolo, în ploaie. O să fac o poză mai

târziu, când Nino nu e aici…

— Par destul de morți, râd eu.

— Trebuie să ne uităm în spatele camionetei, spune Nino cu voce slabă.

Se prăbușește lângă portiera din spate a camionetei, și eu stau în picioare lângă el. Ațintesc pistolul lui spre portieră.

— Deschide-o! spune el.

Trag de mâner și deschid portiera brusc. E întuneric, dar se vede că în spate nu e nimeni. Nino își trece degetele prin părul ud. Pare stresat. Ploaia îi răpăie pe față, și obrajii lui licăresc alb în lumina lunii.

— Betta, spune el. O ștergem în noaptea asta.

38.

— Să luăm Lamborghiniul; e loc pentru valiză în portbagaj.

— A, bună idee: un Lamborghini roșu. N-o să ne observe nimeni.

— Lamborghiniul e rapid, spun eu, ridicând din umeri. În plus, îmi place. Nu vreau să-l las aici. Ar fi o risipă.

Mă întreb cât ai lua pe un Miura clasic. Ambrogio a spus că e din 1972; asta înseamnă *de colecție*.

— Luăm mașina mea, spune Nino.

Își tamponează partea superioară a brațului cu prosoape de bucătărie, ca să oprească hemoragia. E din aia scumpă, cu bule absorbante, căreia îi fac mereu reclamă la televizor. Hârtia e bună pentru șters vin, cafea, gin și lapte vărsat. Se pare că nu e așa de grozavă pentru sânge. Mă uit la dezastrul de pe brațul lui. Oftez; în starea asta n-o să fie de prea mare ajutor.

— Dar unde mergem? întreb eu.

— Nu știu, spune Nino. În Napoli?

Aranjez câteva liniuțe. Una pentru Nino, ca să-i ajute la durere (e un anestezic foarte eficient) și una pentru mine. Doar așa. Folosesc cardul lui Nino ca să le îndrept, pe măsuța

joasă de sticlă. Fac sul o bancnotă și i-o dau lui Nino.

El trage pe nas liniuța, cu ajutorul mâinii sănătoase.

— Cu plăcere, spun eu.

— Îmi trebuie un fierăstrău, spune el.

— Napoli e prea aproape. O să ne găsească. E simplu. Hai să mergem cu mașina la Londra.

Nino se șterge la nas cu dosul palmei; din nară i se prelinge puțin sânge, pic, pic, pic, pic… Nici nu pare să bage de seamă. Sper să nu-i cadă nasul, ca lui Danielle Westbrook{17}. În cazul ăsta, mustața lui ar arăta ciudat.

— Poți să-mi faci rost de un fierăstrău? spune el.

Eu îmi trag liniuța, dau capul pe spate și închid ochii. Mmm, cocaină. Îmi dă o senzație de siguranță, căldură și confort, ca și cum aș fi îmbrățișată, ca și cum aș fi în pântece. Dar mai bine decât atât, pentru că Beth nu e aici. Aprind două țigări, una pentru mine și una pentru Nino. Îi bag una în gură. O, Doamne, parcă aș fi îngrijitoare. Nu sunt sigură că am suficientă răbdare ca să fiu asistentă medicală cu normă întreagă. Nu cred că am astfel de aptitudini.

Beth, Beth, Beth. Viața e infinit mai bună fără ea… acum când *sunt* ea. Mă întreb cum ar fi tratat Beth toată chestia asta. Probabil că ar fi luat-o la fugă, urlând, sau ar fi plâns într-un colț. S-ar fi ascuns sub masă. După canapea. Ea nu era făcută pentru lumea asta, nu ca mine. A vrut să mă omoare! Ha! Eu sunt încă aici! Și ea unde e? *Oale și ulcele* de mult. Nu, sora mea nu era o criminală. De asta pleca; nu ar fi putut să facă față la așa ceva. Eu, pe de altă parte, sunt ca peștele în apă. Sunt făcută pentru chestia asta. Am un talent natural. Sunt *născută* pentru viața asta. Dacă n-aș fi ucis-o pe Beth, dacă nu l-aș fi omorât pe Ambrogio, atunci m-ar fi omorât ei pe mine. Le-am luat-o înainte. N-am avut de ales. Trădată de propria mea familie. Acum eu sunt cea care are toată puterea. Cea care deține controlul. Cea cu valiza plină de bani. *Cea cu pistolul.*

Înșfac valiza și o deschid. Mă holbez la bani și îmi trag răsuflarea. Arată atât de minunat, la dracu'; aproape că nu par reali. Teancuri peste teancuri de bancnote perfecte. Toate sunt

purpurii și mov pastelat, cu steluțe galbene și albe. Par magice. Speciale. Scot o bancnotă de cinci sute de euro și o studiez cu atenție, mă uit în lumină să văd dacă are filigran. O frec între degete, cu siguranță pare reală: netedă, rigidă, autentică! Iau un teanc de bancnote și încep să le număr.

— Cinci sute, o mie, o mie cinci sute, două mii…

— Betta!

— Sst, Nino! Încercam să număr. Acum trebuie s-o iau de la capăt. Cinci sute, o mie…

— Vrei să-mi aduci un fierăstrău nenorocit?

Mă uit la Nino și îmi dau ochii peste cap.

— Bine, spun eu. Mă duc. Mă duc.

Arunc banii înapoi în valiză și strivesc țigara cu furie într-o vază. Mucul de țigară continuă să ardă cu un licărit; un fuior de fum alb se ondulează, se estompează, dispare.

— Grăbește-te. Trebuie să plecăm.

Nino își șterge transpirația de pe frunte cu dosul mâinii însângerate, lăsându-și o dâră roșie pe față. Arată sexy, ca Rambo, sau așa ceva. Zici că abia s-a întors din Vietnam.

— Salvatore avea o drujbă, mă duc la el s-o iau, îi spun.

Sar de pe canapea și o iau spre ușă.

Stai puțin. De ce-i trebuie fierăstrău?

*

Simt gust de bilă în gât; acră, acidă, corozivă. O înghit la loc. Nu-l pot lăsa pe Nino să mă vadă cum vomit. Îmi țin respirația și număr până la zece. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă, zece… Nu funcționează. Tot mi-e rău. Îl ajut să țină nemișcat piciorul care vibrează odată cu lama. Coapsa e alunecoasă din cauza sângelui; pielea e rece și flască. Drujba zumzăie și taie osul: unghii care zgârie o tablă, urletul burghiului unui dentist. Globii oculari îmi lăcrimează din cauza duhorii de carne friptă și os ars; cotlete de porc la grătar. Drujba tușește, bolborosește; femurul e secționat în două.

Am târât bărbații din camionetă înăuntru și i-am întins pe covor, lângă preot. Nino face o mizerie îngrozitoare; carne și fragmente de oase sar pe hainele lui, le împroașcă peste tot.

Covorul e scăldat în sânge. Miroase a abator: fier și frică. Benzina din drujbă. Sunt trei valize mari și un sul de saci de gunoi. I-am fi pliat, dar nu încăpeau. Nino a mai făcut asta. Se mișcă destul de rapid cu drujba, cu o singură mână; taie carnea ca untul. Îngrămădim membrele în valize: capetele, brațele și trunchiurile la fund, picioarele pliate deasupra: e un Tetris uman. Mirosul de carne tocată dinainte s-o gătești. Simt gustul de sânge din aer.

— Ajută-mă să tai covorul, spune Nino.

Tăiem covorul și băgăm bucățile pătrate în valize, împreună cu cadavrele. Mai aruncăm niște saci de gunoi deasupra lor și închidem bine fermoarele. Mă întorc spre Nino și studiez fața lui toată roșie; are sânge pe mustață. Apoi privesc în jos la hainele mele: ude leoarcă. Mi-am distrus complet sutienul.

— Mă duc să mă schimb, spun eu.

Urc scările în vârfurile degetelor – Ernie încă doarme; nu vreau să-l trezesc – apoi mă furișez pe coridor spre dormitorul lui Beth. Îmi scot hainele în baie și mă spăl de sânge la chiuvetă. Mici stropi roz împroașcă oglinda. Îi spăl cu apă curată și îmi bag hainele murdare într-un sac; o să le aruncăm undeva mai târziu. Iau o bluză din șifonierul lui Beth, una roșie, ca să nu se vadă sângele. E o bluză stacojie de mătase, cu mâneci evazate; e feminină, vaporoasă și moale. Cred că am văzut-o la The Outnet săptămâna trecută. O trag pe mine. Îmi vine perfect. Îmi iau și sandalele Prada și pantalonii sexy Balenciaga. Știu, știu, celulita. Dar știți ce? Dă-o dracului. O să-i port pur și simplu. Sunt frumoși. Îmi plac.

Găsesc încă o valiză și arunc în ea alte câteva fuste, bluze și rochii: costumul Dolce & Gabbana care îmi place. O pereche de pantofi Jimmy Choo. O curea de la Dior. Și, bineînțeles, rochia Roberto Cavalli a lui Beth. Apoi alerg înapoi în dormitor și iau toate cutiile cu bijuterii de pe măsuța de toaletă a lui Beth. Le arunc în valiză. Bag colierul cu diamante înapoi în cutia lui și îl arunc și pe el înăuntru. Oare am nevoie de Dl Dick? Acum nu, îl am pe Nino. Îl las pe fundul sertarului, învelit. Adio, iubitule. Mă uit să văd dacă am

pașapoartele: al meu și al lui Beth, apoi sunt gata de plecare. Aproape.

Trebuie să fugim și nu putem lua pictura aia. Târăsc tabloul afară din casă, în curte. De data asta nu mai sunt atât de atentă; nu mai trebuie să-l vindem. Există un grătar pentru friptură, din oțel inoxidabil, care ar trebui să fie suficient. Trebuie să tai tabloul, ca să ardă, dar după toate cadavrele alea, nu mai e nici pic de benzină în drujbă. Las tabloul în curte, apoi alerg în bucătărie. Scormonesc prin sertarul cu tacâmuri și iau cel mai ascuțit cuțit pe care îl găsesc. Clinchet de metal; sper să nu-l trezească pe Ernie. Dar dacă a putut dormi cu împușcăturile alea, poate să doarmă și cu asta.

Alerg înapoi în curtea interioară și mă ghemuiesc pe pardoseală, lângă tablou. Îl tai pe micul Iisus, fața Fecioarei Maria și aripile unui înger. E muncă grea: pânza e destul de tare. Lama scrâșnește și țipă. Întorc tabloul pe orizontală și îl tai pe bărbatul în mantie aurie. O decapitez pe Fecioara Maria, tai capul unei vaci. Îi tai în jumătate pe bărbatul cu cămașă verde și pe păstorul cu barbă. Când termin, sunt deja transpirată și mă doare brațul. Arunc cuțitul pe jos, mă dau în spate și studiez tabloul. E tăiat în bucăți ușor de manevrat, care încap în grătar. Sper că preotul avea dreptate, altfel tocmai am tăiat o pânză de douăzeci de milioane de dolari. Dă-o naibii. Acum e prea târziu. Cel puțin, am banii.

Îngrămădesc bucățile de tablou pe grătar, apoi îmi iau țigările și bricheta. Aprind o țigară cu Zippoul meu și trag un fum: ahh, acum e mai bine. Vărs combustibilul din brichetă peste pânză, arunc țigara pe tablou și mă uit cum arde. Încet, încet, țigara licărește portocaliu, apoi roșu, după care se transformă în cenușă. O gaură neagră în material; marginile ei licăresc alb, apoi auriu, apoi flacără. Focul se întinde încet, în timp ce vopselurile de diferite culori ard. Mă uit cum își schimbă flăcările nuanța: alb-albăstrui, apoi albastru și roșu-deschis, apoi albastru-verzui. Probabil sunt elementele din vopseluri: cuprul, plumbul, staniul. Fumul e înțepător și toxic. Se simte un miros urât de țesătură arsă. Dogoarea mă lovește în obraji, și ochii mă ustură. Un fum gros se încolăcește și

dispare. Atunci când pânza începe să ardă din plin, mă întorc cu spatele spre foc.

•

Nino spală podeaua cu mâna sănătoasă. Din fericire, podeaua e placată cu gresie, nu cu parchet din lemn; Nino spune că e imposibil să scoți sângele din lemn. Sângele aproape că a dispărut. Emilia o să observe că lipsește un covor, dar n-o să știe de ce. Un bărbat care spală pe jos are ceva foarte sexy. Acea concentrare intensă. Ritmul regulat, înainte și înapoi. Mă uit la el cum freacă dalele, plin de sânge pe mâini, pe brațe, pe față și pe cămașă; e leoarcă. Bagă iar mopul în găleată.

— Îmi trebuie niște haine, spune el. Fac un duș, apoi am întins-o.

Podeaua e imaculată. Valizele sunt aliniate lângă ușă, pregătite. A făcut o treabă destul de bună, ținând cont că folosește o singură mână. Cel puțin, nu se mai plânge din cauza durerii – presupun că datorită efectului cocainei.

Îi aduc lui Nino niște haine de-ale lui Ambrogio: o pereche de blugi, un tricou polo negru și o haină de piele moale mănușă. Inspir adânc și închid ochii: șifonierul lui Ambrogio miroase a Ambrogio: Code Black de la Armani. Îmi amintesc primul moment în care ne-am cunoscut, când el a intrat în barul studențesc unde mergea Beth. Îmi amintesc cum am dansat în noaptea aia în Oxford; el se mișca în stilul lui Jagger. Scutur din cap și închid ușile. *Nu te mai gândi la Ambrogio, Alvie. Ambrogio nu mai e. E mort și-ngropat. Mort ca păsarea dodo. Nu era așa cum îl credeai tu. Nu era prea drăguț.*

Nino se duce cu hainele la duș, iar eu aud fâșâitul apei pornite. Stau la biroul din dormitorul lui Elizabeth, cu capul în mâini. Îmi simt pielea uscată. Fruntea mi se cojește. E din cauza climei ăsteia foarte calde; și a stresului. Mă ung iar din abundență cu Crème de la Mer a lui Beth. Fur puțin din crema ei de ochi. Ar trebui să asociez asta cu tratamentul ăla facial de la Cristina Salon, dar nu chiar acum. Trebuie să plecăm de-aici.

Merg pe coridor spre camera lui Ernie. Veioza lui de noapte

e aprinsă: micuța lună, care aruncă o lumină albastră asupra feței lui adormite. Pare senin, ca un înger. Ca micul Iisus. Copilul e înconjurat de jucării de pluș, iar deasupra e un carusel superb, cu nori albi pufoși. Ernie e drăguț când nu plânge. Îi mângâi obrazul moale cu vârful degetului, îi dau de pe față o șuviță de păr. Îmi place să mă uit la el cum doarme; e pur și nevinovat. Vom începe o nouă viață; eu, Ernie și Nino. Ne vom stabili undeva într-o zonă frumoasă din Londra. O să fie bine, după ce scăpăm de pe insula asta nebună. O să fim teferi și nevătămați.

Îl iau în brațe și îl așez în căruciorul lui. Cum o să încapă căruciorul ăsta în Lamborghini? E de două locuri. Nu cred că e loc suficient. Ernie nu o să încapă în mașină! Știu că Nino vrea să ia mașina lui, dar nici nu se pune problema să las o Miura clasică să putrezească pe aleea asta nenorocită!

Ușa de la intrare se trântește. Căcat. Cine e? Nino e în continuare la duș. E maică-mea? Mafia? Poliția? Mă uit peste balustradă: în holul de la intrare e Emilia, care pare pierdută și fleașcă de la ploaie. Emilia. Super. E și ea incomodă, dar nu atât de mult. Alerg la parter cu Ernie în cărucior. Ernie pare mai greu decât știam eu. Căruciorul de plastic mă lovește în glezne, îmi intră în gambe, se izbește de os. Mă chinui să ajung la parter. Emilia se întoarce și se uită la mine cum alerg, cu o expresie îngrijorată pe fața ei încrețită. Stă acolo, îmbrăcată într-o cămașă de noapte înflorată; într-o parte și-n alta îi atârnă un halat albastru-deschis. Ține în mână o geantă de piele maro. Părul îi atârnă în jurul umerilor. Are varice pe venele de la picioare.

— Emilia, ăă, e totul în regulă? Ești puțin cam…

— *Signora*… am auzit pistolul! Și acum… sunt… *preoccupata*!

Se uită în jur, ca și cum ar căuta pistolarii, frângându-și mâinile și mușcându-și buza; ochii ei zvâcnesc în stânga și în dreapta, în hol. Se uită la mine cum vin cu copilul spre ea și îl așez pe podea, între noi. Îmi scutur brațul și îmi frec glezna. Pe picior, am o zgârietură; chiar sângerează. Palma mă ustură din cauza greutății mânerului. Chestia aia e grea ca dracu'.

Emilia se holbează la mâna mea. Ah, căcat, sunt Beth. Ar trebui să fiu dreptace; am folosit mâna greșită. Cum am putut uita? Nu sunt sigură că a observat. Cel puțin nu asta. Nu acum. Eu și Nino ar trebui să plecăm. Serios, n-am acum timp. O să risc, pur și simplu…

— Emilia, spun eu luând-o de antebraț și strângând tare. Suntem în pericol. Am nevoie de ajutorul tău.

Emilia icnește. Face câțiva pași mărunți în spate și se agață de clanța ușii.

— *Ma perché?* întreabă ea. De ce?

— Ai auzit împușcăturile?

— *Si!* Ce s-a întâmplat? Ernesto e bine?

Se apleacă deasupra cărucior ului și se uită la copil. Și el se uită la noi, sugându-și suzeta. Mie mi se pare destul de fericit.

— Ernie e foarte bine, dar trebuie să plecăm de aici…

— Vreți să-l țin eu?

— Ar fi în regulă?

— Sigur, sigur, dar unde plecați?

Se apleacă deasupra cărucior ului și acoperă copilul cu păturica lui de lână albastru-deschis, trăgându-i-o până sub bărbie. El strânge la piept oița lui de pluș.

— A, doar aici, în afara orașului. N-o să lipsesc mult. Dar ascultă, Emilia, e foarte important, nu poți să stai în vilă. E mult prea periculos. Prietenii soțului meu…

— *Mamma mia…* sun la poliție!

Emilia își acoperă gura cu mâinile.

— Nu! Nu, nu face asta. Stai la tine. Înțelegi? Du-te acasă cu Ernesto. Ai grijă de el.

Emilia își înfășoară cămașa de noapte în jurul taliei și se îmbrățișează strâns, frecându-și brațele. Acum îmi pare rău că am speriat-o. Oarecum, nu chiar.

— Nu-ți face griji, Emilia. Totul o să fie în regulă, numai… te rog… nu suna la poliție.

Emilia scutură din cap.

— Și să nu spui la nimeni despre asta.

— *Si*, signora.

— *La nimeni,* bine? Te sun eu mai târziu.

— *Va bene.* Bine.

Ne uităm la copilul învelit în păturică, și Emilia oftează.

— *Mamma mia, che bello,* spune ea. E leit *mamma* lui.

Emilia încearcă să zâmbească liniștitor. Fie binecuvântată! E ca acea mamă iubitoare pe care eu n-am avut-o niciodată. E ca acea superbonă de la televizor.

— Mulțumesc, Emilia. Îmi pare foarte rău. Trebuie să plec.

O strâng în brațe, și ea mă strânge de asemenea. Îmi place Emilia. Beth avea dreptate: e *extraordinară.* M-a scos din bucluc de o sută de ori. Chiar mi-aș dori s-o putem lua cu noi. Dar ea trebuie să rămână aici cu copilul. Mă aplec deasupra căruciorului și îl sărut pe Ernie pe fruntea lui micuță. Mi se frânge inima. E atât de moale și de alb. Mi se pare că zâmbește, dar s-ar putea să fie doar vântul. Simt un junghi în stomac, ochii mi se umplu de lacrimi: s-ar putea să nu-l mai văd niciodată pe copilașul meu! Mă întorc să plec. Dar Emilia mă oprește.

— Așteaptă, *signora!* Bagă mâna în geanta ei și scoate un plic maro sigilat. M-ai rugat să pun bine asta pentru tine. Probabil ai uitat.

Îmi întinde plicul.

— A, da, bineînțeles. Mulțumesc, Emilia.

Ce e înăuntru? Îl deschid: două bilete de avion la Londra, pe data de 27 august, ora nouă dimineața. E dimineața zilei de după moartea lui Beth. Un bilet e pentru Elizabeth Caruso Knightly, celălalt pentru Ernesto. Mă uit în plic, dar asta e tot. Niciun bilet pentru sărmanul Salvatore. Niciun bilet pentru mine. Niciun bilet pentru Ambrogio. Ei bine, bănuiesc că asta explică totul. Bag biletele înapoi în plic. Sora mea s-a gândit la toate. Deși nu știu cum a putut să creadă că n-o s-o prindă nimeni. Cadavrul meu i-ar fi oferit un interval de timp, dar nu foarte mare. Totuși, în momentele disperate e nevoie de măsuri disperate; până și eu știu asta acum.

— Mulțumesc, Emilia. E de foarte mare ajutor.

Mă uit la copil pentru ultima oară. Simt un nod în gât. Nu vreau să-l abandonez. Nici n-am apucat să-l duc pe plajă. Am putea să-l luăm cu noi… Dar apoi îmi amintesc de

Lamborghini: îmi place mașina aia la nebunie.

Emilia ia căruciorul cu copilul, iar eu îi conduc pe alee, spre drum. Ploaia s-a oprit, dar cade în continuare o burniță ușoară. Ceața rece îmi răcorește pielea arsă de soare.

— E în regulă, *signora,* n-o să spun nimic.

Emilia duce degetul la gură și face „sst".

Mă uit cum dispare spatele Emiliei, în timp ce ea și copilul se îndepărtează pe drum. Am impresia că Emilia știe totul. Știe cine sunt eu. Știe că Salvo e mort. Presupun că ar trebui s-o omor, dar știți ceva? Chiar nu vreau să fac asta. Se pricepe la copil. Simt că pot să am încredere în ea. Cred că o să-și țină gura. E mai rapid și mai ușor să plecăm pur și simplu din oraș. O să mă întorc să-l iau pe Ernie când o să se termine toate astea. O să mă întorc după el când nu o să mai fie periculos.

Închid ușa de la intrare a vilei în urma mea. Dintr-odată, se face tăcere. Mult prea tăcut pentru mine. Deja mi-e dor de micul meu fiu. De obrajii lui bucălați, de zâmbetul lui obraznic… Mă uit la iPhone-ul lui Beth. Niciun mesaj nou. Dar maică-mea? Nu venea încoace? Acum e în avion, pe drum încoace din Oz. O, Doamne, ar putea să iasă un dezastru total. Ea a putut întotdeauna să ne deosebească pe mine și pe Beth. Poate ar trebui s-o previn? Aici e zonă de război. Dar ce să-i spun? E exact ca în *Băieți buni.* Ca în *Clanul Soprano.* Dar ea n-ar avea de unde să știe; ea se uită doar la nenorocitul ăla de *MasterChef.* N-are de unde să știe la ce mă refer. Nu vreau să vorbesc cu ea și cu atât mai puțin să dau ochii cu ea. Dar dacă n-o opresc, o să apară la vilă și o să fie doar vina mea dacă e împușcată în cap…

Mă plimb într-o parte și-n alta în hol. La stânga, la dreapta. La stânga, la dreapta din nou. E o decizie foarte importantă. Poate să ajungă aici peste un minut, peste o oră. Ar putea fi util să scap de ea. Trebuie s-o avertizez. Să fac asta? N-ar trebui? Să dau pur și simplu cu banul?

Dați-mi un singur motiv întemeiat pentru care *nu* ar trebui s-o omor?

Pentru că e maică-mea?

Trebuie s-o avertizez; așa e corect.

Sau, dacă mă gândesc mai bine, poate că nu.

Deschid ușa și intru iar în camera de zi. Nino e înnebunit, caută ceva, în spatele canapelelor, sub mese, în spatele perdelelor…

— Unde e? spune el.

— Ce? Tabloul…?

O, Doamne, iar o luăm de la capăt cu asta. Eu nu mai suport. Nino se oprește cu mâinile în șolduri. Gâfâie. Așteaptă. Încruntare furioasă. Nu pare deloc amuzat, ca regina Victoria.

— Betta. Ce mama dracului? Ce-ai făcut cu el?

— Era fals, așa că l-am ars.

Nu-l putem lua cu noi. Nu-l putem lăsa aici.

Mă uit cum fața lui Nino devine de un roșu ucigaș.

— *Ce* ai făcut?

Mă prinde de gât și mă izbește de perete. Partea din spate a capului meu se lovește de tencuială. Îi simt răsuflarea fierbinte și umedă pe față. Mă strânge de gât, trupul lui se împinge în al meu. Apoi ia pistolul și mi-l bagă în partea moale a gâtului, lângă falcă.

— Mai spune o dată, ce dracu' ai făcut?

— N-n-nu știu, Nino, te rog! Dă-mi drumul.

— Tabloul? spune el.

— Nu… nu!

Scutur din cap. Începe să mă usture pielea de la transpirație. Picioarele încep să-mi tremure. *Căcat.*

Metalul rece mi se înfige în gât. Capul îmi bubuie, tâmplele îmi zvâcnesc.

— Nino! Nino! Nu trage! Nu trage!

— Unde e? spune el.

Îmi îngustez ochii.

— E un fals… preotul a spus…

— L-ai pus pe foc, la dracu'?

— E… în grădină.

— Douăzeci de milioane de dolari, și tu le pui pe foc?

Nino înfige pistolul și mai adânc în gâtul meu, împingându-mi metalul rece în falcă. Apoi, dintr-odată, îmi dă drumul. Se întoarce și aleargă spre grădină.

— E un fals nenorocit! strig eu în urma lui.

Mă prăbușesc pe podea și îmi trag răsuflarea. Mă frec la gât. Nino e sexy când se înfurie.

•

— Căcat, spun eu. Ce-i asta?

Calc cu putere frâna. Nu-mi place mașina asta. Dacă o trec la pierderi, putem să ne întoarcem după Lamborghini.

Dubița derapează, virează și se izbește de un copac. Eu și Nino zburăm spre parbriz, însă centurile de siguranță ne aruncă înapoi. Ceva se sfărâmă: sunet de sticlă spartă. Am spart farul, cel puțin. Valizele cu cadavrele bufnesc în portbagaj, iar valiza cu banii, diamantele lui Beth și hainele noastre sare de pe bancheta din spate.

— Ce mama dracului? spune Nino, ridicând brațul sănătos.

Mă frec la gât. Cred că îmi zvâcnește. Probabil că aveam viteză destul de mare.

— Uite acolo, pe drum; am văzut ceva mișcând.

— Chestia aia neagră?

— Da, chestia aia neagră.

— E un șarpe nenorocit.

— Așa mi s-a părut și mie! spun eu. Scârbos.

Nino se uită la mine. Dacă privirea ar putea să ucidă…

— Mi-ai făcut praf mașina din cauza unui șarpe?

— Un șarpe *pe drum*. Nu ți-am *făcut-o praf*. A fost o coliziune ușoară. Pentru asta există barele de protecție.

— Îți dai seama că ne grăbim?

— Oare e *otrăvitor?*

— Există niște oameni cu pistoale care vor să ne găsească și să ne omoare.

— Ce fel de șarpe e?

— Tu asculți ce spun eu?

— Ce fel de șarpe e?

— Tu nu ești în toate mințile?

— Bine, atunci! Eram doar curioasă. N-am mai văzut până acum un șarpe în natură. Dar *este* otrăvitor?

— Ce dracu' te interesează pe tine? Ești în mașină.

— Bine. În regulă.

— *Eu* sunt otrăvitor, la dracu'.
— Foarte bine.
— Pornește mașina.
— Bine.
— Vrei să pornești? Serios?
— Da.
— Nu vrei să te dai jos și să te împrietenești cu șarpele?
— Nu. O să trec pur și simplu peste el. Să mergem.

Dau cu spatele de lângă trunchiul copacului și o iau pe drum, peste șarpe. Nu-mi pot întoarce capul nici în stânga, nici în dreapta. (Probabil că accidentul meu a fost puțin prea convingător.) Nino se prinde de scaun cu mâna bună; încheieturile degetelor i se albesc.

— Și ai grijă pe unde mergi, spune el. *Cristo! Î*n țara asta se merge pe dreapta.

ZIUA A ȘAPTEA: MÂNDRIA

Sex, droguri și crimă: ce ar putea
să nu-ți placă?

@AlvinaKnightly69

39.

A fost vina lui Beth pentru accident.

Când eram mică, mi-am schimbat numele în Matilda. Știți, Matilda, fetița din cartea aia a lui Roald Dahl? Care are puteri magice. Nu l-am schimbat oficial, cu acte sau așa ceva, doar la școală, pe terenul de joacă; i-am făcut pe unii dintre copii să-mi spună Matilda.

Totul a început la cea de-a șaptea aniversare a noastră.

Beth își lăsase noul scuter pe trotuarul din fața casei noastre, și eu nu am putut să rezist tentației. Eu nu aveam scuter, înțelegeți. Era cadou de ziua de naștere pentru Beth de la maică-mea și era absolut superb, strălucitor și roșu. Stătea așa acolo și aștepta, implorându-mă să dau o tură cu el.

Am sărit pe el și am pornit în goană pe stradă. Beth era pe trotuar, cu un grup de copii de la școală. Prietenii ei. Copiii populari. „Mai repede, mai repede!”, strigau ei. Așa că am mers mai repede: pietrișul sărea în toate părțile, roțile scrâșneau, obrajii îmi fluturau și se deformau în vânt. A fost pentru prima oară în viața mea când m-am simțit liberă, cum treceam așa vâjâind, zburând cu vreo cincizeci de kilometri pe oră. Mă pricep la chestia asta, m-am gândit, sunt de-a dreptul spectaculoasă. Probabil am un talent înnăscut… „Oprește-te!”, a strigat Beth. „Vino înapoi, Alvie! Mama o să te omoare! Circulă mașini!” Era doar invidioasă, pentru că era scuterul ei. Nu voia să mă lase să-l încerc și eu. Aproape ajunsesem la capătul drumului, dar după aceea?

Trotuarul?

Nu știu.

Am sărit peste ghidon și m-am izbit cu capul de trotuar, făcându-mi o rană în dreapta creștetului.

BUF!

Apoi nimic.

M-am trezit cu gust de fier în gură, în zgomotul propriilor mele țipete. Eram doar un copil; nu înțelegeam ce spun doctorii. Nu știam ce e „cortexul prefrontal”. Nu avea niciun sens. Nu voiam decât să-mi smulg capul și să-l arunc undeva foarte, foarte departe, ca să pot dormi puțin.

Durerea era incredibilă. Insuportabilă: un burghiu care îmi intra în creier, zi și noapte, noapte și zi, la nesfârșit. Am stat la spital săptămâni întregi, vomam, plângeam, îmi smulgeam părul din cap, cu o perfuzie în care trebuie să fi fost morfină, privind încruntată spre stelele fosforescente pe care cine știe ce fraier le lipise pe tavan. Maică-mea era *înnebunită,* bineînțeles. Spunea că nu era scuterul meu, că am condus prea repede, era doar vina mea, bla, bla, bla. Elizabeth nu ar fi fost *niciodată* atât de proastă. Apoi i-a cumpărat soră-mii o cască.

Când m-am întors la școală, după mai bine de o lună, le-am spus tuturor copiilor că sunt magică. Ei m-au întrebat unde am fost și ce s-a întâmplat, așa că am inventat eu ceva. Nu voiam să le spun că stătusem în pat, holbându-mă la niște stele, cu tuburi înfipte în mine. Așa că, la dracu’, am mințit. Cicatricea de pe craniu era locul în care mi se pusese poțiunea, unde se făcuseră vrăjile. Aveam puteri magice, ca Matilda din cartea aia; eram *specială.* Puteam să fac creioanele să stea drepte pe birou doar uitându-mă la ele, puteam să fac creta să zboare și să scrie pe tablă. Nu trebuia să dovedesc asta; tocmai o spusesem, și era adevărat.

După o vreme, toată lumea a uitat de asta, dar cicatricea e încă acolo, undeva sub părul meu. Am și eu un fulger ca din Harry Potter. Un „S” de Superman. Sunt ca Samson în fața Dalilei. E sursa puterilor mele: forța mea unică. Fred West avea și el una exact la fel! Poate că ăsta e motivul pentru care sunt eu așa cum sunt? Pentru care lucrurile nu au ieșit bine

niciodată. De asta sunt eu cea rea? Poate că dacă s-ar fi lovit la cap Beth, s-ar fi trezit și ar fi fost eu? Ar fi avut o viață nefericită? Iar eu aș fi avut viața ei?

Dar eu chiar *am* viața ei!

Și ea chiar *era* rea!

Lucrurile nu erau chiar atât de clare cum credeam eu. Beth nu era un înger, și eu nu sunt diavolul. De fapt, sunt destul de drăguță, după ce ajungi să mă cunoști. Nu că s-ar obosi cineva să facă asta. Pipăi cu degetele pe sub păr și găsesc cicatricea. Da, e încă acolo. Craniul e puțin înfundat și am o bucățică de piele ciudată, înălțată și rotunjită.

Poți s-o atingi dacă vrei, dacă îmi spui Matilda.

Duminică, 30 august 2015, ora 5 dimineața
Taormina, Sicilia

— O să ne trebuiască mai mult de atât, altfel nu se scufundă.

— Dă-o-n mă-sa, aproape a răsărit soarele; o să ne vadă cineva.

— Nu le putem arunca așa. O *să plutească.*

— Nu putem sta aici la lumina zilei, cu un geamantan cu un preot mort. De ce-am venit aici?

Eu și Nino suntem pe plajă, unde umplem valizele cu pietricele. Nu există nicio piatră mai mare, așa că aruncăm înăuntru pumni întregi de pietricele. Nu e prea mult loc, dar Nino spune că trebuie să îngreunăm valizele. Când cadavrele se învechesc, încep să aibă gaze și apoi plutesc. Așa se pare. Pietrele sunt reci și umede de noaptea trecută. Durează la nesfârșit. Iau o mână de pietricele netede și rotunde și le arunc într-o geantă. Scot un trosnet puternic când aterizează. Cercetez plaja, să văd dacă nu cumva ne-a auzit cineva, dar nu e nimeni. Nino închide fermoarul celei de-a doua valize, apoi mă ajută să o umplu pe ultima. Stau cu mâinile în șolduri și îmi trag răsuflarea. Mă uit spre mare și observ o insulă micuță, legată de pământ printr-o limbă îngustă de pământ.

— Ce-i aia? întreb eu, arătând spre masa neagră care răsare din apă.

— Isola Bella. Dar ce dracu' sunt eu, ghid turistic? Betta, cum de nu știi asta deja? N-ai ieșit niciodată din vila aia? Il Profesore te-a ținut încuiată?

Face semn din cap spre valiză. Cred că vrea să-l ajut. Încă mai crede că eu sunt Beth. *Haide, Alvie: fii mai Beth.*

Probabil că insula e frumoasă la lumina zilei, dar acum, la revărsatul zorilor, seamănă cu un monstru marin imens ce se înalță din adâncuri. Soarele începe să urce peste orizont, aruncând o umbră lungă, neagră dinspre insulă spre locul în care stăm noi pe plajă. Îmi aprind o țigară și suflu fumul spre mare, examinând priveliștea.

— Betta! Haide.

Cred că vrea să mă grăbesc.

Mă aplec și mai iau niște pietre, le bag în valiză ca să vadă că muncesc, că mă fac utilă.

Privesc peste umărul lui Nino și trag aer brusc. Văd silueta unui bărbat care aleargă de-a lungul țărmului, acolo unde plaja se întâlnește cu marea. Se apropie tot mai mult. Căcat. Apuc capacul valizei și închid fermoarul.

— Nino, spun eu arătând în spatele lui, avem musafiri.

Un câine vine spre noi în alergare, lătrând și dând din coadă. E o corcitură abjectă, cu păr cenușiu încâlcit; s-a scăldat în mare. Câinele e foarte interesat de ce se află în valizele noastre. O ia razna, latră, amușină și zgârie capacul. Stăpânul lui se apropie alergând.

— Silvio! spune alergătorul. No! *Scusa mi.*

Câinele schelălăie, ezită cu o labă în aer, apoi aleargă în cerc, fugărindu-și coada.

— Silvio!

Câinele fuge.

— *Scusa mi. Buongiorno.*

— *Buongiorno,* spune Nino, făcând semn cu mâna a lehamite.

Eu mă ridic și privesc, trăgând din țigară. Bărbatul și câinele pleacă mai departe, alergând. Devin din ce în ce mai

mici. Mă uit la Nino.

— Dă-mi pistolul tău.

— Ce? Nu.

— Dă-mi-l. Al meu a rămas fără gloanțe.

— Nici nu se pune problema, spune Nino.

— Ar trebui să-l omorâm. Repede! Dispare!

— N-a văzut nimic, spune Nino.

— Chestia asta arată destul de dubios…

— Astăzi nu mai omorâm pe nimeni.

— Păcat.

— Decât dacă vor ei să ne omoare.

— Bine atunci. Mă rog.

Îmi arunc chiștocul spre mare. Nino mai ia un braț de pietre și le aruncă în valiză.

— Suntem geologi care strâng mostre, spune el.

— La ora cinci dimineața?

Ar fi trebuit să înșfac pur și simplu pistolul și să-l împușc eu. Omul ne-a văzut. M-a văzut *pe mine.* S-a uitat cu atenție la fața mea.

După ce valiza se umple ochi cu pietricele, închid fermoarul la loc și îl târâm împreună pe preot de-a lungul plajei, spre dubiță. E greu ca dracu'. Chiar mai greu decât Ambrogio. Trebuie să lăsăm în continuu valiza jos pe nisip, ca să ne tragem răsuflarea. Nino, cu singurul lui braț, nu e de prea mare ajutor. Inutil. De fapt, ar fi mai rapid dacă l-aș trage eu singură. Apoi, cu un efort suprauman, încărcăm valiza în portbagaj și alergăm înapoi pe plajă după ceilalți doi. Sunt epuizată. Categoric, asta poate fi socotită munca la sala de forță. E ca la Olimpiada de haltere. Ard mai multe calorii decât la alergare, la înot sau la nenorocitul ăla de pilates. Urcăm valizele deasupra preotului, apoi Nino observă mașina.

— Ce dracu' ai făcut?

Botul mașinii atârnă într-un unghi înclinat. Numărul de înmatriculare s-a crăpat. Farurile sunt complet sfărâmate. Arată destul de rău. Super!

— Ah. A fost doar o ciocnire ușoară…

— E praf; nu putem să mergem așa. O să ne oprească

poliția.

Nino desprinde ce-a mai rămas din bara de protecție a mașinii și o aruncă pe bancheta din spate. Grozav.

— Ah, ce păcat! Va trebui să mergem să luăm Lamborghiniul…

— Betta. *Madonna!* Mă scoți din minți!

Ne urcăm în mașină. Încerc să nu par arogantă.

•

— Știu un loc unde îi putem arunca, spune Nino. Ia-o la stânga.

Virez pe după un colț ascuțit; manevra bruscă ne aruncă cât colo. Nino se izbește de portieră. Se prinde de brațul rănit și îmi aruncă o privire urâtă. Stilul meu de condus e ca la trenulețele groazei din Alton Towers. Oamenii plătesc o grămadă de bani ca să se suie în ele și să se sperie. Serios, care e problema? Garoul meu Yves Saint Laurent e leoarcă. Sângele se infiltrează prin el și se prelinge pe coastele lui Nino. Mașina miroase ca una de măcelar.

— Aah! spune Nino.

Își trage bluza de pe braț.

— De ce-ai scos chestia aia? spun eu. O să te umpli de sânge. Nu vreau să ajungă așa ceva pe mine. Abia m-am schimbat. Asta e de la Versace. Acum încotro?

— Drept înainte. Dă-mi tricoul ăla.

Arată cu mâna teafără spre un tricou mototolit. L-a scos de pe unul din tipi, înainte să-i ciopârțească. Sunt impresionată de puterea lui de anticipare.

— Nino, eu conduc, îi spun. Ia-l singur.

— Tu numești asta condus? Dacă n-aș avea brațul praf, ți-aș arăta eu cum se conduce. Tu conduci ca o fată.

— Păi sunt fată.

— Așa e.

Nino geme. Calc accelerația. Motorul urlă. Capul mi se izbește de tetieră. O să văd cât de repede pot să merg.

— Aah! spune Nino *din nou.*

El *e* fata: se teme de stilul meu de condus, se plânge de rană. Nici măcar nu e așa de rău. Glonțul abia dacă l-a atins.

— După ce aruncăm cadavrele astea, luăm Lamborghiniul. Mașina ta e o porcărie.

— E Mercedes! spune el. A fost o mașină bună, până s-o accidentezi tu.

Se apleacă și își ia singur tricoul, și-l înfășoară în jurul părții de sus a brațului. Prinde un capăt al tricoului între dinți și îl leagă strâns. Își șterge transpirația de pe frunte cu mâna sănătoasă.

— Oprește, spune el. Am ajuns.

Calc frâna.

Am oprit pe un pod, la cincisprezece metri de la intrarea pe el, cel puțin. E vânt și răcoare. Deschid portiera mașinii și cobor. Valurile se izbesc de stâncile de sub noi, împroșcând cu spumă albă. Simt gustul sării, iodul. Privesc în jos, prin balustradă, spre apa adâncă și neagră; mă întreb câte cadavre or fi acolo. E locul perfect în care să le arunci. Am impresia că Nino a mai fost aici. Ne căznim cu valizele, dar, în cele din urmă, reușim cumva să le aruncăm peste balustradă, una câte una. Valizele pleoscăie, împroașcă și scot bulbuci în timp ce se scufundă tot mai mult. Mă întorc, așteptându-mă să-l văd pe Nino, dar el deja e la mașină. Cum se poate mișca atât de silențios? E ca o fantomă sexy, ca Patrick Swayze în filmul ăla; am uitat cum îi spune.

Dau cu spatele. Sunt entuziasmată că o să conduc iar Lamborghiniul. Mă întreb cât de rapid poate să fie. Ambrogio a înregistrat o sută optzeci, dar eu vreau mai mult. Îi arăt eu lui Nino cum pot să conducă *fetele.* Până la căderea nopții suntem în Londra.

*

Plecăm cu mașina de lângă vilă și ne furișăm pe alee: un fuior de fum de la tabloul care arde. La revedere, *La Perla Nera.* Rămas-bun. Adio. *Arrivederci.* Mă întreb când o să ne revedem. Ies cu Lamborghiniul de pe drum, dar apoi frânez brusc.

— Căcat! Am uitat! Mă întorc imediat.

Dau mașina cu spatele, pe alee.

— Ce-ai uitat? N-avem timp.

— Știu, știu, nu lipsesc mult. Doar că… stai puțin.

Sar jos din mașină și îi închid portiera în nas lui Nino. Se uită prin parbriz, scuturând din cap.

Alerg pe pietriș și intru pe ușa vilei lui Elizabeth. Picioarele mele izbesc treptele cu viteza fulgerului. Mă năpustesc în dormitorul lui Beth. Dar unde l-am pus? Locul ăsta e un dezastru de când am împachetat. Haine peste tot. Bijuterii. Pantofi. Îmi amintește de camera mea din Archway, cu excepția bijuteriilor, evident. Stau pe pat cu capul în mâini. *Gândește, Alvina, gândește. E ceva important. Unde l-ai pus?*

E încă în cărucior!

Alerg pe hol spre parter. Căruciorul e parcat sub scări. Bag mâna în el și găsesc tabloul cu Channing Tatum, făcut sul.

— Îmi pare rău, spun eu netezind hârtia. N-o să te mai părăsesc niciodată.

•

Calc pedala și trecem șuierând pe lângă amfiteatru, gonim printre grădini și livezi superbe de citrice. Parfumul de lămâi proaspete răzbate prin duhoarea metalică de sânge. Mașina e decapotată, și cerul trandafiriu arată primele semne ale unei dimineți superbe. Virăm după un colț.

— Uite! spune Nino.

— Ce?

— În oglinda retrovizoare, strigă el. Nu vezi?

— Ce să văd? Mașina aia? Cui îi pasă de ea?

— Ne urmăresc! *Merda!* N-ar fi trebuit să venim aici. Trebuia să plecăm mai repede.

Lovește cu pumnul sănătos în bord. Cred că e supărat din cauza tabloului.

— De unde știi că ne urmăresc pe noi?

— Se apropie tot mai mult. Dă-i drumu'!

Bine, Nino, cum spui tu. Vrei urmărire de mașini? O să fie distractiv. Calc accelerația. Lamborghiniul țâșnește în față. Mi se strânge stomacul. Ochii îmi zvâcnesc spre oglinda retrovizoare: un Land Rover negru, sinistru accelerează spre noi. Căcat. Poate că Nino are dreptate?

— Ei sunt, clanul preotului! spune Nino prinzându-se de

scaun.

Virăm la un cot și, în ciuda eforturilor sale, Nino se izbește cu brațul de interiorul portierei. Scoate un sunet ciudat și ascuțit, ca un scâncet, ca un pisoi băgat într-un sac de gunoi. Cred că i-e frică de stilul meu de condus. Și mie la fel. Land Roverul care ne urmărește mărește viteza.

— E Don Rizzo! Ah, *Madonna,* suntem morți!

Văd în oglinda retrovizoare doi bărbați care par fioroși.

— Ce să fac? spun eu.

— Mișcă odată! Căcat. Ai spus că știi să conduci.

Mașinuțele de la parcul de distracție se pun? E posibil să fi mințit în privința asta…

POC! POC!

În timp ce cauciucurile scârțâie, răsună focuri de armă.

— Căcat! spun eu.

Cred că au zgâriat vopseaua! Acum va trebui s-o reparăm. Extrem de enervant. E o mașină splendidă.

— Condu! strigă Nino. *Cazzo!*

Calc accelerația. Vântul îmi biciuie fața. Aș vrea să nu port tocurile astea cui stupide; îmi intră în carne. Abia pot să merg pe ele, ce să mai vorbim de condus, dar se potrivesc atât de bine la ținuta asta.

— Nu pot să merg mai repede!

POC! POC!

Merg cu o sută șaizeci de kilometri pe oră. Drumul e șerpuit și abrupt, și plin de gropi.

Îmi apare în față o curbă și calc frâna.

— Ce faci?

— O iau pe aici.

Învârt de volan și virez spre o străduță îngustă mărginită de copaci. Îmi alunecă piciorul pe pedală. Pantofi tâmpiți! Lamborghiniul bolborosește. Ne oprim brusc.

— Mișcă! urlă Nino.

— Nu e vina mea! spun eu. Pantofii! Ai încercat vreodată să conduci cu tocuri de cincisprezece centimetri?

Pornesc motorul și calc accelerația; gonim pe străduță. La dracu'! E o nebunie. Văd în oglinda retrovizoare Land Roverul

care se apropie din ce în ce mai mult. Căcat.

— Ia-o la stânga, spune Nino. Drumul ăla duce în Taormina.

— În oraș? Ești sigur?

— Ai încredere în mine. Fă la stânga.

Îmi dau părul din ochi în sus și fac ce zice Nino. Gonim pe străzi și intrăm în Taormina. Motorul urlă. Land Roverul ne ajunge din urmă.

— Acum, dreapta, strigă Nino.

E o curbă al naibii de strânsă. Cauciucurile scârțâie. Deasupra drumului, în față, e o arcadă veche din cărămidă. Artera e prea îngustă. N-o să reușim. Închid ochii și accelerez. Lamborghiniul scrâșnește pe o alee minusculă, piatra cubică de pe jos huruie. O, Doamne, vopseaua! Mașina! N-o să mai nimerim în veci nuanța asta de roșu. Deschid ochii și am trecut, suntem într-o piață mică. Când mă întorc să privesc, văd cum intră Land Roverul pe alee: o ploaie de scântei, un scrâșnet de oțel pe piatră, și mașina rămâne nemișcată. Oprită complet. Îi văd pe bărbați cum se chinuie să deschidă portierele, dar sunt blocate.

— Așa!

— *Si!*

Bat palma cu Nino.

— Super! spun eu. Bravo mie! Bravo, Alvie!

De fapt a fost destul de ușor. Ce pot să spun? Sunt o profesionistă.

— Cine e Alvie? spune Nino.

— A, nimeni, spun eu.

Hopa. Înșfac pistolul lui Nino și trag prin geamul din spate. Parbrizul Land Roverului se sparge și se sfărâmă. Trag câte un glonț în capul fiecăruia din ei. Două împușcături perfecte!

— Excelent! spun eu.

În depărtare, se aud sirenele poliției: un sunet ascuțit, care îți face pielea de găină. Nino se uită la mine urât. Nu zâmbește.

— Mișcă-te odată!

Când traversăm podul înapoi, aruncăm pistoalele pe

geamul mașinii, în mare. Sunt pe punctul de a mă plânge, dar apoi îi văd fața: pare distrus. Presupun că îi plăcea foarte mult pistolul ăla. Dar nu e o idee bună să te plimbi peste tot cu o armă a crimei; s-ar putea să ne oprească poliția. Nu merită riscul. Îmi arunc pantofii din picioare și calc accelerația. E mai ușor desculță, îmi place la nebunie să conduc mașina asta.

40.

Să discutăm puțin despre realizarea personală. Acum o săptămână, viața mea era un *căcat*. Îmi uram slujba. Eram deprimată grav. Am fost dată afară din apartament de doi nespălați. Nu-mi doream decât să mor, la dracu'. Acum? A răsărit soarele! Se văd curcubeie, fluturi și potire mari cu aur. Mi-am descoperit potențialul. Sunt în elementul meu. Și știți ceva? De fapt e minunat să trăiești.

Alvie își trăiește viața.

În sfârșit, în *sfârșit,* am descoperit ceva la care sunt bună. Ceva la care sunt mai bună decât Beth.

Alvina Knightly: asasină.

A ucide: m-am născut
Pentru asta. Mi se potrivește
Ca o rochie preferată.

Nu ca chestia aia roz fucsia; aia era atât de strâmtă, că nu puteam respira. Nu ca rochia aia de șifon violet, gen școlăriță cuminte. Poate rochița neagră Louis Vuitton? Aia mi se potrivea…

O să strig cu voce tare: ÎMI PLACE SĂ UCID. Ce pot să spun? Ăsta e *talentul* meu. A ucide e o artă ca oricare alta; eu fac asta excepțional de bine. V-am spus deja, nu-i așa? Sunt o mare artistă: Caravaggio, Shakespeare, Mozart, Knightly.

M-am transformat într-un fluture criminal; sunt un fluture cap de mort superb. Moartea are o anumită frumusețe, există un anumit stil de a omorî cum trebuie. E o senzație plăcută să-

ți pui în valoare potențialul. E o senzație al naibii de minunată *să nu-ți pese de nimic.* Și mai știți ceva? Ocupația asta *produce bani.* Ar fi trebuit să muncesc un secol la magazinul ăla ca să câștig două milioane de euro… și chiar și așa, credeți că i-aș fi strâns? Nici într-un caz. Banii… mașina… vila… diamantele… mă simt mai bogată decât regina. Mai bogată decât J.K. Rowling sau decât președintele Putin. Mai bogată decât Taylor Swift sau Miley Cyrus, sau decât Adele.

E mai bine decât să încasezi un premiu la loterie, pentru că i-am *câștigat.* Am muncit din greu pentru ei. Mi-am descoperit talentul, mi-am găsit adevărata vocație. Dar nu poți să omori așa, la voia întâmplării. Trebuie să fii deșteaptă. Trebuie să fii isteață. Șmecheria e să nu te prindă.

Ce mult mi-aș dori să mă vadă acum maică-mea și Beth. Să mă vadă întreaga lume! Dar poate că o să mă și vadă? Știți ceva, era cât pe ce să fiu prinsă! Vreau să devin infamă. Să îmi știe toată lumea numele. Toată lumea o să se teamă de mine! *„Alvie? A, da, am auzit de ea*", o să spună. Apoi o s-o ia la fugă în cealaltă direcție.

Mulțumesc, Beth, pentru această oportunitate. Mulțumesc, dragă Ambrogio. Cred că asta se numește sincronizare. Când ești pe val, totul îți merge perfect. Universul sau Dumnezeu te susține. Totul pare să se rezolve. Totul e *minunat.*

*

Portul de feribot din Messina, Sicilia

— *Passaporto? Carta d'identità?*

Ezit. Am în geantă și pașaportul lui Beth, și pe al meu.

— *Passaporto?* repetă funcționarul.

Cine ziceam eu că sunt? Aș putea fi Beth sau Alvina. E prea cald ca să gândesc și încep să transpir. Soarele a răsărit și îmi face o gaură în creștetul capului. Sunt deshidratată. Îmi simt buzele crăpate și limba mi-e lipită de cerul gurii. Aș fi în stare să ucid pentru o votcă și o limonadă cu gheață. Cine naiba sunt eu? Cred că e posibil ca poliția să înceapă s-o caute pe

Beth. Alvie putea să fi călătorit prin Sicilia în ultimele câteva zile, ca turistă, înainte să se întoarcă acasă în Londra. Da, asta am făcut, dacă mă întreabă cineva. Palermo? Magnific. Catania? De vis. Bineînțeles că am urcat pe muntele Etna; nu există nimic mai frumos decât acea priveliște de la răsăritul soarelui. Templele din Agrigento? Niște exemple extraordinare de arhitectură din Magna Graecia. Dar cine o să mă întrebe? Nimeni.

— *Passaporto!*

Ah, frate… acum e supărat. Bărbații ăștia italieni sunt foarte supărăcioși.

Îi întind pașaportul tipului din mica gheretă de plastic. Are caschetă albastru-închis cu cozoroc și o uniformă cu aspect oficial. Sper că nu e polițist.

— *Grazie,* spune el, privind în mașină.

După cum arată, a stat treaz toată noaptea. A fost o noapte plină pentru toată lumea. Bărbatul examinează pașaportul lui Nino. Apoi studiază fața mea și se uită la pașaportul meu. Îmi țin respirația… de ce-mi fac griji? Seamănă cu mine. Chiar eu *sunt.* E exclus să aibă vreo îndoială.

— *Grazie, signora,* spune el, trântind portiera.

Îmi iau pașaportul rapid, ca să nu-l vadă Nino, și arunc o privire în pașaportul lui atunci când bărbatul i-l întinde prin geamul lăsat jos. În pașaport scrie că numele lui e *Giannino Maria Brusca.* Râd tare.

— Al doilea tău nume mic e Maria?

— Și? spune Nino, uitându-se la mine.

— Maria e nume de fată!

— Nu și în Italia, răspunde el, încruntându-se.

— Nu pot să cred că ai un nume de fată.

— Betta, taci din gură. Vezi-ți de condus.

— Și nici nu te cheamă Nino!

— Nino e prescurtarea de la Giannino. Pornește; uite un loc acolo.

— O să-ți spun *Nicola,* zic eu printre hohote de râs. E un nume de fată frumos.

Urc mașina pe rampa feribotului.

— În Italia, Nicola e nume de băiat.

— Maria e nume de băiat, și Nicola e nume de băiat? Voi sunteți nebuni.

— Ți-am zis să taci din gură. Dac-o ții așa, o să te trezești împușcată.

— Nancy! Nancy e nume de fată?

— Da.

— O să-ți spun Nancy, îi zic.

Nino stă așa, clocotind în tăcere. Dar nu mă pot abține; râd în hohote, îmi curg lacrimile, mă încovoi și râd cu lacrimi.

— Vorbesc serios, Betta, ar fi mai bine să-ți ții gura. Am omorât un tip și pentru mai puțin de atât.

— A, zău? spun eu, ștergându-mi o lacrimă de la ochi.

Mor de râs.

— Da. Zău. Am omorât un tip pentru că s-a uitat la mine ciudat. Și aș fi în stare să omor o fată pentru că râde de numele meu…

Nino îmi aruncă o căutătură cruntă.

Mă opresc din râs. Am impresia că îl cred. Chiar ar putea să mă omoare. Asta nu e bine.

Parchez Lamborghiniul între un Maserati și un Fiat. Urăsc feriboturile, mai ales platformele pentru mașini, întotdeauna duhnesc a benzină și mi se face rău. Mi-e dor de iahtul lui Ambrogio. N-am apucat să-l testez decât o dată. Păcat că l-am trecut la pierderi.

Mașinile sunt înghesuite atât de strâns una lângă alta, că abia pot să deschid portiera. Ies cu greu din mașină și trag după mine valiza cu bani; nu las două milioane de euro într-o parcare de mașini. Nu îmi asum niciun risc; peste tot există ucigași, hoți și violatori. Nu ești în siguranță niciodată, absolut niciodată. Apoi urc în urma lui Nino pe niște scări mici spre punte. Când Ladymaticul lui Beth arată ora 6,30 dimineața, feribotul pornește pe Marea Tireniană. Eu și Nino stăm sprijiniți de balustradă și privim în largul mării. Dimineața asta e înnorată; apa e de un gri metalic.

Feribotul începe să se legene la stânga și la dreapta, sus și jos, pe apele agitate. E o zi cu vânt. Deja mi-e greață. Nino

scoate cu mâna sănătoasă, din buzunarul hainei, un pachet de Marlboro și îmi oferă o țigară. Iau una și o aprind și pe a lui. Nino adăpostește flacăra cu mâna făcută căuș. Încheieturile degetelor lui sunt strivite. Sub unghii are sânge de un roșu maroniu închis. Câțiva nefumători de lângă noi se încruntă și apoi se mută mai încolo. Suntem singuri.

— M-am tot gândit, spun eu. Suflu tot fumul din plămâni spre orizont, mă întorc cu fața spre Nino și îi ofer un zâmbet cuceritor. Vreau să lucrez cu tine.

— Ce să faci?

Nino ridică privirea spre mine și își îngustează ochii; soarele străpunge niște nori de un alb murdar. Nino își pune ochelarii de soare. Nu pare să-i placă foarte mult lumina zilei.

— Ca partener al meu?

— *Partenerul* tău. Cred că ne-am descurca excelent. Ce spui?

Mă aplec spre el și îl privesc în ochi. Nu prea văd nimic prin ochelarii lui opaci, dar mă uit acolo unde mă aștept să fie ochii lui. Port Wonderbraul lui Beth, și decolteul meu e poziționat strategic.

— Ești *pazzo,* spune el.

— Ce e? întreb eu, ridicând o sprânceană.

Nino își strivește țigara pe balustrada metalică și apoi o aruncă în mare. Eu trag un fum și o arunc și pe a mea după a lui. Nino se repede ca o furtună în interiorul feribotului și îmi trântește în nas ușa metalică grea. Îmi fac loc și alerg după el, spre primul bar pe care îl găsim în cale.

— *Un caffè,* îi cere el barmanului, cu voce hârâită.

— *Due caffè,* spun eu. Și o apă.

Îi tremură mâna în timp ce ia ceașca. Nino nu bea apă. E ca un cactus. Sau o cămilă. Chiar nu-mi dau seama cum de mai e în viață. Ne așezăm pe niște scaune hidoase din plastic, la o masă de plastic lipicioasă. Urăsc ca dracu' „restaurantele" de pe feriboturi. Par concepute să îți creeze repulsie. Cafeaua are gust de ars. Vasul se clatină și se smucește pe marea furioasă. Orizontul unduiește prin hublouri, ca și cum ar fi făcut dintr-un jeleu tremurător albastru-verzui. Acum chiar că mi-e greață. Stăm în tăcere și ne bem cafeaua.

— Deci așa, spune Nino în cele din urmă, cu fruntea brăzdată de șanțuri adânci. Ești incredibilă. M-ai pus să-l omor pe Salvatore, iar acum vrei să devii o… o… o *assasina*?

Mototolește în pumn paharul de cafea. Plasticul *trosnește,* ca un craniu.

— Da. Îmi pare rău pentru asta. Acum aș vrea s-o fi făcut eu. Mi-a plăcut destul de mult…

— Ți-a plăcut ce?

— Să-i omor… pe preot și pe tipii ăia.

Nino îmi susține privirea.

— Betta, mă omori. Despre ce tot vorbești? Ți-a plăcut destul de mult…

Mă gândesc o clipă la întrebarea lui, apoi zâmbesc și îmi ling buzele.

— Nu, mi-a plăcut la nebunie. În viața mea nu m-am mai distrat așa de bine.

Nino se ridică de la masă; scaunul lui hârșâie pe podea. Mă ridic și eu, iau valiza și alerg după el.

— Nino! Așteaptă-mă. Cât iei pentru o misiune? Hm?

— Depinde… spune el îndepărtându-se în ritm alert, cu spatele la mine.

— Cât? întreb eu.

— În Sicilia?

— În Sicilia.

Mergem pe un coridor spre o ușă pe care scrie *Uomini:* toaleta bărbaților. Nino intră. Balamalele ușii scârțâie ca un porc la tăiere. Mă uit în ambele direcții pe coridor. La dracu'. Intru după el. Toaletele sunt goale. Pute a vomă: cineva a vărsat și n-a curățat nimeni. Nu există ventilație sau geamuri. Stau cu spatele sprijinit de ușă. Plasticul rece e lipit de materialul subțire al bluzei lui Beth. Nino se duce la un pisoar și își desface șlițul. Mă uit la el cum face pipi.

— Undeva între două mii de euro, dacă îi fac o favoare unui mafiot…

— Două mii de euro? Omori un tip pentru două mii de euro?

Sper că glumește. Chiar dacă, pe de altă parte, eu aș face-o

și gratis. Aș face-o pentru senzația de euforie.

— … și zece mii de euro. Douăzeci de mii, dacă e o misiune dificilă.

Șuieratul urinei lui pe ceramică. Duhoarea ei. Pe jos, în colț, e o băltoacă; un mucegai gros și negru se întinde de-a lungul peretelui. Îmi acopăr gura cu mâna.

— Dar asta, în Sicilia; aici nu e Monte Carlo, spun eu. În Londra ar fi altceva. Ar fi lucrativ.

Dintr-o cabină se aude apa trasă. Se pare că toaletele nu erau goale, de fapt. Nu suntem singuri. Vorbim mai încet, ca să nu ne audă nimeni.

— Douăzeci de mii e maximul pe care l-am primit. Era vorba de un oficial guvernamental.

Șoapta lui Nino pare exact cea a unui șarpe.

— Dă bine la CV, spun eu. Imaginează-ți dacă aș lucra și eu; asta ar însemna de două ori mai mulți bani, înjumătățirea timpului. Imaginează-ți cât am câștiga într-un loc precum Londra.

Undeva într-un loc strălucitor, cu stil; tânjesc să fiu bogată într-un loc obscen.

— Oricum, cu Sicilia s-a terminat. Știu cum e cu războiul. Mafia e terminată.

Nino a terminat de urinat. Își încheie șlițul și se duce la chiuvetă, uitându-se urât la mine în timp ce se spală pe mâini.

— Eu sunt terminat, mulțumită ție. N-o să mă mai pot întoarce în Sicilia niciodată.

Un bărbat deschide ușa unei cabine. E scund și slab, cu o șapcă de baseball. Probabil e turist. Se uită la mine și se încruntă, apoi se uită la Nino și pare surprins. Nino îl privește și el lung, complet nemișcat, îmi amintește de insecta călugăriță, poziționată și gata de atac într-o fracțiune de secundă. Bărbatul lasă capul în jos și iese în fugă pe ușă, ca un greiere speriat. Nici măcar nu s-a spălat pe mâini. Poate din cauza sângelui. Brațul lui Nino pare terminat. Presupun că, obiectiv vorbind, Nino arată destul de înfricoșător. Dar mie tot mi se pare sexy.

— Ai auzit de Giovanni Falcone? spune el către oglindă.

Era unul de-ai mei. Mă rog, nu eram doar eu… mai erau și alții… toți au ajuns la zdup.

— Am sparge piața, spun eu.

— Ai auzit vreodată de el?

— De cine?

— Nu contează.

E cald. Lipicios. Umed. E inconfortabil, la dracu'. Vreau să mă întorc pe punte. Să iau puțin aer proaspăt. Mă apropii de el pe la spate, îl iau de talie și îl trag spre mine.

— Iubitule, iubitule… noi doi împreună? îi spun. Am ajunge niște legende.

Mă uit la el cum își dă cu apă pe mâini și încearcă să ia săpun. Apasă pe buton, dar nu iese nimic. Apasă iar, mai tare și mai tare, dar rezervorul e gol. Îl smulge din perete cu mâna sănătoasă și îl aruncă în celălalt capăt al încăperii. Rezervorul se izbește de perete: un trosnet de plastic rigid.

— Omori un tip și începi să te crezi Al Capone.

— Calitatea contează, nu cantitatea…

Nino nu știe de ceilalți… Aș vrea să-i pot spune. Aș vrea să mărturisesc, să nu existe niciun secret între noi. Aș vrea să-i spun că eu nu sunt Beth.

— Ești o amatoare talentată, Beth, spune Nino. Eu am douăzeci de ani de experiență… o reputație…

— Și ce? Acum, asta nu înseamnă nimic. Ai spus că nu ne mai putem întoarce niciodată.

Nino înjură încet în italiană.

— Spune-mi un nume de asasină, zic eu.

— O *asasină?* spune el.

Ridică privirea, căutându-mi ochii. Nu pricepe; i-am scurtcircuitat creierul.

— Îhî. Nu știi.

— Asta dintr-un motiv, spune el.

Mă dă la o parte și se duce la uscătorul de mâini, care nu funcționează. Trage de mânerul containerului cu prosoape de hârtie, ca să se șteargă pe mâini, dar containerul e gol.

— Știi că sunt bună. Chiar acum, în mașină, am tras perfect.

— Cine-a spus că am posturi vacante?

Nino trage de mâner în sus și în jos, de câteva ori. Nimic. Smulge containerul cu prosoape de hârtie de pe perete, cu mâna sănătoasă.

— Crezi că te angajez doar pentru că ești soția lui Ambrogio? Nu ai niciun fel de pregătire, niciun pic de experiență. Și de unde vine toată setea asta de sânge? Acum o săptămână, nici măcar nu-ți plăceau pistoalele!

Nino aruncă containerul cu prosoape de hârtie într-un veceu. Simt că mi se învârte capul. Am nevoie de aer. Podeaua se umflă, feribotul se leagănă înainte și înapoi, încoace și încolo. O iau la fugă de lângă Nino și ratez toaleta. Vomit peste tot pe podea.

— E o idee proastă.

41.

Arona, Italia

— Mai e mult? întreb eu.

După ore întregi de Metalica, aș fi în stare să ucid pentru ceva mai vesel. Nimeni n-ar putea afirma despre mine că am o dispoziție veselă sau vreo înclinație către muzica country optimistă, dar Nino mă ucide cu heavy metalul ăsta. Nu mai suport. Poate o melodie de Taylor Swift? „I Knew You Were Trouble"; asta e frumoasă.

— Până unde? răspunde el.

— Nu știu. Franța?

Se uită la mine dintr-o parte.

— Încă nici n-am trecut granița cu Elveția.

— Deci… asta înseamnă că mai e mult?

— Și mai e toată Elveția de străbătut, după ce ieșim din Italia.

— Ah, spun eu.

Ar fi trebuit să mă uit pe hartă. Beth s-ar fi uitat pe hartă și

ar fi căutat pe Google popasuri pentru mers la toaletă și locuri pitorești pentru picnic.

— Și stilul tău de condus îmi dă dureri de gât.

— Dureri de gât? Cum așa? Eu sunt aia care are ligamentele forțate.

În fine.

— Mă faci să fiu tensionat.

Se pare că e drum destul de lung până în Londra. Cerul are o nuanță monotonă de albastru. Aceleași stânci deja cunoscute, aceeași mare. Drumurile sunt atât de încinse, că încep să se topească: miros de asfalt încins. Iarba e atât de uscată, că ar putea să se aprindă spontan. Peisajul nu s-a mai modificat de o eternitate. Munți la dreapta, mare la stânga. Oprim, în sfârșit, să facem un popas lângă granița italiană: un orășel pe nume Arona. Aici e un lac imens – Lago Maggiore. Dacă n-aș fi atât de terminată, m-aș da jos ca să explorez puțin. Lacul se întinde cât vezi cu ochii în ambele direcții: un albastru-închis, ca cerneala. Dealuri presărate cu copaci peste tot în jurul nostru, pretutindeni, case albe cu acoperișuri de teracotă. Pare destul de frumos, dar sunt prea mulți turiști. Și mi s-au umflat picioarele de la atâta stat în aceeași poziție; probabil că o să cad dacă încerc să merg.

Tragem pe o străduță liniștită și ridicăm capota Lamborghiniului, încuiem portierele. Eu las pe spate scaunul șoferului și încerc să dorm. Nu pot. Scaunul e inconfortabil. Mi-a amorțit fundul. Simt cum scaunul mi se lipește de piele, acolo unde coapsele mele transpiră.

Mă uit în jur, ca să-mi găsesc ceva de făcut. Nino doarme cu gura căscată. Nu e o priveliște plăcută. Sunt atât de plictisită, că mă apuc să răsfoiesc Biblia; cred că Nino a pus-o în bagaj doar ca să aibă pe ce să facă liniuțe. Bibliile îmi amintesc întotdeauna de Adam și Eva, de faptul că Eva a fost făcută dintr-o coastă a lui Adam, ca monstrul lui Frankenstein.

Idolii popoarelor sunt argintul și aurul,
Făcute de mâna omului.
Ei au gură, dar nu pot vorbi,

Ochi, dar nu pot vedea,
Au urechi, dar nu pot să audă,
Și nici gura lor nu respiră.
Cei care îi fac vor fi asemenea lor,
Ca și toți cei ce îi cred.

Ce nu e în regulă cu aurul? Sunt tot plictisită.

Există șase lucruri pe care Domnul le urăște, șapte pe care le detestă: ochii trufași, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care uneltește planuri viclene, picioarele care se reped la rău, martorul strâmb care toarnă minciuni și omul care bagă zâzanie între frați.

•

Pare că Domnul e destul de intolerant; nu are cum să aibă prea mulți prieteni. Dar presupun că are dreptate: majoritatea oamenilor sunt niște ticăloși.

Acum, că mă gândesc la El, nu-mi pot scoate din cap melodia aia ridicolă: cea pe care eu și Beth o cântam la Cercetașe. O aud întruna în cap. Îmi vine să mă împușc în cap ca să scap de ea, să apăs pe trăgaci în gură, ca să mor cum se cuvine, nu ca Ed Norton la sfârșitul lui *Fight Club,* care încă mai poate vorbi cu jumătate de cap zburată și kile de sânge înfundate în gât.

Ah, n-o să ajungi niciodată în cer
(Ah, n-o să ajungi niciodată în cer)
Într-o cutie de fasole cu cârnați
(Într-o cutie de fasole cu cârnați)
Pentru că o cutie de fasole cu cârnați
(Pentru că o cutie de fasole cu cârnați)
Are în ea cârnați afumați
(Are în ea cârnați afumați)
Ah, n-o să ajungi niciodată în cer într-o cutie de fasole cu cârnați,
Pentru că o cutie de fasole cu cârnați are în ea cârnați afumați.
N-o să-l mai plâng pe Domnul de-acum, de-acum,
N-o să-l mai plâng pe Domnul,

N-o să-l mai plâng pe Domnul.
N-o să-l mai plâng pe Domnul de-acum.

Ah, n-o să ajungi niciodată în cer
(Ah, n-o să ajungi niciodată în cer)
Pe genunchii unui cercetaș
(Pe genunchii unui cercetaș)
Pentru că genunchii unui cercetaș
(Pentru că genunchii unui cercetaș)
Sunt prea șovăielnici
(Sunt prea șovăielnici),
Ah, n-o să ajungi niciodată în cer pe genunchii unui cercetaș,
Genunchii cercetașilor sunt prea șovăielnici.
N-o să-l mai plâng pe Domnul de-acum, de-acum,
N-o să-l mai plâng pe Domnul,
N-o să-l mai plâng pe Domnul,
N-o să-l mai plâng pe Domnul de-acum.

Ah, n-o să ajungi niciodată în cer…

— Taci dracu' din gură, Betta, spune Nino.
Ah. Mi se pare că am cântat cu voce tare.

•

Când ne trezim e deja amiază. Noi voisem doar să tragem un pui de somn; situația nu e ideală. Trebuie să ieșim din țară. Nino se trezește, se întinde și cască.

— Ai dormit bine?

— Hm, mormăie el. Cât e ceasul?

— Patru.

Nino dă drumul la radioul mașinii. Schimbă posturile. Te rog, nu mai pune Metalica.

— E rândul tău să conduci. Eu m-am săturat.

— Și brațul meu? spune Nino, ridicând din sprâncene.

— Și? Încă nu s-a făcut bine?

— Tu chiar crezi că te-aș lăsa să conduci dacă aș putea să conduc eu?

— Hei, nu conduc chiar așa de rău. Am ajuns până aici…

— Mi-ai făcut praf mașina.

Uitasem de asta. Nino răsucește butonul radioului. Zgomotul de fundal e groaznic.

— Îîh, închide radioul ăla.

— Ține-ți gura, încerc să ascult ceva.

Vocea de la radio strigă în italiană. Eu aș prefera să pun niște muzică. Mă întreb dacă lui Nino îi place Justin Bieber. Sau o melodie depresivă a lui Adele?

— Bla, bla, bla, bla Elizabeth Caruso… spune vocea de la radio.

— Ce mama dracului?

— Sst, spune Nino.

Dă mai tare. Radioul mai trăncănește încă douăzeci sau treizeci de secunde. Studiez fața lui Nino, încercând să-i evaluez reacția.

— Ce e? spun eu. Ce e? Spune-mi.

— Au interogat un paznic. Știi vreun paznic? De la amfiteatru? Francesco nu mai știu cum.

Căcat.

— Da. De ce?

Deci Francesco îl chema? Ciudat, nu arăta a Francesco. Mai degrabă a Carlo, sau poate a Claudio.

— Tipul a spus că își făcea griji pentru tine. Pentru siguranța ta. A spus că în ultimul timp nu păreai în apele tale, ce-o mai fi însemnând și asta. Și a spus că ești *bellissima*. Foarte frumoasă. Oricum, e în regulă. Poliția te caută pe tine. Nu știu despre mine.

— Mă caută pe mine? Și de ce e asta în regulă?

Mă uit în ochii lui ca să pricep.

— Pentru că nu mă caută pe mine.

Ce nesimțit!

— Și ce-au mai spus?

Nino scoate cocaina și face liniuțe pe Biblie. Îmi oferă o bancnotă de cincizeci de euro. Trag cocaina.

— Știu despre împușcături. Cineva a declarat că a auzit împușcături. Au găsit două cadavre în Land Rover. Poliția știe că tu ai dispărut și sunt îngrijorați pentru tine.

— Și atunci ce înseamnă asta, că mă caută? Mai pot să ies din țară?

O, Doamne, lasă-ne să ieșim din Italia, doar atât. Odată ajunși în Elveția, o să fim în regulă. Elvețienii sunt relaxați; uitați-vă doar la Roger Federer.

— Nu știu, spune Nino.

Deschide portiera, se dă jos și începe să-și dezmorțească picioarele.

— Cum adică nu știi? Sar jos din mașină. Unde pleci?

— Eu mă duc să cumpăr micul dejun. Vrei ceva?

Ce tot vorbește cu micul dejun? E ora patru după-amiaza.

— Nu. Dar la graniță? Poliția italiană?

— O să caut o pizzerie. Îți place salamul? Rămâi la mașină. Să nu te prind că te miști.

Nino scoate cheile mașinii din contact și le bagă în buzunar.

— Hei!

Se îndepărtează pe stradă.

— Mi-e sete, strig eu.

— O să cumpăr niște bere, răspunde el peste umăr.

Apoi dispare după un colț.

— Nu-mi place berea! Și cumpără-mi niște tampoane și niște paracetamol. Cred că îmi vine ciclul.

Simt crampe puternice. Ori din cauza menstruației, ori de prea mult stat pe scaunul ăsta. Super, ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie, o hemoragie timp de cinci zile. Să nu mă înțelegeți greșit, mie îmi place sângele; doar că îl prefer pe al altora. Mă trântesc la loc pe scaun.

La dracu', toată chestia asta e un coșmar. Îmi iau geanta și o deschid. Mă uit la pașapoarte, al meu și al lui Beth. Îl pun pe al meu pe bord, gata pentru a fi folosit, și îl arunc pe al lui Beth înapoi în fundul genții. Dacă o caută pe Beth, va trebui să fiu Alvie. În portul pentru feribot am fost bine inspirată. Dintr-odată mi-e rău. Cobor geamul ca să intre puțin aer, las briza să-mi sufle peste față. Dar dacă Nino o să observe pașaportul? Sper ca chestia asta să funcționeze, la dracu'.

Mă uit prin mașină. E un dezastru: pahare de plastic,

ambalaje unsuroase de panini, pachete goale de Marlboro. Drogurile lui Nino sunt pe bord. Cocaina mea e în spate. Dacă o să trecem granița, nu avem nevoie de probleme. Va trebui să ne descotorosim de porcăriile astea. Caut cocaina mea și apoi o iau pe a lui Nino; mă strecor afară din mașină. Deja e o căldură de foc. Briza răcoroasă a dispărut. Soarele mă arde pe umeri, frunte și nas, iar pielea de pe ceafă e rană vie. Mai încolo e un coș de gunoi; o să arunc drogurile acolo. Nino o să mă omoare, dar eu nu-mi asum riscul ăsta. Mai iau puțin pe degetul mic și îl ling, după care arunc cocaina în fundul coșului de gunoi. O acopăr cu *Corriere della Sera.* Apoi mă gândesc mai bine și pescuiesc ziarul de acolo. Mă uit rapid peste titlurile și fotografiile de pe copertă și peste primele pagini, în caz că e ceva despre mine. Despre Beth. Dar nu e nimic. Nu încă.

•

Elveția e numai șleauri și mi se face rău de mașină. Franța e plictisitoare și plată. E o ușurare când ajungem la Tunelul de sub Canalului Mânecii, chiar dacă asta înseamnă să trecem prin Calais, care e un oraș de *merde.* N-am înțeles niciodată de ce oamenilor le place Franța. Eu și Beth am fost o dată la Paris cu maică-mea, pentru un weekend. Două zile, adică două zile în plus. Oamenii cred că Parisul e *orașul iubirii,* când colo străzile duhnesc a pișat și sunt oameni fără adăpost la tot pasul. Japonezii se duc acolo după care au nevoie de psihoterapie pentru șocul cultural. Serios. Se duc cu avionul, așteptându-se la castele Disney și Coco Chanel. Stau cinci ore la coadă la Turnul Eiffel, merg cu taximetriști nebuni care claxonează în ambuteiajul din jurul Arcului de Triumf, apoi iau gonoree de la un bărbat pe nume Marcel. Cineva le dă mujdei de usturoi, vită crudă și brânză cu viermi vii, fumează pasiv vreo douăzeci de pachete de Gauloise și li se face dor de Harajuku. Adevărul adevărat e că asta li se întâmplă tuturor japonezilor. Nu atât *Miezul nopții în Paris* al lui Woody Allen, cât *Podul peste râul Sena.*

Nino doarme pe locul din dreapta și sforăie ca o morsă. E obosit și morocănos acum, după ce i-am aruncat toate

drogurile. Trecem de Dijon (de unde e muștarul. Urăsc muștarul. Nu mai pun pe limbă) și de o localitate pe nume Arras (ăsta nu era un covor din *Hamlet?)*. Orașele astea sunt doar niște semne de circulație pe *autoroute*. Din câte îmi dau eu seama, Franța e doar asfalt cenușiu-închis și câmpuri maro pustii. Nu e de mirare că sunt toți nebuni. E atât de plictisitor. Francezii nu fac altceva decât să și-o tragă și să mănânce. De fapt, nu e o viață chiar atât de rea. Poate mă mut aici?

Dacă o să mă mut într-adevăr în Franța, cu siguranță nu mă mut în Calais. E un loc uitat de lume, industrial, hidos, cu țevi de răcire, turbine gigantice și aburi. Nu înțeleg de ce și-ar dori cineva să locuiască aici. Plouă mărunt, și toate broaștele au ieșit afară. Singurul lucru care îl salvează e un supermarket care vinde băutură cu 1,99 euro. Mă gândesc să opresc acolo și să-mi fac un stoc, dar apoi îmi aduc aminte: nu mai sunt săracă. Pot să cumpăr alcoolul la suprapreț din Londra, și chiar mai mult de atât. Am bani de spart. Nu mai trebuie să fac infarct de fiecare dată când cineva îmi cere cincisprezece lire pentru un gin tonic. Toate crimele alea au meritat.

— Să luăm ceva de mâncare? Mi-ar plăcea un hamburger cu broaște.

Nino continuă să sforăie, așa că îl trezesc.

— Ți-e foame? îl întreb.

— Să găsim un McDonald's, spune el frecându-se la ochi.

Înaintăm prin oraș prin ploaia măruntă până când vedem arcadele aurii.

— Comand eu, îi spun lui Nino. Știu să vorbesc franceza de McDonald's din *Pulp Fiction*.

Nino se uită la mine inexpresiv. Poate că nu-i place Tarantino. Ciudat.

— Dar trebuie să iei un hamburger uriaș, spun eu. Nu știu cum se numesc celelalte chestii.

— Mă rog, spune el.

E încă pe jumătate adormit.

Intrăm în zona *drive,* și cobor geamul.

— *Bonjour,* spune fata la geam.

— *Bonjour,* spun eu ridicând două degete. Doi hamburgeri

Royale cu brânză.

— Hamburgeri Royale cu brânză, *c'est deux Royales avec du fromage!"* spune vânzătoarea, încruntându-se.

Are un păr lung și blond și gene blonde. Pare mult prea tânără ca să muncească.

Repet, mai tare și mai lent.

— Doi hamburgeri Royale cu brâââââââânză.

Ea scrie ceva pe ecranul tactil al calculatorului. Cred că a înțeles.

— *Cinq euros, s'il vous plaît, madame,* spune ea.

— Ce? spun eu.

— *Cinq euros,* spune ea ridicând cinci degete.

— A. Bine. Cinci… Nino, ai ceva bani?

Nino face semn din cap spre valiza preotului. Eu iau valiza din spate și o trag în poală. Desfac cataramele și o deschid. Banii arată atât de frumos că nici nu-mi vine să-i ating. Desprind o bancnotă de cinci sute de euro de deasupra unui teanc. E curată și țeapănă, de parcă abia ar fi fost scoasă din tiparniță. Scot brațul pe geamul mașinii și i-o întind fetei. Ea se holbează la valiză. Ah, banii. Fata ia bancnota cu vârfurile degetelor și fuge după rest. Durează o veșnicie.

— *Quatre cent quatre-vingt-quinze euros,* spune ea. *Merci.*

Îmi întinde bancnotele, care par murdare și mototolite, de parcă cineva s-ar fi șters cu ele la fund.

— Nu, e în regulă, păstrează restul, spun eu încrețindu-mi nasul. Dă-mi doar hamburgerii.

Fata nu înțelege. Eu scutur din cap.

— *Non.*

Nino se apleacă și înșfacă banii prin geam, apoi îi bagă în torpedou. Fata îmi întinde hamburgerii și pornim.

— De ce-ai făcut asta? spun eu. Încercam doar să fiu drăguță.

— Păi nu fi, spune Nino. Nu te prinde.

42.

Mă uit pe geam, dar nu văd niciun pește. Doar întuneric. Stăm în Lamborghini, înghesuiți într-un vagon alături de alte zeci de mașini. Sunt încărcate într-un tren care apoi trece prin tunel. Totul pare absurd. De ce să nu lași mașinile să meargă singure prin tunel? Francezii ăștia… niște țicniți. După ultimul feribot, nu am mai vrut să mă sui pe vreunul. Și cred că nici Nino. Așa că presupun că chestia cu trenul e mai bună decât să ai rău de mare. Numai că vagonul pute a gaze de eșapament și nu ai ce face. Simt gust de benzină. Ar fi un loc foarte mișto dacă provoci un incendiu.

— Ne dăm jos să facem o plimbare? propun eu.

— Și unde să mergem? întreabă Nino. Suntem la șaptezeci de metri sub nivelul mării, într-un tub de metal.

Nino încă e supărat din cauză că i-am aruncat drogurile la gunoi. Mă uit la el cum stă prăbușit pe locul din dreapta, cu gulerul hainei negre de piele a lui Ambrogio tras până sub urechi, ochii pustii ca niște găuri negre și cicatricea ștearsă de pe fața încreștită de riduri, la fel de lungă și de subțire ca o liniuță de cocaină.

— Nu știu, într-o parte și-n alta, prin tren?

— Ce dracu' rost ar avea?

— Ne-am putea dezmorți picioarele.

— N-am nevoie să-mi dezmorțesc picioarele.

— Am putea să ne uităm la celelalte mașini.

Nino se uită urât la mine și scutură din cap.

— Am mers la nesfârșit pe autostrăzi și n-am văzut altceva decât mașini. Și tu vrei să mergem să ne uităm la altele? Asta e mașina care arată cel mai bine din tot trenul ăsta nenorocit. Uită-te aici.

Are dreptate. M-am plictisit de mașini. M-am plictisit de condus. Nu știu să conduc, așa că am compensat lipsa de tehnică cu excesul de viteză. Dacă declanșezi un incendiu în tunel, presupun că ar sări în aer tot trenul. Toate mașinile astea sunt pline de benzină. Sute de mașini îngrămădite laolaltă. N-ar trebui decât să aprinzi un chibrit și să-l lași sub o mașină, și toată chestia asta ar exploda ca dinamita. Ar fi incendiu în Folkstone și incendiu în Calais, mugind precum

niște guri de dragoni. Ar fi al naibii de spectaculos. Mi-aș dori la nebunie să fac asta, dar n-ai pe unde ieși. Am arde amândoi ca șobolanii.

Oare ar merita senzația de euforie?

— Nino? întreb eu, punându-i mâna pe umăr. Simt căldura trupului său care răzbate prin pielea hainei. Tu vrei să mori?

— Ce? Chiar acum?

— Da. Chiar acum.

Nino se gândește o clipă. Aud cum i se învârt rotițele creierului.

— Avem două milioane de euro într-o valiză, o geantă plină cu diamante și un Lamborghini clasic. Nu, Betta, vreau să trăiesc, la dracu'.

Mi se pare corect.

— Bine. Voiam doar să știu.

A uitat de vilă. După ce se termină toată chestia asta, o s-o vând. Trebuie să valoreze o grămadă.

— Să ne cumpărăm o casă în Beverly Hills?

— Nu. Eu vreau o vilă lângă Napoli, pe țărmul mării.

Nino e încă încruntat. Îmi place când e furios. Îmi place modul în care ochii lui îți sfredelesc o gaură în cap, ca niște gloanțe sau un burghiu, iar dintele lui de aur scânteiază ca un foc de armă. Îmi place mârâitul gutural al vocii lui. Mă întreb dacă o să mă ceară în căsătorie când ajungem în Londra. Dacă mă cere, o să spun da.

Când ajungem în Anglia, o să-mi fac un plan: un plan iscusit pentru mine, Ernie și Nino. Exact de asta avem nevoie, de un plan magnific! O strategie genială. Putem să călătorim prin lume, doar noi trei, omorând oameni, trăgându-ne-o, navigând, conducând cu viteză, făcând cumpărături, stând la plajă și construind castele de nisip până la cer pe plaje albe ca cocaina, cu ape limpezi ca votca și stele în ochi. Putem să uităm de Beth și de Ambrogio. Și de Salvatore. Și de ceilalți tipi. Ah, și preotul ăla, am și uitat de el.

St. James's, Londra

— Da, dar de ce neapărat la Ritz? spune Nino.

Stau cu maneta blocată în viteza întâi în traficul aglomerat, bară la bară, de pe Pall Mall.

— E scump ca dracu', spune el.

— Știu. Întotdeauna am vrut să stau acolo.

— Și ce faci acolo? Baie în șampanie?

— Dacă vrei tu…

— Îți dau aur de mâncare?

— De fapt, s-ar putea…

— În afară de cazul în care mi-o sug Kate Moss și Naomi Campbell, nu cred că merită.

— Probabil că favorurile sexuale din partea unor supermodele nu sunt incluse în prețul camerei, nu. Dar ce nevoie ai de ele? Mă ai deja pe mine.

Nino pufnește. Cred că ăsta a fost un râs.

Intrăm pe Piccadilly și oprim mașina în fața hotelului. Pe el scrie „THE RITZ" cu litere mari, ostentative și are o colonadă. Și steagul Marii Britanii.

Arunc valetului cheile mașinii și cobor din Lamborghini.

— Să n-o lovești.

— Nu, doamnă.

— Sau s-o pierzi.

— Nu, doamnă.

Portarul face o plecăciune adâncă – are pălărie melon negru cu bor auriu, palton lung și negru și nasturi mari de aur; îți poți vedea fața în pantofii lui strălucitori. Deschide ușa grea de sticlă. Intrăm în Ritz: un hol strălucitor, o cascadă de lumini. Palatul Buckingham sau Versailles. Aerul e plin de miros de trandafiri; în centrul încăperii e un buchet enorm. Lui Beth îi plăceau trandafirii. I-ar fi plăcut buchetul ăsta. Bănuiesc că e genul ei de decor. Eu și Nino trecem de intrare și ne îndreptăm spre recepție.

— Ce-ți mai face brațul?

Nino ridică privirea și face o grimasă.

— Încă mă doare, dar e puțin mai bine.

— Super, spun eu.

Oamenii de la recepție se opresc din discuție și ridică

privirea când ne apropiem noi. Poară costume cu vestă, de o nuanță deschisă de gri, și cravate asortate. Probabil li se pare că noi suntem îmbrăcați prost.

— Bună seara, doamnă, domnule, ne întâmpină un bărbat.

— Salut, spun eu.

În spatele recepției e o oglindă enormă, din podea până în tavan, și un ceas auriu vechi, cu ornamente bogate. Cifrele romane arată ora 11.30. Lămpile de pe pereți aruncă o lumină caldă și aurie. Mă văd în oglindă: gene false, sprâncene epilate, păr lung și blond de culoarea mierii. Arăt ca Beth.

— Doamnă? Doamnă? Cu ce vă pot fi de folos?

— Hmm? spun eu.

Probabil faptul că arăt ca Beth mi-a abătut atenția.

— Vrem o cameră, spune Nino.

Mă uit la el, cum stă acolo în haina de piele mănușă a lui Ambrogio. Pe gât, lângă falcă, are un strop mic și roșu. Arată de parcă s-ar fi tăiat în timp ce se bărbierea.

— Apartamentul regal e singura cameră disponibilă, spune bărbatul studiind ecranul calculatorului și apăsând pe mouse.

— Ah, sună încântător, spun eu.

Am o voce ciudată: afectată, răgușită. Vorbesc ca Beth.

— Acel apartament costă 4.500 de lire sterline pe noapte, plus TVA.

— *Ma quanto?* spune Nino.

Cred că asta înseamnă „Eu nu dau atât”, în italiană. Iau valiza din mâna lui Nino și o trântesc pe tejghea. Bărbatul tresare.

— Primiți euro? spun eu.

— Ah, nu trebuie să plătiți acum, spune bărbatul, zâmbind ușurat. Puteți plăti mâine-dimineață. În hotel există o casă de schimb valutar. Puteți trece cardul de credit prin aparat pentru confirmare?

Eu nu-i dau cardul meu de debit, n-am niciun ban pe el. Și nu i-l dau nici pe al lui Beth; s-ar putea să-l urmărească poliția. Scot un teanc de bancnote de cinci sute de euro și le îndes în mâinile bărbatului.

— Am plătit, spun eu.

Bărbatul încuviințează din cap și ia banii.

— E perfect, spun eu.

Ciudat: aș fi putut să jur că Beth a spus asta. Scutur din cap și mă uit la Nino. El n-a observat. Poate că îmi pierd mințile?

— Aveți, vă rog, amabilitatea să-mi arătați un act de identitate, ca să vă pot înregistra? Un pașaport sau un permis de conducere?

— Bineînțeles, spun eu, zâmbind.

Îi întind bărbatului un pașaport. Apoi îmi dau seama că e al lui Beth.

— Foarte bine, spune el. Semnați aici, vă rog.

Sper că polițaii n-o caută pe Beth în Londra. Dar n-ar fi de mirare, la ce noroc am. Semnez hârtia: Elizabeth Caruso. Și chiar folosesc mâna dreaptă; încep să fiu destul de bună. Arunc o privire spre Nino, dar nu cred că el a observat. Își examinează brațul ciuruit.

— Iată cardul de la intrarea în apartamentul regal. Colegul meu Matthew va fi majordomul dumneavoastră pe durata șederii aici. Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog nu ezitați să…

— N-o să fie necesar, spune Nino pe un ton mârâit.

— Vă rog, permiteți-i lui Matthew să vă ducă valizele în cameră.

— Le iau eu, spune Nino, băgându-se în față.

Ia valizele, câte una în fiecare mână. Îl văd cum tresare de durere.

— Foarte bine, domnule, spune bărbatul.

Păcat, mi-ar fi plăcut un majordom. Ar fi fost distractiv. Mergem în urma lui Matthew pe un coridor – covoare roșii, candelabre de cristal, perdele brodate cu fir de aur – spre apartamentul nostru. Matthew apasă pe un buton, apoi așteptăm liftul. E unul de modă veche, cu lambriuri din lemn lăcuit, un portret al unei doamne cu rochie victoriană și balustradă strălucitoare de alamă. Studiez trăsăturile tinerești ale lui Matthew: păr blond moale, față proaspăt bărbierită, ochi albaștri-deschis. Gulerul alb scrobit îi intră în bărbie. Arată ca orice membru al oricărei trupe de băieți pe care ai văzut-o vreodată. Are chiar și o gropiță în bărbie. Nu pare

deloc mai mare de doisprezece ani. Vede că mă uit la el și zâmbește; întorc privirea, studiez podeaua: plăci albe de marmură, un „R” auriu. Liftul scoate un semnal sonor, și am ajuns.

— Pe aici, domnule, doamnă, spune băiatul.

Eu și Nino îl urmăm pe încă un coridor, până ajungem la ușa noastră: Camera 1012. Matthew introduce cardul în fanta din mâner, și ușa se deschide cu un clic. El intră într-un salon imens, somptuos, cu mobilă veche și un tablou enorm cu ramă ornamentată din bronz. De o parte și de alta a camerei e câte un șemineu din marmură cu statui miniaturale înfățișând niște grecoaice, niște chestii care par a fi urne pe polițele lor și candelabre strălucitoare și spiralate. Nino îi aruncă lui Matthew, drept bacșiș, un teanc de bancnote de cinci sute de euro. Matthew cască ochii. Ezită, apoi îi ia.

— Nu lăsa pe nimeni să vină aici, spune Nino, prinzându-l pe Matthew de antebraț cu o strânsoare de menghină.

— Nu, domnule. Bineînțeles, domnule.

— Nimeni, spune Nino.

— Nu.

Matthew se mai înclină o dată și se întoarce să plece. În cazul ăsta, presupun că nu-l omorâm. Nino pune valiza cu bani pe pat, lângă valiza cu hainele și diamantele noastre. Mă plimb prin apartament ca într-un vis, plutesc prin salon, prin sufragerie, prin dormitor, prin baie, prin *dressing,* prin birou. Apartamentul e încă și mai mare și mai luxos decât vila din Taormina. Am putea locui oare aici?

— Ah, uau! Am reușit! Chiar am reușit!

Iau valiza și o deschid.

— Uită-te la toți banii ăștia. Sunt ai noștri, ai noștri! Fără mafioți, fără preoți, fără Salvatore!

Iau un pumn de bancnote și le arunc în sus, sus de tot spre cer. Le întind pe pat. Sunt netede și lucioase, aproape mătăsoase. Bancnotele fâlfâie și cad prin aer ca niște fulgi de zăpadă violet. Întorc valiza cu fundul în sus și vărs banii pe pat. Arată ca o piscină la apus: bancnotele sunt unduirile de pe luciul apei, violet-aprins și roz fucsia. Îmi vine să plonjez în

ele, să împroșc în jur ca o fată excitată dintr-un film porno, să mă ud leoarcă. Aproape că simt răcoarea apei, razele calde de soare mângâindu-mă pe spate.

— Uită-te la ei, Nino! La naiba!

Mă întorc cu fața spre Nino și văd în ochii lui văpăi.

— Mă uit, spune el, cu ochii ațintiți în ochii mei.

— Am reușit, spun eu încet.

Nu-mi vine să cred.

— Am reușit, spune el. *Minchia.*

Îl prind pe Nino și îl arunc pe pat. Mă așez deasupra lui și îi scot cămașa. Nasturii sar și cad pe jos, materialul se sfâșie. Îmi scot bluza și îmi desfac sutienul, mă trag în jos pe picioarele lui ca să-i desfac șlițul. Îl sărut pe piept, de la mica scobitură de la baza gâtului până la șold. Îi desfac cureaua și trag fermoarul. O, Doamne… are deja erecție.

— Mașina, banii, diamantele: suntem bogați! Putem să facem orice avem noi chef!

Încalec pe Nino, privindu-l în ochi, și mă las în el. Senzația e extraordinară. Simt apăsarea pe punctul G, scula tare și groasă adânc în interior. Nino mă prinde de sâni și îmi freacă sfârcurile, mă ciupește dureros. Îl călăresc încet, apoi mai repede și mai repede. Palmele mele sunt lipite de palmele lui, fierbinți și alunecoase din cauza transpirației. Degetele noastre se împletesc. Îi ridic mâinile deasupra capului.

Senzația e extraordinar de plăcută când mă las mai adânc, simt că mă umple. Nino mă prinde de șolduri ca să mă tragă mai aproape, cu degetele înfipte în carnea mea.

— Spune-mi numele.

— *Betta.*

Îl călăresc la nesfârșit, în timp ce transpirația mi se prelinge pe spate și pe piept. Fără răsuflare. Gâfâind. Imponderabilă. Înfierbântată. Simt căldura care urcă în trupul meu, ard și plutesc precum cenușa și flăcările. Eu sunt fumul, și Nino e focul. Sunt ametită; umerii mei plutesc. Mă simt liberă. Mă simt invincibilă, la dracu'.

— Ești un băiat rău, Nino. Un băiat foarte, foarte rău. Rău, rău, rău de tot.

Simt cum ejaculează în valuri în mine, iar și iar. Mă las pe scula lui, respirând greoi. Am orgasm, un timp care pare o veșnicie, mintea îmi explodează, trupul meu plutește, bătăile inimii pocnesc ca niște împușcături.

43.

Ies de sub duș și mă înfășor într-un halat de baie alb și pufos, îmi șterg părul cu prosopul și mi-l dau într-o parte. Mmm, ce bine miros! Gelul de duș de la hotel e delicios. Citrice și grepfrut; sunt numai bună de mâncat. E marca proprie Ritz, ca la Tesco. O să fur câteva mostre. Și halatul de baie. Și papucii.

Când mă întorc în dormitor, îl găsesc pe Nino dormind, răstignit pe pat exact în poziția în care l-am lăsat. Pare senin. Împăcat. Îmi amintește de copilașul meu Ernie, sau poate de Ambrogio, mort.

Lipit de perete, e un birou vechi; mă duc și mă uit la el. E o măsuță de scris dotată cu o călimară veche și foi cu antet. Hârtia pare scumpă, groasă și crem. Sunt niște stilouri „Ritz London” și cărți poștale „Ritz London”: o fotografie cu magnifica lui fațadă, cu coloanele și florile lui scăldate în lumina soarelui. Deschid un sertărașdin lemn și găsesc un cuțitaș pentru scrisori minunat: mâner de fildeș, lamă argintie strălucitoare. Nu e cuțit, dar pare să taie bine. Mă întreb cât de bine. Mi-am lăsat briceagul în Sicilia.

— Nino?

Nimic.

— NINO!

— *MERDA!*

Nino tresare. Cred că l-am speriat. Cel puțin s-a trezit. Deschide ochii, dar când vede că sunt doar eu, și nu cine știe ce monstru, îi închide la loc. Se rostogolește pe partea cealaltă. Sforăie. Mă așez lângă el pe pat. Îl prind de încheietură și îi fac o tăietură adâncă și clară cu cuțitașul de

scrisori. Sângele începe să iasă și i se prelinge pe mână, începe să curgă cu picături dese pe cearșafuri.

— AAUU! face Nino. Ce mama dracului?

Își lipește mâna de piept. Asta cu siguranță l-a trezit…

— Stai așa, spun eu. Întinde degetul.

Nino scutură din cap. Pare speriat.

— Întinde degetul, altfel urmează boașele tale.

Ne uităm amândoi spre scula lui. Nino e în continuare gol pușcă. Decide că nu merită riscul.

— Ce faci?

— O să vezi.

Îi prind degetul și scot din buzunarul halatului o fiolă mică din sticlă. Am cumpărat-o cu mult timp în urmă de la un târg de vechituri din Londra, numai că n-am avut niciodată șansa de a o folosi.

— Nu crezi că am sângerat suficient la brațul ăsta?

Nu-și dezlipește ochii de la degetul care sângerează, de la sângele care țâșnește și îi șerpuiește pe încheietură spre cot, curgându-i rapid pe antebraț, în linii lungi și roșii de culoarea vinului.

— Uite ce colier! spun eu. Întind mica sticluță și o umplu cu sângele lui. O să-l port la gât pentru veșnicie. Angelina Jolie și Billy Bob Thornton aveau și ei una!

Sticluța se umple și dă pe dinafară cu sângele lui Nino. Înșurubez căpăcelul.

— Nu era nevoie să-mi tai degetul, spune el. *Sei pazzo.*

Nino își oblojește mâna sângerândă. E pe aceeași parte cu brațul sângerând. Pare rănit, suferind. Jalnic, ca un iepure de pe marginea drumului. Ca un cățel pe care cineva tocmai l-a aruncat. *Cum ai putut să faci una ca asta?*

— Termină, spun eu.

— *Eu* să termin?

— Da.

— Să termin ce, mai exact?

Îmi dau ochii peste cap.

— N-ai putea să…

— Ce? Să ce?

— Să fii mai *Nino*.

Nino oftează.

— Nu are cum să te fi durut *chiar* așa. Nu se poate. Și, oricum, nu ți se pare cumva romantic?

Nino tace.

— Uite, am una și pentru tine! Sunt pereche.

Scot celălalt colier, cu micuța lui fiolă. Sunt foarte încântată de ele. Sunt vechi, de colecție, dar nu par să fi fost folosite deloc.

— Nu, pentru mine nu, spune Nino cu ochii la fiolă. Eu nu port coliere.

— Ah, bine.

Presupun că e corect. Nu e deloc stilul lui.

Mă aplec și îl sărut, un sărut adânc și prelung pe gură. Mă sărută și el. Nu poate fi chiar atât de supărat.

— Tu *să fii mai Betta,* spune el, râzând. Habar n-aveam că ești atât de țicnită.

Cred că e prima oară când îl văd zâmbind. Am crezut că o să-mi placă, dar eu nu vreau să fiu *Betta:* varianta secundă, numărul doi, planul B. Eu vreau să fiu *Alpha.* Vreau să fiu eu: Alvina Knightly. Aproape uitasem. Au trecut doar câteva zile scurte, dar pare o veșnicie. Am senzația că lui Nino i-ar plăcea Alvie. Trebuie să spun cuiva; mă scoate din minți. Și sunt sigură că el o să înțeleagă. Nino și Alvie pentru totdeauna, omorând oameni și trăgându-ne-o, trăgându-ne-o și omorând oameni! O să-i spun diseară, la bar.

— Sun la recepție să-ți aducă un plasture, spun eu.

•

După ce Matthew a plecat, și Nino și-a înfășurat plasturele strâns pe degetul înroșit, rămânem în picioare lângă pat.

— Hai să ne îmbrăcăm și să mâncăm ceva, spun eu. Mi se pare că e un restaurant în hotel?

Nino arată de parcă i-ar prinde bine niște mâncare. E cam palid. Îmi apucă halatul și mi-l trage în jos de pe umeri; halatul cade de pe mine la picioarele mele. Sunt complet goală.

— Ah, spun eu.

Ce-i chestia asta? Vrea să facem sex? Iar? O, Doamne, Nino e *mai rău* decât mine.

— Stai așa, spune el.

— Cee?

Mă uit la el cum caută prin valiza noastră, cea cu bijuteriile lui Beth și hainele lui Ambrogio.

— Poartă-l pe ăsta, spune el.

Ridică colierul lui Beth, cel pe care îl probasem deja. Arată încă și mai bine aici, în lumina lămpii: diamantele scânteiază ca o pleiadă de stele. Îmi trag răsuflarea. Data trecută m-a prins Beth. Dar Beth nu e aici. Acum sunt doar ale mele.

— Aș vrea să porți colierul ăsta.

O, Doamne! Nino îmi prinde diamantele la gât; pietrele ard pe pielea mea, reci ca gheața. Mă surprind în oglindă, goală, cu excepția pietrelor ametitoare care par să radieze pe pieptul meu, atât de strălucitoare, că îmi rănesc retinele.

Mă uit în jos la diamante și îl mângâi pe cel mai mare dintre ele, din mijlocul pieptului, între sâni. Nino e atât de romantic. Am rămas mută.

Mă sărută pe frunte.

— Nu vrei să te duci jos și să comanzi ceva de băut? Vin și eu la bar după ce fac un duș.

— Bine, spun eu. Ne vedem mai târziu.

•

Îl aștept pe Nino în barul Rivoli. Îmi trec degetul peste buza paharului cu Martini și îi zâmbesc barmanului. Colierul cu diamante al lui Beth scânteiază în lumina electrică, pietrele sunt de mărimea unui cap de bebeluș. Inelele ei scânteiază orbitor. Eu nu îi văd, dar sunt sigură că cerceii cu diamante ai lui Beth sunt la fel de ametitori (mi i-am pus ca să se asorteze cu colierul). Tot ce am pe mine strălucește. Arăt de milioane. Inspir adânc – magnolia sintetică – și încep să mă relaxez. Un gât de votca Martini, agitat, nu amestecat: așa cum comanda Ambrogio, ca în James Bond. Are gust de libertate și zări albastre și senine, într-o cutiuță mică de argint se află o spirală de coajă de portocală și o singură măslină din care să le adaug eu, dacă prefer așa ceva. Le arunc pe amândouă în

pahar și amestec.

Îmi place la nebunie să fiu milionară.

Îmi trec palmele peste tejgheaua răcoroasă și netedă. Rivoli e tăcut și pustiu, numai eu sunt aici. E ora unu fără un sfert noaptea. Nu-mi mai amintesc ce zi e. Probabil e luni, dar nu are nicio importanță. Mă învârt pe scaunul de bar: mahon, model leopard, heruvimi aurii, fotolii Ludovic XVI și mese atât de lustruite, că se transformă în oglinzi întunecate, strălucitoare. Pe o măsuță cu rotile stau stive înalte de pahare mici și de cupe de șampanie, cincizeci de tipuri de tărie. Pe un shaker de argint pentru cocktailuri e gravat „Ritz London" cu litere minuscule, că abia le pot citi.

Îl aștept în continuare pe Nino.

Sunt lihnită de foame și comand din meniul barului caviar beluga: cincizeci de lire. Caviarul e pe o farfurie de argint, o porție ca pentru păpuși: ouă negre și sclipitoare, ca niște ochișori. Sunt și trei blinii miniaturale, un sfert de lămâie într-o plasă, o ceașcă cu șalote tocate, o ceașcă cu pătrunjel tocat și o pulbere galbenă stranie. Nu știu prea bine ce ar trebui să fac, așa că doar privesc: artă abstractă creată de un artist celebru, pe care eu ar trebui s-o apreciez. Mănânc alune din partea casei în locul caviarului.

Un bărbat intră în încăpere. Nu e Nino. Se așază în celălalt capăt al barului și comandă un whisky sec. Se învârte pe scaun. Se joacă cu telefonul. În spatele lui, pe perete, e o scenă poleită superbă: o femeie întinsă lângă o lebădă, pe fundalul unui apus strălucitor. Razele soarelui se întind pe un cer sclipitor, galben-auriu. Norii festonați se învârtejesc. Femeia e dezbrăcată, cu sânii goi, superbă, are părul despletit și gura deschisă. Lebăda stă deasupra ei, maiestuoasă, regală, cu aripile larg deschise. Abia după ce mi-am terminat Martiniul mi-am dat seama că femeia e violată de lebădă. Îmi amintesc de pe History Channel: femeia e Leda și lebăda e Zeus. E dezgustător ca dracu'. Dintr-odată mi se face rău.

Mă uit la cadrul gol al ușii. Cercetez încăperea: e liniște și pustiu. Mă uit la limba cea mică a Ladymaticului lui Beth. *Tic-tac, tic-tac.* Timpul se scurge atât de încet. Încetinește și se

oprește ca un ceas topit de Salvador Dalí. Mă uit în jurul meu prin încăpere, și totul e încremenit, ca un tablou. Culorile sunt uleiuri. Ferestrele, mobila, mesele și scaunele, toate sunt pictate. Totul e bidimensional. Nimic nu se mișcă. Iar eu știu că Nino n-o să vină. De asta tot așteptam. Nino nu va veni.

Ies din transă.

Căcat.

— Pot să dau un telefon? îl întreb pe barman. Vreau să sun în cameră.

— Bineînțeles, doamnă, spune el.

Îmi întinde receptorul. Îl înșfac și formez numărul: 1012. Ascult cum sună, apoi formez iar. Nimic. Poate că a pornit deja încoace? Dar cumva știu că nu e așa. Semnez pentru băutură și ies din bar, alerg pe coridor și pe scări în sus. Dacă a luat liftul și am trecut pe lângă el? Scot cardul de la intrare și deschid ușa.

— Nino? spun eu.

Nici urmă de lucrurile lui: hainele, pantofii, geanta noastră. Apartamentul e gol. Umblu prin camere în căutarea valizei, deschid dulapurile, mă uit sub pat. Trag sertarele și caut banii. Mă uit pe toate mesele după tichetul de parcare al Lamborghiniului. Caut pe podea. Nimic. Totul a dispărut.

Căcat.

Pălăria lui Nino e pe noptieră: fedora neagră cu bandă gri dungată. O iau în mână. Are mirosul lui. E singurul semn că Nino a fost vreodată aici. Iau telefonul și mă prăbușesc pe pat, sun la poartă.

— Cu valetul, vă rog.

Cineva îmi face legătura.

— Alo, sunt din Camera 1012. Mașina noastră mai e acolo?

Tăcere…

— Îmi pare rău, doamnă, dar soțul dumneavoastră tocmai a luat mașina…

— Înțeleg, spun eu, închizând. La dracu'.

Alerg la fereastră și o deschid larg, mă uit în stradă. E frig și plouă. Uite Lamborghiniul roșu; valetul tocmai se dă jos din ea. Nino e acolo, cu valizele, cu banii.

— Nino! strig eu.

Nino deschide portiera. Nu ridică privirea.

Îmi arunc tocurile cui din picioare și ies în fugă din cameră, alerg pe hol. Nu-l pot lăsa pe nemernicul ăla să plece. Liftul e prea lent. O iau pe scări. Cobor treptele în fugă, împleticindu-mă și împiedicându-mă. Trec de recepție fără să mă uit la nimeni. Cei de la recepție ridică privirea și se holbează la mine. Matthew zâmbește când trec pe lângă el. Nenorocitul de Nino. Nenorocitul dracului. Chiar am crezut că noi doi avem un viitor. Am crezut că relația noastră e specială. Portarul face o plecăciune adâncă în timp ce deschide ușa.

Mă năpustesc în stradă. Plouă torențial. Ajung cu două secunde prea târziu. Vârfurile degetelor mele ating ușor spatele Lamborghiniului, în timp ce Nino calcă accelerația. Alerg cât pot de repede, stropii de ploaie îmi lovesc cu putere fața, apa mi se prelinge pe gât, spatele mi se răcește. Mașina se îndepărtează în viteză pe Piccadilly. Văd din spate capul lui Nino. Părul lui lucios și negru. Nici măcar nu întoarce privirea. Încă mai am în mână pălăria lui stupidă. O arunc după el, apoi mă așez într-o baltă de pe trotuar și plâng. Asta e! Nino a plecat. Pot să uit de cererea în căsătorie. Pot să uit de planul nostru. Sunt doar eu, pe cont propriu, singură și singuratică din nou. N-o mai am nici măcar pe Beth pe care s-o urăsc. Iar pe toți ceilalți i-am omorât.

Căcat căcat la dracu' la dracu'
La dracu' căcat căcat la dracu'
Căcat la dracu' căcat.

Merg pe coridorul nesfârșit, atingând tapetul rece și neted cu vârfurile degetelor. Picioarele mele par să se miște fără nici pic de coordonare. În sfârșit, văd ușa apartamentului. Mă prind de toc și bâjbâi la încuietoare. Cardul face clic, și luminița verde se aprinde. Intru în apartament. Totul e la fel, numai că puțin diferit. O imagine cu purici, de parcă aș fi într-un joc video. Ochii mi se împăienjenesc de lacrimi. Dintr-odată, se face tăcere. Apartamentul pare mult prea mare. Tot

acest spațiu doar pentru mine? Mă prăbușesc pe canapea. Năucă. Amorțită. Ce-o să mă fac acum? După seara asta, nu mai pot sta aici; nu mai am banii necesari. Și acum nu mă mai pot întoarce la apartamentul nespălaților. Nespălații nu m-ar primi sub nicio formă, nici dacă i-aș implora. Mă gândesc la vechea mea cameră din Archway… Mă întreb cum e acum, golită. Locul de pe perete unde era afișul meu cu Channing; un dreptunghi murdar care marchează marginile lui, urmele de lipici din colțuri. Mă întreb ce s-a întâmplat cu el? Pun pariu că nespălații l-au aruncat laolaltă cu jucăriile sexuale. (N-ar fi trebuit în ruptul capului să-l las pe Dl Dick în Taormina.) Pe podea, probabil că e o găleată nouă în care să curgă apa de ploaie. Lucrurile mele probabil nu mai există, dar altfel, presupun, camera mea e exact la fel – aceeași canapea, aceleași covoare – ca și cum eu nu aș fi plecat niciodată, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. Poate că nici nu s-a schimbat, și totul s-a petrecut doar în capul meu?

Sicilia începe deja să se estompeze, să dispară, ca un vis urât… Iau telefonul meu și derulez pozele. Eu și cu Ernie. Selfie-ul meu cu preotul. Cadavrele mafioților în ploaie. Lucrurile astea chiar s-au întâmplat! N-am înnebunit. Strâng la piept o pernă de catifea roșie și îmi las capul pe marginea ei.

Nino a lăsat televizorul pornit. E un canal de știri nonstop: BBC World. Știrea e despre criza refugiaților: Siria, Calais, Lampedusa. Sonorul e dat încet, dar în partea de jos a ecranului e o bandă roșie-aprins pe care scrie: „ȘTIRI DE ULTIMĂ ORĂ: Experții confirmă că tabloul dispărut al lui Caravaggio, *Nașterea Domnului cu Sfântul Francisc și Sfântul Laurențiu,* a fost găsit avariat într-un incendiu al unei case din Taormina, Sicilia. FBI caută capodopera lui Caravaggio, în valoare de treizeci de milioane de dolari, din 1969, când a fost furată din Oratoriul San Lorenzo din Palermo”.

Am dat foc la treizeci de milioane de dolari?

Țip.

Alerg și mă reped la ecran, scot televizorul din priză. Televizorul cade pe covor. Curentul se întrerupe. Sar pe ecran fără încetare: TROSC, TROSC, TROSC. Mă aplec, îmi pun

mâinile pe genunchi, îmi trag răsuflarea. *Treizeci de milioane de dolari? Treizeci de milioane, la dracu'?* Deschid minibarul și iau o sticlă de gin: Bombay Sapphire. Sticla e albastră, sau ginul? O beau dintr-o înghițitură. Nu e prea plăcut. Am un gust puțin amar.

Telefonul lui Beth scoate un sunet. Cip-cirip. Cip-cirip. Cine-o fi? Sper că nu e *iar* Taylor. Bag mâna în geantă și scot telefonul: șase apeluri pierdute și două mesaje de la maică-mea: „Beth, unde ești? Eu sunt în fața vilei tale. A ars din temelii! Pompierii sunt aici, dar e complet distrusă. SUNĂ-MĂ. EȘTI BINE?" „Beth, scumpo, fiul tău e la mine. Nu-ți face griji, era în siguranță cu Emilia, dar o să-l duc la hotel și o să-i dau niște piure de banane".

Iar eu țip.

Și țip.

Și țip.

Iau un sfeșnic aurit și îl arunc peste masă: o lampă, un bol cu fructe și o figurină de cristal zboară pe podea. Răstorn un fotoliu și o canapea. Alerg și sar la perdele, smulgându-le. Se aude un sfâșiat, și perdelele roșii rămân morman de podea. Mă înfășor în ele și mă ghemuiesc cu genunchii la gură. Fără bani. Fără vilă. Fără mașină. Fără Nino. Fără iaht. Fără micul Ernesto. Vreau să dispar.

La ușă se aude un ciocănit puternic. Căcat. Ce fac acum? Întinde-o. Pleacă. Cine ar putea fi la ora asta din noapte? Mă gândesc febril: oare e maică-mea? O, Doamne, te rog nu, te rog nu maică-mea! Dar de unde să știe ea unde sunt eu? Nino? Nu, el a plecat de mult. *Elizabeth? Nu, nu fi tâmpită, Alvina; n-are cum să fie Beth.* Tipii ăia din Sicilia care ne-au urmărit? Nu, că doar i-am omorât. Poliția? *Liniștește-te, Alvie. Ești paranoică.* Încă un ciocănit puternic care îmi sfredelește creierul. Trag adânc aer în piept.

— Vin acum, spun eu.

Ies dintre perdele, îmi înfoiez părul, îmi frec fața cu palmele. Deschid ușa încet, puțin câte puțin. E Matthew. Slavă Domnului! Să-l omor? Asta ar putea să mă înveselească. Matthew se trage înapoi când mă vede.

— E totul în regulă, doamnă? Mi s-a părut că… ăă… ăă… am auzit un zgomot?

— Un zgomot? Nu.

— Un fel de țipăt?

— Nu, nu.

— Sunteți sigură că sunteți bine?

— Sunt foarte bine.

— Pentru că arătați cam p…

— Cam ce?

Mă uit urât la el, provocându-l s-o spună; hai, spune.

— Panicată.

Matthew are ochii măriți. Mâinile întinse pe lângă corp îi tremură.

— Păi, și tu la fel.

Închid ușa și mă asigur că e încuiată. Oare par panicată? Mă duc la oglindă și mă uit bine. Fața lui Elizabeth se uită lung la mine. Fața lui Elizabeth. Ochii lui Elizabeth. Inima îmi bate mai repede. Scutur din cap. *Nu fi ridicolă, Alvie. Nu fi tâmpită. E o nebunie.* Dar mă mai apropii puțin, cu nasul la câțiva centimetri de oglindă… port bijuteriile lui Beth, colierul ei cu diamante. De ce mi l-a dat Nino? Mă privesc în ochi; sunt plini de lacrimi. Și e adevărat.

Eu sunt Elizabeth. Eu sunt Beth.

Din burta mea urcă o senzație de greață. Ce naiba? Inima îmi bate mai repede. Imaginea din oglindă scoate un țipăt mut.

— Elizabeth?

O, Doamne.

EU SUNT ELIZABETH.

EU SUNT BETH.

Fața mea, ochii mei, zâmbetul meu; sunt ale ei!

Scutur din cap și privesc în jur speriată, iau o urnă de pe polița șemineului și o arunc în oglindă. Se face țăndări; cioburi de sticlă se izbesc de șemineu, căzând ca o ploaie. Inima îmi bate mai repede. Unde e inima mea? Mă pipăi pe piept, sub sutien. Pulsul îmi bubuie: BU-BUM! BU-BUM! și e în regulă. E bine. Inima mea e în dreapta. E unde trebuie, nu în

stânga. *Nu te mai prosti. Îți pierzi mințile, Alvina. Nebună, nebună, nebună. Ai luat-o razna complet.* Prea multă cocaină. Prea puțin somn. Prea mult sânge. Am nevoie de puțin aer proaspăt.

Alerg la fereastră, scot capul și privesc spre trotuar. Inspir adânc. Stropii de ploaie cad, mari și grei. Un cer de plumb. O noapte neagră ca smoala. Nino. Nino. El mi-a făcut asta. Cum a putut să mă părăsească? E doar vina lui. Bineînțeles că a fugit; exact asta aș fi făcut și eu, dacă mă gândeam prima. Într-un mod cumva ciudat, sunt impresionată. Înțelegeți, noi suntem la fel, eu și cu Nino, suntem ca două picături de apă. Suntem făcuți unul pentru celălalt. El e Dl Perfect. Eu sunt Cenușăreasa. Nino e Prințul meu Fermecat. S-a pus *exact* cu cine nu trebuia. Refuz să pierd. Iar el nu va câștiga. O să-l găsesc pe Nino, chiar de e ultimul lucru pe care-l fac.

— Încă nu s-a terminat, Giannino Maria! strig eu de la fereastră.

O să-l găsesc pe acel *stronzo,* o să-l găsesc și o să-l ucid, încet, dureros, fără să mă grăbesc.

Sau o să mă căsătoresc cu el.

Nino trebuie să o cunoască pe Alvie.

EPILOG

Alvina Knightly
Hotel Ritz,
Piccadilly nr. 150,
Londra WiJ 9BR

Domnului Channing Tatum
c/o CA A
Avenue of the Stars nr. 2000
Los Angeles, California, 90067

Luni, 31 august 2015, ora 3.56 dimineața

RE: Căsătorie

Dragă d-le Tatum,

Numele meu este Alvina Knightly, dar poți să-mi spui Alvie sau Al (chiar dacă Al sună puțin a nume de bărbat) și nu doar că sunt cea mai mare fană a ta, ci și posibil viitoarea ta soție. Te admir de la distanță de mai mult timp (de când a rulat în Marea Britanie primul film cu Magic Mike), însă nu apreciez doar mușchii tăi abdominali sculpturali și torsul puternic, ci îmi place foarte mult și scula ta. De asemenea, cred că ești un actor mai bun decât Ryan Gosling, chiar dacă nu atât de bun ca Matthew McConaughey; McConaughey e foarte talentat.

Dă-mi voie să-ți spun câte ceva despre mine, ca să poți decide dacă vrei sau nu să te căsătorești cu mine (apropo, ar trebui). Cum am spus, mă cheamă Alvina și am 26 21 de ani. Pentru moment locuiesc în Londra, în Anglia, la Hotelul Ritz (îți poți da seama după antetul colii de hârtie), însă aceasta nu e adresa mea permanentă. Sper să găsesc un loc în care să trăiesc după ce voi amaneta colierul cu diamante al surorii mele, care ar trebui să valoreze cam 70-80 de mii de lire și pe care ea mi l-a dat de ziua mea de naștere. Asta ar trebui să ajungă pentru un avans pentru o garsonieră în Archway. De asemenea, s-ar putea să pot solicita o anumită despăgubire de la asigurări pentru vila pe care am incendiat-o în Sicilia, dar în acest moment nu știu sigur.

Eu sunt o persoană populară, prietenoasă, căreia îi place distracția. Mă înțeleg cu oricine și iubesc animalele, copiii și turiștii. Îmi plac opera, poezia, Lamborghiniurile, călătoriile, alcoolul, crima și sexul. Mai ales sexul. Sunt foarte

experimentată în pat și mi s-a spus că o sug bine. Până la acest moment, m-am culcat cu 303 bărbați, dar asta s-a întâmplat de-a lungul unei perioade de opt ani – n-aș vrea să mă crezi o târfă.

Am avut mai multe relații pe termen lung (mai lung de o noapte), cea mai recentă dintre ele sfârșindu-se recent (în seara asta) și amiabil (el e încă în viață) și, chiar dacă există unele șanse ca noi doi să fim din nou împreună, am vrut să te informez despre disponibilitatea mea din momentul de față. O să încerc să dau de urma lui (cu ajutorul unei aplicații de urmărire prin GPS, pe care am descărcat-o pe telefonul lui în timp ce el era la duș), dar aș aprecia că există doar aproximativ 50% șanse ca asta să ducă la o cerere în căsătorie.

Între timp, îți trimit scrisoarea asta prin grija agentului tău din L.A.; nu știu care e adresa ta personală, dar poți fi sigur că o voi găsi. Poți să mă suni la 00 44 7766 75 6330, când vei avea timp (în maximum 24 de ore de la primirea acestei scrisori) ca să-mi spui unde și când vrei să ne întâlnim.

A ta sincer udă,
Alvina

P.S. Am uitat să precizez că arăt ca o versiune mai tânără și mai sexy a Angelinei Jolie, doar că mult mai slabă, mai blondă și mai atrăgătoare. Aș anexa o fotografie la această scrisoare, dar nu am.

P.P.S. M-am răzgândit în privința faptului că poți să-mi spui Al; asta ar putea să te facă să te gândești la Al Gore, ceea ce cu siguranță ar avea drept consecință o disfuncție erectilă.

virtual-project.eu

{1} „Albinos”, în limba engleză (n.tr.).

{2} Ziar vândut de oamenii fără adăpost, pentru a avea posibilitatea unui venit legitim (n.tr.).

{3} Aplicare de modele din cristale ornamentale în zona pubiană (n.tr.).

{4} „FUGI”, în engleză (n.tr.).

{5} „Help stay”, în engleză, apropiat ca formă de „Hello sexy” („Bună, frumosule”) (n.tr.).

{6} Termen argotic care îi desemnează pe cei care au făcut sex într-un avion aflat în zbor (n.tr.).

{7} Personaj folcloric bazat pe personajul real Richard Whittington, negustor prosper și primar al Londrei; personajul folcloric provenea dintr-o familie săracă și a ajuns primar cu ajutorul pisicii lui care prindea șobolani (n.tr.).

{8} Club masculin al studenților de la Oxford, cu oarecare reputație de extravaganță (n.tr.).

{9} Natalie Suleman, cunoscută drept „Octomom” în presa occidentală după ce a născut octupleți vii, în 2009 (n.tr.).

{10} William Shakespeare, *Macbeth,* trad. De Dan Amedeu Lăzărescu, Ed. Pandora M, 2006, pp. 47-49 (n.tr.).

{11} William Shakespeare, *Othello,* trad. De Ion Vinea, Ed. Univers Enciclopedic, 1999, pp. 193-194 (n.tr.).

{12} Serial TV britanic, centrat pe viața unui tânăr preot englez dintr-un sat irlandez (n.tr.).

{13} Marcă englezească de cidru de pere (n.tr.).

{14} „Șuieratul pajiștilor vara”, în limba engleză (n.tr.).

{15} Cucuvea, Castor, Veveriță – diverse ranguri din cadrul organizațiilor de cercetașe din spațiul anglo-saxon (n.tr.).

{16} Adaptare a versului „Mad dogs and Englishmen go out in the midday sun” din melodia *Mad Dogs and Englishmen* a lui Noel Coward (n.tr.).

{17} Vedetă a serialului de televiziune *EastEnders,* al cărei sept a cedat din cauza consumului excesiv de cocaină (n.tr.).